

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

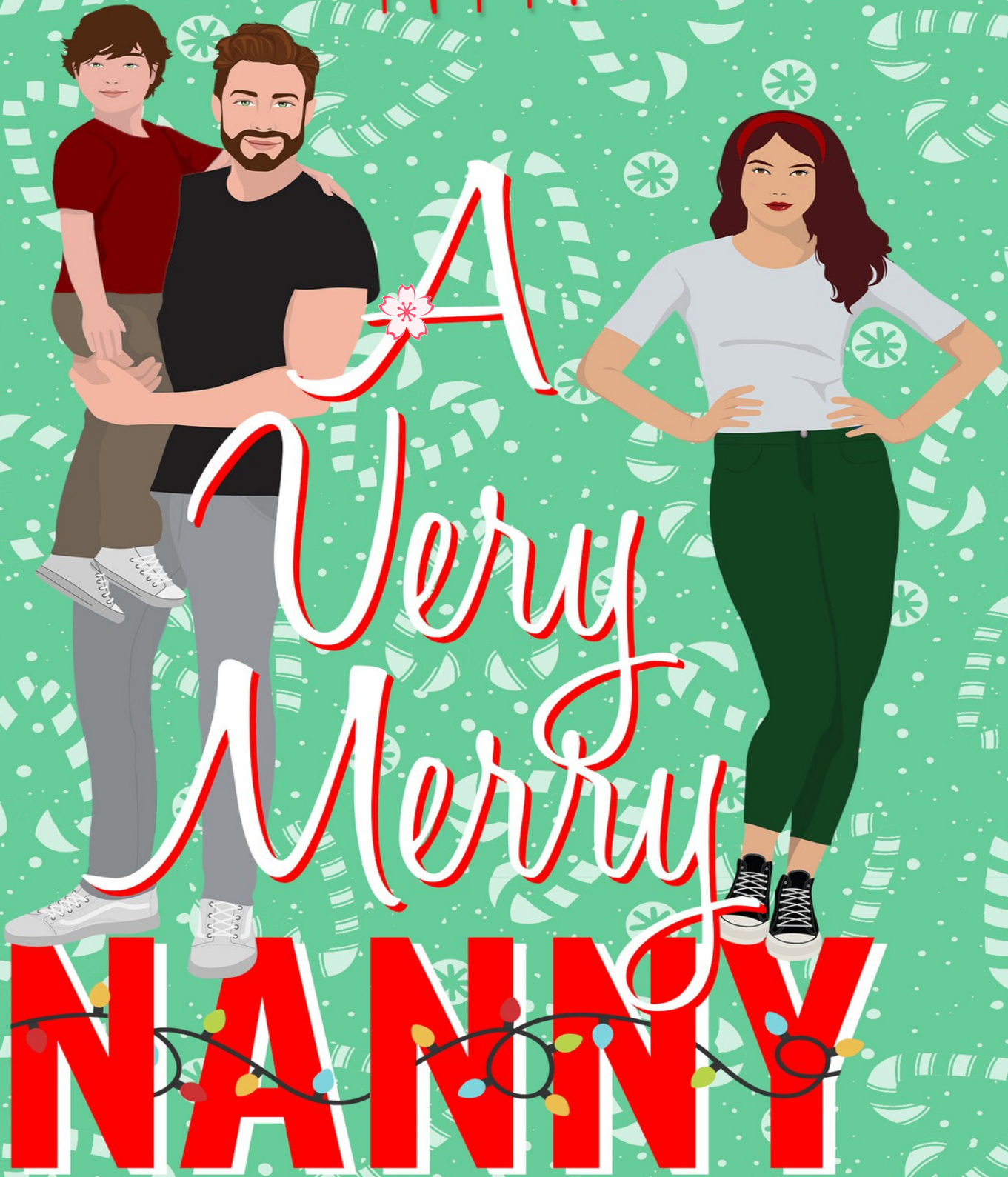
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VERY MERRY BOOK TWO

LYRA PARISH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A
Very
Merry
NANNY

VEBY MERRY 600K 7W0

LYRA PARISH

Telif hakkı © 2024 Lyra Parish

www.lyraparish.com

Çok Neşeli Dadı Çok
Neşeli, #2

Kapak Tasarımcısı: [Black Widow Designs](#) Çizer:

[Qamber Designs](#)

Düzenleme: Erica Rogers

Düzeltilme: Erin Branscom, Ali Joi, Mama Debra

Tüm hakları saklıdır. Yazarın yazılı izni olmadan kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kurumlar, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçekçilik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

RESMİ ÇALMA LİSTESİ

- Lie to Girls - Sabrina Carpenter
- My Kink is Karma - Chappell Roan
- u.s. - Gracie Abrams, Taylor Swift
- Noel'de Tek İsteddiğim Sen - Mariah Carey
- Kayıtsız - Megan Moroney
- Risk - Gracie Abrams
- İyi Şanslar, Bebeğim! - Chappell Roan
- Şampanya Sorunları - Taylor Swift
- Kış Şeyleri - Ariana Grande
- Yavaş dansın tadı budur - JVKE
- Benim İçin Yap - Rosenfeld
- Noel Ağacı Çiftliği - Taylor Swift
- Mastermind - Taylor Swift

BU ÇALMA LİSTESİNİ SPOTIFY'DA DİNLEYİN:

<https://bit.ly/averymerrynannyplaylist>

*Huysuz, ie dönük ve babacan sesli kahramanları sevenlere adanmıştır.
Mm.*

*Ya sana bunların hiçbirinin tesadüf
olmadığını ve beni ilk gördüğün gece hiçbir
şeyin beni durduramayacağını söylersem?*

—TAYLOR SWIFT.MASTERMIND

BÖLÜM 1

EMMA

"Gıdıklanıyor." Asher Banks boynum ve çenemi şakacı bir şekilde öperken kıkırdarak gülüyorum.

O benim kurallarımı biliyor — iki yıl önce, aşk hakkındaki görüşümü değiştiren feci bir ayrılıktan sonra koyduğum kuralları. Benim için flört etmek en fazla bu kadar.

En iyi arkadaşımın partisinde gölgelerin arasına kaybolduğumuzda kimse bize aldırış etmiyor. Billie, Asher'ın davet edilmediğini söylemişti, ama işte burada, atıştırmalık gibi görünüyor ve kötü bir karar gibi kokuyor.

Geniş omuzları ve kalın kahverengi saçları, misafirlerin meraklı bakışlarından ifademi koruyor.

"Çok güzelsin Em, ve hala ulaşılmaz rolünde bir ustasın," diyor, boğuk sesiyle, tüm dikkatimi çekerek.

Onunla birlikte olmak eğlenceli olurdu, kesinlikle hoşuma giderdi, ama bunun bedeli büyük bir pişmanlık olurdu.

"Sen bir flörtçüsün," diye cevap veriyorum, ama mesele bundan daha derin. Asher, ona asla veremeyeceğim bir şey istiyor: kalbimi.

O, benim veremeyeceğim şekilde ona bağlı kalacak ve onu sevecek birini hak ediyor. Bu muhteşem adamın, ailesinin servetini miras alacak bir varis doğurabilecek sadık bir eşe ihtiyacı var. O kişi ben değilim.

"Randevum seni görmesin," diye uyarıyorum, o da parmakları arasında koyu kırmızı saçlarımdan bir tutam çeviriyor.

Herkes bu partiye yalnız gelmediğimi biliyor; paparazziler uzun zoom lensleriyle New York'ta peşimden koşup randevumla fotoğraflarımı çektiğinde tüm dünya bunu öğrendi.

Bu gecenin manşetleri şöyle:

Resmi olarak açıklandı! Emma Manchester her ay farklı bir erkekle birlikte.

Sadece birkaç saat içinde, erkekleri kullanıp terk eden milyarder fahişesi olarak etiketlendim. Bu durum hoşuma gidiyor, özellikle de eski sevgilimden beri kimseyle yakınlaşmadığım için. Bunların hepsi saçma sapan dedikodular.

"Söylesene Em, zavallı adama kurallarını söyledin mi?" Sesinde şakacı bir eğlence vardı.

"Çıktığım her erkeğe kuralları anlatırım. Evet, senin *kardeşine* bile."

Dürüstlük çok önemlidir ve aşk ya da flört konusunda rol yapmam. Fiziksel olarak yapamam; midemi bulandırıyor.

Asher geniş göğsünü kollarını kavuşturarak beni dikkatle inceliyor. "Aylardır geçmedi, hala sana deli gibi aşığım."

"Bütün pislik erkekler, sahip olamadıkları güzel şeyler hakkında böyle derler." Onun bakışlarına karşılık veriyorum, sadece oyun oynadığından eminim.

İstersem onu elde edebilirdim, bir geceliğine bile olsa. Açıkçası, istemiyorum.

Bu yüzden yazın ilişkimizi bitirdim.

"Senin onunla birlikte olmana dayanabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyor.

Onun kıskançlığını yatıştırmaya çalışıyorum. "Kardeşinden hoşlanmıyorum. Bizim gibi arkadaşız."

Rahat bir nefes aldı. "O da bunu biliyor mu?" İkisi de oldukça rekabetçidir.

"Evet," diye onaylıyorum. "Biz gelmeden önce."

"Ah. Umarım aradığını bulursun Emma. Benim hakkımda fikrini her zaman değiştirebilirsin." Sırıttıyor.

"İkinci şans vermem, Ash."

"Kural üç. Unutmadım, ama her kuralın istisnaları olduğunu da biliyorum."

Penthouse'un köşesindeki yaylı dörtlüsü daha neşeli bir parçaya geçerken, odadaki atmosfer değişir.

Aramızda ağır bir sessizlik hakimdir ve pişman olabileceğim bir şey yapmadan önce buradan ayrılmam gerektiğini biliyorum. "Gitmeliyim."

"Belki de kalmalısın." "Ash."

Mavi gözlü milyarderlerin, beni bir kupa gibi kimin kazanacağına dair bahis yaptıklarına eminim. Birçoğu dener, ama hepsi aynı kaderi paylaştı: benim tarafımdan terk edilmek.

Billie, benim onların karması olduğuma inanıyor; pişmanlık duymadan pek çok kalbi kıran, her zaman kaçan kişi. Garip bir şekilde,

itibarım kimseyi caydırmadı; aksine, onları cesaretlendirmiş gibi görünüyor. Ben bir meydan okuma haline geldim.

Asher çenemi yukarı doğru kaldırdı. "Senin için yerleşirim, Em."

Ona bittiğini söylediğim gecekiyle aynı ifadeyi takınıyor.

O çok fazla aşık olmuştu, ama ben... değildim.

"Karşılığını verebilecek biri için sakla bunu." "Senin bir parçana sahip olmak yeter," diye mırıldanıyor.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Sen daha iyisini hak ediyorsun." "Senden daha iyisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Senin için benden daha iyi biri olduğuna inanıyorum."

"Ah. İşte burada yanıyorsun."

"Ailen sana kırık oyuncaklarla oynamaman gerektiğini öğretmedi mi? Dikkatli olsan bile, birileri mutlaka yaralanır. Görmediğin keskin kenarlar vardır, Ash." Bal rengi gözlerine bakarak zorla gülümsüyorum. "Seni tekrar görmek çok güzeldi."

"Em," diyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Mutlu olmanı istiyorum." "Ben de," diye mırıldanıyorum, onun içini görebiliyorum.

Asher'ın her şeyi benim tipime uyuyor — uzun boylu, yakışıklı, zeki, biraz pislik — ama aramızda kıvılcım yok. En ufak bir kıvılcım bile.

İlk öpücüğümüzden sonra hiçbir şey hissetmedim. Hissedeceğimi sanmıştım.

Ash, en sevdiğim sanatçılardan birinin heykellerini özel olarak izleyebilmemiz için bir sanat sergisi kiralamıştı. Odalarda dolaşarak, pop kültüründen alıntılar içeren eğlenceli eserleri inceledik. Işıklar loştu, ortam hoştu ve şarap akıyordu. Gece hem romantik hem de düşündürücüydü.

Ayrılmadan önce, Ash mükemmel dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Ayrıldığımızda, hissetmiş miyim diye sordu. Yüzündeki ifadeden, onun hissettiğini anlayabiliyordum.

Ben hissetmemiştim. O anda, kırılmış olabileceğimi ve bir daha asla kelebekler hissedemeyebileceğimi fark ettim.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum, onu nasıl incittiğimi hatırlayarak. Asla yeterince özür dileyemem.

"Özür dilemeyi bırak," diye nazıkçe cevap verdi. "Bana neyi kaçırdığımı fark ettirdin."

Onun fiziğini incelerken, kot pantolonunun çizgilerini fark edince, kısa bir süreliğine bir kaçamak yapma fikrini düşünürüm. Beyaz düğmeli gömlek, onun kaslı vücuduna yapışır. "Beni sınamayı bırak," diye uyarırım. "Kural 3."

"Yakalandım galiba. Sanırım kuralların kırılmaz."

Sözleri beni güldürdü. Bu tür erkekler her zaman beni kandırabileceklerini düşünürlər, ama ben her seferinde onların yaklaşımlarını engellerim.

"Her zamanki gibi baştan çıkarıcısın, Ash. Bir gün bana teşekkür edeceksin."

Gözlerimiz buluşur ve o sırtmadan önce sessiz bir sohbet paylaşıyoruz.

"Emma Manchester. Her zaman bir zevk," der, kolunu bana dolayarak beni nazıkçe sıkıyor.

"Adıma biraz saygı göster."

"Her zaman," diye cevaplar ve ben ondan uzaklaşıyorum. "Hâlâ ateşli bir kadın." Gülerek başımı sallıyorum. "Hâlâ çapkın bir piç."

Odanın ortasındaki altın rengi parıldayan şampanya çeşmesine doğru yürüdüm ve kendime iki kadeh doldurdum, ikisi de benim için.

Billie'nin partileri asla hayal kırıklığına uğratmaz ve ordövrler muhteşemdir. Ünlü bir şef mini beef Wellington, trüf risotto arancini ve yarım kabuklu istiridye hazırlamıştır. Yaylı dörtlü Taylor Swift şarkısına geçerken pahalı içkiler nehir gibi akmaktadır.

Ash'in bakışlarını yakalıyorum ve bana göz kırptığında şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

Köşeyi döndüğümde, Billie ile neredeyse çarpışıyordum. Siyah saçları geriye toplanmış, mavi gözleri parıldıyor, canlı kırmızı dudakları gülümsüyordu.

"Bütün gece seni aradım," diyorum ona.

"Buradayım. Ayrıca, hala Banks kardeşlerle oyun oynadığını bilmiyordum."

En iyi arkadaşım, çekici, kara kedi enerjisine sahip ve sadece seçkin birkaç insanı tolere ediyor. Onun en yakın sırdaşlarından biri olduğum için şanslıyım. Dünyada beş kişiden azına güveniyor.

"Bu sadece kardeşlerin bana zaman ayırmadıkları için," diye karşılık veriyorum.

Easton ve Weston çok seksi ama benden dokuz yaş büyükler. Beni en küçük kız kardeşleri olarak benimsediler ve uzun zaman önce beni arkadaş olarak gördüler.

Kristal kadehinden, içindeki açık kahverengi sıvıyı yudumladı. "Soru hala geçerli: Emma Manchester ne zaman erkek avcısı olmaktan vazgeçecek?"

"Umarım yakında, ama bunun benim gerçekliğim olabileceğini kabul ettim. Belki sonsuza kadar bekar kalacağım."

"Sen ve ben ikimiz de."

"Bu çok yorucu. Sadece bir şeyler hissetmek istiyorum. Herhangi bir şey." İç çekiyorum. "Kırılmış olduğuma eminim," diye fısıldıyorum.

"Hayır. Bence sadece sıkıldın. Şehirde seçebileceğin bir sürü erkek var; bu senin için çok kolay. Monotonluk her zaman senin düşmanın olmuştur, Emma. Düşünsene, senin istediğinden daha fazla seni istemeyen bir erkeğe ihtiyacın var. Ne zaman böyle birine sahip oldun ki?"

Hiç.

"Bazen beni bu kadar iyi tanımanından nefret ediyorum." Bardaklarımdan birini bitiriyorum. Diğerinden yudumlarken garson bardağı benden alıyor. "İtalya'dan badem şampanyası mı?" diyorum.

"En sevdiğimiz şey olduğu için bizim için getirttim."

"Billie!" diye yüksek sesle bir ses duyulur ve dönüp Harper Alexander'ın yaklaştığını görürüm. "Ve Emma!"

Beni sıkıca kucaklar. Onu aylardır görmemiştim. "Ne konuşuyorsunuz?" diye sorar, ikimize birden bakarak.

"Şampanya," diye cevap veriyorum, konuşmayı ilişkilerimdeki başarısızlıklardan uzaklaştırmak için.

"Emma'nın aşk hayatından bahsediyorduk," diye araya girer Billie, konuyu değiştirmek istemiyor.

İnlerim. "Yokluğunu."

"Sanki yirmi yıldır hiçbir şey değişmemiş gibi," diye gülüyor Harper. "Ama Noel yaklaşıyor. Belki de ökse otunun altında aşkı bulursun."

Şampanyamla boğulmak üzereydim. "Bu bir mucize olur."

O gülerken şakacı bir şekilde bana çarpar. Nefesimi geri kazandıktan sonra, Billie'nin bakışlarını takip ederek Asher'a bakarım.

"Onu davet etmediğini sanıyordum," diyorum.

"Etmedim," diye cevaplıyor, Harper'a sert bir bakış atarak.

"Ben davet ettim," diyor Harper şarkı söyler gibi. "Asher bir kazanç." "Asher bir pislik," diye karşılık veriyor Billie.

Boğazımı temizledim. "Siz ikiniz birbirinize çok yakışırsınız. Uyumlusunuz. Ayrıca, ona bakmaktan kendini alamıyorsun."

"Bana bir rahat ver," diye alay eder Billie.

"Şu anda bunu yapıyorsun," diye işaret eder Harper.

Billie'nin kaşları çatılır ve o inkar etmeden önce konuşurum.

"İkinizi de çok özledim. Çok. Bilinmesi gereken bir şey var mı?"

"

"Kardeşlerimizin aşkı bulması dışında mı?" Harper başını sallar. "Hayır."

"Onlar için çok sevindim," diye cevaplar Billie.

Bu yaz, durmaksızın seyahat ettim ve geçen hafta şehre döndüm, ama şimdiden tekrar ayrılmaya hazırım. Sanki yerinde duramıyorum, yerleşemiyorum.

"Fotoğraf çekilebilir miyiz?" diye soruyorum, bir zamanlar Marilyn Monroe'ya ait olan çantamdan telefonumu çıkarıyorum. İnternet, saygısızlık ettiğimi düşünerek öfkelenirse de, onu taşımaya dayanamadım.

Harper ve Billie'nin arasında durup telefonumu dik tutuyorum ama doğru açığı bulmakta zorlanıyorum.

Harper yardım etmeyi teklif ediyor.

"Güzel gülümseyin," diyor, düğmeye basıyor ve biraz farklı pozlarda birkaç fotoğrafımı çekiyor. Fotoğrafları hızlıca kaydırıyorum ve gözlerim kapalı, dudaklarımı öpücük şekline getirmiş olduğum bir fotoğraf buluyorum. Onlar da komik suratlar yapıyorlar.

"Bu en sevdiğim fotoğraf," diyorum.

"Bunu paylaşırsan, insanlar benim eğlenceli olduğumu düşünebilir," diyor Billie gülmeden önce. Dünya onu asla gülümsemeyen ciddi kişi olarak etiketlemiş.

Onların yanıldığını kanıtlamak için yıllar boyunca çektiğim binlerce fotoğraf var, ama o "kötü kız" söylentilerine inanıyor ve bu onun kişiliğinin bir parçası haline geldi. Ancak Harper ve ben gerçeği biliyoruz.

İkinci kadeh şampanyamı bitirirken odayı tarıyorum ve birçok tanıdık yüz ve eski arkadaşımı görüyorum.

"Sex & the City'deki karakterler olsaydık, ben hangisi olurum?" Bu, birkaç yılda bir sorduğum bir soru.

"Carrie," diyorlar hep bir ağızdan. Nefes alıyorum.

"Hala mı?"

Billie kaşlarını kaldırıyor. "Sen, aşk hayatın için her zaman endişelenen harika bir arkadaşsın."

"Bence üçümüz de Carrie'yiz. Kardeşinin yanındaki kim?" Gözlerim Weston Calloway'e takılır.

Billie döner. "Oh, o onun yeni kız arkadaşı. Henüz ilişkilerini resmi olarak açıklamadılar, ama yüzünden okunuyor. Easton'ın hayatının aşkını bulduğunda yüzündeki ifadeyle aynı ifade var yüzünde."

"Vay canına. Weston'ın birine senin Asher Banks'e baktığın gibi bakacağını hiç düşünmemiştim."

"O konuşmayı unutacağını sanmıştım," diye cevapladı. "Yanılmışım."

"Üzgünüm, alkolün etkisi. Beni nasıl dürüstleştirdiğini bilirsin. Ama haklısın, ona aşık," diye fısıldarım, bunu çok net görebiliyorum.

Billie gülümser. "Mutlu görünüyor."

"Kıskanıyorum," diye itiraf ettim isteksizce. "Benim dışımda herkes aşkı bulmuş gibi görünüyor."

"Bunun olacağını biliyordum," diyor Harper.

Gözlerimiz buluşuyor. "Elbette biliyordun."

Kısa bir süre önce, kardeşinin tüm ilişkisini, karısıyla nerede evleneceğini bile tahmin etmişti.

O zamanlar kardeşi bekardı ve dünyaya kızgındı. Ayrıca birkaç arkadaşımızın nişanlanacağını da tahmin etmişti. Ne yazık ki, ben onun örümcek hislerini hiç harekete geçirmedim ve o da bana hiç aşk falı bakmadı.

Billie ise birkaç kez okudu.

Elini tutuyorum ve o da elimi tutuyor. "Bu sefer bir şey hissediyor musun?" "Sen karmaşıksın. Hiç enerji hissetmiyorum."

"Sanki tüm aşk hayatım için bir önsezi gibi." Gülmek zorundayım, çünkü gülmezsem ağlayacağım.

Elimi bırakıyor. "Üzgünüm."

"Sorun sende değil, bende," diye şaka yapıyorum, tam o sırada telefonum çalıyor.

Aşağıya bakıyorum ve arayanın kardeşim Claire olduğunu görüyorum. Benden dört yaş büyük ve çok yakın olduğumuzu düşünsem de, neredeyse iki haftadır onunla konuşmadım ve aylardır görmedim.

"Neden öyle bir yüz yaptın?" diye soruyor Harper. Çok anlayışlı.

"Hiçbir şey."

"Hudson'ı mı düşünüyorsun?" diye soruyor Billie, benim Ash hakkındaki sınırlarımı saygı duyduğum gibi, o da benim sınırlarımı saygı duyuyor.

Hudson Jolly ile kardeşi kız kardeşime evlenme teklif ettiği gün tanıştım. Aramızdaki kimya bazen beni rahatsız ediyor.

"Kim?" diye soruyorum, ama o daha iyi biliyor.

Hudson, geçimini kalpleri kırarak sağlayan türden bir adam. Koyu kahverengi saçları ve çarpıcı yeşil gözleriyle kusursuz bir yakışıklılıkta olan Hudson, somurtkanlığıyla beni dizlerimin üzerine çökertir. O da benim gibi melankoliktir ve benden daha da ulaşılmazdır.

Temmuz ayında onu özel projem yapmak için Teksas'ta kalmayı düşündüm, ama sonunda ayrılmaya karar verdim.

Billie boğazını temizler ve hem onun hem de Harper'ın bana baktığını fark ederim

bana baktıklarını fark ettim.

"Ha?" İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

"O adamı düşünüyordun," diyor Billie.

"Bu çok saçma. Bir kez görüştük ve birkaç kelime konuştuk. Hepsi bu." Telefonum çalmaya devam ediyor. "Bunu cevaplamam lazım. Onu yine görmezden gelirsem şehre gelip beni dövecek."

"İyi şanslar," diyor Billie.

"Veranda daha sessiz," diyor Harper, sürgülü kapıları işaret ederek. Hızla dışarı çıkıp telefonu açıyorum. "Claire. Merhaba!"

"Ee?" diye sorar umutla.

"Ne mi?" Alkol etkisini göstermeye başlamış. *Harika.*

"Yarın saat kaçta burada olacaksın? Mesajlarıma hiç cevap vermedin."

Gergin bir kahkaha attım.

O da şaşkınlıkla nefesini tutar. "Halloween partimi unuttun, değil mi?"

Zorla gülümserim. Mesafe veya iletişim şeklimiz ne olursa olsun, o bunu bilme konusunda olağanüstü bir yeteneği var. "Merak etme, orada olacağım."

"Kostümün var mı?"

"Dolabım dolusu var. Yarın saat sekizde görüşürüz, değil mi?"

"Tamam." Sesinden pek ikna olmuş gibi gelmiyor. "Seni özledim

Em." "Ben de seni özledim! Jake nasıl?"

Jake, ya da JJ, kız kardeşime evlenme teklif eden harika bir adam. Onu çok seviyor ve onların ilişkisi bana aşka inanmak istememi sağlıyor. Bazen, onun ıssız bir kırsal yolda bulduğu şeyi kıskanıyorum.

New York silüetine bakıyorum, şehir ışıklarının yıldızlar gibi parıldamasını izliyorum, ta ki görüşüm bulanıklaşana kadar.

"Harika. Mutlu. Pazartesi günü ağaç sezonu başlıyor, bu yüzden çok meşgul. Kostümünü görmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Bu arada, Hudson da geliyor," diye ekliyor rahat bir şekilde.

"Ve?"

"Hiçbir şey. Sadece aklıma gelen bir düşünce."

Boğazımı temizleyerek, gözlerimiz ilk kez buluştuğunda aramızda kurulan bağı hatırlıyorum. "O duygusal olarak ulaşılmaz biri. Kırık kalpleri onarmakla ilgilenmiyorum."

O gülüyor. "Onun kalbi kırık değil. Donmuş. Tıpkı seninki gibi."

Onunla ve sevimli oğlu Colby ile tanıştığım günü hatırlıyorum. Aylardır geçti, ama o adam hala aklımdan çıkmıyor. Belki de fantezilerimden de.

"Neyse, gitmem gerek. Yarın görüşürüz," diyorum.

"Dokuzdan önce," diye hatırlatıyor bana.

"Tamam, tamam. O zamana kadar. Seni seviyorum! Hoşça kal!"

Telefon görüşmesi biter ve ben içeri girip üçüncü bardağı alırım. Alkol vücudumu sarar.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Billie, onlara yaklaşırken.

"Evet. Yarın akşam kız kardeşimin partisi için Merryville'de olmam gerekiyor, unuttuğum. Kahretsin, bu kadar kısa sürede El Paso'ya giden bir uçak bulabilirim umarım."

Babamın kaynaklarını kullanabilirdim, ama yardım istemeyi reddediyorum.

Sahip olduğum her şeyi kendim kazandım ve bununla gurur duyuyorum. Bazıları benim kendi başıma başarılı olmadığımı iddia edebilir, ama ben Manchester soyadının bana hiçbir fayda sağlamadığını iddia ederim. Hayatımı sadece daha zor hale getirdi.

"Özel jet satın almalısın," diyor Billie.

Gülerek başımı sallıyorum. "Neden, en iyi iki arkadaşım bana kendi jetlerini ödünç verecekken?"

"Touché," diye cevaplar Harper. O ve Billie lüks bir moda şirketinin sahipleri ve tıpkı benim gibi sıfırdan milyar dolarlık bir marka kurdular.

Billie'nin omzunun üzerinden bakınca, randevumun Dove Weatherly ile flört ettiğini fark ettim.

"Vay canına, birbirlerine çok yaklaşıyorlar," diyorum hayretle. Harper onlara bakıp başını sallar.

Dyson ve Dove birbirlerine yakın dururken parmakları birbirine değiyor. Dove, Dyson'ın söylediği her şeye gülüyor.

"Görünüşe göre planım işe yaradı. Tahmin ettiğimden bile daha erken. Harika."

"Bu gece çöpçatanlık mı yaptın?" diye soruyor Billie.

Ona göz kırptım. Bu benim özelliklerimden biri. Kadınlar genellikle çıktığım erkeklere ilgi duyarlar. "Neden olmasın?"

"Sen öfkeli bir küçük aşk tanrısısın," diye kıkırdar Billie. "Yılbaşı partimi unutma."

"Orada olacağıma söz verdim. Hayatta kaçırmam." Programımı esnek tutmayı ve hayatın öngörülemezliğini seviyorum. Buna bayılıyorum. Ancak, en yakın arkadaşlarıma söz verdimsem, onları asla yüzüstü bırakmam. *Asla*. "Artık eve gitmeliyim."

Billie beni sıkıca kucaklar, sonra Harper da aynısını yapar.

Harper gözlerime bakar. "Bence yeni bir döneme giriyorsun, dostum."

"Bu bir tahmin mi?" diye soruyorum.

Geniş bir gülümsemeyle, bunu inkar etmez.

"Teksas'ta olan biteni sana haber veririm," diyorum, valizimi hazırlamam ve hangi kostümü giyeceğime karar vermem gerektiğini bilerek.

"Öyle yapmalısın," diye uyarıyor Billie. "İki ay sonra görüşürüz." "O zamandan önce dönebilirim."

Billie sırtarak, "Claire seni daha uzun kalmaya ikna edecek. Emin olabilirsin," der. Bir kez daha sarıldıktan sonra, odanın diğer ucundaki Dyson'a doğru yürürüm.

Gözlerimiz buluştuğunda, kapıyı işaret edip veda etmek için el sallarım. Dove'a bir bakış attıktan sonra bana gülümser. Bu, yüksek sesle ve net bir şekilde yankılanan sessiz bir teşekkür. Kendim için aşkı bulmakta zorlanıyor olsam da, başkalarına yardım etmekte çok iyiyim.

Asansörle zemin kata inerken hayatı düşünürüm.

Bir sonraki ilişkim, hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğim biri olacak; bu kuralın istisnası yok.

Belki de sonsuza kadar bekar kalacağım.

BÖLÜM 2

HUDSON

Colby, Batman kostümüyle öfke nöbeti geçirerek avazı çıktığı kadar bağıyor. Yüzü kıpkırmızı, dudakları şişmiş.

"Mimi bu akşam seni şeker toplamaya götürecektir. Sen geçit törenini çok seviyorsun," diye oğluma olabildiğince sakın bir sesle hatırlatıyorum. Bir ay sonra beş yaşına girecek ve anaokuluna ve yeni programa alışmakta zorlanıyor.

Sinir krizi geçirdiğinde, istediği kadar duygularını ifade etmesine izin veriyorum. Ona elimden gelen her türlü desteği sağlamak için sayısız ebeveynlik kitabı okudum ve çeşitli forumlara katıldım.

O ağlamaya devam ederken, ben yere oturup bacaklarımı çaprazlayarak

"Vay canına, Bee! Batman kostümün harika. Göğsündeki sembole bak! göster!" Onu işaret ediyorum.

Onun dikkatini başka yöne çekmekte iyiyimdir, bu onun fark etmediği bir süper güç.

"Bu bir yarasa." "Gerçekten mi?"

"Oh, gerçekten mi?"

Ben parmağımla sembolün dış hatlarını izlerken o başını sallıyor.

Aylarca, ebeveyn olarak yanlış bir şey yaptığımı düşündüm. Annem, oğlumun yaşındayken benimle de benzer bir dönem geçirdiğini anlattı. O, durumu farklı bir şekilde ele aldı ve beni okul dışı etkinliklere kaydettirdi. Bu işe yaradı, çünkü benim sorunlarım büyük kardeş olmaya alışma sürecinden kaynaklanıyordu. Her yetenek gösterisine, öğle yemeğine ve futbol maçına katılan, destekleyici ebeveynler tarafından yetiştirildiğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Onlar aynı zamanda harika büyükanne ve büyükbabalar.

Colby'nin yaşadığı zorlukların çoğu terk edilme duygusundan kaynaklanıyor, bu yüzden ona sürekli bir yere gitmeyeceğimi hatırlatıyorum.

Hala iyi bir baba olamadığımdan endişeleniyorum. Belki de her zaman endişelenmeye devam edeceğim.

Anladığım kadarıyla, kimse çocuk yetiştirmeyi gerçekten bilmiyor; sadece yol boyunca çözmeye çalışıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, bu düşünce de korkutucu.

"Şüphesiz, bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı Batman kostümü," diyorum ona. "Hayatım boyunca. Ve ben yaşıyım."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kırıştırarak yüzündeki gözyaşlarını siler.

"Evet, dostum, gerçekten." Kollarındaki dolgulu kasları sıkıyorum. "Bana kaslarını göster."

Kollarını kaldırıp poz verir. "Sıra sende," der.

Onu taklit ederek, tişörtümü kaldırıp pazılarımı gösteririm.

"Güzel, baba."

Gülümsüyorum. "Şeker için hazır mısın?" "Ne tür?" diye soruyor.

"Hepsi. Hangilerini istersin?" "Snickers! Ve Tootsie Rolls!"

"Lezzetli. Paylaşacak mısın?"

"Evet!"

O, vermekten hoşlanan, büyük kalpli, tatlı bir çocuk.

Ağustos ayında, çocuk doktoruyla krizleri konuştum ve yaklaşımımı uygulamaya başladım. Kriz geçirdiğinde işe yarayan tek şey dikkatini başka yöne çekmek. Bu, tüm dikkatimi ve yumuşak bir ses tonunu gerektiriyor.

Aniden kapı çalınır ve Colby, kapı kolu dönünce kapıya doğru koşar. Annem içeri girerken ayaklarının tabanları ahşap zemine vurur.

Kaşları çatılır. "Tatlım, iyi misin?"

"Harika," diye gülümseyerek cevap veririm.

"Mimi!" Colby gülerek kollarını genişçe açar. Annem onu kucağına alır, övgüler ve öpücükler yağdırır.

"Bebeğim, çok ağırlaşıyorsun," diye inler. Henüz beş yaşında bile olmayabilir, ama yaşlılarından çok daha uzundur; bu, Jolly genlerinin etkisidir. On dört yaşına gelmeden boyu 1,80 metreye ulaşacaktır.

Herkes onun yaşından büyük olduğunu düşünüyor, ama 1 Aralık'a kadar beş yaşına basmayacak.

"Gitmeye hazır mısın, Batman?" diye sorar annem.

O, sanki şeker toplamaya gitmek onun planıymış gibi hevesle başını sallar. Annem on dakika önce gelseydi, gece iptal olacaktı. Onun zamanlaması her zaman mükemmeldir.

"Lütfen botlarını giy," diyorum ona.

Annemin kollarından kayarak odasına koşar. Annem ayakta dururken beni izler.

"Yine kriz mi?"

"Bu hafta sadece ikinci kez. En azından ilerleme var."

Bana küçük bir gülümseme atar. "Yorgun görünüyorsun, evlat." "Uykumu sonra alırız."

"Yarın akşam yemeğinden sonra Colby'yi sana getireyim mi? Böylece pazartesiye kadar hazırlanmak için biraz daha zamanın olur."

"Evet, harika olur."

"İyi geceler," diye ekler, kaşlarını kaldırarak. "İyi geceler, anne."

"En azından eğlenmeye çalış?"

"En iyi zamanımı geçireceğim," diye cevap veriyorum, sesim alaycı bir tonla. Dürüst olmak gerekirse, hiç gitmemek için can atıyorum.

Annem başını eğiyor. "Kimi kandırmaya çalışıyorsun?"

"Kendimi. Evde kalıp, slasher filmleri izleyip, birkaç bira içip, gece yarısından önce yatmayı tercih ederim."

"Bunu haftanın her günü yapabilirsin. Kim bilir? Belki biriyle tanışırsın."

Derin bir nefes alıyorum. "Anne."

"Seni tekrar mutlu görmek güzel olurdu."

"Ben mutluyum."

İnanmamış bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Öyleyim," diye ısrar ettim. "İhtiyacım olan her şeye sahibim. Mawmaw gibi konuşmaya başladın. Merryville'de ilgimi çeken kimse yok ve rastgele kadınlarla çıkmak için zamanım yok."

O cevap veremedi, Colby yanımdan koşarak geçip dışarı fırlar.

"Dur, onun şeker kovası!" Mutfak masasından alıp ona uzattım. ona veriyorum.

"Yarın görüşürüz," der, el sallayarak veda eder. "Senin için şekerle dolup taşacak."

"Ne şanslıyım. Tekrar teşekkürler anne." Geri çekilip, onun SUV'nin arkasındaki yükseltici koltuğa tırmanışını izledim.

"Seni seviyorum, Bee," diyorum.

Colby öne eğilir ve maskesini gözlerine geçirir. "Seni seviyorum, baba."

"Mimi'ye uslu dur, tamam mı?"

Başını sallar ve bana başparmağını kaldırır. Kısa süre sonra, çakıl yoldan uzaklaşarak gözden kaybolurlar.

Evim, hala anne babamın yaşadığı çocukluğumun evine benziyor. Colby ve benim için fazla geniş olsa da, düzeni ideal. Bir zamanlar farklı bir hayat hayal etmiş ve büyük bir aile kurmayı hayal etmişim.

Yukarı çıktığımda, Jake'e mesaj atıp randevuyu iptal etmeyi düşünüyorum. Ama sonra ona verdiğim sözü hatırlıyorum ve kabullenip gitmeye karar veriyorum. İsteksizce.

Neredeyse mükemmel bir kopyası olan kostümümü hazırlamak aylarımı aldı. Göğüs zırhını ve zırhı özel olarak yaptırdım, eldivenleri elle diktirdim ve botlarımı Avrupa'dan getirdim. Ucuz olmadı, ama odadaki en iyi kostüme sahip olduğumdan eminim.

Giyindikten sonra kaskımı alıp çıkıyorum. Oraya gidip varlığımı gösterdikten sonra sözümü tutmuş olacağım. En az bir saat kalacağım. Kardeşim hayal kırıklığına uğrayabilir, ama en azından sözümü tutmuş olacağım.

Dört tekerlekli motosikletimle evlerimizi ayıran ormanın içinden geçiyorum. Güneş çoktan batmış, farlarım önümdeki yolu aydınlatıyor.

Üzerime bir ürperti geliyor ve kostümümün katmanları için minnettarım, her ne kadar yeterli olmasa da. Zaten zamanımın çoğunu şenlik ateşinin yanında geçirmeyi planlıyorum.

Jake'in kulübesi görünür. Sıcak ışıklar, pencereleri karanlıkta parlatıyor. Arabalar, onun evinin yanındaki otlakta ve garaj yolunda park edilmiş durumda.

İnsanlar eve girip çıkıyor. İçeri girer girmez Claire gülümseyerek bana yaklaşıyor. Kırmızı Başlıklı Kız kılığına girmiş; saçları sıkı bukleler halinde şekillendirilmiş. Parmağındaki nişan yüzüğü, başımızın üstüne asılan peri ışıkları altında parıltıyor.

Kolumu ona doluyorum ve o da rahat hissetmeyecek kadar bana yakınlaşıyor.

"Claire?" Jake seslenir. Kafamı çevirdiğimde, onun da Mandalorian kılığına girdiğini görüyorum. Claire hemen benden uzaklaşır, gözleri fal taşı gibi açılır.

Kafamı sallayıp kaskımı kaldırıyorum.

O şakacı bir şekilde göğsüme vurur.

"Aptal." Jake gülümser. "Kostümün güzelmiş."

"Nasıl bildin?" diye soruyorum.

"Mando partisi hakkında bana bilgi verilmedi," diye araya girer Lucas. O benim sinir bozucu küçük kardeşimdir, ama onu seviyorum. Otuz iki yaşında, Jake ve benimle birlikte çiftlikte çalışıyor ve üçümüz her zaman çok yakındık.

"Bu planlı değildi," diye açıklıyorum. "Tam da bunu önlemek için kostümümü gizli tuttum."

"Ben de aynısını yaptım," diye ekler Jake.

Claire önümüzde duruyor. "Ne kadar çok içersem, sizi ayırt etmek o kadar zorlaşacak."

"Onun bir daha senin yanından ayrılacağını sanmıyorum," diyorum.

Jake, Little Red'i kollarına alır. "Haklısın."

Daha fazla insan gelir ve Claire onları jelatin shotlarla karşılar. Jake bana bir matara uzatır ve ben iki büyük yudum alırım.

"İğrenç. Bu ne?" diye sorarak şişeyi geri veriyorum.

"Kaçak içki."

"Tuvalette mi yaptın?"

"Hayır, garajımda. Pratik yapıyordum."

"İğrenç. Bir dahaki sefere bana iğrenç bir şey vermeden önce uyar beni. Ben senin deneklerin değilim."

Beni mutfağa götürür ve kazandaki mor sıvıyı gösterir. "Bu punç harika, ama seni yere serer, dikkatli ol."

Plastik bardağı ağzına kadar doldurup tek dikişte

içiyorum. "Vay canına. Bu gece kafayı mı bulacaksın?"

"Sadece bir saat kalacağım."

Kaskını tamamen çıkarır. "Hayır."

"Evet. Burada olacağıma söz verdim. Bütün gece kalacağıma söz vermedim."

Herkes benim içine kapanıklığımın geçici bir dönem olduğunu ve sonunda eski halime döneceğimi düşünüyordu: rahat ve hatta eğlenceli. Ama tatil sırasında yeni doğmuş bir oğlumla terk edilmek beni değiştirdi. Artık yalnızlığı tercih ediyorum.

Jake boş bardağımı yeniden doldurup bana geri verir. "Bu gece eğleniyorsun."

"Ne demek o?" diye sırtarak içkimi bir dikişte içirim.

Pelerinini omzunun üzerinden atar. "Senin için işlerin değişmek üzere olduğunu hissediyorum."

"Öyle mi? Kristal küreye baktın mı?" Passion punch içkisi yanaklarımı kızartır ve karıncalandırır.

Jake gülümser. "Eminim öyledir."

Bu fikri düşünmemeliyim, ama kolay para gibi görünüyor. "Şartları söyle."

"Bahse girerim, yılbaşı gecesi yarısına kadar bir kız arkadaşın olacak."

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Durumu kontrol edebiliyorsam bu hile sayılır mı?"

O başını sallar. "Hayır. Doğru kişiyi bulduğunda, onunla birlikte olmanı hiçbir şey engelleyemez, bin dolar bile," der Jake.

"İki katına çıkar," diye karşılık verdim.

"Üç katına çıkar," diye karşılık verir. "Üç bin dolar."

Elini uzatır, ben de sıkıca sıkarım. "Sen çok aptalsın." "O sözleri geri almanı sabırsızlıkla bekliyorum. Ayrıca, ödemeyi Sevgililer Günü'nden önce almayı bekliyorum."

"Ah. Kendine güvenen de. Ama benim için de aynı şey geçerli. Ödeme 14 Şubat'tan önce yapılacak."

"Ah. Kendine güvenen de. Ama aynı şey benim için de geçerli. Ödeme 14 Şubat'tan önce yapılmalı."

"Anlaştık," diye onaylar Jake ve el sıkışırız.

En son ne zaman baba olmaktan başka bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Ve rutinimi değiştirmeye niyetim yok. Neredeyse suçluluk duyuyorum, ama bahsi o yaptı, ben değil.

"Ödemeyi yapmaktan kaçmamak için: Yeni Yıl'dan önce aşkı bulacağıma inanıyor musun?"

"Evet. Doğru," diye cevaplar.

"Fazla kendinden eminsin." Gözlerimi kısarım. "Gerçekten kristal küre falan yok, değil mi?"

"Hayır. Sadece bir önsezi," diyor ve kalabalığın içinde nişanlısını arıyor.

Kaskımı düzeltirken dünya gözlerimin önünden kayboluyor. DJ içeride müziğin sesini yükselttiğinde, daha sessiz olan dışarıya çıkıyorum. Soğuk esinti beni sararken omurgamdan bir titreme geçiyor.

Çakıl taşlarının lastiklerin altında çıtırdaması dikkatimi çekiyor. Birkaç saniye sonra, bir BMW araziye girip tarlaya park ediyor.

Pembe Power Ranger araçtan indiğinde, gülmekten kendimi alamıyorum. Böyle tam spandeks giymek ciddi cesaret ister.

Telefonunu kontrol eder, ekran karanlıkta maskeli yüzünü aydınlatır. O eve girene kadar gözlerimi ondan ayırmam.

Jake'in en iyi arkadaşı Hank, *Toy Story'deki* Woody kılığına girmiş, bana yaklaşıp. "O kim? Arabayı tanıyamadım."

"Emin değilim," diye cevap veriyorum. "Vücut tipini de tanıyamadım." "Gidip öğreneceğim galiba."

"İyi şanslar."

Hank uzaklaşıp ve ben ateşin yanındaki bir koltuğa geçerim. Kafamı kaldırdığımda Hank'in pembe Power Ranger'a yaklaştığını görürüm. Kostüm hayal gücüne pek yer bırakmıyor ve pek sıcak tuttuğunu sanmıyorum.

Hank bir şey söyler ve kahkahası bahçede yankılanır. Vücut dilinden sıkıldığını belli oluyor. Birkaç saniye sonra ondan uzaklaşıp.

Yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru dans eden alevlere bakıyorum. Kız benim yanıma, büyük kütüğün üzerine oturunca, bu manzaraya hayran kalıyorum. Varlığı beni tedirgin ediyor ve yüzümün görünmemesi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Telefonunu çıkarır ve öfkeyle bir şeyler yazar, sonra kilitler.

"Az önce seni içeride görmedim mi?" diye soruyor sonunda.

O ses.

Tanıdık

geliyor.

Omuz

silkiyorum.

"Nasıl gidiyor? Claire burayı çok sevdi ve tatil boyunca kalmam için yalvardı. Belki yazı tura atarım," diyor bana.

Kalbim göğsümde çarparak başparmağımı kaldırıyorum. Bu Emma, Claire'in flörtöz ve çok daha genç kız kardeşi. Onunla Jake'in evlenme teklif ettiği 4 Temmuz'da tanışmıştım. Emma kalmayı düşünmüştü ama sadece bir gün sonra ayrılmıştı. Onun burada olacağını hiç bilmiyordum.

"Hudson nerede?" diye soruyor. "Claire onun burada olduğunu söyledi."

Keşke onun güzel yüzünü görebilseydim, son birkaç aydır tek başına karavanıyla seyahat ederken sosyal medyada takip ettiğim yüzünü. Uzaklaşmam gerekirdi, ama sağduyuma aykırı olarak ona doğru dönüp kaskımı çıkardım.

O da şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Oh, şey. Sen ve Jake aynı kostümü mü giyiyorsunuz?"

"Tesadüf, inan bana."

Kostümünün alet kemerine uzanır ve eldivenli avucuma bir şey bırakır.

"Colby'ye bir dinozor aldım. Hala dinozorları seviyorsa tabii."

T-Rex aptalca ayakkabılar giyiyor ve dişli bir gülümsemeyle sırıtıyor. Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Teşekkür ederim. Eminim çok sevecektir."

Emma, Colby ile kısa bir süre tanıştı ve Colby ona hemen aşık oldu.

O zaman onun benden uzak durması gerektiğini anladım.

Maskesini çıkararak koyu kırmızı saçlarını örgüler halinde ortaya çıkardı.

"Rica ederim. Keşke sana da bir tane alsaydım." Ayağa kalkarken sırtarak, "Neyse, seni tekrar görmek güzeldi," dedi.

O uzaklaşırken, içtenlikle gülümsediğimi fark ettim.

Bir kadının bende böyle bir etki yaratması uzun zaman olmuştu.

Kahretsin.

BÖLÜM 3

EMMA

Kalbim hızla çarparak eve giriyorum. O adam... *nefes kesici*. En son ne zaman birinin tek bir bakışıyla bende böyle fiziksel bir tepki uyandırdığını hatırlamıyorum.

Kız kardeşimi görüyorum ve onu JJ'in yanından çekiyorum, JJ arkadaşlarıyla bira bongu oynuyor.

"Ne var?" diye soruyor.

"Hudson'ın Jake ile aynı kostümü olduğunu bana söylemedin," diye fısıldayarak diyorum.

"Oh, kahretsin. Oops." Zaten biraz çakırkeyif olan kız kıkırdar. "Gerçekten unuttum.

O zamandan beri birkaç shot içtim."

"Onu Jake sandım," diye açıklıyorum. "Neredeyse kendimi rezil edecektim." "Ben de aynı şeyi yaptım." Hıçkırıyor. "Ona T-Rex'i verdin mi?" Başımı sallıyorum.

"Ve?"

"Gülümsedi ve teşekkür etti."

"Gerçekten gülümsedi mi? Alaycı bir gülümseme değil miydi?" "Gerçek bir gülümsemeydi, Claire."

O anda onu gördüm — gerçekte kim olduğunu. Kız kardeşim, boğazımdaki yumruyu yutarken beni inceliyor.

"Sen ve Hudson," diye düşünür, bu fikri değerlendirir.

"Başlama şeye. Çöpçatanlık yok. Kurallarımı biliyorsun."

O şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Kural bir: Karşılıklı çekim olması gerekir. Onu çekici buluyorsun, değil mi?"

"Claire. *Hadi ama*."

"Kural iki: Kimseyi oyalamak yok. İlk öpücükten sonra kıvılcım çıkmazsa, biter."

"Bunu gerçekten burada mı yapıyoruz?" diye fısıldarım, sesini alçaltmasına rahatlayarak.

Odaya bakındım ama kimse bize dikkat etmiyordu.

"Kural üç: İkinci şans yok. Kural dört: Gelecek mümkün değilse seks yok. Kural beş: İlgilenen herkes ilk buluşmadan önce kuralları bilmeli."

"Hatırladın mı?" diye soruyorum isteksizce.

"Harika! Peki, Hudson'a kurallarını ne zaman anlatacaksın?"

Bira pongu oynayan grup bağırarak dikkatimizi dağıtır. Jake, Lucas'la tokalaşır ve rakipleriyle şakalaşarak galibiyetlerini kutlarlar.

Claire dikkatini tekrar bana çevirir. "Teklifimi düşündün mü? Bu gece bana söyleyeceğine söz vermiştin. Lütfen, lütfen tatil boyunca kal."

İçimde bir ses kalmam gerektiğini söylüyor ve bu kadar güçlü bir içgüdüğü hiç görmezden gelmedim. Sonra pişman olsam bile, her zaman iyi bir nedeni vardı, zor bir ders olsa bile. Ama bu farklı hissettiriyor, sanki hayatımın en önemli kararlarından biri gibi. Tatil için Merryville'de olmalıyım.

"Ama küçük bir sorun var," diyor Claire. "Candy Cane Lane'deki evimi kiraya verdim. Ama sen her zaman bizim misafir odasında kalabilirsin. Oda aynı zamanda benim ofisim olarak da kullanılıyor, ama kanepe rahat bir yatağa dönüşüyor. Jake sezonun çoğunda çalışacak, yani çoğunlukla sadece ikimiz olacağız. Tabii, ben kar küresi dükkanında olmadığım zamanlarda."

"Seninle burada kalabilir miyim?"

O başını sallar. "Kasabadaki otelde yer olduğunu sanmıyorum. Sezonun bu kadar geç bir döneminde oda rezervasyonu yapmak mucize olur. Zaten gelecek yıl için rezervasyonlar başladı bile."

Derin bir nefes alıyorum. "Sana yük olmak istemem. Yakın zamanda nişanlandın ve düğünden önce müstakbel eşinle vakit geçirmelisin."

Sanki konuşmamızdan etkilenmiş gibi, Jake yanımıza gelir ve "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sorar.

"Emma tatil için bizimle kalıyor ve senin kardeşinle çıkıyor," diye cevaplar Claire, bardağını boşaltarak.

"Hangi kardeşin?" diye sorar.

"Hudson. Tabii ki," diye cevaplar Claire ve Jake kahkahayı basar.

"Bu neden komik?" diye soruyorum, biraz kırılmış hissederek. "İstersem senin kardeşinle çıkabilirim."

"Kendine güvenini takdir ediyorum," diye gülerek cevaplar. "Ama ben o kadar emin değilim."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Bu bir meydan okuma gibi geliyor."

"Onu kazanmak hayatımın en büyük meydan okuması olurdu. Sanırım anlamıyorsun Em," der, Claire'e bakıp sonra bana döner. "Sadece incinmeni istemiyorum. Hudson çıkılabilecek biri değil."

"Onunla çıkmak istemiyorum," diye ısrar ettim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi, Yeni Yıla kadar kalman konusunda."

"Hayır, buna razı olmadım. Billie'nin partisine gitmem gerek. Ama birkaç hafta burada kalacağım," diye açıklıyorum ve Claire dudaklarını büzüyor.

"Burada bolca yer var, ya da ailemin ya da büyükanneimin evinde kalabilirsin. Seni bir pansiyonda kalıyormuşsun gibi ağırlayacaklarına söz veriyorum. Arka bahçede elektrik, ısıtma, küçük bir buzdolabı, banyo ve duş bulunan küçük bir kulübe de var. Şu anda Noel süslemeleriyle dolu ama onu toparlamak için vaktimiz var. Tatil boyunca seni ağırlamaktan mutluluk duyarız. Tüm detayları hallederiz," diyor Jake, nezaketi yüzünden okunuyor.

Bunu düşününce yüzümde geniş bir gülümseme yayılır. New York'ta olsaydım, yalnız olurum. Hatta stres atmak için pasta yapardım. "Tamam."

"Bu, resmi olarak kalacağın anlamına mı geliyor?" Claire'in gözleri heyecanla parlıyor.

"Sanırım. Ama sadece Şükran Günü'ne kadar."

Beni sıkıca kucaklar ve Jake ikimizi de sıkıca sarar. Bu çok doğru geliyor. Claire ile en son ne zaman tatil geçirdiğimi hatırlamıyorum; o her zaman çok meşguldü. Geçen yıl on yıldır ilk kez tatile çıktı ve bir ay sonra işinden ayrıldı.

Kız kardeşim güldü ve ben bu sesi çok sevdim. "Bu sezon BINGO kartımda yoktu."

Onun mutluluğunu görebiliyorum, bu da beni mutlu ediyor.

"Sadece emin olmak için, ikiniz de benim size rahatsızlık vermeyeceğimden emin misiniz?" İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

Jake kaskını çıkarır ve Hudson'inkiyle aynı yeşil gözlerle karşılaşırım. Bu bir Jolly özelliği; Jolly kardeşlerin hepsinin gözleri Noel ağacı rengindedir.

Kız kardeşimin ona neden aşık olduğunu anlıyorum. O nazik ve şefkatli , gerçekten iyi bir adam.

"Neredeyse her gece şafaktan gün batımına kadar çalışacağım, hafta sonları dönüşümlü olarak izinli olacağım. Claire ve Tinsel seninle vakit geçirmekten çok hoşlanacaklardır."

Tinsel, Jake'in herkesten nefret eden on üç yaşındaki yaşlı kedisi. Onu görmek istediğimi söylediğimde, Claire bana onun yatak odasında kilitli olduğunu söyledi. O kedi evin hakimi — bu Jake'in sözleri, benim değil.

Kız kardeşim heyecanlanıyor. "Haftada bir zencefilli kurabiye yapıyoruz. Jake hamuru buzdolabında hazır tutuyor."

"Ooh! Kulübeyi süslemek için ben de yardım edebilir miyim?" diye heyecanla soruyorum. Bu, çocukken en sevdiğim tatil geleneği idi.

"Yerden tavana kadar. Her odada bir ağaç," diye onayladı Claire.

"Burası sanki Noel kusmuş gibi görünecek ve sen buna bayılacaksın, Em," Jake gülüyor, içtikçe Teksas aksanı daha da kalınlaşıyor.

"Umarım olur. Tatil neşesi dilemişim. Bu sezon biraz sihre ihtiyacım var." Hudson içeri girerken bu sözler ağzımdan dökülüyordu. Onunla göz göze geldim ve hayatımın geri kalanında her Cadılar Bayramı'nda tam yüz maskesi takmaya karar verdim. Gizli kalmak inanılmaz bir duygu.

Daha önce bana gülümsediğinde, etrafımdaki dünya eridi ve kaçmak zorunda kaldım. Yüzeyin altında bir cızırtı hissettim. Karanlıkta bir parıltı olabilir, ama kıvılcım inkar edilemezdi.

Belki de içim ölmemiştir.

Belki Billie haklıydı ve beni bir ganimet gibi toplamak istemeyen bir erkeğe ihtiyacım var. Ama onun ne istediğini hiç bilmiyorum. Kendini kapatmış durumda. Savunması benim aşabileceğimden çok daha yüksek görünüyor.

Hudson Jolly bir meydan okuma. Bir kez olsun, sorun ben değilim. Onu düşündükçe nefesim kesiliyor ve elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Claire.

"Evet, adrenalin patlaması yaşadım."

Kaşlarını çatıyor ve başını Hudson'a çeviriyor. "Emma," diye fısıldıyor, nedenini zaten biliyor.

"Yapma," diyorum, bu çaresizce arzuladığım duyguyu nasıl işleyeceğimi bilemeden. Duygular beni neredeyse boğuyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Ya da belki sadece sarhoşumdur.

Hudson bir şişe tekila alır ve dışarı çıkar. Çıkarken odadaki havayı emerek gider.

Claire ve Jake s'mores hakkında sohbet ediyorlar, ama ben kafamda Hudson'la ilgili düşüncelere dalmış, hala beni saran Mandalorian kostümünün etkisindeyim.

"Değil mi, Emma?" Claire'in sesi beni gerçeğe geri döndürür. Onların söylediklerini dinlemiyordum, sadece onun düşüncelerine dalmıştım.

Neden o?

"Biraz temiz hava almam lazım," diyorum ve o cevap veremeden kapıya doğru yürüyorum.

Verandanın korkuluğuna yaslanıp, geceye yayılan kavrulmuş marshmallowların tatlı kokusu ile ciğerlerimi serin hava ile dolduruyorum. Bir çift ateşin önünde yavaşça sallanırken, kütüklerin üzerinde toplananlar gülüşüyor ve sohbet ediyor. Herkes çok mutlu, endişeden uzak görünüyor. Ve sonra ben varım, omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan kız.

Dönünce, Hudson'ın verandadaki salıncakta sessizce oturup karanlığa baktığını görüyorum. Başının üstüne rastgele asılmış kabak ışıklarının altında turuncu bir ışık yayıyor. Kaskı yanında dururken, daha önce aldığı şişeden bir yudum alıyor.

Çocukken, rahatsız edici durumlarda donakalırdım. Annem bana beşten geriye saymamı ve uzaya uçan bir roketmişim gibi davranmamı söylerdi. Kalkış anında harekete geçerdi. Bugüne kadar, zor anlarla karşılaştığımda aynı prensibi kullanıyorum.

Beş saniye sonra, maskemi çıkararak onun yönüne doğru ilerlerim. Onun yüzünü görebiliyorsam, onun da benimkini görmesini isterim.

Müzik sessizliği dolduruyor ve şarkıyı tam olarak tanıyamıyorum — belki bir kamyon ve aldatma ile ilgili bir şey? Kafamı sallayarak, yanındaki salıncağa kayıyorum. Çenesi geriliyor, bu da onun üzerinde benzer bir etki yaratıp yaratmadığımı merak etmeme neden oluyor. Sadece hayal mi ediyorum?

"İzin verir misin?"

Bana şişeyi uzatıyor ve ben iki büyük yudum alıyorum. Yutarken öksürüyorum. "İyy."

Sıvı mideme inerken boğazım yanıyor. Etiketini okumak için şişeyi eğiyorum.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor, ama endişesinin tekila için olduğunu sanmıyorum. Az önce yüzündeki gülümseme kaybolmuş.

Bir yudum daha alıp, yanmaya hazırlayarak şişeyi geri veriyorum.

"Kostümünü anladım," diyorum, sessizliği doldurması için bir ara veriyorum. Cevap vermiyor. "Çocuğu koruyan bir ödöl avcısı. Zeki olmaya çalışıyordun, ama bunun arkasında daha derin bir anlam var. Bir Mando'nun asla kaskını çıkarmaması gerektiğini bilmiyor musun? Çok tehlikeli."

Daha önce *gerçek* halini gördüğümü fark etti mi? Bir anlığına da olsa gardını indirdiğini?

Dudaklarında bir gülümseme belirir. Kabul etse de etmese de, haklı olduğumu biliyorum.

Şişeyi birbirimize uzatıyoruz. Konuşmasını, benimle sohbet etmesini istiyorum.

"Utangaç mısın?" diye soruyorum.

"Hayır." Sonraki on dakika boyunca tek söylediği bu. Sessizliği rahatsız edici bulmuyorum, aksine ilgi çekici buluyorum.

"O zaman neden fazla konuşmuyorsun?"

Bana dönerek, "Söyleyecek bir şeyim yok" dedi.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Hiç kimseyle sohbet etmek için bu kadar uğraşmamıştım.

"Gitmemi mi istiyorsun? Yoksa kalmamı mı?" Omuzlarını silkiyor, kim olduğumu ya da ne yaptığımı umursamıyor.

"Sana bunu söylemek istemezdim ama huysuzluk yapmayı seviyorum."

Bana tekilayı uzattı ve parmaklarımız kısa bir süre birbirine değdi. İçimi bir elektrik akımı geçti; sanırım o da hissetti. Hudson dudaklarımı incelerken ben de onun dudaklarını ezberliyorum. Çok uzun süre bakıştık ve ben gözlerimi kaçırdım.

Salıncakta geriye yaslanıyorum, yıldızlara bakarken görüşüm hafifçe bulanıklaşıyor. Bir yıldız gökyüzünde çizgi çizerek parlak bir iz bırakıyor.

"Bir dilek tut," diyorum ona. Gözlerimi kapatırken dudaklarım gülümser. O tepki vermez.

"Ne diledin?" diye soruyorum.

Cevap yok.

"Bana söyleyemezsin, yoksa gerçekleşmez. Ve ben gerçekleşmesini istiyorum," diyorum, onu tanıma şansı dilediğimi bilerek.

"Her zaman sessiz olanlar," diye ekliyorum, başımı sallayarak ve neredeyse kendime konuşur gibi.

Hudson sonunda gülümser.

"Ah, demek gülmeyi biliyorsun. Bunu bilmek güzel."

Yüzü kararır ve ben zorlukla yutkunurum. "Benimle dans etmek ister misin?" diye sorarım.

"Ben dans etmem."

Ayaklarım titriyor ve botum gevşek bir tahtaya takılıyor. Sendelediğimde, güçlü elleri beni yakalıyor ve düşmemi engelliyor. Elleri belime yerleşirken, çarpıcı yeşil gözleri beni inceliyor.

"Kahramanım," diye fısıldarım.

Koyu renkli saçları karışık ve dağınık. "Sen inatçısın."

Gülüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Gergin. "Rahatla."

Yavaş şarkı devam ediyor ve ışıkların altında dans ederken kolonyasının odunsu kokusunu içime çekiyorum. Ritim değişiyor ve beni nazıkçe döndürüp kendine çekiyor.

"Dans konusunda yalan söyledin."

"Dans edemediğimi hiç söylemedim,"

diye mırıldanıyor. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtıyor. *Okuyabilir mi?*

"Benden uzak durmalısın," diye uyarıyor.

Onun dolgun alt dudağına bakıyorum. "Bu genelde benim söylediğim bir cümle." "Ciddiyim," diye ısrar ediyor.

"İnsanların bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlanmam," diye cevap veriyorum, o beni döndürürken.

İsyan beni harekete geçmeye zorluyor. Ateşli dudakları benimkilere bu kadar yakinken, onları kolayca yakalayabilirim. Bir an için, dilinde kalan tekila tadını hayal ediyorum.

"Emma." Adım, onun dudaklarından düşük bir homurtuyla dökülüyor. Bu sesin tınısını seviyorum. "Bunu yapma."

"Tatil için kalacağım," itiraf ediyorum.

"Tabii ki kalacaksın." Sanki işini kalpleri kırmakmış gibi kendini beğenmiş bir havası var.

Hudson beni zayıflatmasına rağmen, kendime güvenimi bulmaya çalışıyorum. Söylenmemiş sözler ve cinsel gerilimle karışık olan çekicilik, çok yoğun

—çok yoğun, çok tehlikeli.

O haklı. Mesafemi korumalıyım. Arzu ne kadar güçlü olursa, kalp kırıklığı da o kadar derin olur.

"Yine yapıyorsun," diyorum.

"Neyi yapıyorum?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Karışık sinyaller

gönderiyorsun."

"Yapmıyorum," diye cevaplıyor, etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Bak, ben fuckboy kurallarına bağışıklıyım. İlgilenmiyormuş gibi davranıyorsun, uzak durmam gerektiği konusunda uyarıda bulunuyorsun ve sonra görmezden gelme aşamasına geçiyorsun, oysa benim başka biriyle birlikte olabileceğimi düşünmek seni deli ediyor. Kovalamaca her zaman böyle başlar. Bunu yapmak zorunda değiliz." Ona yaklaşıyorum, onu inceliyorum, dudaklarım onunkilerden sadece bir santim uzakta.

"Yapmak zorundayız." O eğilir ve beklentiyle nefesim hızlanır.

"Benim kurallarım var," diye fısıldadı, sıcak nefesi yanaklarıma değiyordu.

"Benim de var." Alt dudağı benimkine hafifçe değdiğinde, zorlukla yutkunuyorum. Sakalları çeneme değdiğinde, onun elinde eriyen bir hamur gibiyim ve o da bunu biliyor. İçimde derin bir uğultu hissi oluşuyor, uykuya daldığını sandığım kelebekleri uyandırıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Onu öpmek istiyorum. Bilmem gerek...

Parmaklarım saçlarını okşuyor ve onun aradığım adam olup olmadığını keşfetmeme milisaniyeler kaldı.

"Bunu yapamam," diye mırıldanıyor, kostümümün kumaşını sıkıca kavrayarak. Sözleri, onu ele veren bedeniyle çelişiyor. Kimsenin kazanamayacağı bir savaş bu.

"Neden?" diye fısıldıyorum, tam o sırada arkamızda bir boğaz temizleme sesi duyuluyor.

Omzumun üzerinden bakınca JJ'in kollarını kavuşturmuş durduğunu görüyorum. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, ikimiz arasında bakışlarını gezdirerek. Kendimi genç gibi hissediyorum, karanlıkta oyalanırken yakalanmış gibi.

Ellerimi belime koyup biraz daha dik duruyorum. "Kardeşinin bir çapkın olduğunu bana söylemedin, Jake. Bu oyunda tam bir profesyonel."

"Gerçekten mi?" Jake şaşırmış görünüyor.

"Evet." Hudson'a dönüyorum. "Kaç kalbi kırdığını hayal bile edemiyorum."

"İlk sen." Öpülesi dudaklarını yalar.

JJ başını eğdi. "Hudson'ın bir ünü var." "Ve?" diye sordum.

"Eskiden ona 'Kalp Kırıcı Hudson' derlerdi," diye açıklıyor. "Oh, harika. Bu çok eğlenceli olacak," diye cevap veriyorum.

Hudson kaşlarını çatı.

Onun ifadesine karşı çıkarım. "Zorlukları severim."

JJ gülüyor. "Bu gece duyduğum en güzel şey. Sevgililer Günü'nü sabırsızlıkla bekliyorum. Zengin olacağım."

Hudson kardeşine başını sallar.

"Diğerleri gibi sen de bana yalvaracaksın," diyorum ona.

"Sanmıyorum tatlım. Ben kimseye yalvarmam." Gözleri vücudumu tarar.

"Sana bile."

Hudson, kask ve tekilayı elinde, verandadan uzaklaşır. Jake bana döner. "Onun gerçekten bir çapkın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"En üst seviyede." Hudson'ın hiç etkilenmemiş gibi alevlere bakışını izlerim. Belki de umurunda bile değildir, ama ben öğrenmek istiyorum. "Dans etmediğini söyledi," diye mırıldanıyorum.

"Beş yıldan fazla bir süredir kimseye dans etmedi." Jake duraksıyor. "Eski sevgilisiyle olan bir şeydi."

"Kim?" diye soruyorum. "O ve eski sevgilisi."

"Ah," diyorum, ne olduğunu merak ediyorum, ama zamanla Hudson'ın sormama gerek kalmadan tüm sırlarını açığa çıkaracağını biliyorum.

"Ona karşı nazik olmalısın," diye uyarıyor Jake. "Claire bana sana Maneater Manchester dediklerini söyledi."

"Ben kimseye nazik davranmam." Maskemı alıp kafama takıyorum. "En iyi çıkış yolu her zaman içinden geçmektir."

"Onu düzeltemezsin, Em," diyor Jake.

"İstemiyorum," diyorum. Onu olduğu gibi istiyorum.

BÖLÜM 4

HUDSON

Kötü tadı olan tekilayı yutarken, biri yanıma oturur. "Biraz alabilir miyim?" diye sorar en küçük kardeşim Lucas.

farklılıklarımızdan çok benzerliklerimiz var.

Ona şişeyi uzatıyorum ve o da bolca bir yudum alıyor. Dr. Phil bıyığını lekelememeye dikkat ederek elinin tersiyle ağzını siliyor. "İğrenç."

"Ben alıştım," diye itiraf ediyorum, Emma Jake'in peşinden içeri girerken. "Bekle." Gözleri büyür. "Sarhoş musun?"

"Muhtemelen."

"Vay canına. Seni böyle görmeyeli..."

Sözünü bitirmez ve daha fazlasını söylemesine gerek yoktur. Söylenmemiş o isim havada asılı kalır. *Meredith*.

"Üzgünüm," der Lucas hemen. "Geçmiş gündeme getirmek istememiştım." "Önemli değil."

Lucas şişeyi tekrar dudaklarına götürür. "İnsan zamanla alışıyor."

Kıkırdarım. "Evet."

İkimiz de dikkatimizi tekrar ateşe çeviririz. Taze odunlar çıtır çıtır yanar ve gece gökyüzüne kıvılcımlar saçılır.

"Birkaç dakika önce kiminle konuşuyordun?" diye sorar.

"Claire'in kardeşi Emma." Otuz yaşında, benim otuz dokuz yaşımdan daha genç ve Lucas'ın yaşına benimkinden çok daha yakın. Onun çekiciliğine rağmen benden uzak durması için bir neden daha.

"Geri mi döndü? Bu sefer bekar mı?" Şişeden bir yudum daha alır.

"İlişki durumlarımızı konuşmadık."

"Benim hatam. Onun yüzünü yemeye beş saniye kalmış gibi görüldüğün için konuştuğunuzu sanmıştım."

Ona sert bir bakış attım. "Öyle değildim."

"Hadi ama. Hepimiz burada oturup bir aşk hikayesinin gelişmesini izledik. Sammy'ye sor."

Sam, kardeşimin en iyi arkadaşı, bize doğru döner.

"Hudson'ın o kadını neredeyse öpeceğini gördün mü?" diye sorar Lucas. "Evet," diye cevaplar Sam, bir yudum bira içerek.

"Önemli bir şey değildi," diye ısrar ettim.

"Gerçekten mi?" Lucas meydan okur. "Yani, ona çıkma teklif etsem sorun olmaz mı?" "Tabii ki. Eğlenceli birine benziyor. Tam senin tipin," diye itiraf ederim.

"Ve yaşın da," der, sırtımı okşayarak.

"Ama onun gibi bir kadını idare edebileceğinden emin değilim."

O gülüyor. "Göreceğiz bakalım. Geçen yıl çiftlikle ilgili paylaşım yaptığı için ona hala teşekkür borçluyum. Direkt mesajlarımda çok fazla susamış kadın var."

Onun paylaşımının bize getirdiği ilgi selini neredeyse unutuyordum. Emma olmasaydı, çiftliğin Instagram hesabı bu kadar popüler olmazdı ve bu yıl odaklanacak başka bir şeyim olmazdı. Bunun için ona her zaman minnettar olacağım.

Eve doğru bakarken, ön pencereden Emma'yı görüyorum. Gülüyor ve kiminle konuştuğunu merak ediyorum.

"Sanırım su içmem lazım," diyerek ayağa kalktım.

"Beni kandıramazsın," dedi Lucas.

Onu görmezden gelip içeri giriyorum. Gözlerim hemen Hank ile sohbet eden Emma'yı arıyor. Yine. Görünüşe göre Hank ondan vazgeçmemiş.

Emma bana doğru bakıyor ama ben yoluma devam ediyorum, alkolün damarlarımdan akışını hissediyorum.

Telefonum titrer ve cebimden çıkarırım. Annem Colby'nin kostümlü birkaç fotoğrafını göndermiştir. Son fotoğrafta, boş ambalajlarla dolu kocaman bir şeker yığını vardır. Mutfak tezgahına yaslanarak cevap yazarım.

HUDSON

Teşekkürler! Çok eğlenmiş gibi görünüyor.

ANN

Hepimiz eğlendik! Bunu onunla paylaşabilmemiz çok güzel. Teşekkürler tatlım!

HUDSON

Her Cadılar Bayramı sana ait.

ANNE

Anlaştık. Eğleniyor musun?

HUDSON

Evet, ama eve gitmek üzereyim.

ANNE

Harika! Yarın görüşürüz.

HUDSON

İyi geceler! Sevgilerimi ilet.

ANNE

İyi geceler. Gönderirim.

Colby'yi gece yatıya bırakabileceğim tek kişi ailemdir ve o zaman bile endişelenirim. Bazı günler, devam etmemin tek nedeni odur. Oğlum benim her şeyimdir. Kaskımı tezgahın üzerine koyup bir şişe suyu bir dikişte içtiğimde bu düşünceler beni sakinleştirir.

"Susadın mı?" Emma yanımda fısıldıyor, kahverengi gözleri parıltıyor. "Her zaman bu kadar çok mu çabalıyorsun?" diye soruyorum.

"Bunun çabalamak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye burun kıvrıyor.

"Bu da *bir şey*."

Dudaklarında güzel bir gülümseme belirir.

Gözleri vücudumu tarıyor. "Dikkat çekmek hoşuna gidiyor." "Tahminlerde bulunmayı bırak," diyorum.

Beni incelerken kaşlarından biri kalkıyor. "Az önce ne dedin?

Yalvarmazsın?"

Ona bakıyorum. "Hatırladın mı? Ne kadar düşüncelisin."

Kasten kaba davranıyorum, ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. "Dileceksin."

"Sen küstah bir şeysin."

O daha yaklaşıyor, yapıyor benim kalbimi at bir atmasını " zorluklardan zorluklardan beslenirim. Ve sen, Hudson Jolly, benim şimdiye kadarki en büyük zorluğum olacaksın."

"Benden şimdiden tahrik oldun mu? Bir rekor kırmış olabilirsin." Onu inceliyorum. "Seni uyardım, ama dinlemeyecek kadar inatçısın."

"Hiç bilmiyorsun," diyor, sırtını tezgaha dayayarak. "Şimdi bana kurallarını anlat."

Jake buzdolabına doğru yürür ve bir tepsi jelatin shot çıkarır. "İki tane alın. İkiniz de."

"Ben almayayım. Gitmek üzereyim," diye açıklıyorum.

"Siktir et." Jöle gibi sallanan kareleri bana doğru itti.

"Peki." İki tane alıp Emma ile aynı anda ağızma atıyorum. Onları ağızımızda gezdirip yutuyoruz.

"Sanırım hâlâ bekarsın," diyor. "Yoksa biriyle birlikte olduğun için zor elde edileni mi oynuyorsun?"

Ah, işte bu.

Odayı taradım ve yıllar boyunca reddettiğim sayısız kadını gördüm. Burada itiraf etmek istediğimden daha fazlası var.

Cevap vermiyorum.

"Bir ilişkin varsa flört edecek tipte biri olmadığını hissediyorum." "Flört mü?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle.

O şakacı bir şekilde dudaklarını yaladı, sonra gözlerini kısarak baktı. Sessiz iletişim devam etti.

"Emma," diye derin bir ses duyulur.

"Merhaba Lucas," diye tatlı bir sesle cevaplar. "Sen Jolly'nin bebeği, değil mi?" "Bana istediğin zaman bebeğim diyebilirsin," diye karşılık verir.

Emma bu tür şakalara alışkındır, ama benden bunu bekleyemez.

"Sen bekarsın, değil mi?" diye sorar ve ben gözlerimi deviririm. Ama öyle olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum.

Onun cevabını merak etmiyordum.

"Şimdilik" diyor, ama Emma'yı sandığından daha iyi tanıyorum. İnternette onunla ilgili sayısız dedikodu okudum ve bunların arasında bir parça gerçeklik payı var. Emma, onu mutlu edecek bir erkek bulamadığı için randevulara çıkıyor. Hâlâ arıyor.

"Sana bir içki getireyim mi?" diye sordu Lucas, hiç vakit kaybetmeden. "Çok sevinirim." Beni kışkırtmaya çalışıyor.

Lucas iki bardağa punç doldurup ekstra votka ekliyor. Birini ona uzatıyor ve o da içerken bardağın kenarından beni izliyor.

Onların garip flörtlerine seyirci kalmak yerine, oradan uzaklaşıyorum. Yarın ondan uzaklaştığım için pişman olabilirim, ama şimdilik hiçbir şey umurunda değil - bu tekilanın etkisi.

Ön kapıya doğru ilerlerken, Claire pelerinimi tutup beni kendine doğru çeker. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Eğlence başlamak üzere."

"Eve," diye açıklıyorum.

"Bizimle Pangea oynayacaksın." Kolumu tutar ve beni kahve masasının etrafında toplanan küçük kalabalığa sürükler. Ortada, üzerine isimlerin yazıldığı, her biri büyük dairelerle çevrili düzleştirilmiş bir pizza kutusu vardır.

"Seninkini de ekle," diyor Claire, bana kalıcı bir kalem uzatarak. "Oynamak istemiyorum."

Cevap olarak homurdanır. Jake kalemi elimden alır ve benim için yazar.

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız," diyorum. "İkiniz de sinir bozucusunuz ve hayır cevabını kabul etmeyi bilmiyorsunuz."

Jake gülerek kolunu Claire'in omzuna atar ve alına bir öpücük kondurur.

Birkaç saniye sonra Emma da adını yazıyor. Parfümünün tatlı kokusu beni çıldırtıyor ve içgüdüsel olarak ondan uzaklaşıyorum.

"Başka kimse var mı?" diye bağırır Claire müziğin sesini bastırarak. Tahtaya on yedi isim yazılır.

Boğazımı temizliyorum. "Lütfen kuralları açıklayın. Arkadaş baskısıyla neye bulaştığımı bilmek istiyorum."

"Ona gelmek üzereydin," diye cevaplar kurumsal bir ses tonuyla.

Claire kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atar. "Yazı tura atacağız. Eğer yazı tura senin adının etrafındaki daireye düşerse, içmek zorundasın. Eğer boş bir yere düşerse, tahtaya bir kural ekleyebilirsin."

"Ve istediğimiz her şeyi yazabilir miyiz?" Lucas, Emma'ya bakarak yaramazca sorar.

"Her şeyi," diye onaylar Emma başını sallayarak. "Sadece genel bir şey olmasına dikkat et, tamam mı?"

Gözlerimiz buluşur ve ben, o bakışını kaçırana kadar onun bakışını tutmaya kararlıyım. O bakışını kaçırmaz. Bunun yerine, Emma içkisini bir yudum alır ve kaşlarını kaldırır. Bu kadın, avını takip eden bir kaplan gibidir. Benim duygusal olarak ulaşılmazlığımla

ve hiçbir uyarı onu caydıramaz. Ateşe çekilen bir güve gibidir. Onu canlı canlı yakacağım.

"Sorusu olan var mı?" diye sorar Claire, beni geri gerçekliğe döndürür.

Tezgahtan viski şişesini alıyorum. Jake'in kanepesinde yatmam gerekirse, öyle olsun.

Emma bana bakmaya devam ediyor, ama ben onun bakışlarına tekrar kapılmayı reddediyorum ve dikkatimi ileriye veriyorum. Gözleri bana her baktığında kalbim daha hızlı atıyor, ama atmamalı.

Olmamalı.

Claire belindeki kırmızı kesecikten bir çeyreklik çıkarır ve kız kardeşine uzatır. "Onur konuğu."

Emma sırtlıyor, parayı çeviriyor ve hepimiz paranın boş bir alana düştüğünü izliyoruz. Markörü alıyor ve bir şeyler karalıyor, ama ters duruyor.

"Ne yazdın?" diye sorar Lucas.

"Odadaki birini öp," diye cevaplar Emma. "Çiftler için kolay bir görev."

O kurnazdır, şimdiden yaramazlık planları yapmaktadır ve ben bunu hemen anlarım. "Benim için de kolay bir görev," der Lucas.

Gözlerimi deviriyorum.

Daha fazla punç almak için mutfağa gider ve yanıma geri döner.

"Şimdi, kim hile yapıyor?" diye soruyorum.

"Henüz değil, ama bu ifade doğru olduğunda anlarsın."

"Mm. Sadece pişman olacağın bir şey yapma."

"Asla."

Başka bir kelime daha konuşmuyoruz.

Çeyrek havada dönerek çeşitli daireler ve boşluklara düşüyor. Benim adım iki kez çıkıyor ve Emma'nın adı da aynı sayıda çıkıyor.

Çeyrek parayı yukarı doğru fırlatıyorum ve Lucas'ın isminin üzerine düşüyor. Emma tekrar fırlatmadan önce bir yudum alıyor. Neredeyse ağır çekimde, 'odadaki birini öp' dairesine düşüyor.

"Oh," diyor JJ. "Şanslı kişi kim?"

Emma odayı taradıktan sonra yavaşça bana döndü.

"Ciddi misin?" diye soruyorum, bunu yapacağını bilsem de yapmamasını umarak. "Lucas seni bekliyor."

"Lucas'ı ben seçmedim," diye mırıldanır. "Kurallar böyle!" diye Claire araya girer.

Emma parmak uçlarına yükselir, elini yanağıma koyar ve gözleri kapalıyken dudaklarını nazikçe benim dudaklarımın üzerine kaydırır. Karşılık vermek istesem de kendimi tutarım.

Dokunuşumun altında hareketsiz kaldığımı fark edince, kaşlarını çatarak geri çekilir.

Herkes bize bakıyor, sonra dikkatler garip bir şekilde pizza

"Ucuz numaralarla bir yere varamazsın," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, buradan bir an önce gitmem gerektiğini hissederek. "Bunu unutmayacağım." O sırtıyor.

Bir saat daha oynamaya devam ediyoruz ve Emma ile olanlardan sonra, neyse ki kimse beni öpmeye cesaret edemiyor. Yerel halk benim doğru kişi olmadığımı biliyor ve sanırım Emma da artık biliyor.

Saat gece yarısını gösterdiğinde, çoğu kişi gitmiştir. Sadece ben, Emma, Jake ve Claire kalmışız. Jake soğuk bir pizza dilimini mideye indirirken, ben sandalyeme yaslanıp başım dönüyor.

"Eve araba kullanarak gitmeyeceksin," diyor Jake, yüksek sesle çığneyerek. "Yürüyerek gideceğim," diyorum, yorgunluk beni sarıyor.

"Kanepede yatabilirsin," diyor kardeşim. Claire esniyor ve Jake ayağa kalkarken elini tutuyor. "Siz ikiniz burada idare eder misiniz?" diye soruyor gülümseyerek. "Evet."

Dikkatini tekrar Claire'e çevirir ve bir tutam saçını kulağının arkasına iter.

"Hadi uyuyalım, aşkım."

"Tamam," diye cevaplar Claire.

Kardeşim onu kollarının arasına alır ve koridordan aşağı taşır.

"İyi geceler," diye seslenir bize ve bir dakika sonra, sadece Emma ve ben kalırız.

"Beni öpmediğin için pişman olacaksın," diye uyarıyor.

"Hala tuzlu," diye alaycı bir kahkaha atarak cevap veriyorum. Belki alkolün etkisidir, ama

bir parçam şimdiden pişmanlık duyuyor. "Erkek oyuncaklarının istediğin her şeyi yapmasına alışkınsın."

Gözlerini kısıyor ve onu kırmış olabileceğimi hissediyorum.

"Ah, damarına bastım. Ben daha önce tanıştığın kimseye benzemiyorum, tatlım. Sen zıpla dersen, zıplamam. Ne istersem onu yaparım." Parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. "Güzel bir yüz bile bunu değiştiremez."

Emma düşünceli bir şekilde dudağını ısırır. "Göreceğiz."

Ondan uzaklaşıp tezgahıdan kaskımı alıyorum. Burada kalmak hata olur, özellikle de bu durumda.

"İyi şanslar," diyorum ona kapı kolunu çevirirken. "İhtiyacın olacak."

BÖLÜM 5

EMMA

"Günaydın," diyor Claire, açık mutfak ve oturma odasına giden koridorun sonuna geldiğimde. İki alan birbirine sorunsuz bir şekilde bağlanıyor ve şömine yandığında ne kadar rahat bir ortam oluştuğunu kolayca hayal edebiliyorum.

"Burası çok güzel," diye cevap veriyorum, hala yarı uykulu halde.

"Jake kendisi tasarladı ve inşa etti." Yeni yıkadığı saçlarının birkaç telini kulağının arkasına sıkıştırır.

"Her işi yapan Jake," diyorum.

O gülüyor. "Akşamdan kalma mısın?"

"Hayır. Neyse ki, müstakbel kocan dün gece bol bol su içmemi sağladı. O, hep istediğim ağabeyim gibi." Dün yaptığım Fransız örgülerinden dolayı hala dalgalı olan saçlarımı düşük bir topuz haline getiriyorum. "Şanslısın. Onun gibi bir adamın var olduğuna, kendi gözlerimle görmeseydim inanmazdım."

"Aynı şekilde," diye onaylıyor. Geçen yıl Jake ile tanışmak onun Noel mucizesi oldu.

Kanepenin önünden geçerken, Tinsel'in bir minderden diğerine uzandığını gördüm. Kabarık gri tüyleri her yöne dağılmıştı ve görünüşü kadar yumuşak mı diye merak ettim. Boynunda, üzerinde çan bulunan bir tasma vardı. "Aww. Gerçekte daha da tatlısın."

"Dikkatli ol. Uyurken onu korkutursan tıslar," diye uyarıyor Claire.

Mutfakta onun karşısındaki tabureye oturuyorum. Claire bana buharlı bir fincan kahve uzatıyor ve ben çikolata ve fındığın zengin kokusunu içime çekiyorum. Kahve konusunda hala biraz snob olduğunu sevindim, özellikle de şu anda içmek için çok sıcak olsa da, yüksek kaliteli kahve olmadan Merryville'de nasıl hayatta kalacağımı bilmediğim için.

Sabırsızlıkla beklerken etrafa bakıyorum ve dün geceki partiden hiçbir iz kalmamış olmasına şaşırıyorum. "Bu kadar çabuk nasıl temizledin?"

Yatmaya gittiğimde, bira pong masası hala yemek odasını kaplıyordu ve her düz yüzey şişeler ve boş bardaklarla doluydu. Ahşap zemin dökülen sıvılardan yapış yapıştı.

"Jake ben uyanmadan önce halletti."

Ağzım açık kalıyor.

"Hatta bana yatakta kahvaltı bile getirdi." Kendine yeni bir bardak doldurmaya başlar.

"Pfft. Daha fazla kıskanç olabileceğimi sanmıyorum."

Kıkırdar ve birkaç saniye sessizlikten sonra boğazını temizler. "Dün gece Hudson'la öpüştüğünü duydum."

Başımı eğiyorum, yanaklarımın beni ele vermemesini umuyorum. Sadece onun adını duymak bile vücudumu titretmeye yetiyor. "Bu küçük kasaba dedikodusu gibi geliyor."

Kahvesine hafifçe üfler. "İkimiz de her dedikodunun arkasında genellikle bir parça gerçek olduğunu biliyoruz."

"Öyle bir şey olmadı," diyorum, fincanımın üzerinde dans eden buharı izlerken. Kafein dozumu beklemek tatlı bir işkence gibi geliyor. "Sadece alkolün etkisiyle flört ettik, hepsi bu. Beni bilirsin."

Çok hızlı içtiğimiz berbat alkolün suçlu olduğuna eminim. Ama sonra dudaklarımızın ne kadar yakın olduğunu hatırlıyorum — neredeyse bir milimetre öne doğru eğilip şimdi suçlandığım şeyi yapıyordum.

Bir parçam keşke yapsaydım diyor. Bu düşünce rahatsız edici çünkü daha önce kimseyi öpmediğim için hiç pişman olmadım; genellikle tam tersi olur.

"O beni reddetti. Sen de gördün," diyorum, beni umursamayan bir adam hakkında fazla düşünmemeye çalışarak.

"Verandada öpüşmedin mi?" Gözlerini kısıyor.

"Hayır. Jake öyle sandı." Bizi kesen kişinin o olduğunu hatırlayarak gülümsüyorum. Basit bir boğaz temizlemeyle, aniden gerçeğe döndük. Hudson'ı öpmüş ve bir şeyler hissetmiş olsaydım, gece farklı bir şekilde sona ererdi.

"Jake gördüğünü söyledi..."

"Sana yemin ederim ki böyle bir şey olmadı. Hudson'a bir şans verdim, ama o beni reddetti. İki kez. O, zor elde edilenlerin kralıdır."

Claire, bir kilometre öteden bile oyuncuyu tanıyabileceğimi bilir, sinsî olanları bile.

Başını eğerek, sanki onunla ilgili çeşitli anıları hatırlar gibi. "Olamaz."

"Onun o pislik adam havasını hiç fark etmedin mi? Şu haline bir bak! İsteddiği kadına diz çökmesini söyleyebilir ve onlar da çöker."

Claire gülerken başını salladı. "Bence onu tamamen yanlış anlamışsın."

"Müstakbel kocan, onun lakabının Hudson the Heartbreaker olduğunu söyledi."

Böyle bir lakabı hak etmenin tek bir yolu var."

Yıllar boyunca kaç kalbi kırdı acaba? Eminim benimkinden daha fazla.

Kaşları çatıldı. "Yıllardır kimseyle çıkmadı."

Onu inceliyorum. "Çünkü herkesi kendinden uzaklaştırıyor. Bu onun çalışma tarzı ve işe yarıyor."

"Sen gelene kadar," diyor Claire.

"Onun fazla konuşmadığını fark ettim. Neden böyle?"

Claire buzdolabından birkaç buz küpü alıp benim bardağıma attı, sonra kendine de aynısını yaptı. "Yabancılarla karşı açık davranmaz."

"Ama ben senin kardeşinim! Bana özel bir muamele olmalı."

O burun kıvrarak güldü. "Jake evlenme teklif etmeden Hudson benim gitmeyeceğime inanmadı. Altı aydan fazla sürdü."

"Vay canına." Bu beni üzdü çünkü onun sorunları sandığımdan daha derin demekti.

"Güven sorunları var," diyor.

"Şaka yapmıyorsun. Benden uzak durmamı söyledi. Öyle yapmalı mıyım? Bana dürüst ol."

"Em, senin incinmeni istemiyorum. Ama onun da mahvolmasını istemiyorum. Hudson iyi bir adam. Harika bir baba. O sadece..."

"Ulaşılmaz," cümlesini tamamlıyorum.

"Aynen öyle. Kendini kırmızı sanan yeşil bayraklı bir adam. Aşk konusunda Scrooge gibi. Grinch gibi. Çok zeki, Em, ama aynı zamanda son derece gizemli." Sesi uyarıcı bir tona büründü. "Satranç oyununda..."

"Rakibinden her zaman iki adım önde olmalısın. Biliyorum," diye sözünü kesiyorum.

CEO'ların dünyasında, kardeşim acımasızdır, tam bir kabustur. Artık öyle biri olmasa da, bir anda öyle olabilir. İnsanları okumak ve anlamak onun süper güçlerinden biridir.

"Kahretsin," diye fısıldar. "Umarım ikiniz birbirinizi mahvetmezsiniz."

Yüzünde endişeyle bana bakar ve ben ona küçük bir gülümseme atarım.

"Hudson'la çıkmayacağım. Endişelenecek bir şey yok."

Gelecekteki kayınbiraderinin kalbini kırmayacağım." "Neden sana inanmıyorum?"

"O adamın kırılmaz olduğundan eminim." Sabahın erken saatlerinde muhtemelen vahşi hayvanlarla dolu olan çayırlara bakıyorum. Yüksek pencereler bol miktarda güneş ışığı içeri alıyor ve oda parlak bir şekilde aydınlanıyor.

Claire boğazını temizledi. "İlişki uzmanı falan değilim ama doğru partnerin her şeyi değiştirebileceğine inanıyorum."

"Umarım onu bulur," diye cevap veriyorum, aşkın derin yaraları nasıl iyileştirebileceğini bilerek. Bir parçam onu kurtaran kadın olmak istiyor, ama daha da önemlisi, benim de neyi kaçırdığımı keşfetmek istiyorum. Bu yüzden bu kadar ateşli ve pişmanlık duymadan aradım. Aşk bulmak, sadece duyguların yönlendirdiği nihai bir hazine avı gibi geliyor.

"Ya onun için doğru kişi sensen?" diye soruyor Claire.

"Bilmiyorum." Dün geceyi hatırlayarak duygularımı kontrol altında tutuyorum. Gözlerimiz buluştuğunda hissettiğim heyecanı unutamıyorum. Mükemmel dudakları çok yakındaydı ve sıcak nefeslerimiz birbirine karıştı. Muhteşem Grinch her şeyi kontrol ediyordu ve korkutucu olan, benim bununla tamamen sorunum olmamasıydı. Bu asla olmaz.

Acaba benim içime girdiğinin farkında mı? Umarım ben de onun içine girmişimdir.

Claire tezgâhtaki sepetten yumurtaları alır ve buzdolabından bir dilim domuz pastırması çıkarır. "Bu kadar yeter. Ne kadar kalacaksın?"

Konuyu ustaca değiştirerek, hiç çaba harcamadan kontrolü ele aldı. Beynim henüz tam olarak uyanmadığı için çabasını takdir ediyorum.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Ama doğum gününde burada olacağıma söz verebilirim."

"Sadece üç hafta kaldı."

Kız kardeşim otuz yıl önce Şükran Günü'nde doğdu. Her Şükran Günü'nde, gerçek doğum günü olsun ya da olmasın, pasta ile kutlama yapar ve Times Meydanı'ndaki babamızın çatı katından geçit törenini izlerdik. Bu, aptalca bir aile geleneği haline geldi ve bir yıl bile kaçırmadık — bu yıl ilk kez kaçıracağız.

"En azından Noel'e kadar kal. Merryville'de yılın en büyüğü zamanıdır. Kış Gündönümü Festivali'ni ve ağaç aydınlatma törenini de deneyimleyeceksin."

"Belki," diyorum gülümseyerek, onun ne kadar inanılmaz olduğunu söylediğini hatırlayarak.

Maddox'tan ayrıldıktan sonra, daha spontane yaşamayı seçtim. Artık, önemli olacak kadar uzun süre tek bir yerde ya da tek bir kişiyle kalmıyorum. Hiçbir şeyden kaçmıyorum, ama kimse benim yerleşme isteğimi uyandırmadı. Belki de kimse uyandırmayacak.

Yine de, Claire aşka bu kadar dirençli olmasına rağmen aşkı bulabildiyse, belki ben de bulabilirim.

"Eski hayatını özlüyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır," diye cevapladı tereddüt etmeden. "Babam için çalışmak, bir beden küçük tayt giymek gibiydi. Elbette, onu yukarı çekebilirsin, ama uzun süre giymemelisin."

Ondan böyle bir cevap beklemiyordum ve kahkahaya boğuldum. "Senin adına gerçekten mutluyum."

Claire, ailemizin otel zinciri Manchester Enterprises'ın ikinci adamıydı ve babamız emekli olduğunda şirketin başına geçmesi planlanıyordu. Ama geçen kış Jake Jolly ile tanıştıktan sonra hayatı değişti.

Şimdi, Merryville şehir merkezinde kendi tasarımlarını sergileyen, başarılı bir kar küresi dükkanı işletiyor. Burada bulduğu şeyi hiçbir para ile değiştiremezdi: aşk ve tutku.

Claire, eksikliğini duyduğu şeyi keşfetti: muazzam destek, anlayış ve gerçek kimliği ile tanınmak ve takdir edilmek hissi.

"Tatil sezonunda Merryville'i ziyaret edenlerin yüzde yetmiş beşi sonunda buraya taşınıyor, biliyor muydun? Yüzde yetmiş beş, Em."

Kız kardeşim her zaman gerçekleri ezberleme konusunda yetenekli olduğu için gülüyorum. Bu onun birçok tuhaflığından biri ve ben bu özelliğini seviyorum. "Peki, planın ne? Noel boyunca burada kalmamı ve taşınmamı mı umuyorsun?"

Kıkırdar. "Umut etmekten başka çarem yok."

O benim için yemek pişirirken, düşüncelerim Hudson'a geri dönüyor.

Ne kadar çok içerse o kadar çok konuşuyordu, ama yine de yetmiyordu. Muhtemelen yapmamam gerekse de onu daha iyi tanımak istiyorum. Benden uzak durmamı istiyorsa, buna saygı duymalıyım. Ama ona inanmıyorum. Sözleri bir şey söylüyor, ama zümrüt yeşili gözleri başka bir hikaye anlatıyor.

Claire, bar tezgahının üzerinden bir tabak kaydırarak beni hayallerimden geri getirir. Yumurtalarım mükemmel pişmiş ve pastırmaların altında gülen bir yüz şekli oluşturmak için dizilmişler — nostaljik bir dokunuş. Annemiz bize bunu yapardı ve buna mutlu kahvaltı derdi.

Eski anılarım yeniden canlanınca gülümsüyorum. "Güne gülümsemeyle başla. Annemi özlüyorum."

"Ben de özlüyorum. Seninle gurur duyardı, Em," diyor Claire ve bana bir çatal uzatırken.

"O da seninle gurur duyardı." Yumurtalarımı keserken, anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. hatıraları uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Ee?"

Sarı yumurta sarısı dökülür. "Hâlâ yeteneğin var."

Yumurtalar, kız kardeşimin pişirebildiği birkaç şeyden biri ve karnım açlık hissiyle guruldarken onları daha da çok takdir ediyorum.

Tam bir ısırik alırken, Jake kollarında bir yığın odunla içeri girer. Odunları şöminenin yanına düzgünce istifler. "Günaydın, Em."

"Günaydın! Bugün yağmur yağacak mı? Dışarısı bulutlu görünüyor."

"Hayır, sadece bulutlu. Perşembe günü fırtına geliyor ve hafta sonu soğuk hava dalgası olacak," diye açıklıyor Jake, deri eldivenlerini çıkarırken. "Şömine için mükemmel bir hava."

İşini bitirince Jake mutfğa yöneldi. Claire'in yanına yaklaşır yaklaşmaz ona sarıldı ve yanağından öptü.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," diyorum. "Aşırı derecede tatlısınız."

Jake, onun duyabileceği kadar yüksek sesle kulağına bir şey fısıldar ve o da karşılık olarak kıkırdar.

"Dur, gıdıklanıyor!" diye güler, o ise boynuna öpücükler yağdırmaya devam eder.

"Tatil boyunca burada kalmamam gerek..."

"Sen iyisin," diye Jake sözünü keser. "Bu benim için bir onur olur. Hayatımın geri kalanını CeCe'mle geçirebilirim."

Claire, parmaklarını Jake'in soluk kot pantolonunun kemer halkalarına geçirir ve ona kurtarıcısıymış gibi bakar. Bir bakıma, Jake onun kurtarıcısıdır. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben seni daha çok seviyorum," diye cevaplar Jake.

Jake buzdolabına gidip kendine kocaman bir bardak portakal suyu doldururken ben bir parça domuz pastırması ısıtırım.

"Hafta sonu için alışverişe çıkacağım. Yolların durumu pek iyi değilmiş. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bir kutu prezervatif," diyorum, kaşımı kaldırarak. "Ne beden?" diye soruyor, başını eğerek.

"XXL."

"Seni sınıyor," diye açıklıyor Claire. "Onun sınırları yok. Hiçbir şey, ama hiçbir şey onu etkilemiyor. Ben denedim bile."

Jake bardağını bir dikişte bitirir. "O haklı. Hudson ve Lucas gibi kardeşlerim olduğu için her şeyi yaşadım."

"Yazık." Kalan yumurtaları ağzıma atıyorum. "Her zaman deneyebilirsin," diyor.

Jake hava durumu hakkında konuşurken, yemeğimi bitiriyorum. "Merryville'de insanlar eğlenmek için ne yapar?"

"Yürüyüş, binicilik, el sanatları, tığ işi, çiftçilik. Perşembe günleri toplanan bir kitap kulübü var. Her şeyden biraz var sanırım. Ama şu anda tatil etkinlikleri sezonu. Kurabiye yarışması için kayıtlar yeni başladı. Yarışma, Aralık ayının ilk hafta sonu yapılacak."

"Ona bunu söylememeliydin," diye uyarıyor Claire. "Ama Emma sadece benim doğum günüm kadar kalacak. O zaman burada olmayacak."

"Ondan sonra," diye onaylar.

Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle açılır. "Hmm."

Kız kardeşim heyecandan başı dönüyor. "Yarışmaya kadar kalacak mısın?"

"Şimdiden hayal edebiliyorum: Şehirli kız, Noel kurabiyesi kraliçesi oluyor."

"Kurabiye yapar mısın?" Jake, kendine kahve doldururken sorar. "Biraz," diye cevaplarım, burnumu kırıştırarak.

"Ve sen bu kadar rekabetçi bir pasta yarışmasına katılmayı mı düşünüyorsun?"

Seni canlı canlı yerler, Em," diyor, gerçekten endişeli bir şekilde.

"O alçakgönüllü davranıyor, Jake," diye araya giriyor kız kardeşim.

"Eskiden çok fazla pasta yapardı

çok

pişir "Ben de epey kurabiye yaktım."

irdi. "Herkes katılım ödülü alır," diye Jake beni teselli ediyor. Yüzümü

"buruşturuyorum. "Peki kazanan ne alacak?"

Bana yarım bir gülümseme atar. "Altın bir kupa ve adın

Noel Kurabiyesi Onur Listesi'ne girersin."

"Resmi olarak, ben de katılıyorum," diyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyor, kaşını kaldırarak.

Claire başını sallıyor.

"Kalp krizi kadar ciddi. Burada olduğum süre boyunca odaklanabileceğim bir şey olacak. Şimdi size kazanabileceğimi kanıtlamam gerekiyor."

"Bu zor olacak," diye uyarıyor. "En sevdiğim türden."

"Şimdi, sadece Yeni Yıla kadar kalacağına söz vermen gerekiyor!" Claire ellerini çırpıyor. Heyecanı bulaşıcı. "Gerçekleşiyor. Hissedebiliyorum."

"Olmayacak," diyorum.

Jake boğazını temizler. "Eğer ciddiysen, yarın ilk iş olarak belediyeye gidip kayıt formunu al. Formla birlikte bir paket kurallar da verilecek. Sonra, kasabada olduğun sürece, Glenda's Café'ye uğrayıp kahvaltı için krem peynirli kabak krepleri al. Sonra bana teşekkür edeceksin."

"Bunu yazıyorum," derim ve not almak için telefonumun kilidini açarım.

"Bu Noel'in unutulmaz olacağına dair bir his var içimde," diye ekler Claire, Jake'e bakarak.

"Sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıp geriniyorum. "Asla gitmeyecek," diyor Jake kız kardeşime. "Biliyorum," diyor Claire omuz silkerek.

Umutlu ve ben onun hayallerini yıkmak istemiyorum. Böyle küçük bir kasabada yaşayabilir miyim emin değilim, ama Claire için denerim. Kız kardeşimi seviyorum. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri, her zaman gerçekçi davranır ve benim çıkarlarımı gözetir.

Dışarıya bakarken, geleceğin ne getireceğini düşünürken, ormanda bir açıklık fark ettim. "O bir patika mı?"

"Evet. Kardeşimin ve ailemin evlerini birbirine bağlayan 3 millik bir döngü. Çiftlikte dolaşmayı kolaylaştırıyor, özellikle de turistlerle dolduğunda. Geçen yıl, daha verimli bir şekilde dolaşabilmek için bu yolu yapmaya karar verdik. Özellikle ormanda vakit geçirmeyi seviyorsan, çok hoş bir yürüyüş yolu. Ayrıca, kaybolman neredeyse imkansız."

"Sabırsızlanıyorum!" diye haykırıyorum. "Hemen gidip bakacağım."

"Almalısın. Ceketini de al, hava soğuyor."

Katlanabilir kanepede uyuduğum odama gidiyorum. Bavulum yerde açık duruyor, içindekiler etrafa dağılmış. Power Ranger kostümümü çıkardığım yerde atılmış.

Giyindikten sonra, Claire ve Jake'in Tinsel ile kanepede uzandıkları oturma odasından geçiyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?" diyor

Claire. "O iyi olacak," diyor Jake onu sakinleştirerek.

Claire yüzünü buruşturur. "Bazen biraz sakar olabiliyor."

"Pfft. Bütün sırlarımı açığa çıkarma!" diyorum ve veranda kapısından çıkıp arka bahçeyi geçiyorum. Bir patika doğrudan orman yoluna çıkıyor.

Ayaklarımın altında çıtırdayan yapraklar ve kış kokusunu taşıyan bir esinti. Ormana girerken içimi hoş bir ürperti kaplıyor.

Değişim havada... Bunu içimde derinden hissedebiliyorum. Temiz havayı içime çekerken, Claire'in bir şeylerin peşinde olup olmadığını merak ediyorum. Belki de Merryville'de sihir vardır. Kaybedecek hiçbir şeyim yok, kazanacak çok şeyim var.

BÖLÜM 6

HUDSON

Rocky Dağları'ndan Teksas'a doğru ilerleyen soğuk hava dalgası nedeniyle sıcaklıklar giderek düşüyor. Bu hafta sonu, sıcaklıkların 30 derecenin altına düşmesi bekleniyor ve ben daha heyecanlı olamazdım. Sonbahardan kışa geçiş, çıtır çıtır yaprakların küle dönüştüğü ve dünyanın sessizleştiği, yılın en sevdiğim zamanıdır.

Sessizliği kucaklamayı öğrendim, bu Emma Manchester'ın asla anlayamayacağı bir kavram.

Baltayı başımın üzerine kaldırıp kalın gövdeye indiriyorum. Birkaç vuruştan sonra, odun sonunda çatlıyor ve ikiye ayrılıyor. Bir tarafını düzeltiyorum ve daha küçük, daha kolay taşınabilir kütükler halinde kesmeye devam ediyorum.

Bu mevsimde, elektrik hatlarına buz birikmesi nedeniyle kasaba sık sık elektrik kesintisi yaşıyor. Artık sadece kendimi düşünmek zorunda olmadığım için, her ihtimale karşı hazırlıklı oluyorum.

Oğlum, tek izin günümü kendimi paralamak için çalışarak geçirmemin tek nedeni. Colby'nin benim ihmalkarlığım yüzünden üşümesi, isteyeceğim en son şey. Onun ihtiyaçlarını tereddüt etmeden kendiminkinden üstün tutmayı öğrendim.

Sadece buzdolabını ve su pompasını çalıştıran bir jeneratörüm var, ancak sonunda tüm evi çalıştıracak şekilde onu yükseltmeyi planlıyorum. Ancak bu oldukça masraflı bir iş ve ben Colby'nin üniversite masrafları için para biriktiriyorum.

El arabasını odunla doldurup depo kulübesine doğru itiyorum. Ağır ama fazla yükleyip daha az sefer yapmayı tercih ediyorum. Kaslarımdaki ağrı bana hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Güneş ışığı bulutların arasından sızıyor ve aniden Emma, kızıl saçları ve büyüleyici kahverengi gözleriyle düşüncelerime giriyor. İçimde bir hayal kırıklığı dalgası yükseliyor. Onunla başa çıkamıyorum.

Ona çok yaklaşmak felaket olur, özellikle de dün gece onu neredeyse öpecekken.

Az kalsın öpüşüyorduk ve Jake'in bunu engellediği için minnettarım. Teşekkürlerime cevap vermedi.

Bir yanım her şeyi boşverip dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak istiyordu, ama kulağıma fısıldayan şeytan yerine omzumdaki meleği dinlemeyi tercih ettim. Emma "Maneater" Manchester ile o çizgiyi aşamam.

Evet, onun lakabını biliyorum. Bütün internet biliyor. Ve o inanılmaz derecede çekici olsa da, bu arzuya göre hareket etmek ikimiz için de felaket olur.

Bu sezon, dikkatimi dağıtacak zamanım yok.

Bu kış çiftlikte personel eksikliği olduğu için, normalden daha fazla işim var. Dükkanda hediye paketlemeye yardım eden çalışanlardan biri olan Lisa doğum izninde, kuzenlerimden biri sezonun sadece yarısında kalabiliyor ve Colby'nin son zamanlarda benden uzak kalma konusundaki endişesi işleri daha da karmaşık hale getiriyor. Yapılacaklar listem sonsuz gibi geliyor.

Şimdi Emma bir süre burada kalacağı için, onu nasıl uzak tutacağımı düşünüyorum. Kalbim onun için çok soğuk ve onun sıcaklığını yaymasına rağmen, kalbimi ısıtabileceğinden şüpheliyim.

Parmaklarımız birbirine değdiğinde oluşan kıvılcımı inkar edemem. Onun için bir anlam ifade etmemesi gerekiyordu, ama gözlerinde ve yüzünde şaşkınlığı görebiliyordum. Bir an için, onunla bir ömür geçirmeyi hayal ettim.

Gözlerimi kapatıp bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Emma sadece dikkatimi dağıtan, güzel ve inatçı bir paket gibi. Bana ya da Colby'ye uygun olmasa da, zihnimin ön saflarında yer alıyor ve ona bir şans vermem için beni zorluyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum ve kesme alanıma yeniden odaklanıyorum.

Baltayı almaya uzandığım anda, bıraktığım yerde duran telefonum titrer. Yaklaştığımda, arayanın Colby'nin dadısı Donna olduğunu görürüm.

Pazartesiden cumaya, öğlen saatlerinden gün batımına kadar ona bakıyor. Sabahları onu anaokuluna ben götürüyorum, okuldan da o alıyor. Ücreti ucuz olmasa da, bu sezon çiftliği hazırlarken Colby'nin emin ellerde olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor. Yıllardır üzerimde olan stresi azaltması paha biçilemez.

Cevap vermek için eğildim. "Hudson."

"Merhaba. Şey... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyor, sesi tereddütlü ve alışılmadık.

"Tamam." Kaşlarım çatıldı. Bu iyiye işaret değildi. Donna düşüncelerini söylemekten hiç çekinmezdi.

En kötüsüne hazırlandığımda alarm zilleri çalmaya başlar. Hayatın daha karmaşık hale gelemeyeceğini düşündüğüm anda, her zaman daha da karmaşık hale gelir. Travmam, kendimi tamamen rahat hissetmemi engelliyor ve umarım bir gün hayatımın bu dönemine bakıp, bunu atlattığım için gurur duyacağım. Çünkü bunu atlatabilirim, her şeye dayanabilirim.

Boğazını temizledi. "Bana başka bir iş teklif edildi ve ben kabul ettim. Yarın taşıyorum."

"Anlamadım?" Kararan bulutlara bakarak, nutkum tutulur.

Bu, hayatımın bir metaforu: Kısa bir güneş ışığı, ardından bulutlu bir gökyüzü.

"Çok üzgünüm, Hudson. Colby'yi seviyorum ve benim için yaptığın her şeye minnettarım, ama San Antonio'da bir ailenin yanında kalarak çalışmam teklif edildi. Reddedemeyeceğim bir maaş ve boşandıktan sonra buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Üzölmek istiyorum, ama Donna onu işe aldığımda kalıcı bir iş aradığını söylemişti. Sadece daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm ve sezonun bittiği Ocak ayına kadar Merryville'de kalacağını ummuştum.

İki ay daha, tek ihtiyacım olan buydu.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye tekrarlıyor ve Colby'yi ne kadar sevdiğini vurguluyor. "Keşke veda edebilseydim. Belki FaceTime'da görüşebiliriz?"

"Belki."

Yirmi dört saatten az bir süre sonra, 23 Aralık'a kadar gün doğumu ile gün batımı arasında çalışacağım, hafta sonları dönüşümlü olarak izinli olacağım. Sezonumuzu başlatan Seasons Greeting töreni, Colby okuldan çıkmadan önce başlıyor. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yardımanın için teşekkür ederim. Tebrikler," diyorum, şoktan başka bir şey söyleyemiyorum.

"Anlayışın için teşekkürler."

Bu, görüşme bitmeden önce söylediği son söz. Telefonuma bakıyorum, onu evimi çevreleyen ormana fırlatmak istiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sesim ağaçlar arasında yankılanıyor. Zor yolu seçmek yorucu, bu benim bildiğim tek yol olsa bile.

"İyi misin?" Arkamdan gelen ses dikkatimi gerçeğe geri döndürüyor. Lucas yaklaşıırken, telefonumu parmaklarım ağrıyana kadar sıkıca tutuyorum. Jake'in evine gidiyor olmalı.

"Ne oluyor?" diye soruyor.

"Donna, San Antonio'da başka bir dadılık işi buldu ve taşınıyor." "Ne zaman?"

"Yarın."

"Bu tam bir saçmalık," diyor, çenesini sıkarak.

Lucas, geçen yıl her şeyi idare etmek için ne kadar uğraştığımı biliyor. Kendime sürekli daha kötüsü de olabilirdi diyorum. Değil mi? Ama bu garip bir şekilde dibe vurmuş gibi hissettiriyor.

"Yarın Colby'yi okuldan alacak kimse yok. Belki onu evde tutarım ve huysuzlanmaması için dua ederim."

"Claire ne olacak?" diye sordu Lucas.

"Olmaz." Kardeşime bakmadan başka yere bakıyorum. "Bundan nefret ediyorum."

Lucas hüzünlü bir gülümsemeye, "Colby'yi okuldan eve alırsan, belki tören sırasında dükkândaki bayanları yardım etmeye ikna edebiliriz?" diyor. Colby'nin uyarılmadığında ne kadar huzursuz olduğunu biliyor.

"Onlar bebek bakıcılığı için para almıyorlar. Onlara bunu yüklemek kabalık olur." "Öyle değil. Colby'yi seviyorlar. O onların onursal torunları." Kafamı sallıyorum. "Olmaz."

"Tamam, yarın onu almamı istersen haber ver. Turlarda bana yardım edebilir, traktörü sürmesine izin veririm."

"Bir çaresine bakarım." Baltamı alıp, bir kez daha işime dalmaya hazırlandım.

"Akşam yemeği planın var mı?" diye sorar

Lucas. "Cuma gününden kalan yemekler var," diye mırıldanırım.

"Jake saat altı civarında chili ikram edecek ve seni davet etmemi söyledi. Mesaj attığını ama cevap vermediğini söyledi."

"Çalışıyordum," diyorum, kafam karışık bir halde.

Tatiller zaten zorlu geçiyor ve ek stres yalnızlık hissimi daha da artırıyor.

Lucas öne çıkıp omzumu sıktı. "Her şey yoluna girecek.

Endişelenme.

"Teşekkürler."

"Annem bize çocukken ne derdi, hatırlıyor musun?"

"Bu sadece geçici," diye cevap veriyorum. Benden altı yaş küçük olmasına rağmen, Luke annemizin her zaman söylediği şeyi hatırlıyor. Ve bu doğru.

Kalan tüm gücümle baltayı kaldırıyorum ve bu sefer kalın odun hiç zorlanmadan ikiye ayrılıyor.

Lucas kenarda durur. "Bugün çalışmaman gerekiyor. Bugün dinlenme günü, bir sebebi var."

"Kötülerin dinlenmeye hakkı yoktur," diye homurdanarak işime devam ediyorum.

Colby burada olmadığında nasıl sakın kalacağımı bilmiyorum. Bu, işlerimi yetiştirmek için bir fırsat ve zihnimi meşgul tutmam gerekiyor.

O başını sallar. "Ne zaman rahatlamayı öğreneceksin?"

"Belki de asla."

"Sen her zaman böyle değildin, biliyorsun," diyor ve Jake'in kulübesine giden patıkaya doğru ilerliyor. Patika, her birimizin kulübesine giden dallarla büyük bir daire oluşturuyor.

"İnsanlar değişir," diye sesleniyorum. Baltanın tahtaya saplandığı sesi ağaçlar arasında yankılanıyor. O gözden kaybolduğunda, kendimi fiziksel işlere kaptırıyorum.

Bir sonraki molamda mesajlarımı kontrol ettim.

JAKE

Bu gece geliyor musun?

HUDSON

Bence bu iyi bir fikir değil. Sabah erken okula gitmem gerek.

Açıkçası, Emma'yı görmemeliyim.

JAKE

Bu akşam yemeği. Pijama partisi değil.

HUDSON

Belki bir dahaki sefere.

JAKE

Fikrini değiştirirsen, davet hala geçerli.

HUDSON

Tamam, teşekkürler.

Dün gece, Emma yanımdayken her saniye içimde bir savaş verdim. Onun baş döndürücü varlığı beni şeytan gibi baştan çıkardı. Yüzeyin altında bir şeyler kıpırdanıyor ve ben bunu düşünmek istemiyorum. Omuzlarımı silkiyorum, onu tekrar görmenin ne kadar kolay olacağını fark ediyorum.

Belki de bu çekiciliği besleyen şey berbat içkilerdi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Ona koşma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Ama... kalbim hızla attığında her zaman bir "ama" vardır... ilişkilerim kalp kırıklığıyla biter ve onu incittiğim için kendimden nefret ederim.

Onun Kasım ayı erkeği olamam. Olmayacağım. Bu lanet olası bir gerçek.

BÖLÜM 7

EMMA

Yolun sonuna yaklaşırken, yolun bir çakıl yola açıldığını fark ediyorum. Önümde, ağaçlarla çevrili, avcı yeşili metal çatılı iki katlı bir ahşap kulübe duruyor — Teksas'ın ortasında bir vaha.

Huzur hissediyorum.

Birkaç adım ilerledikten sonra, gözlerim Hudson'a takıldığında donup kalırım. Dudaklarım, pahalı şampanya gibi onu içime çekerken, her anın tadını çıkarırcasına açılır. Bu adam bela demek, ve ona karşı kendimi çekici bulmamdan nefret ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bir ses duyuyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, Lucas bir ağacın arkasından çıkınca neredeyse kalbim yerinden çıkacak. O, Jolly kardeşlerin en sinir bozucu olanı.

Koyu renkli, dağınık saçları uçları yukarı doğru kıvrılıyor. "Fotoğraf çekmelisin. Daha uzun süre kalır," diyor.

"Anlamadım?" Ona inanamayan bir bakış atıyorum, ne kadar zamandır beni izlediğini bilmediğimi fark ediyorum.

"Kardeşimi gözlerinle sikiyordun."

Yakalandım.

"Pfft."

1,88 metre boyundaki adam başını dik tutarak bana doğru yürür. Jake altın av köpeği gibi bir kişiliğe sahipse, Hudson ve Lucas da ailenin rottweilerleridir.

Sesi alçalır. "Merak etme, kirli sırrın benimle güvende." "İstersen ona söyleyebilirsin." Onu umursamadan kaşlarımı kaldırırım.

Lucas gibi erkekler çoktur.

"Oh, kavgacı olduğunda seni seviyorum. Hadi blöfünü görelim," diye şakacı bir şekilde tehdit eder, kibirli sırıtışı mükemmel dudaklarından hiç kaybolmaz. Lucas

parmaklarını ağzına sokar ve tiz bir ısıklık çalar. Hudson hemen dönüp bize bakar ve kaşlarını çatır.

Lucas büyük elini nazikçe bileğime doladı ve beni açıklığa doğru çekti.

"Genç ve sinir bozucu bir kardeşe sahip olmak böyle bir şey mi?"

Lucas, Cheshire kedisi gibi el sallayıp sırtarak mükemmel dişlerini gösterir. Ben de rahatsız olmamış gibi davranarak oyuna katılıyorum, ama Hudson siyah tişörtünü kaldırıp alındaki teri silerken bu maskeyi korumakta zorlanıyorum. Kasları karnından aşağıya doğru uzanıyor ve koyu renkli saçları kot pantolonuna kadar iniyor. Aklımı yaramaz düşünceler doldururken zorlukla yutkunuyorum. Kedicikler ve baloncuklar, Emma.

Lucas ellerini ağzının etrafına koyar. "Emma sana gözleriyle tecavüz ediyordu!" "Sen bir pisliksin," diye fısıldarım.

"Tabii ki öyleyim." O gülerek bana yan gözle bakıyor.

Hudson başını sallar ve işine devam eder, baltayı tahtaya vurarak, açıkça sinirli olduğunu gösterir.

Lucas'a eğilip fısıldarım, "Güneyli erkeklerin en iyi terbiyeye sahip olduğunu duydum. Anneni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

"Senden hoşlanıyorum, Emma." Lucas bileğimi bırakır ve bana dönerek tam olarak yüzüme bakar. "Sanırım sana yardım edebilirim."

"Ben zor durumdaki bir hanımefendi gibi mi görünüyorum? Çünkü değilim," diye karşılık veriyorum.

Hudson kesmeye devam eder. Her vuruş ormanda keskin bir ses çıkarır ve ben onun çalışmasını izlerken gözlerimi ondan ayıramam. Derin bir homurtu çıkardığında, vücudum içgüdüsel olarak tepki verir. Kahretsin, kendimi kontrol etmeliyim.

Lucas gözlerini kısarak bunu fark eder. "İkinizin birbirinize bakışını görüyorum. Ve dün gece verandada ne olduğunu herkes biliyor."

"Hiçbir şey olmadı," diye ısrar ediyorum.

Dudaklarını yalar. "Ama sen istemiştin."

Bunu inkar edemem. Etmek yalan söylemek olur.

Yaklaştığımızda her şey silindi. Başka kimse önemli değildi. Sadece biz vardık — Jake her şeyi mahvetmeden önce.

"Ben ateşin yanındaydım. Birkaçımız ikinizi izliyorduk. Neden yapmadın? Sen Emma Manchester'sın lan."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye açıkladım.

"Senin hakkında araştırma yaptım çünkü eninde sonunda geri döneceğini biliyordum, bu yüzden hazırlıklı olmak istedim. Her ay farklı bir erkekle çıktığını biliyorum ve

Neredeyse iki yıl önce o pislikten ayrıldığından beri kendine gelemedin. Sen umutsuz bir romantiksin, kardeşim için mükemmel bir eş olursun.

Kalbim hızla atıyor. "Sen beni tanı mıyorsun Lucas."

"Yeterince tanıyorum ve senin maskesini görebiliyorum. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Neden riske girmiyorsun?"

Ona bakıyorum. "O müsait değil."

"Saçmalık," diye tersler. "Kimse denemedi ki. O onları uzaklaştırıyor, onlar da her seferinde vazgeçiyor."

Söylediklerine inanmakta tereddüt ediyorum. Ona güvenmemek için bir nedenim yok; kardeşinin iyiliğini düşündüğünü biliyorum. Claire bana ne kadar yakın olduklarını anlatmıştı.

"Hudson bunu senin için kolaylaştırmayacak."

Sözleri beni güldürdü. "Şaka yapma. Ama iyi bir meydan okumaya karşı koyamam."

"Yani var mısın?" diye sorar.

"Küçük yazıları okumadan asla sözleşme imzalamam," diye cevap veriyorum, bu anlaşmanın daha fazlası olduğunu bilerek. "Ne yapmam gerekiyor?"

Lucas ellerini ceplerine soktu. "Oh, tabii. Sen sadece benim yaklaşımlarıma ayak uydurman gerekiyor."

Alaycı bir şekilde güldüm. "O bundan daha akıllıdır."

"Öyle, ama işe yarayacak. Garantili." Lucas kendinden emin. "Kabul etmeden önce şunu açıklığa kavuşturayım, sen benim tipim değilsin. Sana asılıyorum sanmanı istemem. Asılmıyorum."

"Gurur duymalı mıyım, yoksa kırılmalı mıyım, bilmiyorum," diyorum ona. "Bundan ne kazanacaksın?"

Gülümser. "Kardeşimin tekrar mutlu olduğunu göreceğim."

Hudson'a bakıyorum, bunun aptalca bir fikir olup olmadığından emin değilim. "Düşüneceğim."

Lucas güçlü kollarıyla beni sarar ve beni tamamen saran bir kucaklamaya çeker.

"Sen de bana sarıl," diye mırıldanır.

Onu sıkıca sarıyorum, kolonyasının kokusunu içime çekiyorum. Aramızda hiçbir şey yok — kıvılcım yok, çekim yok.

Ayrılıyor ve yeşil gözleri yüzümde geziyor. Kardeşleri gibi Lucas da uzun boylu ve yakışıklı.

"Peki, senin hikayen nedir? Neden bekarsın?" diye soruyorum.

"Çünkü standartlarım var," diye cevaplar. "Görünüşe göre birinci aşama başladı."

"Bunu kabul etmedim."

"Gerek yok. Eylemlerin sözlerinden daha anlamlı. Sonra görüşürüz." Hudson'a doğru yürür. "Senin numaranı aldığımı övünmeliyim."

"Sana numaramı vermedim." Kafamı sallarım.

"Ah, doğru." Telefonunu çıkarır ve bana uzatır. "Lütfen numaramı kaydet."

Telefonunu alıp kendime mesaj atarım. "Ya bu ters teperse?"

"Olmaz," der, telefonunu geri alır ve cebine koyar. "Hudson'ı herkesten daha iyi tanırım ve o hiç kimseye sana baktığı gibi bakmamıştır. Bu bir söz, Emma. Kendim görmeseydim, ben de inanmazdım." Samimiyeti kalbimi hızla attırır.

"O zaman anlaştık. Oh, ve bu işe yaradığında, senden küçük bir iyilik isteyebilirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ah, işte bu. Daha fazlası olduğunu biliyordum." "Bir düğüne benimle birlikte gitmeni istiyorum."

Ellerimi belime koyuyorum. "Kimi kıskandırmaya çalışıyorsun?"

"Kanıtlamam gereken bir şey var." Uzağa bakıyor, ifadesi ciddi bir hal alır.

Düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız olduğunu fark ettim. "Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Üzgünüm."

Kafasını sallar. "Önemli değil. Her şey olması gerektiği gibi gidiyor. Neyse, umarım eğlenmeye hazırsındır," der gülümseyerek. "Bu unutulmaz bir tatil sezonu olacak."

Lucas caddeyi geçer ve Hudson'a yaklaşır. Konuşurlar, ama Hudson'ın vücut diline bakılırsa, hiç umursamadığı açıktır. Keşke konuşmalarını duyabilseydim.

Jake'in evine dönerken, grup sohbetimizde en yakın arkadaşlarıma mesaj atarak, fırtına gibi gelişimin her ayrıntısını paylaşıyorum.

HARPER

İşte böyle başlıyor.

EMMA

Hata mı yapıyorum?

BILLIE

Zaman gösterecek.

HARPER

Hudson senin Kasım ayının erkeği mi?

Bu düşünce beni güldürüyor.

EMMA

Olmaz.

HARPER

Belki de senin sonsuza kadar Bay'ındır.

Harper, Michael Jackson'ın patlamış mısır yerkenki GIF'ini gönderir.

HARPER

Ben eğlence için buradayım.

BILLIE

Ben de!

EMMA

Sizi haberdar edeceğim.

Jake'in evine girdiğimde, kız kardeşim kanepede, Tinsel karnının üzerinde uzanmış halde oturuyor. Birlikte televizyon izliyorlar.

"Hey! Lucas'ı az önce kaçırdın," diyor Claire. "Seni arıyordu. Yolda olduğunu söyledim."

Demek beni bulmayı umuyordu. *Sinsi piç.*

"Ah, evet. Beni buldu. O çok..." Onun hakkında ne hissettiğimden henüz emin olmadığım için sözümü bitirmiyorum.

Kız kardeşim gülüyor. "O harika biri."

"Çok fazla sorum var. Burası sanki başka bir dünya gibi." Kanepenin ucuna oturup, başımı yastığa dayayarak yüksek tavanlara bakıyorum. Tinsel memnuniyetle mırlıyor.

"Az önce babamla konuştum ve tatil boyunca burada kalacağını söyledim."

"Sadece Aralık ayının başına kadar kalmayı kabul ettim."

"Elbette, ama fikrini değiştireceğini biliyorum. Neyse, Noel'i bizimle geçirmek istiyor," diyor, Tinsel'in çenesini kaşıyarak.

Babamla ilişkimiz yıllardır sallantıda. O tamamen işine odaklanmış, profesyonellik damarlarında akıyor. Claire onun izinden giden altın çocuğuydu, ben ise hiç aynı ilgiyi göstermedim. Manchester'ın hayal kırıklığı olduğumu kabullendim.

New York'tan Teksas'a taşındığından beri Claire, babasıyla ilişkisini iyileştirmek için çok çalıştı. Ben çaba göstermedim, o da göstermedi.

Babamı seviyorum, ama o katı ve özellikle kariyer seçimlerim konusunda çok inatçı.

Derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten üzgünüm, ama şu anda buna söz veremem. Hazır mıyım, bilmiyorum."

"En azından bir düşünür müsün?"

Ona bakıyorum. "Düşüneceğime söz veriyorum."

BÖLÜM 8

HUDSON

Duş aldıktan sonra belime bir havlu sarıyorum. Gün boyu yaptığım ağır fiziksel işlerden vücudum ağrıyor ve odun kesmekle geçirdiğim saatlerden pişman olabiliyim.

Şömine, odunluk ve garaj tamamen dolu. Olağanüstü bir kar fırtınası yaşamadığımız sürece bu odunlar Kasım ayına kadar bize yeter, ama tedbirli olmak her zaman akıllıca.

Keskin baltanın bıçağı, sadece bir anlık da olsa, hayal kırıklığımı kesip atıyor. Stresli ve üzgün bir genç olarak, hafta sonları zihnimi meşgul etmek için durmaksızın odun keserdim.

Odun kesmek hem fiziksel hem de zihinsel odaklanma gerektirir, başka hiçbir şey veya kimse hakkında düşünmeye yer bırakmaz. Lucas'ın davranışımı fark ettiğinden eminim, ama yorum yapmadı.

Yatak odama girerken, arka bahçeye bakan panoramik pencerelerden dışarı bakıyorum. Güneş akşam gökyüzünde tembelce asılı duruyor ve her şeye altın kahverengi bir renk katıyor: çimlere, ağaçlara ve dalların arasından süzülen ışığa.

Yakında gece çökecek, Colby eve gelecek ve ben hala yarın ne yapacağıma karar veremedim. Onu evde tutmak tek mantıklı seçenek, ama bunun her anından hoşnutsuz olacağını biliyorum. Bir çözüm bulacağım.

Giyindikten sonra, gözlerim şifonyerimin üzerinde duran, Emma'nın Colby'ye hediye ettiği tenis ayakkabılı aptal T-Rex'e takıldı.

Onunla birkaç ay önce kısa bir süre tanışmıştım ve o gün hafızama kazınmış durumda. Koyu kırmızı saçları yaz esintisinde dalgalanırken, sıcak bir gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı. Gözlerimiz bir an fazla uzun süre birbirine takıldı ve o anda dünyam değişti. Birkaç gün sonra sanki bir şeyden kaçır gibi ayrıldı.

Travmam bana bunun *benim* yüzümden olduğunu fısıldıyor.

O zaman onun tehlikeli bir cazibe olduğunu anladım. Düne kadar onun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğuna kendimi neredeyse ikna etmişim.

Onu düşüncelerimden silmek için çaresizce başımı sallıyorum, ama bu neredeyse imkansız geliyor.

Kendimle mücadele etmek yerine, botlarımı giydim. Verandaya çıkıp ellerimi ceplerime soktum ve temiz havayı içime çektim. Onun beni izlediği ormana baktım.

Emma şimdiden bana karşı koyamıyor ve benim sunabileceğim şeylerin gerçek tadını bile almadı.

Bir parçam onu tanımak istiyor, gerçek onu, çünkü çevrimiçi kişiliği tamamen uydurma. Emma Manchester'ın o hali beni ilgilendirmiyor. Kimse her şeye karşı o kadar neşeli ve hevesli olamaz, Little Miss Sunshine bile. Ama o bir şekilde bunu başarıyor.

Lanet olsun.

Kendimle mücadele ediyorum, dün gece hissettiklerimin sadece fazla tekila içmenin sonucu olup olmadığını sorguluyorum. İçten içe, öyle olmadığını biliyorum. Üçüncü seferde şans gelir, değil mi?

İçeri girip, kalanları yiyip, her şeyi unutmalıyım, ama... Onun Jake'in evinde beni beklediğini, gizlice beni görmeyi umduğunu biliyorum.

Kararlılıkla verandadan iniyorum. Kamyonetime bindiğimde, uzun zamandır hissetmediğim bir kararlılıkla garajdan çıkıyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Jake beş dakika uzaklıkta oturuyor, ama ben yavaşça çakıl yolu kullanıyorum, dün gece onunla birlikte olduğum anları tekrar tekrar düşünürken direksiyonu beyaz parmaklarımla sıkıca tutuyorum. İstedikini elde edemeyince kıvranmasını izlemek garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Emma reddedilmeye alışık değil ve onu reddeden kişi olmak neredeyse nefret ettim. Ama bir ders alması gerekiyor — ucuz numaralar benim üzerimde işe yaramaz. O bundan daha akıllı ve ben çocukça oyunlar için çok yaşıyım. Benim mottom şudur: ne demek istiyorsan onu söyle ve söylediğini kasted, bu yüzden fazla konuşmam.

Onu yeni bağımlılığım gibi arzuluyorum.

Lucas çoktan gelmiş. Motosikleti verandanın yanında park edilmiş. Derin bir nefes aldıktan sonra eve giriyorum.

Emma ve Claire mutfakta gülerek dururken, Lucas ve Jake karşılarında bar taburelerinde oturuyorlar. Kapı kapandığında bana doğru bakıyorlar.

"Çift randevuyu böldüm mü?" diye soruyorum, etkilenmemiş bir şekilde. Emma Lucas'a bakıyor, ama benim bakışlarım ona sabitlenmiş durumda.

"Öylesin," diye cevaplar Lucas. *Kendini beğenmiş herif.*

Emma'nın kahkahasının ona mı yönelik olduğunu yoksa onunla birlikte mi güldüğünü anlayamıyorum. Gözlerimiz birbirine takılıyor, bu bizim aramızda sık görülen bir şey. Ama bu bakış hızla çok yoğunlaşıyor.

"Geldiğine sevindim," diyor Jake, dikkatimi Emma'dan uzaklaştırarak. "Daha yeni başlıyorduk."

Arkamda bir zil çalar ve dönüp Tinsel'in bana doğru zıpladığını görürüm. Ayaklarımın dibine oturur ve kot pantolonumu pençeler, kumaşına tırnaklarını geçirir. Eğilip onu kucağıma alırım ve herkes chili için kaselerini alırken onu tutarım. "Merhaba, küçük kız," derim ve Tinsel'in tüylü alnını öperim. O da mırıldanır ve

bana yaslanır. "Sonunda gerçek babanla eve gitmek ister misin?"

"Son kez söylüyorum, Tinsel'i kaçırmayacaksın. Onu ilk ben buldum," Jake omzunun üzerinden uyarıyor. On üç yıldır onu çaldığı için onunla dalga geçiyorum ve ona bu kadar bağlı olmasaydı, muhtemelen çalardım. Claire ile seyahat ederken onu sadece bana emanet etmesinin bir nedeni var.

"Onu benden daha çok seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum ve o da çenemi pençeliyor. "Tatlı kız."

"Tinsel! Saldır!" Jake, dolaptan benim için fazladan bir kase çıkararak bağırır.

"Çok tatlısın," derim ve onu göğsüme sıkıca sararım.

Birkaç dakika kucakladıktan sonra onu yere indirdim ve o hemen bacağıma saldırdı. Her şey onun istediği gibi olmalı, yoksa sinirleniyor. "Hey! Yemek yemem lazım. Açlıktan ölüyorum."

Tüylü top, kuyruğunu sallayıp uzaklaşırken bana ölümcül bir bakış atıyor. Jake gülüyor ve Claire'in yanındaki tabureye oturuyor.

"Hadi. Sıcakken gel de ye. Peynir, ekşi krema ve mısır ekmeği var. Tek eksik olan şey, bir düzine çikolata parçacıklı cevizli kurabiye," diyor Jake, kaşıkları kaparken.

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman sen yapmalıydın." "Hm.

Belki de sen yapmalıydın?" diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Ne demek istediğini anlıyorum. Kardeşim, aşık olduğumda pasta yaptığımı düşünüyor. Belki de öyledir, ama Colby doğduğundan beri o kurabiyeleri yapmadım.

"Sanmıyorum."

"Aslında, yapış yapış çikolata parçacıklı cevizli kurabiyeler en sevdiğimdir," diyor Emma.

"Belki Noel Baba'dan isteyebilirsin," diye cevaplar Claire. "Hudson'ın getirebileceğinden emin değilim."

Onları dinlemeden, kaseye birkaç kaşık doyurucu chili koyuyorum. Soğan ve iri sarımsak parçalarının kokusu muhteşem. "Mawmaw'ın tarifi mi?" diye soruyorum.

"Biliyorsun."

Lucas Emma'nın yanına oturur ve onun kıkırdamasını duyarım. Yıllardır hissetmediğim bir duygu olan kıskançlık beni sarar ve gerilirim.

Jake boğazını temizler. "Yarım saat önce büyükanneme büyük bir kase getirdim ve mükemmel olduğunu söyledi."

"Yalakalık yapma," diye karşılık verir Lucas.

"Onun en sevdiği torunu olmak benim elimde değil," diye övünür Jake.

"Bana ilk olarak benim en sevdiği torunu olduğumu söyledi." Yemeğime malzemeleri ekledikten sonra Emma'nın önündeki tabureye oturuyorum. Kafamı kaldırdığımda, Emma bana bakıyor.

"Büyükanнем Emma ile tanışmak için çok heyecanlı," diye açıklıyor Jake.

"Sana bayılacak," diye ekledi Claire. "Ve muhtemelen seni bu serserilerden biriyle eşleştirmeye çalışacak."

Lucas Emma'ya göz kırpar, ben de gözlerimi devirip yemeğime odaklanırım. O acımasız ve çok fazla çaba gösteriyor. Bu çaresizlik kokuyor.

"Yarın Colby konusunda yardıma ihtiyacın olduğunu duydum," diyor Jake, sohbeti devam ettirerek.

Lucas'a sert bir bakış atıyorum, keşke ağzını açmasaydı diyorum. Kaşlarını kaldırıp bana küstahça sırtıyor.

"Konuşmanızın konusu olduğumu bilmek hoşuma gitti," diyorum, kaşığımı bırakarak. İyi niyetli olduklarını bildiğim için kızmak zor. "Ama her şey kontrolüm altında."

Bu bir yalan ve kardeşlerim bunu hemen anlar. Ne zaman rol yaptığımı genellikle anlarlar. Yardım istemek benim için zor, sorunlarımı tek başıma çözmeyi tercih ederim. Asla yük olmak istemem.

"Ne oldu?" diye sorar Emma, sesinde endişe belirgindir.

Dudaklarımı yalayıp, kasedeki et ve erimiş peynire odaklanıyorum.

"Donna taşınıyor," diye cevaplıyor Lucas.

"Ne?" Claire bana döner.

Emma, benim hayatımdan habersiz, ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Donna kim?" diye sorar, sesinde hafif bir titreme vardır. Onun bakışlarını karşıladım.

"Hudson'ın dadısıydı," diye mırıldanır Lucas, büyük bir parça mısır ekmeğini çiğnerken. Ağzından kırıntılar düşer; bir bayanın yanında görgü kurallarını unutmuştur ve ben ona onaylamayan bir bakış atarım.

"Aww, dadıya mı ihtiyacın vardı? Uslu durman için mi?" Emma yüzünde şakacı bir gülümsemeyle şaka yapar.

"Ukala," diye mırıldanırım.

"Bu yarın için ne anlama geliyor?" diye sorar Jake.

"Bakın." Çiğnemeyi bitirip ağzımı silerim. "Endişenizi anlıyorum, ama her şey kontrolüm altında."

"Kontrolüm altında ne demek?" diye ısrar ediyor Lucas.

"Çeneni kapat ve kendi işine bak demek," diye terslerim, bu gecelik ondan yeterince sıkıldığım için.

"Yardımcı olmaktan memnuniyet duyuyum," diyor Emma. "Hayır, teşekkürler."

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Beş yaşına basmak üzere olan bir çocuğun, her bir öfke nöbeti için bir milyon dolar alıyormuş gibi öfke nöbeti geçirdiğini gördün mü hiç?"

"Hayır, ama..."

"Cevabım değişmedi. Şimdi, lütfen başka bir şey konuşabilir miyiz? Bu gece buradan ayrılırken Tinsel'i çalacağım gibi." Jake kahkahayı patlatır. "Seni öldürürüm."

Emma boğazını temizler. "Konuyu değiştirmiyoruz. Beni bitirmeme izin vermedin. Çocuklarla aram çok iyidir, tamam mı? Hiçbir terbiye bilmeyen, çok şımarık iki buçuk yaşında bir çocuğa baktım. Colby ile vakit geçirmek eğlenceli olur."

Claire gülümser ve onaylayarak başını sallar. Emma'ya güvenmediğimden değil, ama onu korumak istiyorum. O tamamen bir yabancı.

"Hayır, hayır demektir," diyorum, yemeğime odaklanarak.

Emma, hafifçe omuz silkerek ona bakan Claire'e bir göz atar.

Bir dakika sessizlik geçer, sadece metal çatal bıçakların cam kaselelere çarpma sesi duyulur.

"Yani, siz ikiniz gelecek cumartesi randevuya mı çıkıyorsunuz?" diye sorar Claire, Lucas'a.

"Evet," diye cevaplar Lucas, şakacı bir şekilde Emma'ya dirsek atarak. "Onu ikna etmek için yalvarmak zorunda kaldım, ama sonunda kabul etti. Çok eğleneceğiz."

Emma dudaklarını yalar, kaşlarını kaldırır. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Onun ona nasıl baktığını görüyorum ve onun numara yaptığı hissini bir türlü atamıyorum. Ama emin değilim.

"Harika. Sanırım gelecek yıl iki düğün planlıyoruz?" Chili'nden büyük bir lokma alıyorum.

Lucas beni ikna etmek istiyorsa daha fazla çaba göstermeli. Onu çok iyi anlıyorum, beni kışkırtmaya çalışıyor.

"Belki Jake ve Claire'den önce," diye ekliyor hemen. "Önümüzdeki hafta sonu nasıl geçecek göreceğiz. Görünüşe göre, ben kolayca aşık oluyorum," diye Emma'yı uyarıyor.

"Sabırsızlanıyorum," diye cevaplar Emma. "En yakın arkadaşlarıma senden bahsettim bile." "Hm," diye homurdanırım, hiç inanmamışım gibi.

Emma kaşlarını çatıyor. "O hm ne anlama geliyor?"

"İkinize de en iyisini diliyorum."

Jake hava durumu hakkında konuşmaya başlarken, Claire dükkan için tasarladığı son kar küresinin tasarımını paylaşıyor. Prototip inanılmaz.

Emma tekrar bana bakınca, onu görmezden gelmeyi tercih ediyorum. Dün geceki davranışımın alkolden kaynaklanmadığını anladım. Sorun ikimizin birlikte olması. Emma Manchester, beni dibe çekmeye çalışan bir akıntı gibi.

Aramızda bir şey kaynıyor ve altındaki ince toprak kabuğu çatlamış gibi görünüyor. Eğer izin verirsem, beni derinliklere sürükleyecek ve benden geriye kalan her şeyi yok edecek. Bunun olmasına izin veremem.

Kâsemdeki son lokmayı da yedikten sonra, gitmem gerektiğini bilerek ağzımı siliyorum. Emma da ayağa kalkıyor.

"Senin kâseni alayım," diyorum.

"Hayır, teşekkürler." Topuklarını dönerek lavaboya doğru yürüdü.

Jake yemeğini bitirirken Claire ve Lucas'ın tabaklarını alıyorum. Lavaboya gidip musluğu kendime doğru çekiyorum.

"Affedersiniz?" diyor ve musluğu eski konumuna geri getiriyor. "Yıkamayı bitirmedim."

"Ben hallederim."

"Hayır, hayır demektir," diyor, benim daha önce kullandığım tonu taklit ederek.

Durup ellerimi bir bulaşık havlusuyla silerim ve tüm dikkatimi ona veririm. "İstedğin bu mu?"

"Durmanı istiyorum," diye fısıldayarak tıslar ve bana en kötü bakışını atar. Onu kırmışım. Onu kızdırmışım. Belki de en iyisi budur; belki de onu uzaklaştırmak gerçekten işe yarayacaktır.

"Daha açık ol." Bakışlarım ona sabitlenmiş durumda ve o da bunu umursamıyor gibi görünüyor. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, boynunun yumuşaklığını ortaya çıkarmış ve nabzının hızlandığını fark ediyorum.

Onu izlerken göğsüm sıkışıyor. Belki koşullar farklı olsaydı, ilişkimiz yürüebilirdi.

"Bana bakmayı kes," diye tersledi.

"Beni zorla," diye sessizce cevap verdim.

Tatlı parfümünün kokusu başımı döndürüyor.

Aramızda başka bir sessiz konuşma başlıyor.

Beni anlamaya çalışırken zihninde çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyorum. Ne yazık ki, asla anlayamayacak. Ona şimdiye kadar karşılaştığı hiç kimseye benzemiyorum. Bu kesin.

"Sen..."

"Devam et," diye cesaretlendiriyorum. "*Sinir bozucu.*"

Gülümserim. "Teşekkürler."

Bir çocuğu büyüttükten sonra sabrım kırılmaz hale geldi ve zamanım bol. Emma ellerini bir bezle kuruladıktan sonra tezgahın üzerine attı.

Bana ölümcül bir bakış attı.

"Oyun oynuyorsun," diye mırıldanır, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Sen yansıtıyorsun," diyorum, fırçayı alıp ondan uzaklaşıyorum. Jake kasesini lavaboya koyarken o uzaklaşıyor. Ben de kaseyi yıkıyorum.

"Teşekkürler," der, omzumu sıkarak. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyorum. "Akşam yemeği harikaydı. Davet ettiğin için teşekkürler."

"Geldiğine sevindim." Jake buzdolabından bir bira çıkarır ve bana da bir tane ikram eder, ama ben reddederim. "Seni göreceğimi beklemiyordum. Ne değişti?"

"Annem Colby'yi akşam yemeğine davet etti, ben de neden olmasın dedim. Ayrıca Mawmaw'ın chili tarifini çok seviyorum."

"Başka bir neden var mı?"

"Ne olabilir ki?" O kapları yemekle doldururken kaşlarımı kaldırırım. "Aklındakileri paylaş."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum." Aptal rolü yapmak daha kolay. Sesimi alçaltıp omzumun üzerinden bakıyorum. "Herkes durabilir mi?"

"Neyi durdurmak?"
"Çöpçatanlık yapmayı."
Kafasını sallar. "Yapmıyorum."
Dürüst olup olmadığını anlayamıyorum. "Beni zorluyormuşsun gibi geliyor.
Bu asla olmayacak." "Neden olmasın?"
Claire ve Emma, Lucas ile birlikte gülerler.
"Benim tipim değil."
"Saçmalık. Sıradaki."
"Çok genç," diye cevap veriyorum.
Gözlerini deviriyor.
"Bir ilişkiye hazır değilim. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."
"Bu bir bahane gibi geliyor. Bana gerçek nedenini söyle."
Ona bakıyorum.
"Ben kadınlar için bir lanetim, Jake. Benimle birlikte olan her kadın..."
Biradan uzun bir yudum alır ve yaklaşır. "Meredith'in gitmesi senin suçun değildi."
Çenem sıkışır. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?"
"Çöpçatanlık yapmıyorum ama bence ikiniz birlikte harika olursunuz.
Birçok ortak yönünüz var, onun Lucas'la olan sahte ilişkisi gibi değil."
Gülüyorum. "Sen de bunu fark ettiğine sevindim." "Acı verici derecede açık."
Saate bakıyorum ve annem Colby'yi bırakmadan önce gitmem gerekiyor.
"Gitmem gerek."
"Evet, saat geç oldu ve yarın erken kalkmamız gerekiyor," diye cevaplar.
Başımı sallayarak sırtını okşarım. "Yemek için tekrar teşekkürler."
"Önemli değil. Öğle yemeği için sana da getirmemi ister misin?" "Tabii ki." Ellerimi kuruluyorum. "Beni şımartıyorsun."
Kahvaltı barının önünden geçerken, ayrılacağımı söylüyorum.
Claire veda etmek için bana sarılır. "Colby'yi benim için sıkıca kucakla." "Tamam."
Lucas bana el sallıyor, ama Emma bir daha bana bakmıyor. Telefonuna yapışmış durumda.
"Peki, umarım hepiniz iyi geceler geçirirsiniz. Hadi, Tinsel," diyorum gülerek. Jake bana orta parmağını gösteriyor.
Kapıyı arkamdan kapatırken, ne kadar boka battığımı anlıyorum.

Emma Manchester başımı döndürüyor ve onu kafamdan çıkarmam lazım.
En iyisi bu, en azından ben buna inanana kadar kendime böyle söyleyeceğim.
Onun iyiliği için. *Değil mi?*

BÖLÜM 9

EMMA

Tarihi Belediye Binası, eskiden eski bir banka olan, 1980'lerde yerel yönetim binası olarak yeniden düzenlendi, en azından tarihi işaretlerde öyle yazıyor. Yanında adliye binası var ve çimlerin üzerinde benden daha büyük parlak süslemeler var.

Tam saat sekizde kapı açıldı ve ben kararlılıkla içeri girdim.

"Günaydın. Noel Kurabiye Yarışması için başvuru formu alabilir miyim lütfen?" diye soruyorum gişedeki adama.

"Günaydın. Tabii, bir saniye bekleyin," diye cevaplar kibarca ve tavandaki ışıkları açar. Benim yaşlarımda, belki bir iki yaş daha genç görünüyor. Çekmeceden zımbalanmış bir kağıt yığını çıkarır ve tezgahın üzerinden bana doğru kaydırır.

"Bir sponsora ihtiyacınız olacak," diye ekliyor, güneyli aksanı sözlerini kalınlaştırıyor. "Buralı olmadığınız belli.

"Sponsor mu?" diye tekrarlıyorum, bu yeni bilgi karşısında şaşkınlıkla. Jake dün bundan bahsetmemişti.

"Bu yeni bir şart. Merryville'de ikamet ediyor olmanız veya ikamet eden ve sizin adınıza imza atabilecek bir yakın akrabanız olması gerekiyor. Ancak, bunu yaparlarsa, kendileri yarışmaya katılamazlar."

"O kadar ciddi mi?" Jake'in benim katılımımla ilgili tereddütlerinin haklı olup olmadığını merak ederken endişe duyuyorum. Ama ne olursa olsun, yine de katılmaya kararlıyım.

Adam merakla gözlerini kısıyor. "Sen ünlü pastacılarından biri falan mısın?"

Gülmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Hayır. Ben sadece tarifleri uygulayabilen bir kızım. Tatil için Merryville'de olduğumdan, bunun

eğlenceli bir meydan okuma olur diye düşündüm. Acemi şansı olur umuduyla."

"Rekabetin ne kadar şiddetli olduğunu düşünürsek, buna ihtiyacın olacak. Ama mucizeler her gün olur. Peki, kimin akrabası?"

"Claire Manchester. Jake Jolly ile nişanlı. Oh, pardon, çoğu kişi ona JJ der."

"Ah, Claire. Tahmin etmeliydim." Yutkunur. "O çok... korkutucu biridir."

"Bunu ona söylemeliyim," diye gülümsüyorum, onun insanlar üzerinde yarattığı etkiyi çok iyi bildiğimden. CEO olmak sadece bir unvan değil, onun kanında var.

Kız kardeşim tek bir bakışıyla herkesi korkutabilir.

Claire ile birlikte büyümek hem lanet hem de lütuftu. Bana, yere düştükten sonra nasıl ayağa kalkacağımı öğretti.

Onun erkeklerin dünyasında korkusuzca yol almasını izlemek, aile işine uygun olmadığımı fark etmemi sağladı. Benim için çok acımasızdı. Şirket basamaklarını tırmanmaktansa, hayatı bir kelebek gibi süzülerek geçirmeyi tercih ederim. Pişman değilim.

Boğazını temizledi ve sol elime ince bir bakış attı. Yüzük yoktu, kesinlikle evli değildi.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor.

"Emma," diye cevap veriyorum.

Geniş bir gülümsemeyle, "Ben Brent. Belki şehirde görüşürüz," dedi.

Gülüyorum. "Eminim göreceksin, özellikle de o kurabiye ödülünü kazandıktan sonra," diyorum kendinden emin bir şekilde başvuruyu alırken.

"İyi şanslar!"

"Teşekkürler! İhtiyacım olacak, değil mi?" "Olacak," diye beni temin eder.

Kapıyı iterek açarım ve üstündeki zil hafifçe çınlar. Bir elim cebimde, diğer elimde Hall of Fame altın biletimi tutuyorum.

Ne kadar çok düşünürsem, o kurabiye kupasını o kadar çok istiyorum. Sadece üç buçuk hafta içinde tarifimi mükemmelleştirmem gerekiyor, bu kesinlikle mümkün, değil mi?

Turistler, Noel Baba şapkaları, çirkin kazaklar ve kot pantolonlar giymiş olarak kaldırımın yanından geçiyorlar. Ben kasaba meydanının merkezine doğru yürürken, Noel şarkıları söylüyorlar. Bugün 2 Kasım ve Merryville şimdiden tam bir tatil havasına girmiş durumda. Aralık yaklaşırken kasabanın nasıl bir dönüşüm geçireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Glenda's Caf 'ye girdiğimde, havayı domuz pastırması ve taze demlenmiş kahvenin cezbedici kokusu dolduruyor. Tezg htaki eski bir radyoda "Jingle Bell Rock" alıyor, cam vitrinde ise kabak, çikolata, limonlu beze ve ilekli krema gibi çeşitli turtalar sergileniyor. Bu manzarayı görünce ağzım sulanıyor ve ne kadar acıktığımı fark ediyorum.

Tezgahın yanındaki masanın üzerinde d n n gazeteleri yığılmış. Oturmak için beklerken, bir gazetenin manşetini görüyorum.

MERRYVILLE POST

Sezon Selamları: Jolly Christmas Tree Farm Sezon Kutlaması 2 Kasım'da

 n sayfada Jake, Lucas ve Hudson'ın m kemmek düz dişleri ve gamzeli yanaklarıyla geniş g l msemeleriyle çekilmiş büyük bir fotoğrafı yer alıyor. Jolly kardeşler gibi erkekler benim sosyal çevremde yer almıyor.

Ashton Banks kesinlikle ellerini kirletmez, kardeşi Dyson da  yle. Son iki yıldır benimle çıkmaya çalışan erkekler maceracı değiller, sadece zenginler. Ama ben zaten harcayabileceğimden daha fazla paraya sahibim, bu yüzden bu beni etkilemiyor. Para bana mutluluğu hiç getirmedir; babam bunu uzun zaman önce öğrendi.

Jolly kardeşlerin fotoğrafına tekrar bakıyorum. Sağlam kaslarıyla, hem çalışıyorlar hem de eğleniyorlar.

Kendimi burada düzenli bir müşteri olarak, tanıdıklarımı isimleriyle selamlarken hayal edebiliyorum. Bu düşünce beni gülümsetiyor, ama aynı zamanda çok korkutuyor. Yerleşik bir hayat kurmayı pek düşünmedim, ama kardeşim burayı çok seviyor. O, bunun Merryville'in büyüsü olduğunu söylerdi.

"Merhaba tatlım. Günaydın. Sadece bir tane mi?" Dost canlısı yaşlı bir kadın soruyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Saçlarında gümüş grisi teller var.

"Yanında getir.  cretsizdir," diye ekliyor, peçeteye sarılmış atal bıçak takımını ve menüyü alırken.

"Teşekk rl r. Evet, sadece ben varım." Bir tane alıp, sayfalarını kolumun altına sıkıştırarak onu takip ediyorum. Giydiği yakut kırmızısı terlikler, beni kalabalık lokantada yönlendirirken, duvarın üzerine disko topu gibi ışık parçacıkları saçıyor.

Bu, kafenin sahibi Glenda olmalı.

Masalar ve sandalyeler arasında süzülerek, pencerelerle çevrili bir masaya menü koyar. Sıcak sabah güneş ışığı içeri dolarken, kendimi

kasaba meydanını gören en iyi koltukta oturuyormuşum gibi hissediyorum.

"Kahve, portakal suyu, elma suyu, çikolatalı süt veya normal süt ister misiniz?" diye soruyor.

"Kremalı kahve lütfen."

Başını sallayarak, topuklarını döndürüp uzaklaşıyor.

Tabakların tıkırdaması ve canlı sohbet sesleri odayı dolduruyor. Birinin Jolly Tree Çiftliği'nden bahsettiğini duyuyorum.

Arkamdaki masadaki konuşmayı dinlerken, bunun sabahın en çok konuşulan konusu olduğunu anlıyorum.

Glenda geri döner. "Şeker masada. Siparişiniz hazır mı?"

Başımı sallarım. "Kabaklı kreplerin mutlaka denenmesi gerektiğini duydum. Bir de sosis alayım."

"Harika seçim. Sosis mi, köfte mi?"

"Beni şaşırt," diye cevap veriyorum. "İkisi de olur."

Gülümser ve son birkaç dakikadır beni büyüleyen gazeteye bakar. "Çiftliği ziyaret ettin mi?"

"Sayılır." Yalan sayılmaz, ama resmi bir tur yapmadım.

"Bugün gitmelisin. Çok eğlenceli, ama kalabalık olacak, o yüzden erken git. Bir kazak getir, bu sezonun ilk büyük etkinliği ve yerliler için çok önemli. Ayrıca, Jolly'nin iki oğlu da bekar," diye ekliyor şakacı bir şekilde.

Gülümsüyorum. "Tavsiyen için teşekkürler."

Herkes benim şehir dışından geldiğimi biliyor gibi görünüyor. Claire'e bugün çiftliği ziyaret edeceğime söz verdim.

Glenda'nın dikkati başka bir masaya kayıyor ve kahvelerini doldurmak için izin istiyor. Kaşıkla bir parça şeker ve biraz krema eklerken fincanımdan buhar yükseliyor. Gazetenin yanında bir fotoğrafını çekiyorum; büyük, kabarık bir bulut sayfanın yarısına gölge düşürüyor.

Fotoğrafi yakınlaştırırken, içinde konumumu ele verecek hiçbir şey olmadığından emin oluyorum. Çoğu kişi kız kardeşimin artık burada yaşadığını biliyor. Ancak, sadece yakın arkadaşlarıma Teksas'ta olduğumu söyledim ve bu ziyareti mümkün olduğunca gizli tutmak istiyorum.

En son ihtiyacım olan şey, paparazzilerin beni Merryville'de takip etmesidir. Bu kasaba saklanmak için çok küçük. Bir sezon boyunca ortama karışmak ve Emma Manchester olmamak istiyorum. Bu çok mu fazla bir istek?

Önümüzdeki haftanın hava durumu tahmini gazetenin altında yazıyor. Sayfayı çevirmeden önce, önümde devasa bir tabak turuncu, kabarık krep ve

beyaz, yapışkan şekerlemeli devasa bir tabak önüme konuyor. Nefesim kesiliyor — çok güzel.

Glenda benim tepkime gülümsüyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle. Afiyet olsun tatlım."

"Çok teşekkür ederim." Çatalımı alıp nemli krepleri kesiyorum. Ortasından buhar yükseliyor ve şekerleme kenarlardan akıyor. Tatlı lokma ağzımda neredeyse eriyor ve ben de mutluluktan inleyerek cennetteymişim gibi hissediyorum. Jake haklıydı, bunlar harika.

Dikkatim tekrar gazeteye, sonra da Hudson'a kayıyor. Gözleri nazik olsa da, arkasında bir acı olduğunu görebiliyorum. Eski sevgilisiyle olanları paylaştığı günü sabırsızlıkla bekliyorum. Yavaş yavaş, hikayesinin parçalarını bir araya getirdim, ama hala net değil. Geçmişi her odada ve her konuşmada bir fil gibi belirliyor ve ben bunun nedenini anlamak istiyorum.

Merakla, Instagram'a onun adını yazdım ve bir hesap çıktı. Bu kesinlikle oydu:

Benim için önemli olan tek kişi bana baba diyor.

@jollychristmastreefarm'ın yöneticisi.

Kalp kırıcı benim ikinci adım.

Aradığını buldun mu?

"Beni takip ediyor," diye fısıldıyorum, ne zamandır gönderilerimi izlediğini merak ederek.

Onları okuyor mu? Yorum yapıyor mu? Genelde sadece paylaşım yapıp ortadan kaybolduğumu, çoğu mesajı görmezden geldiğimi biliyor olmalı.

Onun feed'ini kaydırırken haftada birkaç kez paylaşım yaptığını fark ettim. Bugün, ön kapıda gülümseyen bir fotoğrafını paylaştı.

Odun keserken, çiftlikte dört tekerlekli motosiklet sürerken ve kardeşleriyle vakit geçirirken çekilmiş sayısız fotoğrafı var. Yerdeki dağınık dinozor oyuncakları ve boya kalemiyle çizilmiş karalamaları paylaşan bir baba olduğu belli, ama Colby hiçbir zaman doğrudan gösterilmiyor. Sadece minik parmakları, ayak parmakları veya başının arkası görünüyor.

Onun hayatına dair özenle seçilmiş bu kesitlerden büyülenmiş bir şekilde kaydırmaya devam ediyorum. Yıllardır bu hesabı sürdürüyor ve binlerce gönderi biriktirmiş. İlk paylaştığı fotoğrafı görmek için başa koşuyorum: beş yıl önce, 1 Aralık'ta çekilmiş yeni doğmuş bir bebeğin ayakları. Bu, Colby'nin doğum günü olmalı.

Başlıkta şöyle yazıyor:

Bugün hayatımın en mutlu günü: oğlumun doğduğu gün. Seni seviyorum, Bee. Sana sonsuza kadar minnettarım. Hayatımı daha iyi hale getirdiğin için teşekkür ederim. Her zaman baban.

Bu samimi sözlerin ardından bir arı emoji'si var ve bu, içimde beklenmedik duygular uyandırıyor. Oğluna olan sevgisinin ve ilgisinin derinliğini hissedebiliyorum.

Okudukça, sanki onun günlüğünü karıştırıyormuşum gibi, onun özel düşüncelerine izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum. Her bir gönderi, Colby'ye olan sevgisini ortaya koyuyor, her kelimedede parıldıyor.

Gömleksiz, odun keserken çekilmiş fotoğraflarından birine tıklıyorum ve birkaç bin beğeni aldığını, birkaç yorumda ona "oduncu baba" dendiğini fark ediyorum. Bu adam, duygusal olarak ulaşılmazlığını kullanarak, internette profesyonel bir "thirst trap" olmayı biliyor.

Daha fazla kaydırırken parmağım kayıyor ve yanlışlıkla iki yıl önce paylaştığı bir videoyu beğeniyorum.

"Kahretsin," diye fısıldayarak, bu kadar sakar olduğum için kendime kızıyorum. "Kahretsin."

Çatalımı bırakıp ağızımdaki lokmayı çiğniyorum, kahveyle yutuyorum ve bu kadar dikkatsiz davranmamış olmayı diliyorum. Ama artık çok geç; bildirim onun telefonuna gönderildi.

Olmamış gibi davranabilirdim, ama o bana bunu affetmeyecek türde bir adam gibi görünmüyor. Claire'i suçlayabilirdim, ama neden o kadar uzun zaman önce onu takip etmiş olsun ki?

Pencereden dışarı bakarak başka bir çözüm arıyorum.

Onu takip edebilirim.

Beni takip eden süper hayranlar takipçi sayımın arttığını fark ederlerdi. Gizli, özel hesabımdan onu takip edebilirim, ama bu beni daha da büyük bir takipçi yapar. Bunu üstlenmeliyim.

Hudson kadınlar arasında popüler, bu yüzden belki farkına bile varmaz.

Aptalca beğendiğim fotoğrafın açıklamasını okurken kalbim hızla atıyor. Yorumların çoğu, haki şortunun etkileyici şişkinliğine giden kaslı V şekline odaklanıyor. Bronzlaşmış, terli cildi ve dağınık saçları, o sırtıyla birleşince dayanılmaz oluyor.

Onu görmek kalbimin çarpmasına neden oluyor; ekranın arkasından bile çekiciliği neredeyse dayanılmaz.

Fotoğrafın açıklaması şöyle: *Gördüğün neyse o...*

Tipik. Ama ben onun gerçek halini görüyorum — ulaşılması zor olanın kralı, yenmek için yardım etmek istediğim şeytanlarla mücadele eden adam.

Ben de aşkın var olduğuna inanmak için kandırıldım. Şimdi, Indiana Jones gibi, onu Kutsal Kase gibi arıyorum. Henüz bulamamış olsam da, gerçek aşka layık olduğumu biliyorum ve son nefesime kadar aramaya devam edeceğim. Hudson ile benim aramdaki fark bu; o hiç çaba göstermiyor. O resmi beğenmek pervasızcaydı ve kendime kızgınlım.

Çok fazla stres yapmadan önce, en iyi arkadaşlarıma mesaj atıyorum çünkü düşüncelerim karıştığında bana sağlam tavsiyeler veriyorlar. Ayrıca, ben istemediğimde bile dürüst davranıyorlar.

EMMA

Varsayalım ki birini takip ediyordun ve yanlışlıkla iki yıl önceki bir fotoğrafı beğendin... Ne yapardın?

BILLIE

Maddox olmadığı sürece, olmamış gibi davranırdım.

EMMA

Maddox değildi.

Maddox, tüm dünyanın benimle evleneceğini düşündüğü adamdı. İlişkimiz özeldi, bu da benim için sorun değildi. Onunla birlikte spot ışıklarından uzak durmayı seviyordum. Yüzükler ve gizli hamilelikler hakkında söylentiler dolaşıyordu, ama hepsi bu kadardı. Maddox, bunu birkaç kez konuşmuş olsak da, bana hiç evlenme teklif etmedi.

Bir gece, Paris'te çıplak ve yalnız yatarken, parıldayan Eyfel Kulesi'ni izlerken, aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceği aklıma geldi. O, abartılı ama sakın hayatından memnundu. Ben ise onun ağacındaki bir süs gibi hissediyordum ve daha fazlasını istiyordum.

Her zaman aynı madalyonun iki yüzüydük. Bunun yürümeyeceğini anlamam yıllarımı aldı. Sevdiğim adam için uygun bir eş olmadığımı keşfetmek beni neredeyse mahvetti. Ama küllerimden yeniden doğdum ve kendimi yeniden buldum.

Artık kendi değerimi biliyorum ve yetinmeyeceğim. Benim takıntıyla eşleşebilecek bir erkekle birlikte olmak istiyorum.

HARPER

Drama yaratacak biri mi? Bir örtbas hikayesi uydururuz. Her şeyi benim üstüme at. Şu anda halk tarafından o kadar seviliorum ki, böyle aptalca bir dedikoduyu hemen yutarlar. Ama önce bana kim olduğunu söylemelisin.

Arkadaşlarım her zaman arkamda durur, ben de onlar için aynısını yaparım.

EMMA

Hudson'dı.

HARPER

Jake'in kardeşi mi?

BILLIE

Billie'nin kalp gözlü emojilerine gülüyorum.

EMMA

EVET! Ugh.

HARPER

Sorun ne?

Billie'nin sohbet balonu belirip kayboluyor.

BILLIE

Neden iki yıl önceki fotoğrafları bakıyordun?

EMMA

Merak ettim.

BILLIE

Tabii! Çok inandırıcı. Sen zaten bu adama aşık olmuşsun. Bir bakayım.

Lezzetli kreplerimden bir ısırık alıyorum.

BILLIE

Vay canına. O... vay be.

EMMA

Bak, aramızdaki durum gerçekten çok garip.

Dün gece olanları ve onun nasıl soğuk davrandığını anlatıyorum.

HARPER

Aşık olmuşsun gibi görünüyor. Hem de çok!

Bundan kaçmama izin vermiyorlar.

EMMA

Onu daha iyi tanımak istiyorum. Hepsi bu. Çok sessiz biri.

BILLIE

Onu bir yapboz gibi bir araya getirmeye çalışıyorsun. Onları hep sevmişsindir.

EMMA

Aman Tanrım! Mahvoldum.

HARPER

Onu takip et yeter. Kız kardeşin onun kardeşiyle evleniyor. Bu mükemmel bir neden.

Parmağım takip düğmesinin üzerinde duruyor. Glenda yanımdan geçiyor ve onu durduruyorum. "Çeyreklik var mı?"

Önlüğünün cebine uzanıyor ve bozuk paralar çıkıyor. Bana bir tane veriyor. bir

tane "Tura mı yazı mı?" diye soruyorum.

veri O ne derse, benim bir sonraki hamlem o olacak.

yor. Radyoda "Run, Rudolf, Run" çalarken parayı atıyorum.

"Tura," diyor parça dönerken. Tura, Hudson'ı takip edeceğim anlamına geliyor; yazı

onu engelleyeceğim anlamına geliyor. Bir uçtan diğer uca.

Madeni parayı yakalayıp masaya vuruyorum. Glenda sonucu görmek için omzumun üzerinden eğiliyor. Hızlıca nefes alıp aşağıya bakıyorum.

Yazı.

"Umarım doğru karar vermişimdir," diyor.

"Göreceğiz bakalım," diye cevap verip çeyreği geri veriyorum.

Düğmeye basıyorum ve durum "TAKİP EDİYOR" olarak değişiyor.

BÖLÜM 10

HUDSON

"Okula gitmek istiyorum!" diye bağıyor Colby, ben onu kaldırımdan ve mutlu insan kalabalığından uzaklaştırırken ayaklarını yere vuruyor.

Diz çöküp, kafasındaki parlak yeşil Jolly Christmas Tree Farm beyzbol şapkasını düzeltiyorum. "Dinle, biliyorum. Gerçekten üzgünüm, ama bazen çiftlikte çalışırken, çiftliği tercih etmek zorundasın. Bir gün, burası senin olacak ve neden bazı kararlar aldığımı anlayacaksın. Şimdi, büyükanne ve büyükbaba burada, gidip hızlıca merhaba demeliyiz. Jake amca ve Lucas amca da burada."

"CeCe teyze?" diye sorar. "Evet."

Burnunu çekip Emma'nın ona aldığı dinozoru cebinden çıkarır. Dün gece yatmadan önce ona vermişim ve bu sabah çıkmadan önce onu aldı, ilk gördüğümde benim gülümsediğim gibi gülümsüyordu.

"Şimdi iyi misin? Jake ve Lucas'ı bulmalıyız, yoksa zamanımız kalmayacak. Hadi gidelim."

Kaşlarını çatıp yine ağlamaya başlar.

"Hayır!" Yüksek tiz çığlığı sinirlerimi bozuyor ve yoldan geçenlerin dikkatini çekiyor, sanki ona vurmuşum gibi bakıyorlar. Çocukken çok dayak yemiş olsam da, ben böyle bir ebeveyn değilim.

Eskiden toplum içinde ağlaması beni rahatsız ederdi, ama artık umursamıyorum. Ona odaklanıyorum ve onu gerçeğe döndürmeye çalışıyorum.

"Yorgunsun." Annemin iki gün boyunca ona verdiği sonsuz miktarda şekeri suçluyorum. Dün gece, sakinleşmesi bir saatten fazla sürdü. Onunla yatmadan önce Goodnight Moon kitabını bitirdim, o yüksek sesle sayarken Emma'yı düşündüm. Yirmi ikiye ulaştığında nihayet uykuya daldı.

Bugün, onun uyumasını engelleyemem. Akşam yemeğinden hemen sonra uykuya dalmasını istiyorum. "Bee, bugün çok özel bir gün, bu yüzden en iyi davranışını sergilemelisin

Davranışında en iyi halini göstermelisin. Kahvaltıda bana söz verdin."

Bu sabah, en sevdiği yemeği yaptım: yeşil yumurta ve jambon, yanında dilimlenmiş çilek. Bugün hakkında konuştuk ve neredeyse beş yaşındaki çocuğumla bir anlaşma yaptım. Aptalca bir şekilde ona inandım.

"Hayır!" Colby kolunu salladı ama bana vurmadı. Denemedi bile.

Gözlerinden yaşlar akıyor.

Ergenlik yılları zor geçecek, bunu şimdiden söyleyebilirim. O benden daha inatçı.

"Büyükanнем bana hep hayatın adil olmadığını söylerdi. Ama biliyor musun?"

Bana bakıyor ve kendimin minik bir versiyonunu görüyorum — aynı saç, aynı gözler, aynı gülümseme.

"Biz Jolly'leriz, Bee. Ne olursa olsun pes etmiyoruz. Zor olsa da, istemiyor olsak da devam ediyoruz. Yağmur ya da güneş, biz oradayız. Birçok insanın geçimi bize bağlı. Anladın mı?"

O, burnunu çekip kollarını kavuşturur ve yüzünü buruşturur.

"Ah, neredeyse unutuyordum, bu akşam senin en sevdiğin yemeği yapacağım."

Elimdeki tek koz bu, ama dikkatini dağıtmak için konuyu değiştiriyorum.

"Sketti mi?" Yeşil gözleri parlıyor.

"Yumruğun büyüklüğünde kocaman köftelerle." Gülümser, yumruk haline getirilmiş eline bakar. "Şimdi iyi misin?"

Göz teması kurmaktan kaçınarak arkamdan bakıyor. Kaçmadan hemen önce ifadesi değişiyor. Onu yakalamaya çalışıyorum, ama o kalabalığın içine dalarken ben arkama düşüyorum. Kalabalık yerli halk ve turistlerden oluşuyor ve ayağa kalktığımda onu gözden kaybediyorum.

Colby hızlıdır. Onu bulup hemen bana dönmesini umarak yüksek sesle ısıklık çalarım.

"Bee," diye bağıriyorum, ellerimi ağzımın etrafına koyarak. Endişe beni kaplıyor.

Gündoğumundan beri uyanığım, bütün gün müşterilerle ve Colby ile uğraşıyorum. Sanki iki tam zamanlı işim var gibi. Bazen baskı altında kaçtığını biliyorum, bu özelliği annesinden miras almış.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Ne oldu?" Lucas panik halimi fark ederek sorar.

"Colby kaçtı."

"Onu buluruz. Buralarda bir yerde," diye beni sakinleştirir ve omzumu sıkar.

"Colby!" diye tekrar sesleniyorum. Bunu daha önce konuşmuştuk; ona benden asla kaçmamasını, özellikle de halka açık yerlerde, söylemiştim.

Lucas çabucak Jake'i bulur ve kardeşlerim de aramaya katılır. Bu sabah ofisteki toplantıdan önce ne giydiğini görmüşlerdir.

Çiftlikte en az bin kişi var, turlara katılıyor ve çeşitli aktivitelerin tadını çıkarıyorlar. Şu anda buna gerçekten ihtiyacımız yok.

Kalbim hızla atıyor, ama burada güvende olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Bee!" diyorum, kalabalığın içinden ilerlerken hayal kırıklığım artıyor.

Onun taktığı parlak yeşil şapkayı ararken, her yönden gelen yaya trafiğinin olduğu caddenin ortasına doğru ilerliyorum. Tam dönünce, Claire'in Colby'nin elini tuttuğunu, Emma'nın ise onun göz hizasında diz çöktüğünü görüyorum.

"Colby," diye sesleniyorum. Emma duruyor ama kaldığı yerde, kaldırımın kenarında kalıyor.

"Gördün mü? Ağlamayı kesersen onu bulacağımızı söylemiştim," diyor Emma, yol vermek için ayağa kalkarak.

Ona yaklaşırken, onun onlarla oynadığını anlıyorum. Kaybolma korkusundan ağlamıyordu, açıkça onları parmağında oynatıyordu.

"Senin için endişelendim, Bee," diyorum. "Lütfen babana bir daha böyle yapma, tamam mı? Kaybolabilirsin."

"CeCe teyze beni buldu," diye cevaplar, Claire'e sanki onun kurtarıcısıymış gibi bakarak.

Çok kızgınım. Beş yaşındaki bir çocuk hepimizi manipüle ediyor. "Emma da yardım etti," diyor, ona gülümseyerek.

Onları kahramanlar gibi görüyor. "Harika, hadi büyükannemi bulalım."

"Hayır!" Claire'e sanki onun can simidiymiş gibi sarılıyor.

"Hey, hey," diyor Claire, onun bakışlarını karşılıyor. Ciddi tavırları, katı bir öğretmenini andırıyor. "Babandan kaçtın mı?"

Emma beni dikkatle izliyor, neredeyse kafamda bir delik açacak gibi, ama ben oğluma odaklanmaya devam ediyorum. Claire'in gerçekte ne olduğunu anladığı için minnettarım; ondan hiçbir şey kaçmaz.

Claire, Colby'nin cevabını beklerken, ben Emma'ya bir bakış atarım.

Siyah kaşmir kazak giymiş, saçları yarısı geriye çekilmiş. Kızıl dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılır ve rüzgar ona doğru estiğinde, tatlı parfümünün kokusunu alırım. Georgia şeftalisi gibi kokuyor.

Gözlerimiz kısa bir süre buluşuyor, sonra ben bakışlarımı kaçırıyorum.

"CeCe teyzeye gerçeğİ söyle," diyorum, ellerimi ceplerime sokarak.

"Evet, ama..." Alt dudağı titriyor. "Bugün okulda arkadaşım Davidson'ın doğum günü partisini kaçırdığım için üzgündüm."

Yüzümde somurtkan bir ifade belirir.

"Oh, Bee. Üzgünüm. Sen söylemedikçe bunları bilemem," diye cevap veriyorum, ona sempati göstermeye çalışarak. "Belki Davidson'a bir doğum günü hediyesi alabiliriz, yarın okula götürebilirsin?"

"Gerçekten mi?" Yüzü hemen aydınlanır.

"Evet, çıkmadan önce hediyelik eşya dükkanına uğrayacağız. Ama lütfen, babandan kaçma, tamam mı? Senin için endişelendim. Sen benim her şeyimsin." Benimkiyle aynı olan gömleğinin yakasını düzeltiyorum.

Emma'nın "aww" diye haykırdığını duyar gibiyim, ama aldırış etmiyorum.

Anlamış gibi bana bakar. Bir gün anlayacak ve umarım benim koruyuculuğumu bana karşı kullanmayacaktır. "Tamam. Özür dilerim."

"Hudson, daha fazla odun demetine ihtiyacımız var," kuzenim Eli arkamdan seslenir. Lucas'tan birkaç yaş küçüktür, ama herkes onun da kardeşim olduğunu sanır. "Radyodan haber vereceğim. Bazı yardımcıları lowboy'un yanında seninle buluşacak."

"Tamam," diye cevaplar. O uzaklaşırken, ben de hemen telsizle haber veririm, sonra dikkatimi tekrar Colby'ye veririm. "İşe dönme zamanı, küçük adam."

"CeCe teyze ve Emma ile kalabilir miyim?"

Claire omuz silkiyor.

"Hayır, bugün küçük çocuklar o l m a d a n birlikte vakit geçirecekler."

"Gerçekten sorun değİl, Hudson," diye fısıldar Claire. "Bu bize ocuk oyunları oynamak için bir bahane verir."

Emma kıkırdar.

Kafamı sallarım. "Sana bunu yapmayacağım. Kız kardeşinle kaliteli zaman geçirmelisin."

"Oh, beni bahane olarak kullanma. Onun burada olmasını çok isterim," diye Emma araya girer. "Bir partnerin olabileceğİ bir atlıkarınca var."

Colby'nin gözleri parlar ve hevesle başını sallar. "Lütfen?"

"İkinizin de bunu yapmasına gerek yok," diye mırıldanırım.

Claire gülümser. "Eğer izin verirsen, onur duyarım. Cidden."

"O yalan söylemez," diye ekler Emma. "Kız kardeşim bir şeyi yapmak istemiyorsa, sana söyler. Güven bana. Ve asla iyilik yapmaz." Sesini alçaltır. "Bunu senin için yapmıyoruz. Ayrıca, cevabına bağlı olarak, birimiz 500 dolar kazanacak."

Kafam karışmış bir şekilde ikisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Bir dakika, bahis mi yaptınız?" Claire gülüyor. "Cevabın ne?"

Onların bahislerini anlamaya çalışırken, Colby gömleğimi çekiştirir. "Lütfen, baba?"

Bu anda sorun ben miyim? Bana öyleymişim gibi bakıyorlar. "Emin misin?" diye Claire'e son bir kez soruyorum.

"Bu evet mi demek?" diye cevaplar. "Evet," diye fısıldarım.

Claire gülerken Emma'yı işaret eder. "Söylemiştim. Kazandım!" Küçük bir dans yapar.

"Büyürken tam bir kabus olmalısın," diyorum. "Öyleydi," diyor Emma.

Onun sevinçten havaya uçmasından rahatsız değilim; Claire'in beni çok iyi tanımasından, muhtemelen kız kardeşinin beni nasıl etkilediğini anlayacak kadar iyi tanımasından rahatsızım. Dişlerimi sıkıp, gardımı düşürmemeye kararlıyım.

"Jake'e 3000 doları ödemeni sabırsızlıkla bekliyorum," diyor Claire alaycı bir tonla.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Sonra Jake ile Cadılar Bayramı gecesi, Yeni Yıl'a kadar bir kız arkadaş bulma konusunda yaptığımız bahsi hatırlıyorum. Emma'nın onlara kalmaya geldiğini biliyordu. Ağzım açık kalır. Piç kurusu bana tuzak kurmuş.

"Kayboldum," diyor Emma. "Ve sıcak kakaoya hazırım."

Elimi Colby'nin omzuna koyuyorum. "CeCe teyze ve Emma'ya karşı uslu ol, tamam mı? Öğle yemeğinde görüşürüz. Jake'in yaptığı chili yiyeceğiz."

Colby beni görmezden geliyor.

"Kabul et, yoksa bugün seni yanımda götürmem," diyor Claire, elini sallayarak.

Ona gülümserim. "Şu anda hayır dersem, teknik olarak sen kaybedersin, değil mi?" Claire'in gülümsemesi kaybolur ve Emma kollarını göğsünde kavuşturur.

"Kaybetmezsin," diye mırıldanır Claire.

"Hayır, kaybetmezsin," diye cevap veriyorum, Colby ile nihayet tekrar iyi bir noktaya geldiğimiz için onu üzmemek istemiyorum. "Ama bunu düşündüm. O yorgun. Sıkılırsa, dükkânın ofisinde aktivite kitapları, boya kalemleri ve iPad'i var, ayrıca bolca atıştırılabilirlik da."

Gülümser. "Hallederiz. Emma ve ben hayvanat bahçesine gidiyoruz, sonra da büfeden mısırlı sosis alacağız."

"Oh, minyatür midillileri görmek için sabırsızlanıyorum," diye bağırır Emma, ortamı neşelendirir. "Onlar en sevdiğim hayvanlar."

"Ben de midillileri severim," diye heyecanla araya girer Colby. Kafamı sallarım ama gülümserim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni ara. Herhangi bir şey. Hiçbir şey çok küçük ya da çok büyük değildir."

Emma boğazını temizler ve avucunu açarak kilidi açık telefonunu bana uzatır. "Aslında numaranız yok bende."

Emma'ya bakıyorum. "Çok akıllıca."

O, dolgun dudaklarını yalar ve gülümser. "Ya sana bir şey için ihtiyacım olursa?"

Ona sert bir bakış atarım. İşimi kolaylaştırmayacak.

"Hudson, büyükannenin çikolatalı turtasını seviyorsan, acele et. Gitmemiz gereken yerler var," diye sabrını yitiren Claire sertçe söyler.

Colby gülüyor.

Emma'nın telefonunu alıyorum, tüm hayatının içinde olduğunu biliyorum. Sonra numaramı programa giriyorum ama kendi adımla kaydetmiyorum.

Dijital kartvizitlerinin uzunluğu nedeniyle onu hızlı bir şekilde bulması imkansız. Telefonu geri veriyorum ve yan düğmesiyle kilitliyorum.

Jake ve Lucas bizi bulur, bizi gördüklerinde yüzlerinde rahatlama belirir.

"Bizi çok korkuttun," diyor Lucas Colby'ye.

Jake, Claire'in dudaklarına dudaklarını değdirerek, "Çok güzelsin. Yarın seninle evlenmek istiyorum" der ve kollarını Claire'in beline dolayarak onu kaldırır.

"Dilediğine dikkat et. Bunu gerçekleştirebiliriz," diye hatırlatırım onlara. On yıldan fazla bir süredir kimseyi evlendirmedim, ama tarihlerini kesinleştirdiklerinde törenlerini yapmayı kabul ettim.

Lucas Emma'ya kaşlarını kaldırır, ama Emma bana seksi bir gülümsemeyle bakar. Bu onun için bir oyun, ama ben bu oyunu oynamayacağım. Emma Manchester'ın ünü önünden gider ve onun asla bağlanmayacağını biliyorum.

Lucas'ın telefonundaki alarm çalar. "Yeterince zaman kaybettik. On dakika sonra pavyonun yanında bir röportajımız var."

"Kahretsin." Neredeyse unutuyordum.

Colby başlıyor, "Umm. Kötü kelime." "Sus."

Ayrılmadan önce Claire'i durduruyorum. "Öğlen Gingerbread House'da buluşuruz."

"Orada olacağız," diyor, tam da Colby Emma'ya uzanırken. Elini tutuyor ve üçü kalabalığın içinde kayboluyor.

Onlar kaybolana kadar gözlerimi onlardan ayırmadan iç çekiyorum.

"Suçluluk duyuyorum."

Jake gülüyor. "Dalga mı geçiyorsun? Claire dünden beri onu senden çalmak için planlar yapıyordu."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Biliyordum."

"Çocuk sahibi olmaya çalışıyoruz," diye patlar.

Yürümekten vazgeçerim, kardeşim bu kararı Claire'e bıraktığını fark edince heyecanım doruğa çıkar. Her iki durumda da mutlu olurdu. "Bu harika! Ödeşmek için senin küçük cinsel organlı goblinini şımartacağım! Colby'nin kuzeni olacağı için çok heyecanlıyım."

"Belki sonunda kuzenler olur. Sadece nasıl baba olunacağını bilmiyorum," diye itiraf eder Jake, stresli görünüyor. "Ama onun benim bebeğime hamile olduğunu düşünmek..."

Yürümeye devam ediyorum. "Tamam, bu özel düşünceleri kendine sakla."

"Ya zaten hamileyse?" diye fısıldıyor ve heyecanını görebiliyorum. "Sen babalık yapmayı kolaymış gibi gösteriyorsun."

Gülmeye başlıyorum. "Sadece anlık kararlar veriyorum, şefkatle öğretiyorum, tıpkı senin büyürken yaptığım gibi."

Jake gülümser ve başını sallar. "Bana yardımcı olacak mısınız?"

"Evet. Söz veriyorum. Ben de aynı şeyleri yaşadım, bu yüzden senin arkadayım."

Gurur beni kaplıyor. Ben iyi bir babayım, ya da en azından yeterince iyiyim. "Sen ve Emma," diye mırıldanıyor.

"Kesinlikle hayır. Emma ile benim aramda bir şey yok."

"Henüz," diye cevaplar. "İkinizin çok ortak yönü var."

Gözlerimi deviriyorum. "Çöpçatanlık yapmayacağını söylemiştin.

Yalan söyledin." "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye soruyor Lucas.

"Hudson ve Emma," diyor Jake.

"Bu hafta sonu randevuya çıkacağız. Onu kendime ayırdım," diyor Lucas.

"Tabii ya. Hepimiz bunun sahte olduğunu biliyoruz, Lucas. Rol yapmayı bırakabilirsin," diyorum.

Gülümsemiyor. "Rol yapmıyorum."

Gülümsemem kaybolur; ciddi

görünüyor.

"Ona ilgi duyuyorum, bu yüzden geri çekil," diyor ciddi bir tonla.

"Hey, endişelenecek bir şey yok," diye onaylıyorum.

Jake'e bakıyorum, o omuz silkiyor ve Lucas önümüzden giderken sessiz bir sohbet paylaşıyoruz. Bu, onun adını yasak listeme eklememi sağlıyor.

Jake ve ben yerel haber aracına doğru ilerlerken, yirmili yaşlarının başında bir kadın bir elinde kalıcı kalemle bana yaklaşıyor. Yaklaştığında gülümserim.

"Seni internette takip ediyorum," diyor. "Sen benim en sevdiğim oduncusun."

Jake, ben bir kütüğün üzerine adımı karalarken yüzünde eğlenceli bir ifadeyle beni izliyor. "Başkaları da mı var?"

"Hiç bilemezsin. Sen açık ara en üst sıradasın," diye cevaplar. Jake gülümser.

"Birlikte fotoğraf çektirebilir miyiz?"

Cevap verme fırsatım olmadan, kız bana yaklaşıyor ve kolunu belime dolamıştır. Ellerimi önümde kavuştururum; küçük bir kasabada dedikoduların nasıl yayıldığını bilirim.

"Dürüst olmak gerekirse, huysuzluğun rol olduğunu sanıyordum," diyor. "Gerçekte daha da çekiciymiş."

Jake fotoğrafı çekmeyi teklif eder. Telefonunu alır almaz, sanki ana cazibe merkeziymişim gibi beni görmek için sıraya giren küçük bir kadın kalabalığı fark ederim.

"Gitmeliyiz," diyor Jake, kadına telefonu geri verirken fısıldayarak.

"Ne yapmalıyım?" diye soruyorum.

Jake içini çekip onlara döner. "Üzgünüm bayanlar. Noel Baba'yı görmek istiyorsanız, o bu tarafa çeyrek mil uzaklıkta. Bizim resmi bir işimiz var, ama Hudson'la daha sonra sohbet edebilirsiniz," der Jake, onlara çocuksu gülümsemesini gösterip beni kalabalıktan uzaklaştırır. Lucas durmadan yürümeye devam eder.

"Bunun hala devam ettiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, sinirlenmiş bir şekilde. "İş için harika," diye cevaplar Jake.

"Geçen yıl sana çiftliğin eğlencesi olmayacağımı söylemiştim. Bu durum değişmedi."

"Bir eş bulana kadar sen en üstteki yıldızsın. Güven bana, nişanlanman bile onların denemesini engellemeyecek."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerimi yere dikip kimseyle göz teması kurmamaya çalışıyorum.

Bu durum bana geçen yıl Emma'nın çiftliği milyonlarca takipçisiyle paylaştığı zamanı hatırlatıyor. Bir gecede ünlü olduk.

"Bu ilginin geçici olacağını ummuştum," diyorum.

Jake gülüyor. "Oh, daha yeni başladık."

Lucas'ı buluruz ve çekici muhabir, mükemmel düzgün, beyaz dişlerini gösteren milyon dolarlık bir gülümsemeye bizi karşılar. Büyük mavi gözleri benimkilerle buluşur. "Sen de Hudson Jolly olmalısın."

O bile hayranlık duyuyor
gibi görünüyor.

"Tanıştığımıza memnun
oldum."

"Hakkında çok şey duydum," diye devam eder, bakışları biraz fazla uzun süre üzerimde kalır.

Kamera operatörü tripodu kurmaya başlarken Lucas boğazını temizler.

"Umarım hepsi iyidir."

"Beklentilerim karşılandı." Flört ediyor. "Ben Zella." "Memnun
oldum, Zella."

Lucas'a bakarak, ifadesini anlamaya çalışıyorum. Son zamanlardaki patlamasını daha sonra konuşmamız gerekecek.

Kameranın üzerindeki ışık yanar ve yüzüme parlak bir şekilde vurur.

"Beş dakika," der adam.

Zella sarı saçlarını düzeltir ve rujunu tazeler.

"Bugün çiftlikten canlı yayın yapacağız. Stüdyodaki herkes bu yayına katılmaktan dolayı çok heyecanlı."

"Sabırsızlanıyoruz," diyor Jake, benimle Lucas'ın arasına girerek. "Gergin olma."

"Gergin mi?" diye mırıldanır Lucas. "Sadece yapmacık davranmamaya çalış."

İmkansız.

Jake henüz baba olmasa da, şimdiden bayat esprileri öğrenmiş durumda.

Ben kontrol kontrol saat saat telefonumtelefonumdaki ve
hızlıca tarafından hızlıca ana ekrandaki bildirimleri gözden geçirin.

Emma Manchester fotoğrafınızı

beğendi. Emma Manchester sizi takip

etmeye başladı

Ağzım hafifçe açılır.

"Ne oldu?" Jake, ruh halimdeki ani değişikliği fark eder.

"Hiçbir şey." Telefonumu kilitleyip cebime soktum, ama kalbimin hızla attığını görmezden geledim.

Neden böyle bir şey yapsın ki? Hangi fotoğrafı beğendi?

"Canlı yayına bir dakika kaldı," diyor Zella, mikrofonunu tutarak. Gülümsayarak yanımda durup bekliyor.

"Teşekkürler Janice. Bugün Jolly Christmas Tree Farm'da Jolly kardeşler Hudson, Jake ve Lucas ile canlı yayındayız. Şu anda çiftlikte bin kişiye yakın insan var ve gördüğünüz gibi çoğu şimdiden tatil havasına girmiş durumda."

Gülüyor. "Hudson, evde ve stüdyoda izleyenlere geldiklerinde neler bekleyebileceklerini anlatabilir misin?"

"Neşe. Aile. Eğlence. Bugün çiftlikte tatil havası tam anlamıyla yaşıyor." Gülümserim ve Jake'in sahneye çıkması için geri çekilirim.

O, geçişi planladığımız gibi sorunsuz bir şekilde devralır.

"Tabii ki, Noel Baba bu özel günü kutlamak için Kuzey Kutbu'ndan buraya kadar geldi. Ona listeni verdin mi?" Jake, Zella'ya sorar.

"Tabii ki verdim. Listede birkaç şey vardı." Bana bir bakış attıktan sonra televizyon sesiyle kameraya odaklanıyor. "Kesinlikle, Janice. Bu sezon herkesin tatil planlarının en başına Jolly Christmas Tree Farm'ı koyması için pek çok neden var. Burası gidilecek tek yer ve evde izleyenlerin şu anda havadaki büyüü hissedebilmesini içtenlikle diliyorum." Jake'e döner. "Herkesi seni nerede bulabileceklerini ve buraya nasıl gelebileceğini söyle."

"Tabii ki." Jake'in sesindeki tizlik, heyecanının bir göstergesi olarak daha belirgin hale gelir.

O sosyal medya hesaplarımızı tanıtip uzatılmış çalışma saatlerimizi sıralarken, ben Zella'nın yanından bakıyorum. Gözlerim, bir fincan sıcak kakao yudumlayan Emma'ya takılıyor. Colby ona beşlik çakıyor ve ikisi gülüyorlar.

"Öyle değil mi?" Jake bana dirsek atar.

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, onun ne dediğinden emin olamadan. Emma'nın bakışları beni yakaladı.

"Teşekkürler, Janice! Çok eğleneceğiz. Evet, gelin ve burayı kendiniz görün. Kesinlikle tavsiye ederim."

Zella rahatlayana kadar on saniye boyunca donup kalırız. Kamera ışığı söner ve Zella teşekkürlerini sunar. Ben uzaklaşmadan Zella beni durdurur.

"Bir ara bir şeyler içmek ister misin?" "Şey..."
"İster," diye Lucas sözümü
keser. Ona sert bir bakış atarım.
Zella öne çıkıp bana kartını uzattı. "Numaram burada yazıyor.
Bir ara ara beni. Birlikte vakit geçirmek
isterim." "Tanıştığımıza memnun
oldum."
"Benim için bir zevkti," diye cevaplar, bir çanta dolusu ekipmanı alır ve
yan tarafında Channel 6 logosu bulunan minibüse doğru yönelir.
Lucas bana bakar. "Onunla çıkmalısın."
"Kimseyle çıkmak istemiyorum," diye yüzüncü kez ısrar ediyorum. Ancak
sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sadık bahanem bir yalan gibi geliyor.
Kahretsin.

İki saat çabucak geçer ve röportajdan bu yana kendime ayıracak bir dakikam bile
olmadı. Kalabalığın sohbetleri, çocukların kahkahaları ve grubun çaldığı
müzikler soğuk esintiyle birlikte geliyor.

Colby'yi düşününce dudaklarıma bir gülümseme konuyor. Umarım
eğleniyordur ve uslu duruyordur, ama ne de olsa o her zaman Claire'i sevmiştir.

Kardeşimin onunla evlendiğine çok seviniyorum. Birbirleri için
yaratılmışlar ve mutlulukları ortada. Şanslılar.

Bazen, gerçekten aşkı deneyimleyip deneyimlemediğimi merak ediyorum.
Kalbim şimdi bana asla deneyimlemeyeceğimi söylüyor ve bu kabul etmesi zor
bir gerçek.

Yan yana duran arabaların arkasına birkaç tane elli kiloluk popcorn
çekirdeği torbası yükledim. Birkaç sefer yapmam gerekti, ama bu, kuzenim
BJ'nin (Bella Jolly) öğleden sonraya kadar ihtiyacını karşılayacaktır.

Kız, kendi değerini bilen ateşli biridir. En büyük kuzeni olarak, ona
özellikle erkekler karşısında nasıl dik durması gerektiğini öğretmek benim
sorumluluğumdur. BJ kimsenin saçmalıklarını tolere etmediği için, onunla
birlikte olacak kişi için şimdiden dua etmeye başladım. Belki de bu yüzden
mezun olduktan sonra başka bir kahve dükkanı açmaya karardır. Üniversite
tatillerinde, hafta sonlarında ve bayramlarda orada çalışarak dükkan işletmenin
inceliklerini öğrenmek için gizlice çalışıyor.

Ona bunun şüpheli olduğunu ve bunu yaptığında herkesin onu konuşacağını
söyledim. O da gülerek ücretsiz reklamın hoşuna gittiğini söyledi. Kalbi taştan
biri.

Öğleden sonra Colby'nin benimle olacağını ve onun beni yavaşlatacağını bildiğim için mümkün olduğunca verimli olmaya çalışıyorum. Yaz boyunca bu etkinliği planlamakla geçirdim ama oğlumun burada benimle olacağını hiç düşünmemiştim. Bugün, odaklandığım her boş dakikanın sonucu.

Büyükannem, randevulardan kaçınmak için bu kadar çok çalıştığıma inanıyor. Haksız değil, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmem, çünkü o kadın "Sana söylemiştim" demeyi çok sever.

Satış standına dönmeden önce, telsizimi açıyorum. "Atıştırmalık standına sesleniyorum," diyorum ve cevap bekliyorum.

"Büfeler," diye cevaplar BJ.

"Mısırları aldım, başka bir şey lazım mı?" Kontrol etmesi için ona biraz zaman veriyorum.

"Sosisli sandviç ekmegi ve simit lütfen. Taşıyabileceğin kadar çok."

"Anlaşıldı." Neyse ki, ihtiyaçları olan her şeyi taşıyacak kadar yerim var. Büyük boy ekmek torbasını yükledikten sonra, tek tek paketlenmiş devasa bir pretzel kutusu alıp arka koltuğa bağlarım. Ayrılmadan önce, hafta sonu için hazırlık yapmak üzere sabah için daha fazla yiyecek sipariş etmem gerektiğini bilerek hızlıca envanterimi çıkarırım. Cumartesi ve Pazar günü binlerce misafir bekliyoruz ve hedefimiz 2.000 ağaç satmak. Jake, bu sayının 3.000'e yakın olacağını ve bunun Jolly Farm için bir rekor olacağını düşünüyor.

Kapıyı kilitleyip standı doğru yöneliyorum. Uzak değil, ama sürekli akan insan seli yüzünden çimlerin üzerinde sürünerek ilerliyorum.

"Merhaba," diyorum, beni bir sonraki öğünü gibi süzen bayanlardan birine gülümseyerek. Bakışlarımı ileriye doğru tutuyorum. Gerçek hayatta bu tür bir ilgiyi hiç istemedim. İnternet farklı; orada sınırlar koyabiliyorum. Çoğu zaman, bir şey paylaşıp ortadan kayboluyorum.

O anda Emma'nın beni Instagram'da takip ettiğini hatırlıyorum. Yemek standının arkasına park ettikten sonra, cebimden telefonumu çıkarıp uygulamaya giriş yapıyorum. Hemen bildirimlerle dolup taşıyorum ve takipçi sayım fırlamış. Emma'nın adını bulmaya çalışırken neredeyse panik içinde kaydırıyorum. Profilimi kontrol ediyorum ve takipçi sayımın 10.000'den bir milyona çıktığını görüyorum.

Telefonumu düşürmek üzereydim. "Ne oluyor lan?"

Sonra profilini ziyaret ediyorum: @therealemmamanchester

Gri düğmede, hatırladığım gibi FOLLOWING yazıyor. Bu ilgiye neden olan kişi o.

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: durum düzelene kadar hesabımı devre dışı bırakıyorum.

Şu anda, kimse için var değilim — onun için bile.

BÖLÜM 11

EMMA

Colby'nin önünde diz çöküp, birkaç ıslak peçete tutuyorum. "Yüzünde pamuk şeker var. Temizlemene yardım edebilir miyim?"

Cevabını bekliyorum ama o sessiz kalıyor.

"Ya da isterseniz kendiniz de temizleyebilirsiniz," diye nazikçe öneriyorum. "Ya da belki Claire yardımcı olabilir?"

Kararı ona bırakmak önemli, özellikle de çocukların her şeyi kendi başlarına yapmak istedikleri bir yaşta olduğu için.

"Sen yapabilirsin," diye cevaplar ve gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle yaklaşır.

Ben de gülümserim ve Jolly Christmas Tree Farm beyzbol şapkasını çıkarırım. Colby uzun, kıvrımlı kirpikleriyle bana bakar. Onun tombul yanaklarını nazikçe silerim. "Babanla yakında buluşacağız."

Kafasını sallar ve somurtur. "Hayır! Seninle kalmak istiyorum!"

Gülmemek için tüm gücümü kullanıyorum; Hudson bana birkaç kez aynı bakışı attı.

"Söz verdin," diye Claire arkamdan seslendi. Sesi her zamanki gibi sakın ama kararlıydı. "Ve tartışmazsan, çok yakında dondurma yiyeceğiz."

"İki top mu?" diye sorar Colby.

"İstediğin kadar." Kız kardeşim çocuklarla pazarlık yapma konusunda çok yetenekli. Şeytanla bile anlaşma yapıp galip gelebileceğine eminim.

"Çikolata mı?"

"Kalbinin istediği herhangi bir lezzet. Çilek, vanilya, kurabiye ve krema, nane çikolata parçacıklı..."

Diğer yanağını temizlerken, Colby ilgiyle Claire'i izliyor.

"Nane ikolata parçacıklı dondurmanın Amerika Birleşik Devletleri'nde en sevilen dördüncü dondurma tadı olduğunu biliyor muydun? Fransa'da bir prensesin düğünü için icat edildi."

"Gerçekten mi?" diye merakla soruyorum. "Huh. Her gün yeni bir şey öğreniyorum." Colby kıkırdıyor.

Claire bileğindeki pahalı saate bakar. Kızı şehirden çıkarabilirsin, ama şehir kızıdan çıkmaz. Hala zamana çok önem veriyor. "Beş dakikamız var," diyor bize, küçük Bayan Dakiklik'i canlandırarak.

Colby bana bakar ve "Saçın çok güzel" der.

"Teşekkürler. İstersen dokunabilirsin." Elini uzatıp birkaç teli parmaklarının etrafında döndürür. "Artık temizsin, neredeyse hiç iz kalmadı."

"Yakalandık," Claire başını sallar, ben ayağa kalkarken. "Yanakları maviye dönmüş. Hudson anlayacak."

Gülümsüyorum. "Ama çok lezzetliydi, değil mi?"

Colby coşkuyla başını sallar. "Evet! Daha fazla istiyorum! Pembe olanı." Claire'e bakarım. "Bir canavar yarattın."

"Rawr," Colby şakacı bir şekilde kükrer.

"Bir T-Rex." Claire, Colby'nin elini tutar. O da onun elini, sonra benim elimi tutar. "Eminim Hudson bizi bekliyordur."

Yapabileceğimiz kadar çok aktiviteye sığdırdık: hayvanat bahçesini ziyaret etmek, fotoğraf kabininde fotoğraf çekilmek, atlıkarıncaya binmek ve hatta el sanatları standında Noel ağacı şeklinde taşları boyamak. Her birimizin cebinde, tatil ışıklarına benzeyen parlak neon boyalarla süslenmiş bir tane var.

Üç saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve içimi bir hüzün kapladı. Etrafta bir çocuk olması eğlenceliydi.

Colby ellerimi kendi ellerine aldı ve üç deyince Claire ve ben onu havaya kaldırdık. Bacaklarını salladı ve güldü. Bugünkü heyecandan kolum ağrıyacak ama onun kahkahaları buna değer.

"Bugün güzel bir gün oldu," diyorum kız kardeşime.

O da onaylayarak başını sallar. "Merryville'de her gün öyledir."

Başımı kaldırdığımda, bakışlarım Hudson'a takılıyor ve onun ifadesini yorumlamaya çalışıyorum. Onu anlamak hala imkansız ve umarım her zaman böyle hissetmem.

"İşte orada," diyor Claire, Colby bizden ayrılıp babasına doğru koşarken. Hudson onu kucağına alıyor ve kafasındaki şapkayı düzeltiyor.

"Bugün eğlendin mi?" diye sorar.

"Evet! Hayvanları sevdik, taş topladık ve..." "Ve çok fazla mavi pamuk şeker yediniz, değil mi?" diye Hudson araya girer.

Colby kıkırdar, "Evet, baba. Ama şşş! CeCe teyze senin bilmeni istemiyordu."

Claire'e kaşlarını kaldırır ama sanki ben görünmezmişim gibi davranır.

"Her şeyin üstünde olduğu zaman saklamak biraz zor," der Claire Colby'ye, onu kıkırdatır.

"Acıktın mı?" diye sorar Hudson, Colby'yi yere indirirken. Küçük çocuğun ayakkabıları altındaki samana batar. "Jake amca chili ısıtıyor."

"Mm, peynirli mi?" diye sorar Colby heyecanla. "Eğer öyle istersen," diye cevaplar Hudson.

Piknik masalarının bulunduğu, sohbet sesleriyle çevrili kapalı alana doğru yöneliriz, ama benim dikkatim Hudson'da kalır.

"Küçük haylazla vakit geçirmeyi bitirmemiştım," diye itiraf eder Claire.

"Saman arabasına binme fırsatımız olmadı."

Colby, heyecanla gözlerini kocaman açarak Hudson'a döner. "Gidebilir miyiz, baba?"

"Gidemeyiz, Bee. Belki yarın, tamam mı? Bugün çok meşgulüm."

Colby hemen suratını asar.

"Şu anda Emma ile konuşmam lazım, tamam mı? Claire teyzenle git," der Hudson. Onun ağzından benim adımın çıkması, omurgamdan bir ürperti geçer. Vücudum böyle tepki vermemeli, kalbim de titrememeli, ama öyle oluyor. Kendimi toparlamaya çalışırım, ama bu sefer inkar edemem. Suçlayacak içki yok. Hepsi onun yüzünden.

Claire bana bir bakış attıktan sonra Hudson'a gözlerini kısarak baktı. "Hadi Bee. Piknik masası bulalım."

Hudson'ın iri vücudu bana doğru döner ve nazıkçe bileğimi tutarak beni herkesten uzaklaştırır. Dokunuşu cildimi yakar. Bir yanımda, onun güçlü, nasırlı elinin benimkini kavramasından ne kadar hoşlandığımı düşününce, kaçmam gerekip gerekmediğini merak eder. Bu çok fazla.

Binanın diğer tarafında yalnız kaldığımızda, nabzımı kontrol eder gibi başparmağını hafifçe bileğime sürter. Eğer hissederse, o zaman...

Kalbim hızla atıyor. Beni bıraktığında, anında bir kayıp hissi duyuyorum.

Yüzümde bir gülümsemeyle yukarı bakıp onun parlak yeşil gözlerine bakıyorum, ama ağzı ve kaşları aşağı doğru kıvrılmış. *Kızgın.*

"Neden beni Instagram'da takip ettin? Beni takip etmenin neye yol açacağını düşünmediğin için hesabımı kapatmak zorunda kaldım," diyor, sesinde hayal kırıklığı belirgin.

Sözleri beni derinden etkiler. "Ben..."

"Senin yeni trendin olmayacağım, Emma," diye cevaplar, başını sallayarak. "Hudson. Gerçekten üzgünüm..." diye açıklamaya başlarım.

"Yapma. Seninle oyun oynamak için çok yaşıyım," diye yanıtlıyor ve sırtım atıştırmalık büfesine çarpana kadar yaklaşıyor. Uylukları bacaklarımı ayırıyor ve ağzı benimkine o kadar yakın ki başım dönüyor.

"Sen otuz dokuz yaşındasın, Hudson. Kırk dokuz yaşında da şu anda olduğun durumun aynısını yaşamak ister misin? İnsanları hayatına almazsan, geleceğin böyle olacak."

Eğilip, ağzını kulağımın kabuğuna sürter. Gözlerim kapanır ve bacaklarımın arasındaki baskıyı artırırken, umutsuzca beni öpmesini isterim. İhtiyaç ve arzuyla dolu, her santimini istemeye hazır bir şekilde nefes nefese kalırım. Vücudum anında tepki verir.

"Çok konuşuyorsun," diye fısıldadı ve nefesimi keserek beni iniltiye boğdu. "Çok. Fazla. Çok fazla," diye mırıldandı ve nefesim düzensiz iniltilere dönüştü.

"Beni cezalandırıyor musun?"

"Oh, zaten cezalandırıyorum." Yumuşak boynumda onun sırtışını hissediyorum, sakalları cildimi gıdıklıyor.

"Adi herif," diye fısıldıyorum, onun dokunuşunu arzulayarak.

"Ahem," birinin boğazını temizlediğini duyuyorum. Hudson geri çekiliyor ve Jake'in kollarını kavuşturup sırtarak baktığını görüyorum. Hudson uzaklaşırken, Jake kaşlarını kaldırıyor.

"Her zaman böyle anları mahvetmek zorunda mısın?" diye soruyorum isteksizce.

Jake bir saniye bana bakar ve sonra gülerek uzaklaşır. "Küçük kardeşim, beni çok zengin edeceksin!"

"Ugh. Ben henüz senin küçük kız kardeşin değilim," diye inliyorum, yalnız kaldığım için rahatlamış bir şekilde. Bir an durup kendimi toparlamaya çalışıyorum, ama zihnim dönüyor ve vücudum yanıyor. Yine de gülümsemeden edemiyorum.

O huysuz adam beni sinirlendiriyor, ama hoşuma gidiyor. Aşağıya baktığımda, ince süveterimin altında meme uçlarımın ne kadar sertleştiğini fark ediyorum ve hemen kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Beni sıcak bir yaz gününde bir buzlu şeker gibi eritmişti.

Kız kardeşim, ona yaklaşırken tavrımı fark etti. "İyi misin?"

Şu anda kafamda dönen kirli düşünceleri paylaşmamın imkanı yok.

Şimd

i. "Hudson'ı Instagram'da takip ettim ve bu konuda çok kızgın." "Em.

Yapmadın, değil mi?" diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Düşüncesizce bir hareketti ve bunu iyice düşünmedim," diye itiraf ettim.

"Kim olduğunu unuttun mu? Unutma. Bundan kaçamazsın,

burada bile, kendini güvende hissetsen bile. Paparazziler hala gelip gidiyor, Em.

Kanma, tamam mı? Hudson çok mahrem biridir. Buna saygı göstermelisin."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. Bir daha hata yapmayacağım.

Hudson, Colby'nin söylediği bir şeye gülüyor ve bana baktığında, sanki çoktan unutmuş gibi geliyor.

"İkinizin arasında bir şeyler var."

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyorum, boynumda bıraktığı izleri düşünerek.

Telefonum titrer ve cebimden çıkararak kızlar grubumuzun sohbetinin aydınlandığını görürüm. Claire, ekranın kilidini açarken beni izler.

BILLIE

İnterneti çoktan çökerttim.

HARPER

Çok kıskandım.

Kaşlarımı çatıp bağlantıya tıklıyorum. Sayfanın üst kısmında şöyle yazıyor:

Hudson Jolly, Kasım ayının erkeği. Onun hakkında bildiklerimiz...

Hudson Jolly, 39 yaşında. Bir Noel ağacı çiftliğini yönetiyor, baba ve bekar, tatil için bir erkek avcısıyla tanışmaya hazır.

Hudson'ın beni çiftlikteki herkesten uzaklaştırdığı bir fotoğraf var. Ben ona hayran hayran bakarken, o bana sırıtıyor. Eli bileğimi sıkıca tutuyor.

Kahretsin.

Yüzümden *anlaşıyor*.

EMMA

OMFG! O bakış...

BILLIE

Uh-oh!

HARPER

O da bana öyle davranıyor olsaydı ben de aynı ifadeyi takınırdım. O gayet iyi.

Bunu sindiremeden, telefonumu cebime geri sokuyorum. "Önemli bir şey miydi?" diye soruyor Claire.

"Hayır, sadece Billie ve Harper kendileri gibi davranıyorlardı."

O kıkırdar. "Billie hala Asher Banks'e aşık olduğunu inkar mı ediyor?"

"Evet," diye cevaplarım.

İnternet aptalca bir resim yüzünden çılgına dönüyor. Claire'e göstermeye karar veriyorum.

"Sana izlediklerini söylemiştim. Sen çok dikkat çekiyorsun." Ekrana bir göz atıp sırıttı. "Aşık bir ifade takınmışsın."

"Şşş!" Onu susturuyorum. "Ne yapayım?"

"Keyfini çıkar," diye cevaplar. "Kendine bak. Ona bak."

Dudaklarımı içime çekerek, farkına vardığım gerçeği bastırmaya çalışıyorum.

Bu itiş kakış aylar önce, Temmuz ayında, tanıştığımız gün başladı.

"Ortadan kaybolmak istiyorum," itiraf ediyorum.

"O zaman onun izinden git ve sen de hesaplarını kapat. Bu, odağı tekrar sana çevirir."

Her sosyal medya platformunda bildirimlerim dolup taşıyor. O kadar çok geliyor ki, seslerini kapatmıştım ama sayıları hala görüyorum.

"Ara vermek ve olayların sakinleşmesini beklemek için izin almana gerek yok," diye beni teselli ediyor Claire.

Önerisi mantıklı geliyor.

Telefonumun kilidini açtım ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım: tüm hesaplarımı kapattım. Bırakın herkes bunun hakkında spekülasyon yapsın.

Varoluşsal bir korku dalgası bekliyorum, ama hiçbir şey hissetmiyorum. Gülüyorum ve telefonumu cebime koyuyorum. Belki de içim gerçekten ölmüştür. Ama Hudson beni atıştırmalık büfesine sıkıştırdıktan sonra...

uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum.

"Her zaman iki adım önde ol," diyorum Claire'e. "Sen akıllısın."

"Biliyorum," diye gülerken cevaplar. "Merryville'in büyüğü etkisini göstermeye başladığında senin ara vermen de başlıyor gibi görünüyor." Kolunu bana dolayarak, Jake eldivenleriyle buharlı bir tencereyi taşıyarak yaklaşırken beni masaya doğru yönlendirir.

Güvende ve evimdeymiş gibi hissederek gülümserim, kız kardeşimin varlığını içtenlikle severim. Onu yıllardır çok özlemişimdir.

"Hadi millet. Yemek zamanı." Jake kapağı kaldırır.

Buhar yukarı doğru yükselir ve Colby dizlerinin üzerine çöker. Parmağını içine sokmaya çalışır, ama Hudson onu hemen durdurur.

"Çok sıcak," diye uyarır ve oturması için işaret eder. Jake ve Claire onun etrafında yer değiştirir ve bir koltuk boş bırakır. Hudson'un yanına kayarım, uyluklarımız birbirine değmeyecek şekilde dikkatlice yeterli boşluk bırakırım. Onun kokusunu almak bile yeterince işkence.

Aramızdaki gerginlik havayı kesiyor. Kolumda tüylerim diken diken oluyor ve onları görmezden gelmeye çalışıyorum, ama o tek bir bakışıyla nefesimi kesiyor. Bu imkansız olmalı.

"Hayvanat bahçesi nasıldı?" diye Hudson Colby'ye sorarken, ben kaseye chili koyuyorum.

"Harikaydı! Tavşanlar, keçiler, tavuklar ve midilliler vardı!"

Bugün eğlendiğimizi düşününce gülümsüyorum. O çocuk sınırsız bir enerjiye sahip, ama şaşırtıcı bir şekilde, hiç yaramazlık yapmadı.

"Aklında ne var?" Jake, beni dikkatle izleyerek sorar. Claire'e bizi birlikte gördüğünü ne zaman söyleyecek merak ediyorum. Ya da belki söylemeyecek.

"Sadece düşünüyordum," diye cevap veriyorum ve yemeğimden bir lokma alıyorum.

Claire hemen Hudson'un dikkatini çeker. "Colby'yi günün geri kalanında bende bırakmalısın."

"Evet!" diye bağırır Colby, coşkuyla başını sallayarak. Kahkahası bulaşıcıdır ve kesinlikle çok sevimlidir. Gerçekten mutludur ve

Hudson'ın ona ne kadar sevgi ve ilgi gösterdiğini açıkça belli oluyor. "CeCe teyze beni bol bol dondurma olan bir yere götürecekmiş, istediğim kadar seçebileceğim. Ve ben uslu durdum!"

"Önce yemeğimizi bitirelim, sonra konuşuruz, tamam mı?" Hudson, Colby'ye cevap verirken Claire'e onaylayarak başını sallar.

Bu sessiz bir onaydır, bir evettir.

Kız kardeşimin Colby'ye olan sevgisini anlıyorum. Korunması gereken büyük bir kalbi var. Okuldaki çocuklar, canavar kamyonlar ve T-Rex'ler hakkında anlattığı hikayeleri dinledim. Hayal gücü çok zengin ve detayları ne kadar iyi hatırlayabildiğine hayran kaldım.

Jake saatine bakar. "Beş dakika içinde çıkmamız gerekiyor.

1:30'da Lucas'tan turları devralmamız gerekiyor."

Buraya geleli çok olmadı. Sanırım bu her sezon için standart bir durum: hızlıca yemek yiyip vedalaşmak.

"Onunla nerede buluşacaksın?" diye sorar Claire, herkes yemeğini bitirirken.

"Tesisin batı tarafındaki bırakma bölgesinde," diye cevaplar Jake kibarca, eğilip bir öpücük çalmaya çalışır.

"Lucas'ı bekletme." Kız kardeşim şakacı bir şekilde onun poposunu avuçlar.

Jake gülerek onu kendine çeker, "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama." bitiremeyeceğin bir şeye başlama."

"Sadece git," der ona.

"O bize katılmayıp *başka biriyle* planlar yapmış olması benim suçum değil," diyor Jake, bana bakarak. "Ama sanırım haklısın."

"Kim?" diye merakla soruyor Hudson. "Geri *mi* döndü?"

"Aslında, birlikte takılıyoruz," diyorum gülümseyerek. "Claire bu yüzden Colby'yi yanında tutmak istedi, böylece teyze ve yeğen olarak kaliteli zaman geçirebilsinler."

Telefonum titriyor, cebimden çıkarıyorum. Arkadaşlarımla yaptığım grup sohbetinden çıkıp Lucas'tan gelen mesajı görüyorum.

LUCAS

Ee?

EMMA

Senin gerçek şeytan olduğuna ikna oldum. Jake'i bu işe karıştırmayı çok sevdim.

LUCAS

Onu bu işe karıştırmadım. O zaten bu işin içinde.

Hafifçe gülümser ve telefonumu cebime koyarım.

"Lucas acele etmemizi söyledi," diye haber veriyorum. "Az önce mesaj attı." Hudson'a gizlice bakıyorum, çenesi gerginleşiyor.

Kıskanıyor mu? *İmkânı yok.*

"Saat kaçta buluşalım?" Claire masadan kalkarken Hudson'a sorar.

"Gün batımında onu ağaç aydınlatma törenine götüreceğim. Erken çıkmayacaksan, bana mesaj at."

"Bunu hayatta kaçırmam," diyor Claire.

"Harika! Buluşup takas yapalım: senin çocuğun benimkiyle?" Jake'in omzuna hafifçe vurarak onu güldürür.

Claire Jake'e yaslanır ve dudaklarına bir öpücük kondurur. "Seni seviyorum," diye fısıldar. "Seni özleyeceğim."

"Seni seviyorum, şimdiden özledim," diye cevaplar Jake, kız kardeşime hayran hayran bakarak. İkisi de açıkça aşk sarhoşu ve ben biraz kıskançlık duyuyorum.

"Jake ile mi gidiyorsun?" diye sorar, Colby'ye uzanarak. "Evet," diye cevaplarım. "Plan bu!"

"Ben de o tarafa gidiyordum," diye araya girer

Hudson. Jake ona bakar. "Hayır, gitmiyordun."

"Şimdi öyle," diye cevaplar Hudson, sesi kesindir.

Sessizce bir konuşma yaparlar ve iş kamyonetine yaklaşırken, kamyonetin tek kabinli ve uzun bir koltuğu olduğunu fark ederim.

"Ben sürerim," Hudson anahtarları Jake'den alır.

"Aslında, o tarafa gidiyorsan, neden onun yerine yarım saatliğine sen sürmüyorsun? Bir şeye ihtiyacın olursa, telsizden beni ara," diyor Jake.

Hudson ona sert bir bakış attı. "Kararları ben veririm. Sorumlu benim."

"Tabii, sen sorumlusun dostum." Jake kamyonetin yan tarafına vurur ve bana göz kırpar, sonra uzaklaşır.

Hudson benim için sürücü kapısını açar ve ben içeri girip ortasına kayarken o da yanıma oturur. Garajdan geri geri çıkar ve çakıl yoldan ilerleriz.

"Bugün Colby ile birlikte olduğunu gördüm," diye itiraf eder.

"O gerçekten iyi bir çocuk, terbiyeli. Harika bir iş çıkarmışsın."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve beni mutlulukla doldurur. O harika bir baba; Colby ona sahip olduğu için inanılmaz şanslı.

"Sana yardım edeyim," diyorum. "Geçici olarak senin dadın olabilirim." "Lucas'ın dadısı olmadığından emin misin?" Bana bir bakış atıyor.

Dudaklarımı yalarım. "Kıskançlık mı duyuyorum, Bay Jolly?" Sırıtarak gülümser. "Sen benim sonum olacaksın."

"Zaten oldum bile."

Kamyon yolun sonunda durur ve Hudson kapısını açar. O dışarı çıkamadan, kucağına tırmanır, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atar ve bir anlığına gözlerine bakarım.

"Beni bıraktığın için teşekkürler," diye fısıldarım, hafifçe ona sürtünürüm; altımda kalın olduğunu hissediyorum.

Siktir.

Bu adam...

Sadece bir öpücük; tek ihtiyacım olan bu. Ağzım onun ağzına yaklaşırken tek düşünebildiğim bu. Nefesi kesildiğinde, ondan kayıp kamyonetten atlıyorum. Lucas bize doğru yürüyor ve ben hızımı artırıp ona yetişiyorum.

Yaklaştığımızda, kollarını bana doladı. "Ne tatlı. Seni o getirdi."

"Onu iyi tanıyorsun," diye cevap veriyorum.

"Söylemiştim," diyor Lucas, elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Hudson'ın bakışları ellerimize takılır.

"Anahtarları alabilir miyim?" diye sorar Lucas ve Hudson anahtarları avucuna bırakır. "Traktör yan tarafta."

Uzaklaşırken Lucas eğilip kulağıma fısıldar, "Komik bir şey söylemişim gibi gül."

Evet, ve o gülümseyerek uzaklaşıyor. "Sen bir profesyonelsin."

"New York'ta tanışmış olsaydık eğlenebilirdik, hepsini

."

"Ah, bu fırsatı yakalayamadığım için üzgünüm. Özellikle de takım elbise içinde çok seksi görüldüğüm için

"Elimi bırakıp benim için kapıyı açıyor.

"Eminim öylesindir." Arabaya binıyorum.

Lucas, Colby'nin daha önce taktığıyla aynı olan beyzbol şapkasını kafasına takar, sonra yola çıkarız. Yol engebelidir ama çiftlikten çok uzak değiliz, belki beş dakika uzaklıkta.

Sonunda onun evine vardığımızda ne beklediğimi bilmiyorum, ama büyük pencereleri olan iki katlı bir kulübe beklemiyordum. "Burada yalnız mı yaşıyorsun?" diye soruyorum.

"Evet. Yıllar boyunca oda arkadaşlarım oldu, ama beni sinirlendirdikleri için onları kovdum. Artık burası bekar evi."

Kamyonetten inip geniş basamakları çıkarak verandasına ulaştım. Lucas içeri girerken, içeri giren doğal ışığın miktarı beni çok etkiledi. Tabii ki evi de tertemizdi.

"Vay canına. Etkileyici. Eminim burada çılgın partiler vermişsindir." "Vermişimdir," diye itiraf ediyor ve mutfağa doğru ilerliyor.

Mikrodalgaya bir tabak koyduktan sonra bana döndü. "Hadi, bugün neler olduğunu anlat. Planımız ne durumda?"

Ona Instagram'daki durumu anlatıyorum ve o da Claire ayn

1 "Aptalcaydı, biliyorum."

tep "O, affetmeyi kolayca kabul eder, ta ki affetmeyi reddedene kadar," diye kiyi açıklıyor Lucas.

ver "Sence bir daha birini sevebilecek mi?" diye soruyorum di.

ciddiyetle.

"Evet," diye cevaplar. "Seni."

"Dur," diyorum ona, heyecanla.

"Sen onun için doğru kişisin, Em. Uzun zamandır onun içten gülümsediğini görmemiştim. Pembe Power Ranger bunu beş dakikadan az bir sürede başardı." Lucas mikrodalgadan makarnasını çıkarır. "İster misin?"

"Hayır, az önce beş kilo chili yedim. Etrafa bakabilir miyim?" "Kendini evinde hisset," diyor, ben şömine rafına doğru yürürken.

Çeşitli fotoğraf çerçeveleri sergileniyor. Aile fotoğraflarına çok ilgi duyuyorum çünkü her biri bir anı yakalarken bir hikaye anlatıyor. Çiftlikten birkaç tane, Lucas'ın arkadaşlarıyla çekilmiş birkaç tane var, ama bakışlarım, Noel hediyelerini tutan ve yere yayılmış ambalaj kağıtları olan üç genç çocuğa takılıyor. "Aman Tanrım, bu siz üçünüz mü?"

"Muhtemelen, orada birkaç tane var," diyor, telefonuna bakarak.

Arkada, Lucas'ın koyu saçlı bir erkek ve onunla aynı gözlere sahip bir kızla çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum. Üçü de ergenlik çağının başlarında.

"Onlar kim?"

Omuz silkiyor, ben de çerçeveyi alıp kaldırıyorum. Gözleri üzerinde geziyor ve dudaklarında hüznü bir gülümseme belirliyor. "En iyi arkadaşım Sammy ve ikiz kardeşi."

Yemeğinden büyük bir ısıruk alıyor.

"Gözün neden seğirdi?" diye soruyorum. "Ooooooh, etkilemeye çalıştığın kadın bu mu? Çok güzel. Aman Tanrım, gerçekten o!"

Çiğnemeyi bitirip yutar. "Hiçbir şeyi itiraf etmedim." "Etmene gerek yok."

BÖLÜM 12

HUDSON

Tarlada saman balyalarını taşımak için traktörü sürerken zihnim dalıp gidiyor.

Lucas, Emma ile ciddi bir ilişki kurmak istiyor olabilir mi? Emma da ondan hoşlanıyor olabilir mi?

Her iki senaryo da olası görünüyor. Yaşları yakın ve kardeşim duygusal bir yük taşıyor. Önceki ilişkilerinden çocuğu yok. Neredeyse hiç çıkmıyor ve eski kız arkadaşlarının hepsiyle hala arkadaş.

Lucas ona çok yakışır.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak, o bana bacaklarını açtığı anda ağızlarımızın ne kadar yakın olduğunu hatırlıyorum. Bu, onunla yine sınırı aşmak üzere olduğum için bir intikamdı. Deniz sireni gibi, beni bulanık derinliklerine çağırıyor, beni de kendisiyle birlikte dibe çekiyor.

Ona verebileceğim duygusal zararın çok iyi farkındayım. Claire, küçük kız kardeşine zarar verirsem beni asla affetmez.

Tur rehberi Susie Lynn, çiftlikle ilgili bilgileri paylaşırken mikrofonuna heyecanla konuşuyor. Tiz sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Ama uzağa baktığımda Lucas'ın geç kaldığını fark ediyorum.

Çiftlik kamyonu nihayet otoparka girdiğinde, Lucas yalnızdır. Saçları dağınıktır, sanki biri elini saçlarına geçirmiş gibidir. Bu düşünceyle dişlerimi sıkarım.

Traktör tamamen durduğunda, motoru kapatıyorum. Bir sonraki tur on dakika sonra başlıyor. Lucas yaklaşır yaklaşmaz sırtıyor.

"Öğle yemeği nasıldı?" diye soruyorum, avucumu uzatarak.

"Harikaydı," diye cevaplar, ağzının köşesini silerken kendini beğenmişliği bellidir. Anahtarları elime verir, ben de sıkıca tutarım.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum, sesimde hayal kırıklığı beliriyor. "Neyi yapıyorum?" Masumiyet takınıyor.

"Numara yapıyorsun," diyorum. "Bu çok açık."

Onun bunu onaylamasını ya da reddetmesini beklerim, ama Lucas tahmin edilemez biridir. Gerçek şu ki, şu anda aralarında neler olduğunu hiç bilmiyorum, ama Jake de bunun sadece bir numara olduğuna inanıyordu.

"Ben işimi bitirdiğimde onu alabilirsin," diyor.

"Ona saygısızlık etme," diye uyarıyorum.

"Emma'dan hoşlandığını itiraf et, ben de geri çekileyim," diyor Lucas, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Kesinlikle olmaz," diye karşılık veriyorum.

"Peki." Beni çileden çıkaran kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor.

"Emma kimi istediğine karar verecek ve karar verene kadar, o adil bir av."

Ona deli gibi gülüyorum. "Seninle rekabet etmiyorum." "Edeceksin," diyor şarkı söyler gibi.

Telefonum titreyerek konuşmamızı keser. O, tartışmanın devam etmesini beklercesine önümde dururken, ben ona gözlerimi devirip mesajıma odaklanırım.

MAMA

Bu hafta okuldan sonra Colby'yi alabilirim, ama sadece cumartesi gecesi yine ona bakabilirsem.

HUDSON

Her cumartesi onun gitmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun.

MAMA

Tatlım, bu hafta sonu dinlenmen lazım.

Annemin Colby'nin çok hızlı büyüdüğü için ne kadar endişelendiğini bildiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Bir gün gözünü kırptığında, bizim erkek olduğumuzu söyledi.

HUDSON

Bunu bir düşüneyim. Seni seviyorum ve takdir ediyorum.

Anaokulundan sonra onu alabileceğini bildiğim için rahat bir nefes alıyorum. Bu, baskıyı biraz hafifletiyor ve durumu daha yönetilebilir hale getiriyor.

MAMA

Claire ve Emma ile konuştum. Colby ile eğleniyor gibi görünüyorlardı. Belki Emma geçici olarak senin dadın olabilir? Ve sen bir bahane uydurmadan önce, bana yardım etmeyi teklif ettiğini ama senin izin vermediğini söyledi. Bu doğru mu?

Onun beni ispiyonladığına inanamayıp alay ediyorum.

HUDSON

Onu tanımıyorum. Böyle bir şey olmaz.

MAMA

Claire, güvenilir olmasaydı onu yanında tutmazdı. Emma, bütün sezon senin yanında çalışmak zorunda kalmak yerine senin evinde onunla kalabilir. Bırak çocuk olsun, özellikle de hala inanırken.

HUDSON

Bunu sonra konuşabilir miyiz? İşe dönmem lazım.

MAMA

Tabii ki tatlım. İyi günler!

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sorar Lucas.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, bugün Emma'yı Colby ile gördüğüm anı hatırlayarak.

Hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşündüm. Geleceğimizi o kadar net hayal ettim ki, sanki déjà vu yaşıyormuşum gibi hissettim.

"Her şeyi gereğinden çok zorlaştırıyorsun. Anı yaşa," diyor Lucas. "Şu anın tadını çıkar."

“Çocukların olduğunda kararlarımı anlayacaksın, tamam mı? Yaptığım her seçim onu etkiliyor ve onun çıkarlarını öncelikli tutmam gerekiyor.”

Hâlâ Emma'nın kalbini kazanmaya mı çalışıyor, yoksa beni de aynı şeyi yapmaya mı ikna etmeye çalışıyor, anlayamıyorum.

"Seni Instagram'da takip mi etti?" diye soruyorum, o uzaklaşırken. Bir sonraki turun başlamasına az kaldı.

"Hesabını kapattı. Düşünmek için bir ara vereceğini söyledi. Ağaç aydınlatma töreninde görüşürüz."

"Orada olacağım." Emma'yı anlayabilmeyi dileyerek kamyonete doğru yürüyorum. Onu anladığımı düşündüğümde, beklenmedik şeyler yapıyor. Sosyal medya onun tüm kimliği, bu yüzden onu kapatabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kamyonetin kabinine binerken, parfümünün tatlı kokusu havada asılı kalıyor. Tamamen baş döndürücü. Garaj yolundan çıkıp ana yola dönerken taşları tekmeliyorum. Aklımda sadece o var.

Üç saat sonra, kucağına oturmak için bekleyen uzun bir çocuk sırası olan babamla buluşuyorum. Bugün, altın çanlarla süslenmiş özel bir Noel Baba kostümü giyiyor. Neşeli olduğunda çanlar çalıyor ve gülümsememek imkansız.

O, Merryville'in resmi Noel Baba'sıdır. O olmasa Noel olmaz. Colby, büyükbabasının Noel Baba olduğunu biliyor, bu yüzden ailemin yanında en iyi davranışlarını sergiliyor. Ne de olsa Noel Baba her zaman izliyor.

Güneş ufukta batarken, Jake ve Lucas'a katılıyorum. Kalabalık, karanlık ağacın etrafında toplanmış. Kalabalığın içinden ilerlediğimi görünce neşeleniyorlar. Sahneye çıkmadan önce oğlumu arıyorum.

Görünür olmak için öne çıkıyorum ve sohbetlerin üstüne ıslık çalıyorum. Kalabalığı tararken, Colby'yi piknik masasının üstünden bana el sallarken görüyorum.

"Buradayım!" diye bağırır. Sonra yanında Emma'yı fark ederim. Gözlerimiz karşılaşır ve onun alt dudağını ısırıldığını görürüm. Aramızda elektriksel bir akım geçer ve kısa bir an için her şey kaybolur.

Kendimi zorlayarak ondan gözlerimi ayırırım.

"Hadi," diyor Jake, Colby'ye acele etmesini işaret ederek.

Oğlum masadan atlar ve kalabalığın arasından koşarak geçer, "Affedersiniz!" diye tekrar tekrar seslenerek kalabalığı ayırır.

Yaklaştığında onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum. "Buradasın! Günün iyi geçti mi?"

"Evet! Çok eğlendim!" diye cevaplar, yanağında çikolata lekesi ile gülümseyerek.

"Hazır mıyız?" diye sorar Lucas ve hepimiz onaylayarak başımızı sallarız.

Bu, çocukluğumuzdan beri her yıl sevilen bir aile geleneği haline geldi. Kardeşlerimle birlikte olmak ve bu geleneği sürdürmek, onların tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor benim için.

"Herkes hazır mı?" Lucas kalabalığa bağırır.

"Evet!" diye cevaplarlar ve arkamızda zil sesleri duyulmaya başlar. Grup sıralanmış ve "All I Want for Christmas"ı çalmaya hazırdır. Bu şarkıyı çocukken seçmiştik ve o zamandan beri bizimle birlikte. Seksen yaşına geldiğimizde, muhtemelen Mariah Carey'nin bu klasik şarkısını çalması için yine bir cover grubu tutacağız.

"Üç deyince!" Jake mikrofona bağırır. Kalabalık alkışlar, herkesin yüzünde bir gülümseme belirir.

"Üç, iki, bir!"

Lucas düğmeyi çevirir ve parlak ışıklar ağacı kırmızı, yeşil ve beyaz renklere boyayarak aydınlatır. Işıklar, ağacın üzerinde yukarı aşağı dalgalanarak müzikle dans eder gibi parıldar.

Solist şarkıya başlar ve kalabalık alkışlarla coşar. Mutluluk beni sarar, içimi sevinçle doldurur. *Başardım.*

Çiftliğin tarihindeki en başarılı Noel kutlamalarından birini resmen başlattım.

"Bir dilek tut," diyorum Colby'ye, o da bana gülümseyerek, gamzeleri derinleşiyor.

Ağaca bakar, yüzü parlak beyaz ışıkla aydınlanır. "Tamam, dileğimi tuttum. Sıra sende, baba."

Kalabalığa bakıyorum ve gözlerim Emma'da kalıyor. "Ben diledim."

"Umarım gerçekleşir," diyor bana.

Dudaklarım gülümser. "Ben de, Bee. Ben de."

Beni sıkıca kucaklar ve ben de onu sıkıca sararım. Zorlu koşullarıma rağmen, kendimi inanılmaz derecede şanslı ve minnettar hissediyorum.

Birkaç tatil şarkısı daha söylendikten sonra etkinlik sona erer ve kalabalık dağılmaya başlar, herkes arabalarına doğru yönelir. Uzakta, araba kapılarının çarpması ve motorların çalışması sesleri duyulur. Colby, onu eve taşıırken göğsümde uykuya dalar ve kızların onu bugün çok yorduğunu bilerek gülümserim. İtiraf etmeliyim ki ben de çok yorgunum.

Arkamda kahkahalar yankılanıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Claire ile Emma'nın çilek şarabından sarhoş olmuş gençler gibi kıkırdadıklarını görüyorum.

"Eğlendin mi?" diye sorar Claire. "Doğruyu söyle."

"İtiraf etmek istediğimden daha fazla," diye cevaplar Emma. "Sadece... mutluyum."

Heyecanlı."

Gülümsüyorum, kulak misafiri olmaya dayanamıyorum. Sesleri ormanın içinde yankılanıyor ve önlerinde olduğumu fark etmiyorlar.

"Lucas'la eğlendin mi?" diye soruyor Claire sessizce.

"Evet, eğlendim. En iyi arkadaşının kız kardeşine aşık olduğunu biliyor muydun?" "Hayır. Adı ne?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyor Emma.

Lucas onun adını asla yüksek sesle söylemez. Bu konuda batıl inançlıdır çünkü ne zaman ondan bahsetse Holiday ortaya çıkar.

"Peki sen kime aşıksın?" diye sorar Claire. "Hayata."

Kıkırdayınca, hemen sessizleşirler. "Kim var orada?" diye sorar Emma.

"Şşş," diye fısıldarım.

"Hudson?" Claire, ormanın içinde parmak uçlarında yürüyerek tam arkamda dururken fısıldıyor.

"Onu uyandırırsan..." diye mırıldanıyorum, Colby'nin kolları ve bacakları bana çarparak.

O derin ve düzenli nefes alarak uykuya dalmış durumda.

Evimin yanındaki açıklığa vardığımızda, verandanın arka merdivenlerinden yukarı çıkıyorum. İkisi Jake'in evine doğru yola devam ediyor.

"İyi geceler," diye fısıldadı Emma.

"İyi geceler," diye cevap veriyorum, dikkatlice kapının kilidini açıp içeri giriyorum. "Bugün her şey için teşekkürler."

"Rica ederim," diyor Claire.

Botlarımı çıkarırken ve Bee'nin odasına çıkan merdivenleri tırmanırken kalbim boğazıma kadar çıkıyor. Çocuk doktoru, bu dönemlerde onu uyutmamı ve büyüme dönemlerinde daha fazla dinlenmesini beklememi tavsiye etti.

Onu nazikçe yatağına yatırır, şapkasını, ayakkabılarını ve pantolonunu dikkatlice çıkarırım. Sonra, kabarık battaniyeleri üzerine örter ve onu yatırırım.

"İyi geceler, Bee," diye fısıldayarak yatağının yanındaki lambayı yakıyorum. Bu, odasında yalnız uyumaktan duyduğu korkuyu hafifletmeye yardımcı oldu ve şimdi rahatlatıcı bir rutin haline geldi.

Aşağı inip kendime bir bardak viski dolduruyorum. Cuma gününden kalan yemekler buzdolabının üst rafında beni bekliyor. Onları mikrodalgaya koyarken telefonum çalıyor.

BİLİNMEYEN

Hudson Jolly, kendini gerçekten telefonuma Lumberjack Daddy olarak mı kaydettin?

Kahkahaya boğuluyorum, viskiyi bar tezgahına dökmek üzereyim. Hemen numarasını kaydediyorum.

HUDSON

Sanırım beni buldun.

EMMA

Otuz dakikadan fazla sürdü.

EMMA

Daha önce olanlar için gerçekten üzgünüm.

HUDSON

Neden?

EMMA

Bu konuyu yüz yüze konuşabilir miyiz?

Onun mesajına bir göz attım, sonra da çift viskiyi içtim. Biraz cesaretlendikten sonra, aklıma gelen ilk şeyi yazdım.

Mikrodalga bip sesi çıkararak konsantrasyonumu bozar.

Kardeşim bana her zaman anı yaşamamı söyler. Göndermeli miyim? Sonuçlarını biliyorum. Bir dakikadan fazla mesajı izlerim, imleç ısrarla yanıp söner. Sonunda, gönder tuşuna basarım.

HUDSON

Nerede yaşadığımı biliyorsun.

Siktir et.

BÖLÜM 13

EMMA

Mesajını tekrar okudum.

ODUNCU BABACIK

Nerede yaşadığımı biliyorsun.

Bu bir davet gibi, sanki gelmemi istiyormuş gibi.

Kalbim çarpıyor ve elimi göğsüme koyup bu hissin tadını çıkarıyorum. Karanlıkta bir parıltı olabilir, ama orada. Ve bu beni korkutuyor çünkü duygusal olarak ulaşılamaz olduğunu çok net bir şekilde belirtmişti.

Kalbimin kırılmasını istemiyorum.

Sonuncusundan henüz kurtulamadım.

Yatağımın kenarında otururken, kısa sohbetimizi tekrar düşünüyorum. Flört mü ediyor? Ben de bunu mu istiyorum? On dakika içinde onun evinde olabilirim.

Gitmekten vazgeçmeden önce, daha sıcak giysiler giyip ayakkabılarımı giydim. Odamın kapısını açtığımda, menteşeler gıcırdadı. Donakaldım, neredeyse kendime gülüyordum, sonra bir adım öne çıktım.

Oturma odasındaki lambanın sıcak ışığı dışında ev karanlık. Ona doğru ilerlerken, heyecan beni sarar. Hudson'la tekrar birlikte olmanın heyecanı neredeyse dayanılmazdır.

"Selam," diyor Jake, kanepeden başını kaldırarak, siyah çerçeveli gözlükleri burnunda, elinde bir kitapla.

Ağzımı kapatıp çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum, ama adrenalini hala damarlarımdan akıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Evet," diye kekeliyorum, yanaklarımdaki kıpkırmızı olduğunu fark ederek.

"İyi eğlenceler," der ve kitabına geri döner. Arka kapıya doğru yönelirim. "Emma?"

"Evet?" diye soruyorum, kapı koluna uzanırken. "Hudson'a selam söyle."

Göğsümde bir heyecan dalgası yayılır.

Jake'in sözlerini görmezden gelebilirim, ama gelmiyorum. Kanepeye doğru geri dönüyorum. "Sence hata mı yapıyorum?"

Claire, Hudson'ın yeşil bayrak olduğunu söylüyor ve ben buna inanmak istiyorum. Ama Jake kardeşini tanıyor.

Yüzündeki ifade yumuşar. "Bazen hatalar mucizelere dönüşür. Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Hudson kocaman bir kalbi olan bir Grinch."

"Sence onu üç beden büyötmeyi başarabilir miyim?"

Kaşları kalkar. "Bence çoktan başardın."

Dudaklarım gülümser. "Bunu aramızda tutabilir misin, lütfen?" "Sırrın bende güvende. Ama bana şunu söyle..." Jake oturur ve elini bırakır. sesini fısıltıya indirir. "Sen ve Lucas, bu tamamen sahte, değil mi? Çünkü..."

"Sahte," diye itiraf ederim. "Ve bu benim fikrim değildi."

"Anladım. Devam et o zaman. Görünüşe göre Lucas ve ben aynı takımdayız." Kıkırdar. "Sadece kardeşlerimin tatil boyunca kavga etmeyeceklerinden emin olmak istiyorum."

"Lucas benim tipim değil. Ve görünüşe göre ben de onun tipi değilim." "Peki ya Hudson?" diye ısrar etti.

Yüzümde geniş bir gülümseme belirir. "O henüz belli değil. Sonra görüşürüz?"

O başını sallar ve ben ayrılırken kitabına geri döner.

Bu gece daha soğuk ve hafta sonu şömine başında sıcak bir hava bekliyorum. Ellerimi kapüşonlu ceketimin ceplerine sokarken rüzgâr toprak yol boyunca yaprakları hışırdatıyor, ama vücudum yanıyor.

Hudson'a ne söyleyeceğimi düşünerek kafam karışıyor.

Sonunda açıklığa vardığımda, onun büyük evi bir kale gibi tarlada yükseliyor. Bazı ışıklar yanıyor, ama kulübe çoğunlukla karanlık.

Verandanın merdivenlerini çıkarken endişe duyuyorum ve kararımı sorguluyorum. Bir parçam geri dönmeyi düşünüyor. Ama tam o anda kapı yavaşça açılıyor.

İçeriden altın rengi bir ışık sızıyor ve onun bana bir baş melek gibi baktığını görüyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve onu içime çekmeden edemiyorum. Bakışlarım vücudunda aşağı doğru kayarken, her bir sert kıvrımı ezberliyorum. Kollarını ve göğsünü ağaç dövmeleri süslüyor ve parmaklarımın ucuyla, ya da belki dilimle onları izlemek istemeden edemiyorum.

Bu adam çarpıcı, tam bir baştan çıkarıcı. Bir baba olması onu daha da çekici kılıyor.

"Geldin," diyor, sanki gelmeyeceğimi düşünmüş gibi.

"Henüz değil," diyorum, biraz küstahça.

Ciddi bir ifadeyle bakıyor.

"Tamam, zor bir seyirci. Başka biri olsaydı bu şakayı beğenirdi." "Hm.

Ben başka *biri* değilim," diyor.

Bu konuda kesinlikle haklı.

Hudson kenara çekilerek içeri girmeme izin veriyor.

Oturma odasında durduğumda, şöminede yanan ateşi fark ettim. Odunlar tamamen yanmamış, yani ateşi yeni yakmış. Sehpada, Jake'in okuduğu kitabın aynısı, yüzüstü duruyor. İkisi birlikte kitap okumaları çok tatlı.

Yerde büyük, kabarık bir halı var ve çıplak ayaklarımla üzerinde yürüdüğümde nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. L şeklinde kanepede şömineye bakıyor.

Evi çok rahat ve bu duvarların içindeki sevgiyi hissedebiliyorum. Colby şanslı bir çocuk.

Gözlerim mutfığa kayıyor, sonra ikinci kata çıkan el oyması merdiveni inceliyorum.

"Bu ev ikiniz için çok büyük," diyorum.

Hudson, yorumumu görmezden gelerek tezgaha doğru ilerliyor. Sırtındaki kaslar dalgalanıyor ve jogging pantolonu kalçalarına kadar inmiş. O kendini beğenmiş Jolly tavrı tam anlamıyla ortada. Hem sevdiğim hem de nefret ettiğim kriptonitim.

"Viski ister misin?" diye soruyor.

"Tabii." Rahatlamak istiyorum, ama ona her baktığımda

"Bir shot ister misin?" Hudson bana bir bakış atıyor ve ben zorlukla yutkunuyorum.

Yüzeyin altındaki ateşi hissediyor mu?

"Hayır, sek içebilirim." Ona yaklaşıyorum, parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum. Bana olan etkisinin farkında mı? Farkında olmalı.

Hudson ikimize de çift shot doldurur ve birini tezgahın üzerinden bana doğru iter. Parmaklarımız birbirine değiyor ve yemin ederim, bana dokunduğu yer sanki yanıyor gibi hissediyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldarım, onun ne düşündüğünü bilmek isterdim. Gözlerimiz buluştuğunda aramızda milyonlarca söylenmemiş kelime geçer. Viskiye bir dikişte içerim, boğazımdan aşağı kayarken yanmayı hoş karşılarım.

"Ee?" diye sorar sonunda.

"Tadı harika," diyorum ve boş bardağı masaya koyuyorum. O ise inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Ne konuşmak istiyordun?" Hudson, ön hazırlık yapmadan doğrudan konuya girer.

"Bence baştan başlamalıyız," diyorum ve bardağımı ona doğru kaydırıyorum. O başını sallar. "Beni düzeltmeye çalışan ilk kadın sen değilsin." Gülümsüyorum. "Ama sonuncu ben olacağım."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Sen hep böyle misin?"

"Evet. Ama nedense, sen genelde ilişkilerimde benim üstlendiğim rolü oynuyorsun. Senin için biraz kötü çünkü senaryoyu zaten biliyorum. *Ben bozuk bir oyuncak gibiyim. Benden uzak dur. Sorun sen değilsin, benim.*" Gözlerimi deviriyorum. "Çelişkili davranışlarına bakılırsa, benden uzak durmamı istediğine pek inanmıyorum."

Şişeyi kaldırıp bardaklarımıza içki doldurur. Hudson söylediklerime cevap vermez, ama her kelimeyi dikkatle dinler.

Sessiz kalıyor ve ben de konuşması için onu zorlamıyorum.

"İnsanları uzaklaştırıyorum çünkü bu daha kolay," diye itiraf ediyor sonunda.

Yüzümde şefkatli bir ifade belirir. Bana bunu söylemesine gerek yoktu; bunu kendim gördüm.

"Deneyebilirsin, ama kardeşim senin kardeşine deli gibi aşık ve evlenecekler. Sonunda çocuk sahibi olmak istiyorlar. Onlar birlikte olduğu sürece biz de birlikteyiz," diyorum, ona bakarak göz kırpyorum.

Hudson başını sallar. "Bunu zorlaştırma." Alaycı bir şekilde gülümserim. "Bunu tekrarlamak için aynaya mı ihtiyacın var?"

Bu sonunda bana bir gülümseme kazandırır. Viski beynimi bulanıklaştırdığı için düşüncelerimi toparlamak için bir dakika beklerim.

"Hesabını kapatmana gerek yoktu," diye mırıldanır. Lucas'ın ona söylediğinden eminim; söyleyeceğini belirtmişti.

"Seni korumak için yaptım."

Yüzünde bir ifade değişikliği olur.

"Sen Kasım Ayının Beyefendisisin," diyorum. "Bu konuda başka seçeneğim yoktu. Bu yüzden seninle birlikte ortadan kayboldum, Hudson. Her şeyi riske atmaktan korkmuyorum."

Viski şişesine bakıyorum ve etiketinde "Devil's Tongue, yüzde yüz alkol" yazdığını fark ediyorum. Tipik.

Hudson'ın bakışları bana sabitlenir ve aklında bir şey olduğunu anlarım.

"Sadece sor," derim. "Bana bir şey sormak istiyorsun."

Sorabileceği milyonlarca soru var, ama hiçbirini tahmin edemiyorum.

"Eski sevgilinle ne olduğunu anlat bana," diyor.

Kafamdaki tüm düşünceler altüst oldu. "Neden umurunda ki?"

Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ayrılıktan beri gerçekten hayatına devam edemedin. Neden?"

Derin bir nefes alıyorum. "Beni takip mi ediyordun?" Bu itiraf kafamı karıştırıyor.

Bu sefer viskiyi bardağa dökmez, şişeden direkt içer. Bitirince şişeyi bana uzatır.

"Seninkileri paylaşırsan, benim derin, karanlık sırlarımı da paylaşırım," diye fısıldıyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Hayır," diye cevaplar tereddüt etmeden. "Henüz değil."

Sözleri, belki bir gün güveneceği umudunu veriyor bana. Daha fazla viski içiyorum, boynundaki nabzın hızla attığını izliyorum.

Hudson, ben gelmeden önce oturduğunu tahmin ettiğim kanepeye geçiyor. Şişeyi alıp yanına oturuyorum, birbirimize dokunmayacak kadar mesafe bırakarak. Yastıklara gömülüyorum, başımı geriye yaslayıp yüksek tonozlu tavanı seyrediyorum.

O beni izliyor. Genellikle en dikkatli olanlar sessiz olanlardır. Kafasında, bana güvenip güvenmeyeceğine karar veriyormuş gibi düşüncelerinin döndüğünü görebiliyorum. Bana bir şans verilirse, pişman olmayacağından emin olurdum.

Hudson dikkatini ateşe çevirir, ben de ona bakarım.

"Bu tehlikeli," diye mırıldanır ve gözleri neredeyse kararır.

"Ortada buluşuruz."

"Ve benim sırlarımı saklayacak mısın?" diye sorar Hudson.

"Öldüğüm güne kadar. Ama sen de benim sırrımı saklamalısın." Her kelimesinde ciddiyim. Kalbim onun için çarpıyor ve bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Genelde böyle durumlar için gizlilik anlaşmaları hazırlarım."

"Yani bu bir protokol mü?"

"Yakın çevremdeki herkes bir tane imzaladı. Bu benim korunmam için, çünkü insanlar kişisel çıkarları için bana yaklaştırmaya çalışıyorlar."

Kaşları çatıldı. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Sana söz veriyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanları kimseyle paylaşmayacağım. Bu aramızda kalacak," diye söz verdi Hudson.

Alt dudağımı ısııyorum. Tek çıkış yolu bunu kabul etmek.

İkimiz de içimizi içiyoruz ve onun ilk sorusu tekrar aklıma geliyor. "Neden eski sevgilimi merak ediyorsun?"

"Aynı şeyler tekrarlanma eğilimindedir."

O ilişkiye geri dönüp bakıyorum ve çok derinlere girmeden önce işaretleri fark etmiş olmayı diliyorum.

"Maddox beni ve onun itibarı için yapabileceklerimi seviyordu, ama beni gerçekten sevmiyordu. Bazen, yapılacaklar listesindeki bir işaret ya da sonradan akla gelen bir şey gibi hissediyordum. Son sırada olmaktan bıkmıştım."

Alevlere bakarken, bu duyguları ilk kez yüksek sesle dile getirdiğimi fark ettim. En yakın arkadaşlarım ve kız kardeşim özetini biliyorlar ama gerçekleri bilmiyorlar.

"Birlikte geçirdiğimiz son yılda, doğum günümü unuttu. Paris'te buluşmamız gerekiyordu, ama bütün haftayı yalnız geçirdim. New York'a döndüğümde, ilişkimizi bitirdim."

"Siktir et onu," diye homurdanıyor Hudson, çenesini sıkarak.

"Buna içelim." Şişeyi dudaklarıma götürdüm. "Bir ay sonra, beni başka biriyle değiştirdi. Yıllarca birlikteydik, ama sanki ben hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi hayatına devam etti. Ve o kız çok güzel, sarışın, uzun boylu, bana hiç benzemiyor. Onun tipi olmadığını düşünüyorum. Ona kendimi bu kadar adadığım düşünülürse, bu çok kötü."

"Çok üzüldüm," der, çenesini sıkıca sıkarak.

"Ben de. Ama uyarı işaretlerini görmezden geldim." Ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Ama iyileştim. Artık bir sonraki ilişkide ne istediğimi ve ne istemediğimi biliyorum."

Rahat bir sessizlik içinde otururken, şişedeki viski azalıyor, odun ateşinde çıtır çıtır yanıyor.

Hudson derin bir nefes alır. "Karım doğum yaptıktan ve hastaneden eve döndükten sonra, bir hata yaptığını söyledi. Artık anne olmak ya da benimle bir hayat kurmak istemiyordu. Colby, o ayrıldığında sadece bir haftalıktı, oğlumuzun ilk Noel'inden on sekiz gün önce. Birlikte bir çözüm bulabileceğimizi, terapiye gidip ilişkimizi yeniden kuracağımızı söylemeye çalıştım. Onu sevdiğimi ve ailemizi bir arada tutmak için her şeyi yapacağımı söyledim. Ona yardım etmek istedim. Ama o sakın bir şekilde bunun doğum sonrası depresyon ya da

depresyon olmadığını, benimle bir hayatı taklit ediyormuş gibi hissettiğini söyledi. Artık beni sevmiyordu. Bir bebek sahibi olmanın fikrini değiştireceğini düşünmüştü. Lanet bir yalanın içinde yaşadığımı fark ettim." Sesi giderek azalıyor ve zihinsel olarak aramıza bir duvar ördüğünü izliyorum.

"Hudson. Ben..." Yutkunuyorum, yapabileceğim bir şey olmasını diliyorum, son ilişkisindeki travmasının terk edilmesinden kaynaklandığını anlıyorum. Kalbim parçalanıyor. "Çok üzgünüm."

"Evet. O yüzden benden uzak durmanı söylediğimde, ciddiylim. Kimseye ihtiyacım olmadığını öğrendim ve bunu defalarca tekrarladım." Konuyu dolandırmadan açıkça konuşuyor.

"Keşke o acıyı dindirebilseydim," diye cevap veriyorum, beni yine uzaklaştırmaya çalıştığını anlıyorum. Bu bir savunma mekanizması, şimdi tamamen anlıyorum. "O şimdi nerede?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Çok sık yer değiştiriyor."

Ona şişeyi uzattım ve bu sefer o kadar sert çekti ki, şişenin dibinden kabarcıklar sızmaya başladı.

"Hala ona aşık mısın?" Cevabı duymak istediğimden emin değilim.

"Hayır." Gözlerime bakıyor. "Ve onun yaptığını asla affetmeyeceğim."

"

Hudson ayağa kalkıp ateşe odun eklemek için kalkıyor. Pazılarındaki dövmele

, çiftlikte yetişen türden iğne yapraklı ağaçları tasvir ediyor. Bana doğru bir bakış atıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Bu sefer, geri döndüğünde Hudson bana daha yakın oturuyor.

Bacaklarımı çaprazlayarak, kollarındaki ve omuzlarındaki dövmeleleri daha iyi görebilmek için ona doğru dönüyorum. Dağlarda taze bir kış günü gibi kokuyor.

Hudson'un çenesi gerilir. "Onu geri alır mısın?"

"İkinci şans vermem," diye cevap veriyorum, bakışlarından kaçınarak. "Bu benim kurallarımdan biri."

Etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi? Sanırım başka kuralların da vardır?"

"Aramızda yürümeyeceğini biliyorsam kimseyi umutlandırmam. Kısa süreli ilişkiler yaşamam."

Bu onu alaycı bir gülümsemeye sevk eder.

"Gelecek için bir olasılık da olmalı. Ve son kural: ilgilendiğim her erkeğe kuralları söylerim." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Yeniden başlıyoruz, bilmem gereken başka bir şey var mı?" "Hayır, hepsi bu kadar," derim, ateşe odaklanarak. Ateş titriyor, duvara gölgelerimizi yansıtıyor ve ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. Bir yanım

bütün gece onunla uyanık kalmak, kapı ardına kadar açılmışken aklımdaki tüm soruları sormak istiyor. Ama gözlerim ağırlaşıyor.

"Son bir soru, sonra eve gideceğim," diyorum, Temmuz ayında ilk tanıştığımız günü hatırlayarak. "Ve iyi bir soru olsun."

Hudson derin bir nefes alır. "Verandada beni öpmek mi istediniz?"

Başımı sallıyorum, büyüleyici gözlerine bakarak ve yanağımnda nefesinin sıcaklığını hissederek. Etrafımızdaki hava yoğunlaşırken, kelebekler tüm güçleriyle kanatlanıyor.

"Beni öpmek mi istediniz?" diye soruyorum, umutsuzca onun da aynı şeyi hissetmesini umarak

"Tabii ki. Peki şimdi?" Boğuk sesi tüylerimi diken diken ediyor kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Yüzündeki ifade, günler öncekiyle aynı. "Lütfen," diye nefes nefese yalvarıyorum.

Bu sefer tereddüt etmiyor.

Avuç içi yüzüme konuyor ve viski kokulu dudakları nazikçe benimkilere kayıyor. Dil ve dudaklarımız birbirine dolanıyor, çaresiz bir tutkuyla sarılmışız. Parmakları saçlarımı sertçe okşarken kendimi unutulmaya yüz tutmuş gibi hissediyorum. Bu anda başka hiçbir şeyin önemi yok — sadece biz, sadece onun dudakları benimkilerde.

Dillerimiz birbirine dolanırken çaresiz bir inilti kaçıyor. Hudson beni kanepeye yatırıyor ve ben bacaklarımı beline doluyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum ve ihtiyacım var. Sert, kalın penisi bacaklarımın arasına bastırıyor.

Sadece bana baskı yapması bile gözlerimi neredeyse geriye devirecek kadar. Bir erkekle birlikte olalı çok uzun zaman oldu. Dudaklarımı ısırtıyor, sonra ağzını kulağımın çevresine kaydırıyor. Nefesim kesiliyor. İçimde yaktığı ateş beni tüketmek üzere.

"Kurallarını çiğnemene izin vermeyeceğim," diye kulağıma fısıldıyor, dişleri tenimi okşuyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Onun yanında kurallarımın hiçbir şansı yok. "Ama ben yapabilirim."

Kısa bir süre boynuma burnunu sürter, saçlarımin kokusunu içine çeker ve sonra uzaklaşır.

Ayrıldığımızda coşkumun yerini korku alır, dünyam bulanıklaşır, sonra tekrar netleşir.

Hudson'ın dudakları şişmiş ve jogging pantolonunda belirgin bir şişkinlik var. Saçlarım dağınık, hemen düzeltip dik oturuyorum.

"Gitmeliyim," diyorum sonunda, gitmem gerektiğini çok iyi bilerek. "Seni eve bırakayım," diyor.

"Hayır, sorun değil. Colby uyanırsa burada olmalısın."

"Emma," adımı dua eder gibi söylüyor.

Alkol vücudumda dolaşıyor ve onun tarafından sarhoş olmuş gibi hissediyorum, ama kafamı boşaltmak için temiz havaya ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Uzaklaşırken elimi tutup beni geri çekiyor. Dalgalı, nemli saçlarımın gevşek tutamlarını kulağımın arkasına koyuyor.

"Bunu bir daha yapamayız," diyor.

Zorla gülümsüyorum.

"Sana bağlanamam," diye itiraf ediyor, sesinde çaresizlik beliriyor.

"İkimiz de bunun için çok geç olduğunu biliyoruz," diye cevap veriyorum, benim de aynı derecede suçlu olduğumu bilerek.

Hudson derin bir nefes alır.

"Yarın görüşmek üzere," diyorum. "Belki," diye yanıtlıyor.

Dönüp gitmek üzereyken, "Emma" diye seslenir. "Evet?"

Beni kapıya kadar geçirir. "Tatili seni seven insanlarla geçirmelisin."

Kalbim istem dışı bir şekilde çarparken, yüzündeki yumuşak ifadeyi ve sesindeki nezaketi hatırlamak istiyorum.

"Kalmamı istersen kalırım" diyorum.

Zaman uzar ve onun bir şey söylemesini beklerim, ama o sessiz kalır. Nedenini anlıyorum; hayatındaki tüm kadınlar onu terk etmiştir. Arkamdan kapıyı kapatırım, adrenalın damarlarımdan akıyor. Yalnız kalıp düşündüğüm ve paylaştığımız her anı tekrar yaşadığım için minnettarım.

Yıldızların parıldadığı gece gökyüzüne bakıyorum. İçimde heyecan dalgalanıyor. Bu sadece başlangıç.

Verandadan inerken, Hudson Jolly'nin beni öptüğü anda Merryville'in büyüünün beni bulduğunu anlıyorum.

BÖLÜM 14

HUDSON

"Baba!" Colby yatak ucundan yüksek sesle fısıldıyor. Kalbim hızla çarparak uyanıyorum. Baba olduğumdan beri uykum hafifleşti, iğne düşse bile uyanabiliyorum.

"Hey, Bee," yarı panik içinde homurdanıyorum. "İyi misin? Yaralandın mı? Hasta mısın?" "Hayır. Çok acıktım!" diye sızlanıyor, yatağa tırmanıp göğsüme oturur ve kollarıyla beni sarar. "Açlıktan ölüyorum!"

Yatağın başucundaki saate bakıyorum, saat sabahın beşi biraz geçiyor. Bazen erken yattığında normalden daha erken uyanır. Bir kez olsun, uyanmasaydı keşke. O ekstra otuz dakikalık uyku paha biçilmez olurdu.

Dün gece Emma ile aptalca içtiğim beşinci viskiden başım ağrıyor, ama pişman değilim. Onu o kadar çok istedim ki, bugün bile hala onu arzuluyorum. Yemin ederim ki o benim ruhumu çaldı, çünkü onun Merryville'e döndüğünü öğrendiğimden beri aynı hissetmiyorum.

"Midem çok kızgın! Guruldiyor!"

"Tamam, tamam. Yumurta ve pastırma mı?" diye soruyorum, yatağın yanındaki lambayı yakarak.

"Yeşil yumurta ve jambon!"

"Tamam, madem istediğin bu."

Dr. Seuss'u okumaya başladığımızdan beri, bunu birkaç kez istedi. Yumurtaları sadece sümük gibi olduklarında seviyor. Kulağa iğrenç geldiğini biliyorum ve alışmak biraz zaman aldı, ama şimdi her renkte yiyebileceğimi düşünüyorum.

Colby yataktan atlayıp yatak odasından koşarak çıkar. Koridordaki parke zeminde ayaklarının çıkardığı ses beni gülümsetir.

"Yemek!" diye bağırarak merdivenlerden aşağı iner. Merdivenlerin gıcırdaması, ergenlik çağında gizlice dışarı çıktığında işine yarayacak.

Bu çocuk sabahları sonsuz bir enerjiye sahip ve bazen onun enerjisinin bir parçasını ödünç alabilmeyi diliyorum — kahveden çok daha iyi.

Ayaklarım yerdeyken, yüzümü ovuşturuyorum, gün başlamadan önce zaten yorgunum. Dün gece içmek aptalcaydı, ama içkinin verdiği cesareti takdir ettim. Emma ile samimi bir sohbet başlattı, ayık olsaydım yapmayacağım bir sohbet.

Aşağı indiğimde, Colby'yi buzdolabının önünde durmuş, içine bakarken buluyorum. Parmak uçlarında durmuş, dikkatlice yumurta kartonunu çıkarıyor.

"Bugün benimle yemek mi yapacaksın?" diyorum, elimi onun dağınık saçlarına koyarak. saçlarına koyuyorum.

O coşkuyla başını sallıyor ve ben de onun için kilerden bir tabure getiriyorum

. Bir gün benden daha uzun olacak ve ben bu anları özleyeceğim. Annem her zaman çocukların çabuk büyüdüğünü söylerdi, ona inanmalıydım.

Kahveyi demlerken, o yerini alırken onun sevdiği gıda boyasını alıyorum. "Kaç yumurta istersin?"

"Benim için iki tane."

"Ben de iki tane," diye tekrarlar.

"Toplam kaç tane oluyor?" diye soruyorum.

"Dört." Colby yumurtaları dikkatlice bir kaseye kırıyor. Birkaç damla yeşil gıda boyası eklemekten önce kabuk var mı diye bakıyorum. İki yumurtayı bitiremeyecek, ama genellikle tabağında kalanları ben yiyorum.

"Çırpmayı çok iyi yapıyorsun," diyorum ona.

Kasenin bir tarafını sıkıca tutar ve diğer eliyle karıştırır. "Rawr," diye bağırır ve işe daha fazla güç katar.

Bazı sabahlar Colby kahvaltıya yardım etmeyi sever, diğer zamanlarda ise tabletinde çizgi film izlemeyi tercih eder. Her halükarda, rutinimiz onu okula götürmeden önce birlikte zaman geçirmektir.

"Çilek mi, ananas mı?" diye soruyorum, kendime bir fincan kahve ve Colby'ye bir bardak süt doldururken.

"Ananas!" diye bağırır ve çırpma telini havada sallayarak. Ne yazık ki, bazı yumurtalar yere ve tezgaha damlar, ben de hemen silmek zorunda kalırım.

Tabaklarımızda ananaslar ve tavada cızırdayan jambonlar hazır olduğunda, dikkatimizi yumurtalara çeviriyoruz. "Tavaya koyduktan sonra sürekli karıştırmayı unutma

Tabanı dışı doğru bakacak şekilde tutun ve sıcak olduğu için dikkatli olun."

"Evet, efendim," diye cevaplar ve abartılı bir şekilde başını sallar.

Onun yaşındayken, büyükannem mutfakta ona yardım etmeme izin verirdi. Çocukluğumun en sevdiğim anıları, tatillerde onunla birlikte pasta yapmaktı. O anları çok değerli buluyorum ve bana öğrettiklerini Colby ile paylaşmayı seviyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Mmhmm!" diye hevesle cevaplar.

Karışımı tavaya döküyorum ve Colby yapışmaması için karıştırıyor. Geçen bir yıl içinde, yumurtaları mükemmel bir şekilde pişirmeyi öğrendi; bence Gordon Ramsay'e rakip olabilir.

"Aferin, Bee. Çok kabarık olacaklar." "Kabarık bulutlar gibi," diyor, geniş bir gülümsemeyle.

Yumurtalar piştikten sonra, yemeği tabaklarımıza koyuyorum. Colby bar taburesine tırmanıyor ve ben yemeğini önüne kaydırıyorum. Çatalını alıp bir lokma alıyor.

"Nefis! Bunlar dünyanın en iyileri."

"Harika iş çıkardın," diyorum ona. "Tanıştığım en iyi yumurta şefi." "Mmhm," diye onaylıyor. "Bugün okula gidebilir miyim?"

"Evet, Davidson'a bir hediyem var."

"Ooh! Çok sevinecek. Doğum günümde bir köpek yavrusu alabilir miyim?"

"Hm. Bundan pek emin değilim," diyorum, parlak yeşil yumurtadan bir ısırık alıyorum.

Ağzına bir parça ananas atar ve dudaklarını şapırdatır.

"Terbiyeli ol," diye hatırlatırım ve o hemen durur. "Bugün okul bittiğinde Mimi seni alacak."

"Bugün mü?" diye şaşkınlıkla sorar.

"Donna nerede?" diye devam eder.

Dün olanları anlatırım. "Donna taşındı, Bee."

"Annem gibi mi?"

Bu soru kalbimi delip geçer ve bir an için dilim tutulur.

Bu, kolayca cevaplayabileceğim bir soru değil.

"Donna bazı bebeklerin bakımına yardım etmek zorunda kaldı ve sen artık büyük bir çocuksun, bunun senin için sorun olmayacağını düşündüm." O, özellikle kendinden küçük çocuklara karşı çok şefkatli biridir.

"Oh, doğru! Beş yaşına gireceğim ve Noel Baba gelip bana bir sürü hediye getirecek," diyor ve benim için hazırladığım süt bardağını alıyor.

Gülümser ve şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırır, sonra bir yudum alır.

Colby Noel'i çok sever ve ben de onu daha da özel hale getirmek için elimden geleni yapıyorum. Ailem de öyle, çünkü o onların tek torunu. Umarım Claire ve Jake yakında bunu değiştirir.

Noel günü, ailem her zaman büyük bir akşam yemeği hazırlar ve biz futbol izler, oyunlar oynar ve çok fazla turta yeriz. Genellikle alkollü eggnog da olur.

"Hediyeler tavana kadar yığılmış!" diye bağırır ve kolunu havaya kaldırır. "Orada. Ve orada. Ve orada. Bay Stinky bu yıl bana doğum günü kartı getirecek mi?"

Olamaz. O aptal küçük elfi neredeyse unutuyordum. Colby, onu çikolata kaplı kuru üzümün üzerinde çömelmiş halde bulduktan sonra bu ismi vermişti. Komik olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi birkaç yıl daha Bay Stinky'den kurtulamayacağım.

"Bay Stinky'nin ne yapacağını asla bilemezsin. Ama Mimi seni okuldan aldıktan sonra, ben işten çıkana kadar onunla vakit geçireceksin."

"Emma ve Claire ile gidebilir miyim?" Bu düşünceyle yüzü aydınlanır.

"Claire bugün çalışmak zorunda," diye cevap verdim, Emma'nın adını söylemeden. "Ayrıca, Mimi eğlenceli aktiviteler planladı. Claire'i tekrar göreceksin, söz veriyorum." Ona kendinden emin bir şekilde başımı salladım ve bu onu şimdilik tatmin etmiş gibi görünüyordu.

"Tamam. CeCe teyze de beni dondurma yemeye götürecektir." Colby yumurtalarını çatala dırter. "Çilekli en sevdiğim, ama önce üzerine su döküp, sonra bıçakla üstündeki çimleri almalısın."

Gülümserim. "Çileklerin nasıl yıkanacağını mansplaining yaptığın için teşekkürler." "Ve böyle dilimleyin. Psh Psh Psh," der ve çatalını tabağa vurur.

tabağa vurarak.

Bu sabah zihni çok hızlı çalışıyor; muhtemelen çok iyi uyumuş olmalı. Neredeyse kıskançlık duyuyorum. Emma'yı düşünerek saatlerce dönüp durdum, sonunda uykuya daldım. Rüyalarım da ondan kaçamıyorum.

Bir parça jambon yedikten sonra çatalını masaya koyar. "Bitti baba! Fransız tostı gibi tika basa doydum."

"Evlad, bu esprileri nereden buluyorsun?"

"Okulda. Davidson'ın bize bunları anlatan bir ablası var. Yedi yaşına girmek üzere ve çok güzel saçları var."

"Adı ne?"

"Evie," diye cevapladı ve yemin ederim ki gözleri kalp emojiileriyle doluymuş gibi parıldıyordu.

"Evie senin için biraz büyük değil mi?"

Yüzü buruşur, açıkça kırılmıştır. "Hayır. Evie akıllıdır. Büyük —büyük çocukların bildiklerini biliyor. En sevdiği renk pembe ve parlak flama süslemeli bir bisikleti var."

"Vay canına. Belki Evie'nin ailesiyle tanışıp torunlarımı kiminle paylaşmam gerektiğini görebilirim."

"Evie yedi yaşında, baba. Yakında araba kullanmaya başlayacak," diyor sakın bir şekilde.

"Tamam, Evie hakkında bu kadar yeter." O izlerken tabaklarımızı istifleyip mutfığı hızla temizliyorum. "Git giyin. Dişlerini fırçala. Yüzünü yıka."

"Tabletimi izleyebilir miyim?"

"Önce istediğini yap, sonra okuldan önce biraz izleyebilirsin." O merdivenleri koşarak çıkarken, omzumun üzerinden saate bakıyorum. "Giysiler. Dişler. Yüz."

O, benim talimatlarımı alaycı bir şekilde derin sesiyle tekrarlar. Hatırlamasına yardımcı olacaksa, istediği kadar tekrar edebilir.

Musluğun açıldığını duyuyorum ve merdivenlerin kenarına doğru ilerliyorum. "Dişlerini fırçala ve yüzünü yıka!" diye hatırlatıyorum, çünkü dün gece çok erken uyuduğu için banyo yapmadığını biliyorum. Kirli değil ve sabahları onu banyoya sokmak için onunla kavga etmeyeceğim; bu her zaman ikimizin de gününü mahveder.

Odasının önünden geçerken, giyinmiş halde yatakta tabletine bakarken görüyorum. "Otuz dakika sonra çıkıyoruz, tamam mı?"

"Evet, efendim."

Giyindikten sonra Colby'yi yatağında uyurken buluyorum. iPad'inden ses efektleri geliyor ve onun tüm bu seslere rağmen uyuyabilmesine şaşırıyorum.

"Hadi Bee. Okul zamanı," diyorum nazıkçe ve programı durduruyorum. "Dişlerini fırçaladın mı?"

"Evet," diye cevaplar, ayağını dışarıya doğru uzatarak.

"Ayakkabılar. Kalk. Gidelim," diye ısrar ediyorum, tamamen uyanınca canlanmasını umarak. Uyku düzeni biraz bozuk, bu yüzden hafta boyunca onu düzeltmek için ekstra çaba sarf etmem gerekecek. Birkaç dakika sonra, beni takip ederek aşağı iniyor. Tezgâhtan öğle yemeği çantasını alıp ona veriyorum.

Hızını artırır ve kurbağalarla ilgili bir şarkı mırıldanmaya başlar, muhtemelen izlediği çizgi filmde bir şarkıdır. Ona bakıp gülümserim. "Seninle gurur duyuyorum."

Colby, kamyonete doğru yürürken gülüyor. "Küçük kurbağalar. Ve büyük kurbağalar.

Bazıları domuz kadar büyük. Ribbet."

"Bu çok büyük olurdu," diyorum, boyutunu göstermek için kollarımı açarak. Gözleri büyür. "Vay canına."

"Öyle deme," diye cevap veriyorum, gülümsemeyi bastırmaya çalışarak, çünkü bu kelimeyi mükemmel bir bağlamda kullandığı için gurur duyuyorum. "Bu kötü bir kelime. Ben de kullandığımı biliyorum. Kullanmamalıyım. Kullanırsam, bana söyle."

"Tamam, baba."

Kamyonete yaklaşırken, kapıya uzanır. Onu yükseltici koltuğuna bağlarım ve yola çıkarız.

Radyoda Noel müziği çalıyor, Merryville'de yıl boyunca dinlenen bir müzik, ama şimdi hava sıcaklığı da sonunda uygun hale geldi. Havada sihir var.

İlkokula varmamız kırk beş dakika sürüyor. Bu hafta turistlerin gelmesiyle yoğun olacağını unutmuşum ve trafik kabus gibi.

Park ettiğimde, ana ofisin yakınında bir yer buluyorum.

Her gün, ne olursa olsun Colby'yi sınıfına kadar yürümek için kendime bir kural koydum. Yapabildiğim sürece bu anları çok değerli buluyorum.

Öğretmeni Bayan Barker, Colby sırt çantasını asarken ona gülümseyerek selam veriyor. Eğilip Colby'ye sarılıyorum ve arkadaşına vereceği hediyeği ona uzatıyorum. "Bunu Davidson'a ver, tamam mı?"

"Teşekkürler baba."

"Seni seviyorum, Bee. İyi günler."

Çocukken gittiğim aynı ilkokulun koridorunda yürürken, sınıflar daha küçük geliyor ama kokuları yıllar önce olduğu gibi aynı.

Çiftliğe dönmeden önce, kuzenimin çalıştığı Main Street Coffee'ye uğrarım. İçeri girdiğimde, bana sırtarak selam verir.

"İşte Kasım Bey geldi." Ona

kaşlarını çattım. "Anlamadım?"

"Hudson," diye karşılık veriyor. "Grinch gibi sinirlenmene gerek yok, tamam mı? Sadece dalga geçiyorum. Ne içmek istersin?"

"İki sıcak kakao."

Kaşlarını kaldırır. "İki mi? Oh, şimdiden mi öyle oldu?"

"Büyük boy, krem şanti ile ve bir de 'kapa çeneni lütfen' ile."
O, beni kızdırmaktan açıkça zevk alarak kıkırdıyor. "Bu
13,98 dolar."

"İki sıcak çikolata için mi? Hayret." Ona şakacı bir şekilde gözlerimi devirip
kartımı okutuyorum, hatta beş dolar bahşiş bile ekliyorum.

Birkaç dakika sonra, başka bir barista tezgaha yaklaşır ve içeceklerimi
getirir. "Bay Kasım için iki sıcak çikolata mı?"

İçecekleri alırken kuzenime sert bir bakış attım.

"İyi günler, Bella," diyorum, kasıtlı olarak onun takma adını
kullanmıyorum. "Son gülen ben olacağım, söz veriyorum!" diye kendinden
emin bir şekilde cevap veriyor.

Çiftliğe döndüğümde, kakaolarla golf arabama atlıyorum ve Jake'in evine
gidiyorum. Saat yedi buçuktan biraz geçiyor, Emma'nın odasının penceresine
tıklıyorum.

Birkaç saniye sonra, perdeleri açar ve tişört ve külotla orada durur. Kızıl
saçları dalgalı ve dağınıktır ve kendimi parmaklarımı saçlarına geçirmek isterken
bulurum.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakar, o
düşünceler ki, benim olmaması gereken düşünceler.

"Pencereyi aç," diyorum, sesimi alçaltarak. Biraz
zorlanıyor ama sonunda pencereyi yukarı doğru
kaydırıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor
uykulu bir sesle. "Akşamdan kalma mısın?" diye
cevap veriyorum.

"Biraz," diye fısıldadı.

"Sana sıcak kakao getirdim. Hoşuna gider diye
düşündüm." Gülümsüyor. "Bu bir zeytin dalı mı?"

"Yeni bir başlangıç," diyorum.

Emma bardağı ağzına götürür ve ben bardağın dibinde düzgün, el yazısı ile
yazılmış bir şey fark ederim. Bella'nın yazısıdır.

HUDSON JOLLY SENİ SIKMAK İSTİYOR!

Ağzım hafifçe açılır ve Emma bunu fark eder. "Ne?

Göğsüm mü dışarı çıkmış?" diye sorar.

"Hayır, hayır, göğsün..." Boğazımı temizlerim, Bella'nın bunun bedelini
ödeyeceğini fark ederim.

"Annem bugün ve yarın Colby'yi alacak, bu yüzden sıkıldıysan öğlen
pavilyonda buluşabiliriz diye düşündüm."

Öpülesi dudaklarında güzel bir gülümseme yayılır.

"Orada olacağım. Sıcak kakaon için teşekkürler." Kupanın üzerindeki isme bakıyor. "Bay Kasım."

Açıklamaya fırsat bulamadan, kapının diğer tarafından bir vuruş duyulur. Claire'in sesini duyarım, ama ne dediğini anlayamam.

"İyi günler," diye fısıldarım. "Görüşürüz."

"Hoşça kal," diye cevaplar, pencereyi kapatıp perdeyi çeker. Golf arabasına atlayıp uzaklaşıyorum, yüzümde yayılan sırıtışımı engelleyemem.

Sokağın sonuna geldiğimde, bardağımı kaldırıp altındaki mesajı kontrol ettim.

HUDSON JOLLY KICINI YEMEK İSTİYOR!

HUDSON

Kupaların altına o kaba sözleri yazmamış olmayı dileyeceksin.

BELLA

Oh, gördü mü?

HUDSON

Bu sabah Mawmaw için bir iyilik olarak onları Papaz John'a teslim ettim.

Kuzenim, bu olay kasabada duyulursa başının belaya gireceğini çok iyi bildiği için gözleri fal taşı gibi açılmış bir emoji gönderdi.

BELLA

Lütfen beni kovdurma!

HUDSON

Sanırım bekleyip ne olacağımı göreceğiz.

Bu bir yalan, ama ona iyiliğimi ödeyene kadar utanç içinde kalmasına izin vereceğim. Bu arada, Emma'nın bunu görmemesini umuyorum, çünkü bu çok garip olabilir.

BÖLÜM 15

EMMA

"Emma?" Claire'in sesi koridordan geliyor. "Uyanık mısınız?" Odanın

karşısına geçip kapıyı aralıyorum.

Merakla gözlerini kocaman açarak içeriye eğildi. "Hudson az önce pencereye bir fincan kahve mi getirdi, yoksa onu bahçede dolaşırken gördüğümü hayal mi ettim?"

Beyaz kapaklı kırmızı bardağı kaldırırken yüzümde geniş bir gülümseme yayılır. "Sıcak kakao."

İnanamayan bir ifadeyle ağzı açık kalır. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Sen gerçekten erkeklerin kalbini çalan bir kadınsın."

"Eğer öyle olsaydı, bekar olmazdım," diye mırıldanıyorum, kakaoyu yudumlarken sırtarak. İstedğim her erkeği elde ederdim.

Claire bardağıma uzanır.

"Hey!"

Bardağı havaya kaldırır ve alt kısmında bir şey yazdığını fark ederim.

HUDSON JOLLY SENİ SIKMAK İSTİYOR!

El yazısı şaşırtıcı derecede düzgündü.

Kahkahaya boğuluyorum ve Claire de hemen bana katılıyor.

"Demek o senin Kasım ayının erkeği?" Gözleri yaramazlıkla parıldııyor.

"Sen de bu oyuna gelmiyorsun. Kararı internet verir, ben değil

"

"Belki bu sefer doğru kararı vermişlerdir?" diye omuz silkiyor.

"Kim bilir? Oh, lütfen kurabiye yarışması formumu imzalar mısınız? sakınlerden izin almam gerekiyor."

Kafasını şaşkınlıkla eğdi. "Ciddi misin?"

"Merryville'in bir vatandaşı katılımımı onaylamalı, ama bu durumda yarışma hakkını kaybeder. Bu yıl yeni bir kural."

"O kadar ciddi mi?" diye soruyor ve altını imzalıyor. "Noel kurabiyesi kraliçesi olduğunda beni hatırla, tamam mı?"

Kıkırdadım. "Unutmam. Oh, kurallardan bahsetmişken, Hudson benimkini biliyor."

...ve dün gece beni öptü.

Son kısmı kendime saklıyorum, onu her düşündüğümde içimde kelebekler uçuşuyor. Bu huysuz adama aşık olmaktan çok korkuyorum.

Yatağın üzerine bir kazak ve bir kot pantolon koyup, bavulumda botlarımı arıyorum. Ne kadar kalacağımı bilmediğim için hafif seyahat etmedim. "Onları sadece ilgilendiğin erkeklere verirsin."

"Öyle değil," diye açıklıyorum, konuşmamızın ayrıntılarını asla paylaşamayacağımı bilerek.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirir. "Yalan söylüyorsun."

"Keşke bana zaman ayırsa," diye itiraf ediyorum.

"O zaman bırak da versin. Etrafta dolaş ve öğren."

"Kız kardeşime ne yaptın?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak, CEO olduğu günlerde ne kadar katı olduğunu hatırlayarak.

"Jake ve ben bir kaçamakla başladık. Kesinlikle tavsiye ederim. Sıcak ve tutkulu bir ilişkiydi ve durumumuzun bir son tarihi olduğunu bilmek onu daha da yoğunlaştırdı."

Şaşıyorum. "Ne? Hiç bilmiyordum."

"Bu, bizim köken hikayemizin bir parçası olan katalizör oldu." Anıları yeniden yaşıyormuş gibi tatlı bir gülümsemeye gülümsüyor.

Giysilerimi giymek için bir dakika ayırıyorum, dar kot pantolonumu giyip, nasıl oturduğunu takdir ediyorum. Moda tasarımcısı olan en iyi arkadaşların olması avantajlıdır. Kazakımı giydikten sonra ona dönüyorum.

"Peki, Jake'e hangi kuralları verdin?" Benim kurallarımınla benzer mi acaba? benimkilerle benzer mi acaba?

"Vermedim."

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum. Her zaman aşka karşı olan Claire, kendini korumaya kararlıydı. "Jake kurallar mı koydu? Onun böyle bir yanı olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum. O çok *iyi biri*.

"Ruh hali bozulduğunda, çabucak Hudson'a dönüşüyor."

Merakım uyandı. "Aman Tanrım, bana bu kuralları anlat. Çok ilgimi çekti."

"Sadece iki kural vardı: bağlanmak yok ve aşık olmak yok," diyor, şakacı bir şekilde başını sallayarak. "Sanki duygularımı kontrol edebiliyormuşum gibi kabul ettim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, ikinizin birbirinize ne kadar takıntılı olduğunu düşünürsek, bu çok komik."

"Merryville'e babama ne kadar acımasız olabileceğimi göstermek için geldim. Çoğu erkek tek bir şey için iyidir, bu yüzden tatil boyunca yakışıklı biriyle flört etmekten mutluydum. Ondan sonra kurallar önemsiz hale geldi."

Kız kardeşimi sıkıca kucaklarım. "Bu ne için?" diye sorar.

"Seni çok özledim," diye itiraf ettim.

"Yeni yıl geçene kadar gitmemen için bir neden." Beni sıkıca sarar ve güler, ben de onun bakışlarına karşılık veririm. Yaşlandıkça annemize daha çok benziyor. "Dün gece kiminleydin? Hudson'ın odana sıcak kakao getirdiğini düşünürsek, onunla olduğunu varsayabilir miyim?"

"Dün gece biriyle birlikte olduğumu nereden biliyorsun?" Jake'in ağzından kaçırıldığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, ona bir daha güvenmeyeceğim.

Omuzlarını silkiyor. "Boynundaki öpücük izleri."

Gülümsemem hemen kaybolur. Odanın köşesindeki boy aynasına doğru ilerlerim ve başımı yana eğirim. Cildimde koyu lekeler belirir ve Hudson'ın ağzı ve dişleri aniden zihnimde canlanır. Duştan yeni çıkmış gibi çok güzel kokuyordu.

Aynada Claire'in gözlerine bakarken zorlukla yutkunuyorum. O sırtıyor. "Güzel bir gece geçirmiş olmalısın."

"O bir pislik," diye fısıldarım. Ne yaptığını çok iyi biliyordu, beni kendine ait ilan etti.

"Sence o senin Aralık ayının erkeği de olacak mı?"

Dudaklarımı ısırıyorum. Kalbim bu kadar hızlı attığına göre, o benim sonsuza kadar Bay Aralık'ım olabilir.

Forever'ım olabilir.

Claire kapıya doğru yürür. "Dikkatli ol, Em. Jolly erkekleri bağımlılık yapar. Bir dakika önce boynuna öpücük izleri bırakıyorlar, bir dakika sonra parmağına elmas yüzük takıyorlar." Tavan ışığında parıldayan yüzüğünü sallıyor.

"Zaten mahvoldum!" diye şakacı bir şekilde bağırırım. Aynaya geri dönüp makyaj çantamı alırım, bu şekilde dışarı çıkamayacağımı bilerek —ama gülümsemekten kendimi alamıyorum. İnsanların benim bir ilişkim olduğunu bilmesini istiyor. İşte buradayım, güzel, yaramaz bir adam tarafından işaretlenmişim.

Onun bacaklarımın arasında sıkışmış olduğu fantezisi, onun sözlerini hatırladığımda hızla yok oluyor: *bu bir daha asla olamaz.*

Savaş yaralarımın fotoğrafını çekip ona mesajla gönderiyorum.

EMMA

Lütfen açıkla.

Bir dakika sonra, fotoğrafı beğenir. Bir cevap mesajı beklerim, ama gelmez. Keşke tepkisini görebilseydim.

Kapaticıyı sürüp fırça ile yayıyorum. Çürükler büyük ölçüde kapandıktan sonra, üzerine biraz pudra sürüyorum. Artık sanki hiçbir şey olmamış gibi görünüyor — tabii duş alana kadar.

Claire işe gittikten sonra, bu hafta sonu pişireceğim kurabiyeler için ihtiyacım olan malzemeleri not alıyorum. Aklımda iki tarif var: çiğnenebilir yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiye ve ahududulu bademli kurabiye. İkincisi beni daha çok heyecanlandırırsa da, önceki kazananları araştırmam gerekiyor.

Noel kurabiyesi kraliçesi olmaya kararlıyım.

Alışveriş listemle odamdan çıkarken Tinsel bana doğru zıplıyor. Ayaklarımın yanında dans ederken zili çalıyor. Onu okşamak için eğiliyorum ve kaçmak yerine kafasını elime sokuyor.

"Aww, bir anda arkadaş mı olduk?" diye soruyorum, çömelip çenesini kaşımaya başlıyorum. O da mırıldanıyor ve parmaklarıma sürtünüyor.

"Salya mı akıttın?" diye gülüyorum. "Claire bana insanlardan nefret ettiğini söylemişti. Bu yalan, değil mi?"

Sonra beni ısırır.

"Ah! Tamam, belki de yalan değil."

Elimi çekiyorum ama o daha fazla okşanmak için yalvarıyor. "Sen bir Jolly'sin. Çok karışık sinyaller veriyorsun."

Çenesinin altını biraz daha kaşıyorum ve tekrar ısırmadan önce elimi çekiyorum.

Şehre giderken, bana yardım eden adamın adını hatırlamaya çalışıyorum. Ethan mıydı? Brandon mu? Brent. Evet, Brent'ti.

Main Street'e vardığımda, birkaç gün öncesine göre kaldırımlarda daha fazla insan yürüdüğünü fark ettim. Arabayla geçerken herkes başını çeviriyor, bu da beni utandırıyor. Binanın önündeki boş bir park yerine giriyorum.

Bir adam kaldırımında beni durdurur.

"Sanırım daha önce hiç M5 görmemiştin," diyor.

Kaşlarımı kaldırıp gergin bir şekilde gülümsedim.

"Anlamadım?" Gülümsedi. "Arabanız. Pahalı."

"Oh, kiralık. Ben seçmedim." Arabaya bakıyorum ve ne kadar lüks olduğunu fark ediyorum. "Neyse, iyi günler."

"Sen de," diye cevaplar ve ben de bu aracı başka bir şeyle değiştirmenin zamanının geldiğine karar veririm. Dikkat çekmek istemiyorum. Burada değil.

Belediye binasına girerim ve tanıdık bir yüz görürüm. "Selam Brent. Nasılsın?"

Bugün, üzerinde Noel Baba sakalı ve şapkası logosu olan parlak kırmızı bir polo tişört giyiyor. "Selam Emma, çok iyiyim. Formunu imzalatabildin mi?"

Gülümserim, beni hatırlayan biriyle zaten ilk isimle hitap ettiğimi fark ederim. Bu beni mutlu eder.

"Ah evet, evraklar." Masadan ona doğru kaydırıyorum ve o her şeyi kontrol ediyor. "Peki, geçmişteki tüm kazananların listelendiği bir yer var mı?"

Gülümüyor. "Kurabiye ustası olmadığından emin misin? Genelde bunu da görmek isterler."

Ona başımı eğiyorum. "İnternette beni ara. Hakkımda birçok şey öğrenirsin, ama kurabiye pişirmek hobilerimden biri değil." Bu bir sır; sadece yakınlarım biliyor. Üzüntümü hiç göstermedim; sessizce kurabiye pişirerek atlattım.

"Başvuru formu iyi görünüyor." Formun arkasını yırtıp kurallar paketini bana uzattı. "Aralık ayının ilk Cumartesi günü bir parti kurabiye getirmeyi unutma."

"Tamam. Anladım. Onur Listesi mi?"

"Evet, o koridordan yürüyüp sağa dönerseniz, bir cam vitrin göreceksiniz. Kaçırmanız imkansız."

"Teşekkürler."

"İyi şanslar."

"İhtiyacım olacağını söylemiştin," diye hatırlattım.

"Oh, ihtiyacın olacak, özellikle de mor saçlılar senin başvurduğunu öğrendiklerinde."

"Onlar yenilecek," diyorum gülerek. "Göreceksin."

Koridorda ilerlerken, binanın bu kısmının bir müzeye benzediğini fark ettim. Rehberli tur, Merryville'in tarihi ile başlıyor. Gözlerim, kasabanın hikayesini anlatan bir pano bulana kadar reklam panolarını taradı.

Merryville, tatil ruhuyla özdeşleşmiş üç aile tarafından kuruldu: Merrys, Jollys ve Mistletoes. Bu eşsiz topluluk, Noel temalı soyadları olan kişiler için hızla bir sığınak haline geldi. Kuruluşundan altı ay sonra, iki aile daha, Gingerbread ve Sleigh aileleri, büyüyen yerleşime katıldı. İlk on yıl içinde, Merryville, çoğu tatille bağlantılı ortak bir mirasa sahip olan yeni sakinlerin sürekli akınına uğradı. Yerel halk bu fenomeni, kalıcı "Noel ruhu"na bağlıyor. Bu ayırt edici özelliği, Merryville'i eşsiz kılıyor ve sadece bir avuç taklitçinin hayatta kalmasını sağlıyor.

Merryville'in, kurucu aileleri ve onların bayram vizyonuna dayanan mirası, büyüleyici bayram büyüsiyle hem ziyaretçileri hem de sakinleri büyülemeye devam ediyor. Merryville'in büyüsi, eski bir efsaneden çok daha fazlasıdır; kasaba halkının kalbinde yaşıyor.

Odayı dolaşmaya devam ediyorum, ta ki aradığım şeyi bulana kadar: Noel Kurabiyesi Onur Listesi. Her kazanan, ödülünü alırken profesyonel bir fotoğraf çektirir ve isimleri, kazandıkları yıl ve kurabiye türüyle birlikte altın harflerle yazılır.

"Çoğunlukla zencefilli kurabiye," diye fısıldıyorum ve isimleri tararken, neredeyse yirmi yıl boyunca arka arkaya kazanan Betty Jolly'de duruyorum.

Kız kardeşime mesaj atıyorum.

EMMA

Betty kim?

CLAIRE

Jake'in büyükannesi.

EMMA

Onunla tanışmak istiyorum.

CLAIRE

Ne tesadüf! O da seninle tanışmak istiyor!

EMMA

Oh, bir şeyler ayarlayabilir misin?

CLAIRE

Seve seve.

Yaramazca gülümsemeden edemiyorum; bu kadın o yarışmayı kazanmanın sırrını biliyor olmalı. Bir avantajı olmalı. Heyecan beni sarıyor ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Binadan çıkarken, üzerine çeşitli kağıtlar yapıştırılmış bir mantar pano fark ettim. Parlak yeşil bir garaj satışı tabelası gözüme çarptı. Yanında kayıp evcil hayvanların birkaç fotoğrafı ve birkaç iş ilanı vardı —biri Main Street Coffee için, diğeri market için. Sonra, altta aceleyle asılmış bir ilan görüyorum.

Geçici Dadı Aranıyor
(Sadece tatil için!)

Yerel olmalı ve geçerli ehliyet sahibi olmalı.

İş 31 Aralık'ta sona eriyor.

Yüz yüze görüşmeler bu Cumartesi yapılacak.

Yüz yüze görüşme için arayın.

Alt kısımda, numaralı sekmeler rüzgarda dalgalanıyor. Birçoğu çoktan alınmış. Kişilerimdeki numarayı kontrol ediyorum. O.

Colby'ye yardım edemeyeceğim için gerçekten hayal kırıklığına uğrayarak kaşlarımı çatıyorum. O da benim gibi LEGO'ları seviyor. Çocuk, özellikle de dakikada bir kilometre hızla konuştuğunda, sevimliliğiyle beni boğuyor. Claire ve Jake isteyken, ben yalnız kalacağım.

Sosyal medya hesaplarımı kapattığım için, zamanımı doldurmak için pişirme ve Hudson hakkındaki düşüncelerimden başka bir şeyim yok.

Ne şanslıyım!

Hudson öğlen saatinde pavyonun yanında benimle buluşur, çok çekici görünür.

Koyu renkli kot pantolonunu botlarının içine sokmuştur, elleri

Ceketinin ceplerinde. Jolly Christmas Tree Farm beyzbol şapkası yüzünü gizliyor, ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Yaklaştığımda, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba," diyor, gözleri beni süzerken.

"Merhaba." Keskin hatlı çenesinin üzerindeki sakalları hayranlıkla izliyorum. "Neredeyse gelmeyeceğini sanmıştım."

Bakışları boynuma kayıyor ve ben sırtıyıyorum. "Sır saklamada profesyonelim." Eğlencesini bastıramadan gülüyor.

Ah, çoktan onu kırmışım. Gülmesi her zaman iyiye işarettir. "Peki, bugün ne yapıyoruz?"

"Ahırda görevim var," diye cevaplar.

"Burada atlar mı var?"

"Tabii ki," der, saatine bakarak. "Ve acele etmeliyiz. Fazla vaktimiz yok."

Hudson belindeki telsizi çıkarır ve konuşur. "Ben Hudson.

Ahıra gidiyorum."

"Anlaşıldı," diye cevaplar Jake.

Onu takip ederek otlağı geçip dört tekerlekli araca varıyoruz. Araca atlayıp bana dönüyor. "Geliyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, maceraya hevesliyim. Bacağımı arkaya atıp ona yaklaşıyorum.

"Bana tutun," diye talimat verir.

Dikkatlice kollarımı onun vücuduna doladım ve sıkıca tutundum. O, bacaklarımı zahmetsizce kaldırarak beni kendine çekti. Göğüslerim sırtına bastırdı.

"Böyle daha iyi," diyor ve beni bırakıyor. Yüzümdeki heyecanı görememesi beni rahatlatıyor ve gülümsemeden edemiyorum.

Kalkış sırasında çığlık atarak ona daha sıkı sarılıyorum. Derisi ve toprağın kokusu burnuma gelir, derin bir nefes alıp bu kokuyu şişeleylebilmeyi dilerim.

Rüzgâr saçlarımı dağıtırken "Vay canına!" diye haykırıyorum.

Kamyonun geçebileceği genişlikte bir patikada ilerlerken gülüyor. Kalbim hızla atarken, vücudunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Kozalaklı ağaçlar, görebildiğim kadarıyla yolun her iki tarafını da kaplıyor. Burada büyümek, bu arazide özgürce oynamak nasıl olurdu diye hayal ediyorum. Çok hoşuma giderdi, ama bunun yerine yatılı okullara gidip geldim. Sık sık, tüm o ihtişam ve görkemden uzak, normal bir çocukluk yaşamış olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu diye merak ediyorum.

Büyük kırmızı ahıra vardığımızda Hudson motoru kapatıyor. O arabadan inerken ben de isteksizce onu bırakıyorum.

"Seni kıskanıyorum," diyorum, o bana ayağa kalkmama yardım ederken, kendimi yerde sağlam hissediyorum. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın bilmiyorum."

Gülümser. "Farkındayım ve bu günlerde hiçbir şeyi hafife almıyorum. Baba olduktan sonra, çiftlikte hayatın ne kadar harika olduğunu gerçekten anladım. Bu yüzden buradan hiç ayrılmak istemiyorum. Burası benim evim."

Onu incelerken, bana kişisel bir şeyi paylaşacak kadar güvendiği için minnettarım. Hudson kısa cümleler ve basit cevaplarla işleri kolaylaştırabilirdi, ama çaba gösteriyor.

"Çiftlik evim gibi geliyor. Burada yaşadığımı neredeyse hayal edebiliyorum."

O minnettarlıkla dolu. Yaşadığı onca şeyden sonra bunu ifade edebilmesi, onun bir Grinch olmadığını gösteriyor. Hudson sadece kalbinin kırılmasını önlemeye çalışıyor; onu bunun için suçlayamam, ama onu incitecek bir sonraki kadın ben olmayacağım.

"Buraya taşınır mıydın?" diye soruyor ve beni ahıra götürüyor.

Orta koridordan geçerken ona bir bakış atıyorum. "Kız kardeşim çocuk sahibi olduğunda, ben de bu sürece dahil olmak istiyorum."

"Bu bir cevap değil," diyor. "Basit bir soru."

"Öyle mi?" diye soruyorum, ahır gözden geçirirken. Her iki tarafta oner ahır var ve çatı katında saman balyaları depolanmış. Eyer odasına bakıyorum ve bir avuç eyer görüyorum.

"Yine cevap vermemişsin."

Ona dönerek, "Bu sorunun birçok varsayımı var. Hayatımın aşkı burada mı? Eğer öyleyse, evet. Kesinlikle. Değilse, bilmiyorum. Birlikte olmam gereken kişiyi bulana kadar yerleşmeyeceğim. İlk cevabım daha kolaydı," diyorum.

Hudson yaklaşır ve sırtım kapı çerçevesine yaslanır. İçimde bir sıcaklık hissederken kalbim hızla çarpmaya başlar. "Bu yüzden yalnız kalmamalıyız."

"Neden?"

Yavaşça eğildi, çenem yukarı doğru kalktı. "Çünkü seni öpmek istiyorum."

"Neden bu kadar direniyorsun? Ben senin tipin değil miyim?"

Ağzı benim ağzımın üzerinde duruyor ve gözlerim kapanıyor. "Sen benim istediğim her şeysin."

Nefesim kesilir, sıcak nefesim hızlıca dışarı çıkar. Dizlerim titrer, onun yakınlığı başımı döndürür. "Sen riske girersen ben de girerim," diye fısıldarım.

"Siktir, Emma," diyor ve dudaklarımız çarpışıyor. Bu sefer tehlikeli bir şekilde düşüyoruz, parmakları saçlarımı okşarken birlikte uzayda yuvarlanıyoruz.

Kemerine uzanıyorum, o da benim kot pantolonuma uzanıyor, kolayca düğmelerini açıp fermuarını indiriyor. Elini tutup ıslak külotumun içine sokuyorum, o da beni öpmeye devam ediyor. Parmağı klitorisime değdiği anda inliyorum. "Kimse... kimse bana dokunmadı o zamandan beri..."

"Şşş," diye fısıldıyor, alt dudağımyı emerek. "Şu anda sen benimisin. Ve sadece benim."

"Siktir." Destek için boynuna yapıştım ve o bana neredeyse hiç dokunmamış olsa da, boşalmaya hazırdım.

"Hudson," diye inlerim, orgazmın beni tüketmesini isterken, o klitorisimi okşarken parmağını içime sokar. "Evet, evet. Çok iyi geliyor," diye inlerim, her kasım gerilirken ecstasy'ye doğru tırmanırım.

"Hudson!" diye derin bir ses aniden bağırdı.

"Hayır," diye tıslarım, gözlerim fal taşı gibi açılır ve aceleyle külotumu çekip pantolonumu fermuarlarım.

"Siktir. Üzgünüm." Hudson gözlerime bakar ve çekip gitmeden önce beni şiddetle öper, kendini düzeltir. Nefes nefese, uyluklarımı birbirine sıkıştırarak duvara yaslanırım.

Çok yakındım; kalbim patlayacak gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kurallarımın tamamen bozulduğunu fark ediyorum. Kız kardeşim haklı... artık eğlenip öğrenmenin zamanı geldi. Onların konuşmasını dinlerken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Emma seninle değil miydi?" Jake sorar, sesi çok belirgindir. O, şüphesiz, gezegendeki en büyük seks engelleyicisidir. Ortaya çıkıp ellerimi belime koyarak ona sert bir bakış atarım.

"Zamanlaman kesinlikle berbat."

Bana özür diler gibi bakıyor. "Üzgünüm, Claire sana babanın şehre geldiğini söylememi istedi. Telefonuna cevap vermiyordun."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, daha önce sessize aldığımı hatırlayarak. O anın heyecanıyla bildirimlerime dikkat etmemişim.

Telefonumu kontrol ediyorum: beş cevapsız arama ve birkaç mesaj var.

CLAIRE

Babam Noel'e kadar senin kaldığın odada kalacağını düşünüyor.

"Sanırım 8 Aralık'a kadar kanepede yatacağım," diye inliyorum.

Hudson beni dikkatle izliyor. "Neden?"

"Çünkü babam planlarımı mahvetti. Her zamanki gibi."

Jake bana anlayışla bakar. "Üzgünüm. Bu hafta sonu kulübeyi hazırlayabiliriz..."

"Hayır. Benimle kalabilirsin," diye araya girer Hudson. "Evde dört boş yatak odası var."

"Toplamda altı yatak odanız mı var?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Evin büyük olduğunu biliyordum, ama bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum.

Gözlerimi onunkilerle buluşturur ve onun üzerimdeki hakimiyetini hissetmekten kurtulamam.

"Harika fikir," diyor Jake, Hudson'ın sırtını okşayarak. "Kriz önlendi, karar verildi."

"Emma ayrılana kadar geçici bir çözüm," diye açıklıyor Hudson.

Kaşlarımı kaldırırım. "Peki ya daha uzun kalmak istersem? Claire, Yeni Yıla kadar burada kalmamı istiyor."

"Davet süresiz," diyor Hudson, ama gözlerinde bir şeyin döndüğünü görüyorum — saf bir takıntı — bu da içimi heyecanlandırıyor.

"Ya sonsuza kadar kalmak istersem?" Jake gülerek sorar ve ayrılmak için döner.

Hudson ve ben onu görmezden geliriz.

"Görüşürüz," diye şarkı söyler gibi kamyonete doğru yürür. Kamyonet toz kaldırarak yolda gürültüyle uzaklaşırken, sonunda tekrar yalnız kaldığımızı anlıyorum.

Gerilim artar.

Hudson, içimde derinlere gömülü olan parmağını ağzına sokar.

"Neye razı olduğunu bilmiyorsun," diyor seksi bir sırıtışla. "Mm. Bu benim repliğim."

BÖLÜM 16

HUDSON

Kontrolü kaybettik... *yine*. Yalnız kaldığımızda bu sürekli tekrarlanan bir tema gibi görünüyor.

Önümüzdeki üç hafta da böyle geçerse, ikimiz de hayatta kalamayız. Amansız itiş kakış, yoğun gerilim, neredeyse dayanılmaz hale geliyor. O yanımdayken zihnim bulanıklaşıyor. Düşüncelerimi bozuyor, mantığımı alt üst ediyor ve onunla risk almaya itiyor.

Beni gözyaşlarına boğ.

Emma rüzgarlı koridorda yanımdan geçiyor, dalgalı saçlarını omzunun üzerinden atarken tatlı parfümü beni sarıyor. Giydiği kot pantolon ona o kadar sıkı oturuyor ki, sanki üzerine boyanmış gibi görünüyor. Kahretsin, onu dişlerimle soyup atmak istiyorum.

Geriye dönüp bakıyor ve onu zihnimde soyarken yakalıyor. Saçları sallanırken, sanki bulanık bir rüya gibi hissediyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, hiç utanmadan kaşımı kaldırıyorum.

"Claire bu sabah sıcak kakao teslimatını gördü ve boynumdaki öpücük izlerini fark etti. Ben hiçbir şey söylemedim..."

Demek Claire biliyor. İlginç.

"Claire için endişelenmiyorum."

"Endişelenmelisin." Emma dudaklarını yaladı ve ağzımı inceledi. "Kız kardeşim çok koruyucudur. Babamdan bahsetmeye bile başlamayayım."

Bu beni gerçeğe geri döndürdü. "Aramızda hiçbir şey yok."

Başını geriye atıp güldü. "Oh, tamam o zaman. Sanırım parmağının içime derinlemesine girmiş olması bir şey ifade etmiyor mu?"

Bu düşünceyle penisim sertleşir. Jake bizi tekrar bölmeseydi, benim dokunuşumla titreyerek zevkten tamamen kaybolmuş olurdu.

"Hatırlamıyorum," omuz silkiyorum.

"Bunu saklamakta çok iyisin, ama ben gerçeği biliyorum. Seni neredeyse çözdüm, Hudson Jolly." Flörtöz sesi beni eğlendiriyor.

"Beni çöz," diye cevap veriyorum, onunla geçirdiğim zamanın azaldığını bilerek tack odasına giriyorum. O, ahır kapısına yaslanıp benim içeride kayboluşumu izliyor.

"Benimle kalacaksan, muhtemelen bazı kurallar koymalıyız," diyorum, onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Sanırım onun güldüğünü duyuyorum. "Oh, bana eve dönüş saati mi koyacaksın? Kötü bir kız olursam cezalandırır mısın?"

Yanağımın içini ısıırıyorum. Sanki cezalandırılmak istiyormuş gibi. "Mm. Beni kışkırtma," diyorum, omzumun üzerinden iki ip atlayarak yanından geçiyorum.

Onun yanından geçerken, "O zaman kurallarını söyle" diye sesleniyor.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Jingle'ın bulunduğu ahıra girip, ipi onun yularına takıyorum. Onu dışarı çıkarıp bir kancaya bağlıyorum.

"Colby'nin yanlış bir izlenim edinmesini istemiyorum," diyorum ona. Bu benim en büyük endişem. Onun benimle kalabileceğini söylediğimde, oğlum aklımın ucundan bile geçmemişti. Suçluluk duygusu beni kaplıyor.

"Ona kim olduğumu ve neden burada olduğumu açıkladım. Benim onursal teyzesi gibi olduğumu biliyor. Ve... çocuğunun önünde seni baştan çıkarmayacağıma söz veriyorum."

"Bazen sana nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum." Başımı sallıyorum çünkü denemesine gerek olmadığını fark etmiyor. Tek bir gülümseme, ukala bir söz, bana baktığında gözlerinin yumuşadığı hali... Hiç çaba sarf etmeden beni baştan çıkarıyor.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Colby için bir dadı tutacağım. Cumartesi günü görüşmelerim var. Bu yüzden evin boş olması gerekiyor."

"Tamam. Zaten planlarım var." Emma saçlarını kıvrıyor. "İyi şanslar. Umarım ona uygun mükemmel birini bulursun."

Annemle yaptığı konuşmayı düşününce farklı bir tepki bekliyordum. "Teşekkürler. İçimden iyi bir his geliyor."

Emma beni merakla izliyor. "Peki, beni tanıştıracak mısın?"

Başımı sallayıp kenara çekildim. "Bu Jingle, ve son sıradaki ahırdaki sevimli bayan Bells."

"O çok büyük!" diye haykırır, eli boynunun yanından nazikçe aşağı kayar.

"Onlar Clydesdale cinsi atlar. Jingle nazik bir devdir."

"Senin gibi," diye sırttı, ben fırçayı elime alırken.

"Ben de yapabilir miyim?" diye sordu.

Fırçayı ona uzattım ve o da parmaklarını fırçanın kılları üzerinde gezdirdikten sonra Jingle'ın boynunu fırçaladı, hassas bölgeleri ustaca kaçınarak. Belli ki bu konuda biraz tecrübesi var.

"Binmeyi biliyor musun?"

Dudaklarını yaladı ve gözlerime baktı. "Gözlemcisin. Küçük ayrıntılara dikkat ediyorsun."

Onu izlemek için bir adım geri çekildim.

"Böyle devam et, seni işe alırım," diye takılıyorum ve onu geçip Bells'i almaya gidiyorum.

Geriye baktığımda, gözleri üzerimde, gülümsemesi parlak ve davetkâr. Ahırın diğer tarafında Bells'i bağlayıp başka bir fırça alıyorum.

"Bugün ata binecek miyiz?" diye soruyor, Jingle'ın sırtının tepesine ulaşmaya çalışırken. Jingle iri bir attır ve 1,88 metre boyumla bile bazen zorlanıyorum. Emma ise 1,73 metreden fazla boylu görünmüyor.

"Bir saat içinde babama bir araba teslim etmemiz gerekiyor," diyorum ona, bir tabure getirirken.

Eğilip tabureyi ayaklarının önüne koyuyorum.

Başımı kaldırdığımda, dudakları yukarı doğru kıvrılır, elini omzuma koyar ve tabureye çıkar. Bakışlarımız kesişir ve ben onun güzel yüzünü hayranlıkla seyrederken zaman durmuş gibi gelir. Aramızda bir ömür geçer ve o nefesimi keser.

Ne kadar derine battığımı fark edince, boğazımı temizleyip ayağa kalktım.

Göz göze geliriz, ben de onun kulağının arkasına sarkan bir saç telini düzeltirim. "Ne kadar kalacaksın?"

"Kararı sana bırakıyorum."

"Ya hiç gitmeni istemem?"

Keskin bir nefes alır, dolgun kırmızı dudaklarını yalar ve aramızda bir değişiklik hissedirim. "Bunu da senin karar vermene bırakıyorum," diye fısıldar.

Gülümserim, ona yaklaşıp öpüyorum ve sonra geri çekiliyorum. O fırçalamaya devam ediyor, ben de biraz mesafe yaratmak için Bells'e geçiyorum. Emma cevap vermiyor.

"Çocukken babamdan bir midilli istemiştim. New York'ta büyüdüğüm için bu imkansızdı, bu yüzden liseden mezun olana kadar her yaz beni at kampına gönderdi. O zaman kovboylara takıntılı hale geldim. Bunu daha önce kimseyle paylaşmamıştım." Başını sallar ve bana bakar. "Çünkü sen gerçekten dinliyorsun. Çoğu insan dinlemiyor."

"Ben çoğu insan değilim," diye cevap veriyorum. Onun nazik ses tonuyla paylaşmak istediği her şeyi dinlerdim. Sesi, sıcak bir yaz gününde sakın bir melodi gibi akıyor.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla yazlarımı binicilikle geçirdim."

"Neredeyse hayal edebiliyorum. Genç halin, çiftlikte gömleksiz at sürerken." Gülümser.

"Kısacası, kışlar çiftçilik, yazlar ise ekim için vardı. Her şey altın gibi parıldadığı gün batımından birkaç saat önce at binmeyi seviyorum," derim, düşüncelere dalarak. "Belki bir gün sana oğlum Dakota'yı tanıştıtırırım. O, yarışlardan emekli olduktan sonra kurtardığım güzel bir beyaz Arap atı ve koşmayı çok seviyor. Colby'nin küçük vahşi yıldırım midillisi de aynı otlakta. O, itfaiye arabası kırmızısı ve adı Thor."

Emma, tabureyi de yanına alarak Jingle'ın diğer tarafına geçer.

"Çok isterim. Uzun zamandır ata binmedim," diye cevaplar, sırtı bana dönük. "Jake'in geçen yıl Claire'e kurallar koyduğunu biliyor muydun?"

"Bunu bilmiyordum." Claire ile ilk tanıştığımında, onun kardeşim için doğru kişi olduğunu ve evleneceklerini anlamıştım. Ailede herkes aynı şekilde düşünüyordu. "Kurallara uymadılar mı?"

"Oh, kuralları tamamen yok ettiler," diye gülüyor. "Bu, kendi kurallarımı düşünmemi sağladı."

"Mm. Meşhur beş kural," diye mırıldanıyorum.

"Artık geçerli değiller. Senin için," diyor, bana bakmadan fırçalamaya devam ediyor. Kafasının arkasına delik açacakmış gibi bakıyorum.

"Kesinlikle olmaz," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum.

Bana dönüyor. "Benim kurallarım bu şeyi engellemeyecek. Seni engelleyecek olan senin kendi kuralların olacak."

"Genelde öyle olur," diye itiraf ediyorum, peşinden gidebileceğim her potansiyel ilişkiyi durdurduğumun farkında olarak. Ama kimse beni durdurmamıştı... Emma'ya kadar. "Ne zaman benimle yaşamaya başlayacaksın?"

"Taşınmıyorum. Geçici olarak kalacağım," diye açıklıyor. "Ve ne kadar süre kalacağımı sorma, bilmiyorum."

Ona doğru yaklaşıp avucunu tutuyorum. Başparmağımla avucunun ortasını okşarken nefesi kesiliyor. Cebimden bir kalem çıkarıp ön kapımın şifresini yazıyorum. "Artık evimin anahtarları sende..."

"Sırada senin kalbin var," diye espri yapar. "İyi şanslar, bebeğim. İhtiyacın olacak."

"Ve bana bunu söyleyen herkese, yüzümde bir gülümsemeyle yanıldıklarını kanıtladım. Dikkatli ol; şansın gerçekten işe yarayabilir."

Yanaklarını nazıkçe avuçlarım ve burnumu burnuna sürterim. "Kalbin şu anda çarpıyor mu?"

Gömleğimi sıkıca kavrar. "Biliyorsun ki öyle."

Yavaşça eğilip onu tutkuyla öperim, parmaklarım saçlarının arasında dolanır. Onun dolgun dudaklarına gülümserken yanaklarım ısınır, onu yakınımda istiyorum. Her şey kaybolur ve dillerimiz dans ederken duygular hakim olur. Hava elektrikle doludur ve aramızdaki kıvılcım beni neredeyse yakıp kül eder.

"Noel boyunca benimle kal," diye fısıldadım. "Tamamdır."

Vagonu pavyonun yanındaki babama teslim ettik ve yolculuk çok keyifli geçti. O bana dizginleri nasıl kullanacağını gösterirken yanımda oturuyordu. O kadar çok gizli bakışlar ve sessiz sohbetler oldu ki, gülümsemekten kendimi alamadım.

"Emma'nın Hudson'la birlikte taşınacağını duydun mu?" Jake, Lucas'a soruyor Ağaç kesme ekipmanlarını bir düşük römorka yüklerken. Onun sözleri beni onunla ilgili düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Geçici olarak," diye cevap verdim, tepki göstermeden.

"Bana söyledi," diyor Lucas. "Bence bu harika. Umarım benim tatil arkadaşım olmayı kabul etmesine kızmazsın. Ama biz özel bir ilişkimiz yok."

Lucas'ın Emma'ya ilgi duyuyormuş gibi davrandığını neredeyse unutuyordum. "Hâlâ yalan söylüyorsun."

"Cumartesi gecesi onu gördüğümde, benimle birlikte yaşamayı teklif edeceğim. Bakalım kimi seçecek." Sesinde küstahlık var.

"Seninle çıkmayacak," diye karşılık veriyorum. Emma cumartesi günü meşgul olacağını söylemişti. Bunu mu kastetmişti?

Omuz silktili. "Ona sor. Kesinlikle benimle olacak. Hatta benim için etek giymesini bile istedim. Sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi kısar ve yumruğumu sıkarım. Onu sikmek için beş saniye Yu kalmıştır.

karı

"Hey, hey," diyor Jake. Tek bir bakışım, patlamak üzere olduğumu anlaması için yeterli.

patlamak üzere olduğumu anlaması için yeter.

"Emma kimseyle özel bir ilişki yaşamaz, Hudson," diyor Lucas. "Senle bile."

Bir adım öne çıkarım, ama Jake elini göğsüme dayar. "Bunu yapma."

Lucas araya girer, "Onu sahiplenmek istemiyor, ama başka kimsenin ona sahip olmasını da istemiyor. Bu korkakça bir davranış."

Eldivenlerimi çıkararak uzaklaşıyorum.

"Hey, henüz bitmedi," diye bağırır Lucas. Beni kışkırtma girişimlerinden yorgun düşmüş bir halde kamyonete atlarım. Jake yolcu koltuğuna oturur ve Lucas'ı geride bırakırız.

Kalçamdan telsizimi çıkarırım. "Hey, Mickey ve Branson, Lucas'la ekipman deposunda buluşup testere yüklemesini bitirmesine yardım edebilir misiniz?"

Cevap verip o tarafa doğru yola çıktıklarını söylüyorlar. Tam bir pislik değilim ve hak etse bile onu yalnız bırakmayacağım; daha sonra başka bir iş için ona ihtiyacım var.

"O yaşlarda biz de onun kadar aptal mıydık?" diye sorar Jake.

Gülüyorum. "Muhtemelen daha da aptaldık, ama benim buna sabrım yok. O beni sinirlendirdiğinde, oradan uzaklaşmak zorundayım."

Neredeyse on dakika boyunca sessizce yol alıyoruz. Yol düzleşiyor ama bazı yerlerde engebeli hale geliyor. Gelecek sezon öncesinde, yolun yüzeyi çamaşır tahtası gibi olduğu için düzeltmemiz gerekecek. Bu yol sadece çiftçiler tarafından kullanılıyor ve bizi yavaşlatıyor. Vakit nakittir.

"Lütfen beni ön kapıda indir," diyor Jake. Beş dakika uzaklıkta. "Bu yıl kurabiye yarışmasına katılıyor musun?"

Emma dışında başka bir konu açıldığı için minnettarım. "Her yıl katıldığımı biliyorsun."

"Ve kaybediyorsun." Bana dönüyor. "Bence çikolata parçacıklı cevizli olanları yapmalısın, aşık olduğunda pişirdiğin kurabiyeleri."

İnlerim.

"Emma katılıyor ve muhtemelen kazanacak." "Pfft.

İmkânı yok. Bu yıl ben kazanacağım." Duruyorum.

"Claire, Emma'nın kurabiye ustası olduğunu söyledi. Son ayrılığını atlatırken kurabiye yapmaya sarmış. Anlaşılan, bu konuda çok iyi olmuş. Onu yenmek için

Onu yenmek için bir mucizeye ihtiyacın olacak."

Bu benim kalbimi kırıyor. Üzgün olduğunda zihnini meşgul etmek için pişirmeyi kullanıyordu.

"Ya da belki onu takımıma alırım," diyorum ona.

O gülüyor. "Siktir, beni çok zengin edeceksin. Unutma, Sevgililer Günü'nden önce ödeme istiyorum. Üç büyük."

"Kamyonetimden defol," diyorum ve o hala gülümseyerek kapıya uzanıyor.

"Senin adına sevindim," diyor.

"Neden?"

Gülümser, söylemesine gerek yoktur. Aşık olma ihtimali havada asılı kalır.

Jake kamyoneti okşar ve uzaklaşır. Claire ön kapıda misafirleri karşılamak için beklemektedir. Yaklaşır yaklaşmaz, kollarını beline dolayarak boynunu öper. Claire döner ve dudakları birleşir.

Aklım hemen Emma'ya gider. Cebimden telefonumu çıkarır, bir şeyi doğrulamak için ararım.

HUDSON

Cumartesi gecesi için planın var mı?

EMMA

Var.

HUDSON

İptal etmen için seni ikna edebilir miyim?

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bugün olanlardan sonra, kardeşim mi onu kazanacak, yoksa ben mi?

Mesaj balonu birkaç kez belirip kayboluyor. Nefesimi tutarak cevabını bekliyorum.

EMMA

Üzgünüm, yapamam. Ama gelecek hafta sonu boşum. Şimdilik.

Belki de küçük kardeşim Emma'ya olan hisleri konusunda yalan söylemiyordur.
Belki de tatil için seçeneklerini değerlendiriyordur.

Bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum, çünkü aslında umurumda. Onları yıllar önce atlattığımı sanıyordum.

En azından destekleyici bir bakış bekleyerek Brody'ye bakıyorum, ama o beni görmezden geliyor. Babam asla bu kadar nazık değildir.

"Claire yolda," diye haber veriyor, telefonuna bakarak.

Birbirlerine bakışlar ve ben kapı kolunu çevirip içeri girerim. "Kapıyı kilitlemiyorlar."

"Bu pek güvenli görünmüyor," diyor babam, ama ben ilerlemeye devam ediyorum çünkü valizimi hazırlamam gerekiyor. Valizimi yerden kaldırıp yatağın üzerine koyuyorum. Birkaç saniye sonra, Tinsel kapımın önünden geçip gidiyor, zili çınlıyor.

"Tinsel. Psst Psst Psst," diye sesleniyorum. Çınlama duruyor ve onun koridorda donakaldığını hayal edebiliyorum. Ses yaklaşıyor ve ben onun yavaşça köşeyi dönmesini bekliyorum. Elimi parke zemine vuruyorum. "Buraya gel lütfen. Sana düzgün bir veda ve bir öpücük vermek istiyorum."

Bir adım ileri atar ama sonra durur. Eğilip çenesine uzanırım ama o kaçır.

"En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum!" diye bağıriyorum.

Sert ahşap zemine uzanıp tavana bakarak, günümü zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum — çok fazla sevimli sırıtış ve çalınan bakışlar.

"Emma," diyor Claire kapımda, beni korkutarak.

Otururum. "Aman Tanrım! Neden buradaki herkes hep böyle yapıyor?"

"Çok üzgünüm. Lütfen bana kızma. İstemiyorsan Hudson'la kalmak zorunda değilsin."

"Senin suçun değil. Daha iyi plan yapmalıydım." Kafamı sallayıp sesimi alçaltıyorum. "Ya da babam yapmalıydı. Noel'i burada geçirmek istediğini söylemişti. Neden bu kadar erken geldi?"

"Bilmiyorum. Aramızda kalsın, bence Ocak ayında emekli olacağını açıklayacak. Eminim bize daha yakın olmak için buraya emlak bakmaya gelmiştir."

"Bize mi?" Kafamı sallıyorum. "Claire. Buraya taşınmayacağım."

"Evet, taşınacaksın." Gülüyor. "Geçen yıl benim de yüzümde aynı ifade vardı." "Pfft. Dur. Peer pressure doesn't work on me. I'm immune,

hatırladın mı?" Dolaptan kokteyl elbiselerini alıyorum. Harper, akşam yemeğinde ihtiyacım olabileceğine inanarak onları paketlememi istedi.

"*Penis* baskısı yapar."

"İğrenç, kes sesini," diyorum ona, ama haklı. Hudson benim için *doğru kişi* beni terk etmem.

"Sence Hudson'ın yatağında uyumaya başlaman ne kadar sürer?"

Ona bir çift çorap fırlatıyorum. "Şanslıysam... *bu gece*."

"Kahretsin. Neredeyse ona acıyorum." Claire at kuyruğunu düzeltir ve oturma odasına doğru bakar.

"Öyle olmalı," diye kabul ediyorum. "Ona cehennemi yaşatacağım."

Beni her ittiğinde, ben de öne doğru sendeleyeceğim — en azından cehennemde bizim için bir şans olmadığını anlayana kadar. Onun geçmişiyile, cennet zaten söz konusu bile olamaz, değil mi?

O gülüyor. "Sadece benden önce hamile kalma, tamam mı?" "Lütfen. Bu tertemiz bir gebelik olur."

"Mucizeler her gün olur," diye kıkırdar.

"Claire!" Babam oturma odasından sesleniyor.

"Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

Başımı eğip gülümsüyorum. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Bu sezon o senin sorunun."

"Ugh." Kız kardeşim onlara doğru sürünerek gider.

"Kediniz beni ısırdı," diyor babam derin, sert sesiyle. Claire gülüyor. "Onu suçlayabilir misin?"

Ağır valizlerimi arkamda sürükleyerek Hudson'ın evine doğru ilerliyorum. Avucumda bana verdiği şifre var: 0704. Şifreyi giriyorum ve kapı kolu tıklayarak açılıyor.

O, kalbini de dahil olmak üzere her şeyi kilitleyen tek Jolly olabilir.

Giriş salonunda durup, ona ait olan bu alanı içime çekiyorum. Şöminenin üzerinde Colby'nin resimleri asılı — o gururlu bir baba ve harika bir baba.

Bakışlarım kanepeye kayıyor ve dün gecenin anıları zihnimi dolduruyor, beni canlı hissettiren hafif bir heyecan dalgasıyla dolduruyor.

Bavullarımı kapının yanında bırakıp merdivenleri çıkıyorum. Ayaklarımın altında birkaç tahta gıcırıyor ve merdivenlerin başında, her iki yanında kapılar bulunan geniş bir koridor beni karşılıyor. İlk kapı, oyuncaklarla dolu bir oyun odasına açılıyor ve bu oda, doğrudan Colby'nin odasına açılan Jack ve Jill banyosuna bağlanıyor.

Dinozorlar yorganında, perdelerinde ve duvar kağıdında var. Komodinin üzerinde bir lamba ve kırılmaz bir kılıfla korunan bir tablet duruyor. Köşedeki çocuk boyu masada bir defter ve boya kalemleri var. Masada, iki çöp adam çizimi üzerinde çalışıyordu: uzun olanın üzerine "Baba" yazılmıştı, küçük olanın üzerine ise kendi adı yazılmıştı. Babası gibi zeki bir çocuk.

Arka planda sosis şeklinde bir vücudu ve çöp adam bacakları olan bir midilli var.

Dudaklarım gülümsüyor; bu Thor olmalı.

Odanın dışına çıkıp Colby'nin odasına bakan kapıya doğru ilerliyorum. Kapı açıldığında boş bir alan görünüyor. Koridorun karşısındaki banyoya benzeyen banyodan geri dönüyorum.

Başka bir boş oda bulmayı bekliyorum, ama bunun yerine dört direkli bir yatakla karşılaşıyorum. Şifonyerin üzerinde duran fotoğraf albümleri tozla kaplı ve dolap çeşitli renklerde takım elbiselerle dolu.

Bu odaya çok uzun zamandır kimsenin girmediği belli.

Merakla komodine geri dönüp ilk albümü açtım. Fildişi sayfaların ortasında devasa bir düğün pastası yer alıyordu ve kalbim sıkıştı. Sonra, smokin giymiş yirmili yaşlarındaki Hudson'ın fotoğraflarına rastladım. Hayatının aşkıyla sonsuza dek sürecek bir ilişkinin başlangıcı olduğuna ikna olmuştu. En sevdiğim fotoğraflar, kardeşleriyle birlikte çekilmiş olanlardı. Jake ve Lucas çocuk gibi görünüyorlardı, ama orada birlikteydiler. Aralarındaki bağ açıkça görülüyordu.

Sayfayı çevirdiğimde, *o* belirir. Bu Meredith olmalı. Kısa boylu, sarı saçlı ve parlak mavi gözlü, bana hiç benzemiyor. Ne beklediğimi bilmiyorum.

İkisi birlikte olduğu sayfaları çeviriyorum ve o kadar mutlu görünüyor ki kalbim parçalanıyor. Hikayeleri mutlu sonla bitmemiş.

Kitabı kapatıp başka bir tane alıyorum. Bu fotoğrafta Hudson, neon yeşili şort ve parmak arası terliklerle, üstsüz bir şekilde ata biniyor ve bir gencin kendine güvenen cazibesini yansıtıyor. Kafasında Jolly Christmas Tree Farm beyzbol şapkası var ve kameraya orta parmağını gösteriyor. Fotoğrafı Jake'in çektiğini sanıyorum, özellikle de hemen ardından ikisinin selfie'leri olduğu için. Sanki ben de onlarla birlikteymişim gibi hissediyorum.

Albümler onun bakış açısından hayatını gösteriyor ve ben bu fotoğraflar aracılığıyla daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Hepsini incelemek istiyorum. Bir sonraki albümde, yıllar boyunca büyükannesiyle birlikte kurabiye pişirirken çekilmiş fotoğrafları ve Noel kurabiyesi yarışmasından birkaç fotoğraf var. Bir fotoğrafta, o...

"Benim tarifim kazandı!" yazan bir pankartı gururla tutuyor. Ağzım açık kalıyor. "Olamaz."

"Ne?" diye soruyor, kapının eşiğinde durup arkamdan beni izliyor.

Nefesim kesildi. "Kahretsin! Buradaki herkes insanlara gizlice mi yaklaşıyor? Ne zamandır oradasın?"

"Yeterince uzun süredir."

Albümleri kapatıp ona dönüyorum. "Burada olmamalısın," diyorum.

"Bu benim repliğim." Sırıttıyor. "Aradığını buldun mu?"

"Hayır. Sadece yüzleri çizilmemiş düğün fotoğraflarının olduğu bir albüm buldum. Fikrini değiştirirsen sana yardım edebilirim; yıllar boyunca bu konuda bolca pratik yaptım." Gülümsemeyi bastırıyorum. "Seni bu kadar mutlu görmek garipti. Cidden, yardım için iki kez göz kırpmanı bekliyordum."

O gülüyor ve ben de bu sesi daha sık duymayı kendime görev ediniyorum. Bu adam sert bir dış görünüşe sahip gibi davranabilir, ama aslında M&M gibi yumuşaktır.

"Evet, eskiden çok rol yapardım. Sevilmek ve beğenilmek isterdim. Artık değil. Şimdi hayat ne verirse onu alıyorum. İnsanlar beni olduğum gibi kabul edebilirler ya da hiç anlamazlar."

"Sen olduğun gibi kabul edilmeyi hak ediyorsun. O kadar da kötü değilsin." Yüzündeki ifade gevşer. "Sert bir imajımı korumam gerekiyor."

"Sırrın bende güvende. Her zaman. Sonsuza kadar burada saklayacağım." Kalbimi okşarım.

"Aynı şekilde." Göz teması kurmayı bırakıp odanın etrafına bakıyor. "Bu alanı beğenmezsen, mobilyaları başka bir yere taşıyabilirim. Aşağıda tam donanımlı bir banyosu olan bir ana yatak odası var, ama ben kullanmıyorum."

Nedenini sormak istiyorum, ama şimdi uygun zaman değil. Sonunda.

"Burası mükemmel, Hudson." Elimi şifonyerin üzerinde gezdiriyorum. "Bu el oyması mı?"

O başını sallar. "Evet. Büyük büyükbabam tüm bu takımı yaptı ve düşmüş eski bir meşeden el oyması yaptı."

"Harika. Bariz olanı söylemeye gerek yok, ama sanırım çok kullanılmış."

"Tonlarca. Nesiller boyu sevişmeler. Oh, ve o keçi kürkü şilte üzerinde uyumakta iyi şanslar," diye cevaplar.

keçi kürkü şilte üzerinde uyumak için iyi şanslar," diye cevaplar.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Yeni bir yatak gelene kadar senin yatağını kullanacağım galiba."

Yine güldü. "Evet, peki ben nerede uyuyacağım?"

Onun çekici Güney aksanına bayılıyorum.

"Benim yanımda."

Yemin ederim, o muhteşem sırıttış mükemmel dudaklarında yayılırken yeşil gözlerinin karardığını görüyorum.

Bizden daha büyük bir şeyin eşiğinde duruyoruz ve onu benimle birlikte bu adımı atmaya neredeyse ikna ettim. Birlikte aşık olma korkumuzla yüzleşeceğiz.

Sadece bir şansa ihtiyacım var... gerçek bir şansa.

BÖLÜM 18

HUDSON

"Yanımda," Emma bunu içtenlikle söylüyor ve bu benim kulağıma müzik gibi geliyor.

Beş yıldır hiçbir kadın yatağıma girmedi çünkü ben izin vermedim. Ama o?

"Bunu kaldırabileceğinden emin değilim, tatlım." Sözlerimde şüphe yok, sadece güven var, aramızda havada asılı kalan bir meydan okuma.

"Göreceğiz," diyor ve zarif bir hareketle dolaba doğru ilerliyor. "Bu takım elbiselerden birini giydiğini görmek isterim."

Şık bir smokini kaldırıyor, kumaş odanın yumuşak ışığı altında parıltıyor. Başını eğiyor, gözlerinde şakacı bir ışıltı var, sanki bunun vücudunun hatlarını nasıl güzelleştireceğini hayal ediyormuş gibi.

Kapı pervazına yaslanıyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Beni anlamaya çalıştığını söylerken şaka yapmıyordun."

"İyi şanslar, bebeğim. İhtiyacın olacak. Bana öyle dememiş miydin?" Smokin ceketinin cebine elini soktu, parmakları gizli hazineleri arıyormuş gibi kumaşı okşadı. Elinden, katlanmış fildişi rengi bir kağıt parçası çıkardı.

Bir adım öne atıp, o açmadan önce kağıdı elinden alıyorum. "Başka bir kadına yazdığım yeminleri okumak isteyeceğini sanmıyorum."

"Beni rahatsız etmez. Sen kimseye ait değilsin, Hudson." Sesi sarsılmaz, hem ilgimi çeken hem de beni tedirgin eden bir güçle doludur. "O sözleri yazarken ciddi olabilirsin, ama artık bir anlamı yok, değil mi? Sözler ucuzdur. Önemli olan eylemdir. Gerçekten önemli olan tek şey budur. Bu, öğrendiğim zor bir ders."

Kalbim sızlar, onun acısını düşünerek, böyle bir kalp kırıklığı yaşamak zorunda kalmamasını dilerim. Emma yanımdan geçer,

Kağıdı elimden alır. Onu takip ederim, merdivenlerden aşağı atlayarak inerken, bir enerji fırtınası gibi. Aşağıda, iki devasa valizi ve pembe bir spor çantası nöbetçi gibi sabırla beklemektedir.

Bir çift maşa alır, hareketleri akıcı ve kendinden emin, ve ocağı yakar. İkimiz de büyülenmiş gibi alevlere bakarız. "Onu yok edebilirim."

"Yap," diye fısıldarım, sesim sessizliği zar zor bozar. Ateş, sayfanın kenarını yakıp kül eder, sayfa titreyerek alev topuna dönüşür. Emma, sayfa kopup yere düştüğünde çığlık atar. Adrenalinle dolmuş bir şekilde, elinden maşa alıp yanan kalıntıları lavaboya atıyorum. Musluğu açıyorum, su akıyor ve unutmak için çaresizce uğraştığım geçmişimin küllerini yıkıyor.

"Sanki hiç olmamış gibi." Gülerек, havada dans eden hafif, neşeli bir ses çıkar ve bakışlarımı ağzına çeker.

Gülümsemem genişliyor, içimde bir heyecan kabarıyor. "Jake'in kuralları neydi?"

Kaşları yukarı doğru kalkar, gözlerinde alaycı bir ışıltı belirir. "Eninde sonunda soracağını biliyordum. Sınırları zorlayan sorular. Bu oyunu seviyorum. Bağlanmak yok, aşık olmak yok."

"Çünkü neye bulaştığını biliyordu ve bundan kaçınmaya çalışıyordu." Ama hissedebiliyorum, ondan daha hızlı ve daha sert bir şekilde aşık oluyorum. Onun ve Claire'in aşkı bir ay sürdü. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, dudaklarında şakacı bir gülümseme belirir.

Bu çok hızlı oluyor.

Emma beni yavaşça ördüğü karmaşık ağın derinliklerine çekiyor. Sonunda, yılın başında o ayrılrsa bile, kaçamayacağım bir şekilde tuzağa düşmüş olacağım. Onun kasabadan ayrılacağı düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor, panik safra gibi yükseliyor.

Dudakları düz bir çizgiye dönüşür, benim tedirginliğimi hissedince ifadesi değişir. "Ne oldu?"

"Ne kadar boka battığımı fark ettim." Kendimi uzaklaşmaya zorluyorum, düşünmek için alana, havaya ve zamana ihtiyacım var.

"Hudson," diyor, arkamdan geliyor. Emma gömleğimi tutuyor, beni döndürüyor ve önüme geçiyor. O eğilip kulağını göğsüme dayayarak hızla atan kalbimi dinlerken, ben kaskatı kesiliyorum. Bir parçam, parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdirmek, onun varlığının rahatlatıcı tanıdıklığı içinde kendimi kaybetmek istiyorum.

"Ben yanımdayım." Ellerimi tutar, sıkılı yumruklarımı açar ve sonra nazikçe bana sarılır. Nefesim sığdır ve kendime bu tedirginliğin geçici olduğunu hatırlatırım. Panik dalgası bazen dengemi bozar, ama genellikle rastgeledir, tam olarak tahmin edemediğim görünmez bir fırtınadır.

Ancak bu sefer, bir tetikleyici vardı.

Çenemi kafasına dayayıp, gözlerimi kapatarak kollarımı ona doladım, bu anı sonsuza kadar tutmak, onu asla bırakmak istemiyordum. Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl bu kadar bağlanabilirdim? Bu imkansız.

"Tavuk ne renk?" diye soruyor, sessizliği bozarak.

Havada yoğun bir sessizlik hakim ve onun rastgele sorusu beni tamamen şaşırtıyor.

"Affedersin. Ne?"

"Hayal et: bir tavuk tarlada duruyor. Ne renk?"

"Kırmızı." Kahkaha atıyorum, sesim karbonatlı içecek gibi köpürüyor. Gülümseme yüzümü gevşetiyor. "Peki ya sen?"

"Benimki de kırmızı." Gözlerinde sakinlik dans ediyor. "Bazen hayat çok zor geldiğinde, endişe tavuğumu düşünürüm. Kafamda horoz gibi öttüğünde, panik genellikle geçer."

İnanamadan başımı sallayarak burun kıvrırım. "Tavuklar *öyle* ötmez."

"Hayali tavuklarım öter ve ayrıca parlak altın yumurtalar da yumurtlarlar. Bazen de benekli yumurtalar."

"Ah, onlar bağımsızlar." Bu şakacı sohbet, kafamdaki karmaşık düşüncelerin arasında ferahlatıcı bir esinti gibi geliyor.

"Tamam, bu iyiydi." O gülüyor.

Kalbimin çoktan kırıldığını bilsem de, ondan uzaklaşarak aralarında mesafe yaratıyorum. "Teşekkür ederim."

"Herkesle paylaşmayacağın yanlarını bana çok fazla gösterdin. Maskenin ve kurduğun duvarların ötesini gördüm," Emma fısıldıyor, sesi içimde yankılanan yumuşak bir melodi gibi.

Gözlerine daha iyi bakabilmek için çenesini nazikçe kaldırırım. "Neden seninle daha önce tanışmadım? Ben..."

"Sakin kırık deme. Tabii aletin düzgün çalışmıyorsa..."

Kaşlarını kaldırarak alaycı bir şekilde sorar ve ben bu saçmalığa gülmeden edemem.

"Merak etme, gayet iyi çalışıyor."

"İyi." Kollarını göğsünde kavuşturur, yüzünde memnun bir ifade vardır. "Bu harika bir sohbetti. Ama valizimi boşaltıp yerleşmem gerek."

O valizlerine doğru ilerlerken, konuşmamızın ciddiyetini kafamdan atamıyorum. "Akşam yemeği için planın var mı? Saat yedi civarında acıkır mısın?"

"Planım yok." Sırtışı derinleşir, gözleri ağzımdan aşağıya, penisime kayar. "Ve açlıktan ölüyorum."

"Harika. Listeye *susuzluğu* da eklemeli miyim?" diye soruyorum, aramızdaki şakacı enerjiyi keyifle izleyerek.

Ellerini çırpar, kahkahası odayı aydınlatır. "Çok komik. Cevap evet."

"Biliyordum," diye cevap verdim, başımı sallayarak ön kapıya doğru yürümeye başladım. "Yedi civarında akşam yemeği hazır olacak."

"Sabırsızlanıyorum," diyor bana.

Dönüp ona baktığımda, beni izlediğini gördüm, yüzünde beklenti ve tam olarak tanımlayamadığım daha derin bir duygu karışımı vardı. Dudak köşesini ısıırıyordu, bu bilinçsiz hareket kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu.

"Mahvoldum," diye mırıldanıyorum, arkamdan kapıyı kapatırken, ani ses bana yankılanıyor. Eve neden geldiğimi bile hatırlamıyorum.

Colby'yi sırt çantasıyla mutfağa götürüyorum. Annemle vakit geçirdikten sonra yeni dönmüş ve heyecanı yüzünden okunuyor. "Hadi gel. Sana bir sürprizim var."

Emma'yı görür görmez koşarak ona sarılır, yüzü saf sevinçle parlar. "Aman Tanrım! Seni özledim!"

"Ben de seni özledim," diye cevapladı Emma, sıcak ve samimi bir şekilde, güzel yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

"Emma'nın yanına oturabilir miyim lütfen?" Colby parmaklarını birbirine geçirip yalvarır, büyük, yuvarlak gözleri umutla parlar. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"O sorun değil diyorsa sorun değildir," diyorum, ikisini gülümseyerek izlerken.

"Sorun yok," diye cevaplar Emma ve ben masada ona yer açmak için tabağını kenara çekince, şakacı bir şekilde onunla beşlik çakar.

O, sandalyeye oturur ve devasa köftelerle dolu devasa spagetti tabağına bakarken heyecanı yüzünden okunur.

"Yaşasın! En sevdiğim yemek!" diye bağırır Colby, sevinçle çatalını alır ve köfteleri keser. "Teşekkürler baba!"

"Rica ederim. Şimdi, seninle bir şey konuşmak istiyorum," derim, neşeli kaosun ortasında ciddi bir tonu korumaya çalışarak.

Bu sırada Emma, bir çubuk ekmek alır ve ısırır, sıcak, tereyağlı dokusunun tadını çıkarır.

Colby merakla başını sallar. "Tamam."

"Emma'yı birkaç hafta bizimle kalması için davet ettim. Babası şehre geldi ve yatak odasını ona vermek zorunda kaldı," diye açıklıyorum, Colby'nin yüzünde farkındalığın belirdiğini izleyerek.

Gözleri büyür ve duyulabilir bir şekilde nefesini tutar. "Gerçekten mi? Benim odamda yatabilirsin. Yatağımı kullanabilirsin!" diye teklif eder, gençlik cömertliği parıldayarak.

Emma onun bu ani tepkisine güldü. "Bu çok güzel bir teklif, ama üst katta fazladan bir yatak var, o yüzden seninkini kullanmam gerekmiyor. Yine de çok nazıksın. Eminim yatağın çok rahattır."

"Öyle! Bulabileceğin en iyi yatak ve yastık," diye gururla ilan eder, sanki rahatlığı için kişisel olarak sorumluymuş gibi göğsünü şişirir.

"Mmhm." Emma, çatalındaki makarnayı çevirip bir ısırık alır ve konuşurken ağzını nazikçe kapatır. "Vay canına. Neden en sevdiğin yemek olduğunu tamamen anlıyorum."

"Benim gerçek teyzem olabilir misin? CeCe gibi?" diye sorar Colby, gözleri umutla dolu.

Emma gülümser, ağzının köşeleri neşeyle yukarı doğru kıvrılır. "Aslında, bununla ilgili tüm detayları öğrendim. Anlaşılan, bunun gerçekleşmesinin tek yolu Lucas amcanla evlenmek."

Emma bana baktığında çatalımı biraz daha sıkı tutarım, aniden koruma içgüdüğü damarlarıma yayılır. "Ama bu asla olmaz," diye aceleyle araya girerim, kalbim biraz hızlanır.

"Kim bilir ne olabilir?" Emma omuz silkiyor, gözlerinde şakacı bir ışıltı var. Bundan zevk alıyor.

"Lucas amcamla evlenip teyzem olmalısın," diye ısrar etti Colby, sanki bu dünyadaki en mantıklı öneriymiş gibi. Onun coşkusu bulaşıcı bir naiflikti.

"Yemekten sonra banyo zamanı," diyorum, Emma'nın kardeşimle evlenmesi konusunu konuşmaktan kaçınmaya çalışarak.

O şiddetle başını sallar. "Hayır!" diye bağırır, sesi protesto etmek için yükselir.

Yemek masasında onunla tartışmamak gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Tamam. Bugün için minnettar olduğun bir şey var mı?" diye soruyorum, bu bizim her akşamki geleneğimizdir.

Göz kapakları ağırlaşıyor; yorgunluğun onu sardığını görebiliyorum.

"Bugün Evie bana bir çıkartma verdi, ben de onu klasörüme yapıştırdım. Kalp şeklindeydi," diye anlatıyor, bu anı onu gülümsetiyor.

"Evie kim?" diye sorar Emma.

"Görünüşe göre gelecekteki gelinim," diyorum gülerek ve masaya sıçrayan sosu silmek için ekstra peçeteye uzanıyorum.

"O yedi yaşında," diye Emma'ya ciddiyetle açıklıyor. "Davidson'ın ablası. Çok tatlı ve güzel pembe tırnakları var."

Emma şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Yedi mi? Vay canına. Yaşlı kadınlardan mı hoşlanıyor?"

"Belki," diye mırıldanır, gözlerine tam olarak bakamadan, utangaçlık belirtileri gösterir.

"*Emma* senin için çok yaşlı," diye araya giriyorum, ani gerginliği yatıştırmaya çalışarak.

"Bir gün ben de yetişkin olacağım," diyor, sanki bu yadsınamaz bir gerçekmiş gibi.

"Otuz yaşına geldiğinde beni bul," diye şaka yapar Emma ve yemin ederim ki, onun yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir.

Böyle anlarda, onun ikimizi de parmağında oynattığını anlıyoruz.

Sonunda tabaklarımız boşaldı ve hepimiz doymuş bir şekilde sandalyelerimize yaslanıp memnuniyetle iç çekiyoruz.

"Bulaşıkları ben yıkarım," diyor Emma, kararlı bir şekilde koltuğundan kalkarak.

"Ben hallederim," diyorum ona, tabakları üst üste koyup dikkatlice dengeliyorum. "Banyo zamanı, Colby."

"Hayır!" diye bağırır, sesi yine yükselir ve Emma ona döner, kaşları hem şaşkınlık hem de endişeyle kalkar.

"Lütfen benim için banyo yapar mısın?" diye sorar tatlı bir sesle, cazibesiyle onu ikna etmeye çalışır.

Küçük göğsünü sıkıca kollarını kavuşturur, yüzünde küçük bir yüz buruşturma belirir. "İstemiyorum!" der, kararlı bir şekilde.

Emma bir dizinin üzerine çöküyor, büyük kahverengi gözleri parlıyor. "Ama lütfen dedim. Bavulumda mavi sakız kokulu köpük banyosu olduğunu söylesem ne dersin?"

"Hayır."

"Hm. Oh, suyun rengini de maviye çevirdiğini söylemiş miydim? Çok havalı."

Dudaklarını içine çekip parmaklarını birbirine kenetledi, bu da ilk direnişine rağmen ilgisini çektiğinin ince bir işaretiydi.

"Hadi. Gidip deneyelim. Seve seve paylaşırım."

Colby elini tutar ve birlikte merdivenleri çıkarlar, neşeli sohbetlerinin sesi merdivenleri çıkarken yavaş yavaş kaybolur.

"Hemen geliyorum," diyorum ona, lavaboda bulaşıkları yıkarken. Ilık su ellerimin üzerinden akıyor ve ben temizliğin ritmine odaklanıyorum. Colby yatağa girince bulaşık makinesini dolduracağım, gece için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.

Banyoya gittiğimde, Emma tuvalete oturmuş, Colby ile neşeyle sohbet ediyor. Küvet, söz verdiği gibi yarısı su ve köpüklü mavi baloncuklarla dolu. Bu, bembeyaz porselenle canlı bir kontrast oluşturuyor ve tüm sahneyi neredeyse büyülü hale getiriyor.

"Teşekkürler," diyorum ve o zarif bir şekilde yerinden kalkıyor. "Tartışmadığın için mutluyum."

"Rica ederim." Emma ayağa kalkar ve benimle yer değiştirir, neşeli tavırları odayı aydınlatır. "Bana borçlusun," diye fısıldar.

Onun dirseğini tutuyorum. "Hesabıma ekle."

O bizi terk ederken, Colby duş duvarına baloncuklar üfler, baloncuklar patlayıp dağılırken kıkırdar. "Emma artık bizimle mi yaşıyor?"

"Sadece Ocak ayına kadar, sonra New York'a geri dönecek," diyorum, ses tonumu sakın tutarak, onun merakını gidermek istiyorum.

"New York mu? Neden?"

Sorularını elimden geldiğince cevaplıyorum.

Küvetten çıktıktan sonra pijamalarını giyer ve bu geceki kitabı seçmesine izin veririm. Göz kapakları ağırlaşana kadar okurum ve sonunda uykuya dalar.

Aşağı kata inerim, sessiz evin keyfini çıkararak oturma odasına yaklaşıyorum. Emma yerde uzanmış, poposu havada, egzersizine odaklanmış durumda. Dikkatlice, kararlılığı belli olan bir şekilde kendini plank pozisyonuna indirir. Onu bir süre izledikten sonra, mutfığa girerim, burada olduğumu bilmesi için ses çıkarırım.

Buzdolabını açtığımda, tertemiz bir iç kısım ve her şeyin düzgünce kaplara bölünmüş olduğunu görüyorum. Tezgahlar bile temizlenmiş ve düzenlenmiş. Yapacak hiçbir şeyim yok.

Emma'nın plank pozisyonuna devam ettiği, kaslarını yoğun bir çaba ile esnettiği oturma odasına geçiyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum, akşam işlerim bittiği için biraz kararsız hissederek. Duş almak ve biraz kitap okumak, gevşemek için iyi bir yol gibi geliyor.

"Sen o yemeği hazırladıktan sonra en azından bunu yapabiliyordun," diye cevaplar, konsantrasyonunu bozmadan. Nefesi düzenli hale gelir ve kendini ayakta tutmak için ne kadar güç harcadığını görebilirim. "Ve gelecekte, doğru bir şey yaptığımda, kabul edeceğim tek cevap 'teşekkür ederim' veya 'afetin kızım' olacaktır."

Alnında ter damlaları parıldarken, sakın nefesler alarak kendini topladı.

"Önümüzdeki birkaç gün ortalarda olmayabilirim. Kız kardeşime Black Friday sevkiyatını boşaltmasına ve dükkânı hazırlamasına yardım edeceğime söz verdim. Fırtına nedeniyle eleman sıkıntısı çekiyor."

"Emma. Bana haber vermek zorunda değilsin," diyorum, sesim yumuşak.

Dirseklerine doğru kayıyor. "Teşekkür ederim" ya da "afetin kızım". Sonunda öğreneceksin.

Saçları dağınık bir şekilde başının üstünde duruyor. Vücudunu aşağıya doğru taradığımda, küçük bir şort ve dar bir spor sütyeni giydiğini fark ediyorum. Bu kombinasyon hayal gücüne pek yer bırakmıyor ve nefesim kesiliyor.

Baştan çıkarıcı kadın.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, kararlılığım sarsılırken merdivenlere doğru ilerliyorum. Aramıza biraz mesafe koymazsam, dudaklarımın yine onun dudaklarını bulacağından ve kontrolümüzü kaybedeceğimizden korkuyorum. Ve bunu yapmaya devam edemem.

"Mm. Gördün mü? Sen *çok* iyi bir çocuksun," diyor, şehvetli ve alaycı bir sesle. Bu çok seksi; sanırım övgü fetişi olacağım.

BÖLÜM 19

HUDSON

İKİ GÜN SONRA

"Colby, ne dersin?" Kafamı eğip, onun ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi," diyor Heather'a, yüzünü kanepeye gömüyor.

Bugünlük işi bitmiş ve bunun son görüşme olmasına şükrediyorum. Sabah saat 10'da başladık ve en az dokuz bayanla görüştük, her biri evimize farklı bir kişilik kattı, kahkahaları ve umutlarıyla ortamı doldurdu.

Onu kapıya kadar geçirdim, zihnimde düşüncelerim hızla dönüyordu. "Yarın öğleden önce bir karar vereceğim. Sadece işe alınırsanız ararım, tamam mı?"

"Sizden haber almayı umuyorum." Bana göz kırpar, büyük mavi gözleri beklentiyle parıltıyor.

"Teşekkürler," diyorum beceriksizce ve o, dramatik bir şekilde ölü numarası yapan Colby'ye el sallamak için eğilirken, onların etkileşimine gülümsemeden edemiyorum.

"Hoşça kal, Colby," dedi tatlı bir sesle.

Colby, isteksizce elini kaldırıp el sallar ama ona bakmaya bile tenezzül etmez. Kapıyı kapattıktan sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturur ve kanepenin üzerine onun yanına otururum.

"Dik otur. Bu çok kaba bir davranıştı."

Küçük bedeninden gelen bir homurtuyla dediğimi yapar, ama inatçılığından vazgeçmez.

"Teşekkürler. Şimdi, en çok kimi beğendin?" diye soruyorum, onu bu ruh halinden çıkarmaya çalışarak.

Yüzünü dramatik bir şekilde buruşturur ve parmaklarını birleştirerek sıfır işareti yapar.

"Hadi ama. Hepsi çok iyi insanlardı. Heather harikaydı."

"Bana bebek gibi konuştu." Yüzü, kırılmış gibi buruşur. "Oğlum, bence bu sadece ses tonu," diye sabırla açıklıyorum. "İnsanlar ses tonlarını ses tonlarını değiştiremezler."

Kafasını kararlı bir şekilde sallar, kahverengi bukleleri zıplar. "Baba, hepsi çok tuhaftı. Her biri!"

Gülmemeye çalışıyorum, dürüstlüğü ferahlatıcı, ama haklı. Bu bir görüşmeden çok... ilk randevudan önceki bir görüşme gibiydi. Her bayan etkileyici görünmek için giyinmişti, ama hiçbirinin Colby ile bahçede oynayıp, yaprak ve çamurdan kaleler yapacağını hayal etmek zordu.

"Mükemmel dadıyı seçeceğiz. Tamam mı?" Onu sakinleştirerek omzuna hafifçe bastırdım.

"Daha iyisini yap, baba." Ciddi ve kararlı küçük yüzü, alaycı bir şekilde kızgınmış gibi davranmam için yeterli.

"Donna'yı arayabilir miyiz?" diye ekledi, tanıdık bir yüz görme umudu belliydi.

Konuşmamıza devam edemeden, kapı aniden açılır. Annemi görmeyi bekleyerek başımı çevirdiğimde, Emma'nın orada durduğunu görünce şaşırıyorum.

Bir eliyle kocaman güneş gözlüklerini gözlerinden çıkarırken, diğer eliyle alışveriş çantasını dengeliyor. Taşındığı gecedan beri onu görmemiştik; Claire'e dükkanda yardım etmekle meşguldü.

"Emma!" diye bağırır Colby, yüzü heyecandan parıldayarak. "Seni özledim!" Tereddüt etmeden kanepeden kalkar ve kolları açık bir şekilde ona doğru koşar, onu sıkıca sarar.

"Ah, ben de seni özledim! Hem de çok!" diye mırıldanır, Colby ona sarılırken sırtını okşar. Colby'ye bakar, sonra bana döner. "Bugün CeCe teyzeye yardım ettikten sonra sana çok havalı bir şey aldım."

"Ohh," diye fısıldayarak, ayaklarından sıçrayarak kanepeye doğru yürürler. Kadın ona çantayı uzatır ve ben onun yüzünde beliren şaşkınlığı izlerim.

"Nedir bu? Anlamadım?" Ağırlığını değiştirir, gözleri kadınla çanta arasında gidip gelir.

Emma kanepeye oturur, gözleri onunla heyecanla buluşur.

"Bu sihirli!" der Emma dramatik bir tavırla, parmağıyla paketin üzerine vurarak. "Bu minicik kapsüller bu kadar büyük dinozorlara dönüşecek." Parmaklarını yaklaşık üç inç aralıkla açar.

"Vay canına." Gözleri büyüdü, Emma'nın büyüüne tamamen kapıldı. Ben de öyle; bunu anlatırken yüzündeki ışık bulaşıcıydı.

"Banyo zamanında kullanabiliriz diye düşünüyordum!" Emma heyecanla ekler ve Colby'nin yüzü anında bir gülümsemeye bürünür, önceki ilgisizliği bu yeni macerada unutulur.

İşte bu. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, geçici bir döneme mükemmel bir çözüm bulduğunu fark ediyorum. "Akıllıca," diyorum, sesimde bir parça hayranlık var.

Colby çantadan birkaç parlak kapsül çıkarır, heyecanı odaya yayılır.

"Bunların hepsi benim için mi?" diye ciyaklar, gözleri parıldayarak, sanki ona bir milyon dolar vermiş gibi oturma odasında dolanır. "Hemen banyo yapabilir miyim?"

Emma başını sallar, gülümsemesi hiç bozulmaz. "Henüz değil. Sadece baban izin verdiğinde." Ona yaklaşır, varlığı davetkardır ve Colby, sanki o bir melekmiş gibi ona bakarken gözleri büyür. *Öyledir de.* "Bana hangi dinozorların yumurtadan çıktığını göstereceğine söz vermelisin, tamam mı?"

"Söz veriyorum! Söz!" Sesi, bastıramadığı bir sevinçle doludur.

Boğazımı temizlerim. "Tamam, Bee. Sanırım Mimi'nin arabası geliyor."

"Eve gittiğimde banyo yapabilir miyim?" Colby'nin heyecanı hissedilir. İçimi bir sıcaklık kaplar ve gülümserim. "Bu gece Mimi'de kalacaksın, unuttun mu?"

Mimi'de kalacaksın, unuttun mu? Pizza partisi var, hatırladın mı?"

"Oh evet!" Anlayışla yüzü aydınlanır. Dönüp uzaklaşır, ama sonra Emma'ya geri koşar ve onu dürtüsel bir şekilde kucaklar. "Çok teşekkür ederim!"

Emma da onu sıkıca kucaklar, sevgisi açıkça bellidir. "Rica ederim."

O gözden kaybolduğunda, büyük koltuğa yaslanıp Emma'nın kendini toparlamasını izlerim. "Bir problem çözücü. Bunu sevdim."

"O yaştaki tüm kokuşmuş küçük çocuklar banyo zamanından nefret eder. Umarım sana uygun birini bulmuştundur," diye cevaplar ve bana şakacı bir bakış atar.

"Evet, aslında yaptım," diyorum, kalbim hızla atıyor, çünkü ona.

Sen, demek istiyorum. Bu çok açık. Kristal kadar net.

Emma ayağa kalkar, ayrılmaya hazırlanırken enerjisi değişir. "Peki, Bu akşamki randevuma hazırlanmam lazım. Geç kalamam." Zarif bir şekilde topuklarını döndürerek merdivenlere doğru yürümeye başlar, kendine güveni göz alıcıdır.

"Sen çok sevimlisin," diyor hafifçe, Colby'nin yanından geçerken, Colby annemin evinde geçireceği gece için dolu bir çanta ile bana doğru geliyor. Kiliseden, eskiden bakmasına yardım ettiği birkaç çocuk da geliyor, hepsi Colby'nin yaşlarında. Annem, çocuklar oynarken onların büyükanneleriyle sohbet etmekten hoşlanıyor. İlk başta, kaostan endişe duyduğum için ona hayır dedim ve o da üzüldü, Colby'nin sonsuza kadar bu yaşta kalmayacağına dair bir nutuk attı.

Bir araba kapısı çarpıyor ve Colby annemi selamlamak için koşuyor. Annem içeri girer girmez, sanki onu yıllardır görmemiş gibi gülerek annemin kollarına atlıyor.

"Geçen haftadan beri 5 kilo mu aldın?" diye şakacı bir sesle sorar, sesi sevgiyle doludur.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ayakta duruyorum. "Muhtemelen ona yedirdiğin tüm Cadılar Bayramı şekerlerinden dolayısıdır."

Yukarıda su açılır, sabit akışı Emma'nın randevuya hazırlandığını hatırlatır. Annem yukarıya bakar.

"Hâlâ büyük boy pepperoni pizza istiyorsun, değil mi?" diye sorar, dikkatini tekrar bana çevirerek.

"Evet," diye cevap veriyorum ve kartımı ona uzatıyorum. Kartı almıyor. "Hayır."

"Lütfen ödemeyi ben yapayım," diyorum.

"Kesinlikle olmaz. Torunuma ve onun çalışkan babasına ikram ediyorum. Sabah görüşürüz." Kahve masasındaki renkli dinozor kapsüllerine bir bakış atıyor, gözlerinde onay var.

"Bunları getiren kişiyi işe almalısın. Bu çok zekiceydi. Benim aklıma gelmediği için üzüldüm," diyor Colby, küçük bacaklarıyla var gücüyle onu verandadan aşağı sürüklerken.

"Sabah hava kötü olacakmış," derim kapıya doğru ilerlerken, sesimde hafif bir endişe belirir.

"Duruma göre hareket ederiz," diye beni rahatlatıyor. "Olabilecek en kötü şey, bu küçük veledi pazartesiye kadar burada tutmak zorunda kalmam."

"Tabii. Umarım bu gece tüm dedikoduları öğrenirsin," diyorum ve gülümsüyorum, sonra onun merdivenlerden aşağı kayboluşunu izliyorum.

İçeri girip, bugün röportaj yaptığım herkesin notlarını karıştırıyorum, sayfalar hırslı hayallerle dolu. Bazı özgeçmişlerde fotoğraflar bile var.

Yirmi dakika sonra, Emma saçları yeni kurutulmuş ve bakır gibi parıldayan bir şekilde merdivenlerden aşağı iner. Kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran, çok kısa, parlak kırmızı bir etek giymiş, bronz teniyle kontrast oluşturan beyaz tüylü bir kazak giymiş. O anda, sanki bir rüyadan çıkmış gibi görünüyor — hayal gücümün sınırlarında baştan çıkarıcı bir şekilde dans eden, canlı, gerçeküstü bir fantezi.

Zihnim hızla çalışıyor, her düşünce hayranlık ve şaşkınlığın karışık bir karmaşası. "Vay canına. Sen..."

Kelimeler rüzgarda yapraklar gibi dağılıyor. Konuşamıyorum.

"Hemen çıkmazsam geç kalacağım," diyor, telefonuna bakarak, ışığı gözlerinde yansıyor. Yanımdan geçerken, ona uzanma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Elini tutuyorum ve nazikçe çekerek beni doğru çekiyorum.

"Beni özlemişsin gibi davranıyorsun," diyor alaycı bir şekilde.

"Özlemişsem ne olur?" Yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başlar; ağzım onun ağzının üzerinde durur, ama tereddüt ederim, başımı döndüren duygularımın girdabına kapılırım.

O inliyor. "Çok sinir bozucusun!"

"Sinir bozucu olan ben miyim? Kendine bir bak! Bu kıyafetle ve bu kadar güzel kokarak." Parfümünün kokusu beni sarar, başımı döndürür, ama onun kardeşimle çıktığını bilmek, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakar.

Oturma odasından geçip dışarı çıkıyor, silueti verandanın sarı ışığıyla aydınlanıyor. Nefes verirken ağzından dumanlar çıkıyor, soğuk gece havasını keserken arabasına bakıyor. Bir düğmeye basınca motor gürültüsüyle çalışıyor ve farlar yanıyor.

"Senin neyin var?" diye soruyor, başını sallayarak, ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirliyor.

Onu dirseğinden tutup kendime doğru çekerim, aramızdaki sıcaklık hissedilir. "Kıskanıyorum, tamam mı? Söylememi istediğin bu mu? Senin başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek..."

Geyik gibi gözleri benimkilerle buluşur. Kahkaha patlar ve aramızdaki boşluğu doldurur. Bu durumda komik bulduğum hiçbir şey yok.

Emma'nın ifadesi yumuşar ve eli yanağıma dokunur, bu nazik dokunuş omurgamdan aşağı bir titreme gönderir. "Bana güveniyor musun?"

Gözlerimi kapatıp, cildime dokunan parmaklarına odaklanınca öfkemin kenarları kaybolur. "Bilmiyorum."

"Bu senin şansın," der, bir adım öne çıkar, kendine güveni bir fener gibi parlar.

Onun önünde şeffaf bir şekilde duruyorum; Emma savunmamı kolayca görüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatarak çenesini kaldırıyorum ve gözlerime bakmasını sağlıyorum. Yavaşça eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Elleri gömleğimi kavıyor, parmakları kumaşı bükerek beni kendine çekiyor. Beklenmedik bir inilti kaçıyor ağzından.

"Bu ne içindi?" diye sorar nefes nefese, gözleri şaşkınlıkla açılmış.

"Mistletoe altında güzel bir kadını öpmek için fırsatı asla kaçırmazsın. Bu uğursuzluk getirir," diye cevap veriyorum, nefesinin sıcaklığını benimkiyle karıştığını hissederek.

O sırtıyor ve kafasında bir şeyler döndüğünü, zekice bir cevapla karşılık vermeye hazır olduğunu görebiliyorum.

"İstersen iş senin," diyorum, kalbim hem heyecan hem de korkuyla çarpıyor. Hayır diyebilir.

Bunun yerine, yüzünde bir gülümseme belirir ve mükemmel dişleri ortaya çıkar. "Ciddi misin?"

"Colby'yi mutlu ediyorsun," diye mırıldanırım, sözlerim düşünmeden ağzımdan dökülür. "T-Rex'ler ve su parkları gibi. LEGO ve çikolatalı doğum günü pastası. Ona bunu reddedemem."

"Ama sen bunu kendine çok kolayca reddedebilirsin," diye karşılık veriyor, sesinde bir parça hayal kırıklığı var. Sözleri bıçak gibi kalbimi deliyor ve onun ne kadar acı verici bir şekilde haklı olduğunu anlıyorum. Düzensiz bir nefes alıp, yanına yaklaşıyorum, belimi korkuluğa dayayıp onu izliyorum.

Gözlerime bakmıyor. Birkaç dakika önce eğlenceli, neşeli olan kişi ortadan kaybolmuş, yerine ciddiyet gelmiş. Ortam ağırlaşıyor.

"Seninle benim aramdaki en büyük fark, senin aşktan kaçmaya kararlı olman. Ben ise *her zaman* ona doğru koşacağım."

Büyük elim saçlarını okşadı ve hafifçe çekti. Dudaklarımız birbirine çarptı ve nane diş macununun tadını aldım. Dudaklarından bir inilti daha kaçtı ve tek bir kaderi olan bir kamikaze pilotu gibi kontrolden çıktığımızı anladım. Hava yoğunlaştı. Elektrikli ve tüketiciydi, aramızda oluşan kaosla yüzleşmemi zorluyordu.

"İkimiz de bundan sağ çıkamayacağız," diye fısıldıyorum ağzına, başparmağım kızarmış yanağına hafifçe dokunuyor. İstek ve ihtiyaçla dolu gözleri sözlerimle genişliyor ve yüzeyin altında kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum.

"Umurumda değil." Bu cesur sözlerle, dudaklarımı çekiyor, eğlenceli ama baş döndürücü bir hareketle tüylerimi diken diken ediyor. Zevkten gözlerim geriye dönüyor, arzusun çekiciliği ve durumumuzun ciddiyeti karşısında kendimi kaybediyorum. "Bu akşamki planlarını iptal et," diye ısrar ediyorum, sesimdeki aciliyet çaresizlikle karışıyor

çaresizlikle doludur.

"Yapamam." Benden bir adım uzaklaşır ve o anda, onun sıcaklığını sonbahar rüzgârının ani soğuğu gibi kaybettiğimi hissederim. Yanakları koyu pembeye dönmüştür ve dudakları yakınlığımızdan dolayı hafifçe şişmiştir. NASA'nın onun rujunu icat etmiş olması gerektiğine eminim, çünkü tüm bu olanlara rağmen ruj u hiç bozulmamış ve mükemmel bir şekilde yerinde durmaktadır.

Emma, arabanın farlarının ışığında silueti belirirken, merdivenlerden aşağı inerken arkasına bakmıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, onu kalmaya ikna edemediğim için içimde bir hayal kırıklığı kabarıyor. "Lucas'a siktirip gitmesini söyle," diye bağıriyorum, sözlerimin acısı sessiz akşam havasında yankılanıyor.

"Söylerim," diye cevaplar, sesi sabit ama belirsizlikle karışık. "Beni bekle, tamam mı? Döndüğümde konuşuruz."

Bunun üzerine Emma arabasına biner, kapının çarpma sesi sessizlikte yankılanır. Araba garajdan çıkar ve arka lambalar karanlıkta kaybolunca, ben de arkamı dönerim, göğsümdeki ağırlık daha da artar.

Kıyafetlerimi değiştiriyorum, her hareketim tuhaf bir şekilde robotik, sanki savaşa hazırlanıyormuşum gibi.

Şu anda, bu gezegende bana yardım edebilecek tek bir kişi var.

Ve şüphesiz pişman olacağım bir şey yapmadan önce onunla konuşmam gerekiyor.

BÖLÜM 20

EMMA

Hudson'ı o ifadeyle bırakmak zordu, ama zor bir yol olsa da bana güvenmeyi öğrenmesi gerekiyor.

Bu gece döndüğümde, konuşacak çok şeyimiz var. Son iki günümü, yaşadıklarımızı düşünerek geçirdim. Onunla ne kadar yükseğe tırmanırsak, birlikte o kadar sert düşeriz. İyileşen kalbim bir kırılmaya daha dayanamaz, ama o da aynı riski almaya hazırsa, benim için bu riski göze alırım, bu sadece Ocak ayında ayrılana kadar olsa bile.

Tatilde onunla birlikte olmak, hiç birlikte olmamaktan iyidir, buna gerçekten inanıyorum. Hudson Jolly, Bay Huysuz, beni gülümsetiyor. Karnımda yine kelebekler uçuşuyor ve park ettikten sonra sinirlerim beni ele geçirmeye başlıyor.

Derin bir nefes alıp arabadan inerim ve kapıyı çalarım.

Yerde hafif adım sesleri duyuyorum, ardından hafif bir kahkaha geliyor. Kapı açılıyor ve parlak yeşil gözlü yaşlı bir kadın karşımda belirliyor. Beni hemen içine çekiyor.

"Sen Mawmaw olmalısın."

Gülümsemesi altın rengi güneş ışığı gibi parlıyor.

"Sen de torunumla evlenecek kadın olmalısın." Beni kollarına alır ve kokusu kahverengi şekeri andırır.

Sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi ona sarılırım. "Beni gururlandırıyorsunuz."

Ama... hangi torunum?"

"Seni şimdiden seviyorum," diye haykırıyor. "Ama hangisi *olduğunu biliyorsun*."

Claire, onun kasabanın dedikoducusu olduğunu söylemişti. Kahve masasının üzerinde dağılmış Texas Monthly dergilerinin arasında benimle ilgili bir dosya saklıyor olsa şaşırmazdım. Kanepenin arkasında tığ işi bir battaniye asılı

kanepenin arkasında asılı ve arkasında düzinelerce battaniyeyle dolu bir sehpa var; hepsini kendisinin yaptığını sanıyorum.

Çocukların fotoğraflarıyla süslenmiş dar bir koridordan onu takip ediyorum. Havada yemeklerin lezzetli kokuları yayılıyor. Midem guruluyor, ama her fotoğrafı incelemek için yavaşlıyorum.

Onun gururlu bir büyükanne ve büyük büyükbaba olduğu açık.

"Vay canına," diyorum, Hudson'ın kep ve cüppe giymiş fotoğrafının önünde durarak. Yeşil gözleri sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi içimi görüyor gibi. "Cookie tarım alanında yüksek lisansını tamamladı," diyor.

"Bunu başaran ilk torunumuzdu, hem de sınıfının birincisi."

"Yani o akıllı bir çocuk mu?" diye espri yapıyorum ve o gülüyor. Ona Cookie demesi o kadar sevimli ki, kendimi zor tutuyorum. Hudson hakkında öğrenecek çok şeyim var ve umarım bir gün onu avucumun içi gibi tanıyacağım.

Bu düşünce yüzümde bir gülümseme bırakıyor.

O yemek odasına girerken, Claire'i görüyorum. Tabii ki erken gelmiş; geç kalmak onun için büyük bir günah. Evin karşı tarafına park etmiş olmalı.

Masada altın kahverengi kızarmış tavuk, peynirli makarna ve büyük domuz pastırması parçalarıyla süslenmiş yeşil fasulye gibi bir ziyafet var.

"Mawmaw," diyorum şaşkınlıkla. "Bütün bunları benim için yapmana gerek yoktu

."

Oturduk ve bana bir bardak kalın eggnog doldurdu. "Tatlım, hiç sorun değil. İlk izlenimler önemlidir."

İçkimi büyük bir yudumla içiyorum ve alkol kokusu alıyorum — içine alkol katılmış.

"Dikkatli ol. Biraz kahkaha suyu ekledim," diyor ve

"Bu arada, eteğini çok beğendim. Seni bir elmas gibi parlatıyor."

"Teşekkürler! Parlak şeyleri gerçekten seviyorum," diye cevap veriyorum, sohbetin akıcı bir şekilde ilerlediğini hissederek. Az önce ne kadar gergin olduğuma gülmek üzereyim.

Claire şımarık bir gülümseme atıyor. "Geç kalacağından endişelenmiştim."

"Yok canım." Keşke gitmekten vazgeçmeme ne kadar yaklaştığımı bilseydi. Hudson neredeyse beni büyükannesini bırakmaya ikna edecekti.

"Bu arada, Hudson şu anda Lucas'la randevum olduğunu sanıyor."

"Bunu günler önce iptal etmiştin. Ona bunu açıklamamış mıydın?" diye sordu Claire

diyor.

Mawmaw beni dikkatle izliyor, küçük ayrıntıları fark ediyor.

"Ona bana güvenmesini söyledim." Bir yudum daha nog içiyorum; sanırım bu benim yeni favori tatil içeceğim olacak. Tarifi mutlaka almalıyım.

"Tatlım, erkekler söz konusu olduğunda, bazen onların biraz kıvrınmasına izin vermek iyidir."

Kahkahalarla gülüyorum.

O, anılarını anlatmaya devam eder: "Erkeklerin dikkatimi çekmek için her şeyi yaptıkları zamanları hatırlıyorum. Keşke tekrar genç ve flörtöz olabilsem. Ama neyse, bana anlat..."

Ön kapıda bir vuruş sesi duyulur ve onu keser. İkimiz de konuşmayı kesip dinleriz.

Tık. Tık. Tık.

"Başka birini bekliyor muyduk?" diye sordu Mawmaw Claire'e.

Kız kardeşim başını sallar. "Bu sadece kızlar gecesi idi. Jake ve Lucas'a erkeklerin giremeyeceğini söyledim."

Kapı gıcırdayarak açılır ve ağır ayak sesleri ahşap zeminde yankılanır.

"Mawmaw! Neredesin?"

Donakalırım — o sesi tanırım.

Claire sırtıtarak kadehini kaldırır, kaşını kaldırır ama bir yudum almaz.

"Yemek odasıyım, Cookie."

Kanım kaynar, kalbim hızla çarpmaya başlar.

O burada

"Böldüğüm için özür dilerim. Seninle konuşmam gerek. Sanırım ben aşık oldum..." Hudson giriş kapısında durur. Beni görünce somurtkanlığı kaybolur ve büyükannesinin yemek odasında olduğunu fark eder. Yavaş yavaş rahatlar.

"Ah, bu yüzden öyle tepki verdin."

Dudaklarımdan şakacı bir gülümseme yayılır. "Bana güvenmeni istemiştin."

Hudson, Claire'den Mawmaw'a, sonra da masaya dizilmiş yemeklere bakıyor.

"Ne diyordun tatlım?" diye sorar Mawmaw, çıtır tavuk budu servis etmek için maşa alır. "Kızlar, gidip kendinize bir tabak hazırlayın. Burada aile tarzı yemek yiyoruz."

Hudson ile aramızdaki elektrik hissedilir derecede.

"Akşam yemeğini yedin mi? Bize katıl." Mawmaw ona acele etmesini işaret eder. "Hadi ama, utangaçlık yapmanın sırası değil tatlım. Aklında ne var

"

Hudson boğazını temizler. "Annem şehirden pizza alacak."

Yemek odasına girer ve arkasında oturan Mawmaw'a kollarını dolayarak sarılır. "Seni seviyorum, Mawmaw." Yanağına bir öpücük kondurur. "Yakında tekrar ziyarete geleceğim. Söz veriyorum."

"Cookie Cutter'ını da getirsen iyi olur," diye şakacı bir şekilde koluna hafifçe vurur ve ona döner. "Seni dışarıya kadar geçireyim."

"Hayır, hayır, böldüğüm için özür dilerim. İyi eğlenceler." O ayrılırken, yüzünde bir sırıtış görürüm. Kendini beğenmiş piç, Lucas'la birlikte olmadığım için memnun. Aslında ben de memnunum.

Büyükannesi ipucunu anlamadı ve onu takip etti.

Onlar gözden kaybolunca, Claire'in ağzı açık kalır. "Vay canına. Sana tamamen takıntılı."

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Ciddiyim. Onu hiç böyle görmemiştim, Em," diye ısrar ediyor. "Bu durum daha fazla uzamadan, Lucas'la aranızdaki ilişkinin bir şaka olduğunu ona söylemelisin. Roller tersine dönseydi ne olurdu bir düşün."

Hudson'ın başka biriyle olduğunu düşünmek bile başımı döndürüyor. "Bu akşam yemekten sonra onunla konuşacağım."

"Aman Tanrım. Ona aşık oluyorsun," diye fısıldar.

Yanaklarım kızarır ve bunun eggnog'tan mı yoksa Hudson'ı düşündüğümünden mi olduğunu merak ederim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama o benim kalbimi kıpır kıpır ediyor." "Kelebekler hissettin mi?" diye fısıldayarak soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Mawmaw koltuğuna dönene kadar bana bakıyor. "Hadi, konuşmanı bitir ve yemeğini ye."

İkimiz de farklı yemeklere uzanıyoruz. Ben doğrudan yeşil fasulyelere yöneliyorum ve onları Claire ile makarna ile değiştiriyorum.

"İlginçti, değil mi?" Mawmaw bana bakar, dudakları gülümsemeye bükülür. "Cookie'nin sana nasıl baktığını görmek... Onu hiç kimseye böyle bakarken görmemiştim. Kaderin birleştirdiği kalpler ve Noel mucizeleri," der.

"Emin misin?" Onun sözlerine inanmak için can atıyorum. "Güneş her gün doğar mı?"

Büyük yemek kaselerini dolaştırıp kendimize cömert porsiyonlar koyuyoruz. Kızarmış tavuğun lezzetli kokusu ağızımı sulandırıyor.

"Evet." Alkollü eggnog sonunda etkisini gösterince hıçkırırım.
"Affedersiniz, özür dilerim."

"Keyfine bak," diyor Mawmaw.

"Sen çok kötü bir etkisin." Yanaklarım karıncalanıyor.

O gülüyor. "Ah tatlım, bunu hayatımda birçok kez duydum.

Şimdi, bana sen ve Cookie'den bahset."

"Ben, şey..."

Bana göz kırpmıyor. "Ve bir bisküvi almayı unutma. Tabağına daha fazla eklemeyi de unutma. Yeterince var."

Onu kırmak istemediğim için itaat ediyorum, ama bu kadar yemeği nasıl yiyeceğimi bilmiyorum. Bir yolunu bulurum. Bir tavuk budu alıp çıtır çıtır bir ısırik alıyorum. Dışarısı çıtır çıtır, içi ise sulu ve yumuşak. "Aman Tanrım."

Claire gülüyor. "Değil mi?"

Ona bakıyorum. "Bu nasıl bu kadar lezzetli olabilir?"

"Şimdi kim kimi övüyor?" diye sorar Mawmaw, kendi yemeğinden bir ısırik alarak.

"Mawmaw alçakgönüllü davranıyor," diye araya girer Claire. "Ama o, Güney'in en iyi yemekleri o yapar."

"Oldukça iyi. Demek Hudson ve Colby ile birlikte yaşıyorsun?" Mawmaw konuyu değiştirir.

"Babam şehirde olduğu sürece geçici olarak orada kalıyorum. En azından 30 Aralık'a kadar, sonra New York'a döneceğim."

Claire'in ağzı açık kalır. "Bekle. Noel'de burada mı olacaksın?"

Gözleri yaşlarla doldu ve ben de duygulanmaya başladım. Ayağa kalkıp ona sarılmak istedim. Kız kardeşimin ağlamasını görmekten nefret ediyorum, mutlu gözyaşları olsa bile. "Özür dilerim. Sadece çok duygulandım. Bunu umuyordum."

"Aww, yapma." O ağladığında ben de ağlıyorum, tıpkı çocukken olduğu gibi. "Hudson bugün dadılarla görüşme yaptı ve bence hepsi berbattı. Bu gece bana Colby'ye yardım etmek istersem yapabileceğimi söyledi. O çocukla çok eğleneceğiz. Cidden sabırsızlanıyorum." Herkes çalışırken yalnız kalmayacağım düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

Mawmaw ruh halimi fark etti. "O da babası gibi çok tatlı. Colby bana küçükken Cookie'yi çok hatırlatıyor."

Kremalı ve fûme tadı olan kadifemsi makarnadan bir çatal dolusu alıyorum. Bu, şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey. "Bu benim yeni favori yemeğim."

Claire gülüyor. "Ben de bayılıyorum. Ama bu kadın tarifini çok gizli tutuyor. Ne zaman yapsam, hiç böyle tadı olmuyor."

"Tatlım, hiçbir şeyi ölçmediğimi biliyorsun. Sadece tadı ile doğru yapmayı başarmak zor."

"Jake sana kız kardeşimin Noel Kurabiyesi yarışmasına katıldığını söyledi mi?" Claire konuyu değiştirir.

"Oh, harika! Bunu duymak çok hoş. Ne pişireceğine karar verdin mi?" Merakla bana bakar.

"Henüz değil. Senin fikrini almak istedim. Zencefilli kurabiye en popüler kurabiye, onu çikolata parçacıklı kurabiye takip ediyor."

O sırtarak, "Araştırmamı yapmışsın. Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Benim yerimde olsaydın ne pişirirdin?"

"Hmm." Eggnog'unu içer ve bardaklarımızı yeniden doldurur. "En sevdiğim kurabiyeler zencefilli kurabiyelerdir. Bu, henüz kimse çözemediği gizli bir aile tarifidir."

"Bu bir meydan okuma gibi." Gülerek, "Onları tatmak isterim." diyorum.

"Tattım," diye cevaplar Claire, yeşil fasulyeden bir ısırık alarak. "Jake ve ben birlikte zencefilli kurabiye evler yaptığımız gece büyülüydü. Eminim o gece birbirimize aşık olduk."

"Ama tarifi bilmiyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır, Jake bu sırrı çok ciddiye alıyor. Benim önümde bile hazırlamıyor." bana bile hazırlamıyor."

Ağzım açık kalır. "Tamam, o zaman sanırım tarifi almanın tek yolu Jolly ailesinden biriyle evlenmek, değil mi?"

Çenesini ellerine dayadı. "Peki, düğünler ne zaman?"

Gülmeye başladım ve sol elimi kaldırdım. "Yüzüksüz, Mawmaw."

"Bekle," der ve sonra Claire'e döner. "Seninle ilgili bir rüya gördüm, tatlım. Hamileydin."

"Bu çok rastgele." Claire gergin bir şekilde güler ve eggnog'undan bir yudum bile almadığını fark ederim. Gözlerimiz kısa bir süre karşılaşır, o da benim ona baktığımı fark eder.

"Çikolatalı turta yaptım," der Mawmaw, odadaki dikkatleri başka yöne çekerek. Claire'in rahat bir nefes aldığını görürüm. Bu konuşma şimdilik bitmiş olabilir, ama ben unutmayacağım.

Hava durumu, çiftlik ve kar küresi dükkanı hakkında sohbet ediyoruz. Mawmaw kurabiye yarışmasındaki yarışmacılar hakkında bilgiler veriyor, ben de ne beklemem gerektiğini zihnimde not alıyorum.

Mawmaw bir demlik kahve yapar ve buzdolabından Baileys'i çıkarır. "Bir bardak ister misin?" diye sorar.

"Tabii," diye cevap veriyorum ve ev yapımı krem şanti ile çikolatalı turtamızı yiyip, yüzüm ağrımaya başlayana kadar gülümsüyoruz.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, Claire Jake'in telefonuna cevap verirken ben masayı topluyorum. "Yemek zamanı özeldir. Sadece beslenmekle ilgili değildir; masaya neşe getirmek ve sevdiklerinizle bir deneyimi paylaşmakla ilgilidir. Kurabiye yarışmasını kazanmanın sırrını aradığımı biliyorum."

Başımı sallayıp çatal bıçakları topluyorum. "Birkaç yıl önce zor bir ayrılık yaşadım ve ne zaman depresyona girmeye başladığımı hissetsem, pasta yapardım. Çok fazla pasta yaptım. Aylarca tariflerimi mükemmelleştirdim çünkü pasta yapmak sahip olduğum tek şeydi. Bu yarışmayı kazanmak benim için sadece bir yarışma değil; hayatımın zor bir döneminden kaçmak için değil, eğlence için pasta yapabileceğimin kanıtı," diye açıklıyorum.

Şu anda sadece ikimiz varız. Artan tavuğu plastik bir saklama poşetine koyuyor.

"Nasıl kazanacağını bilmek istiyorsun, çok basit: Sevgiyle pişir. Sevgi her zaman parlar ve her şeyi daha iyi hale getirir." Mawmaw beni sıkıca kucaklar. "Ayrıca, sana yardım edecek Cookie'm var. O her zaman benim uğurumdur."

Claire mutfağa geri döner ve beni kucaklamasından kurtaran Mawmaw'ın yanına gider.

"Peki, ben çıkıyorum. Her şey için teşekkürler. Her zamanki gibi inanılmazdı," diyor Claire, sanki bir sanat galerisindeymiş gibi Mawmaw'ın yanağına bir öpücük konduruyor.

"Ben de gitmeliyim," diyorum ve o beni tekrar kucaklıyor.

"Ona iyi bak," diye öğütler. "Sen onun hayatı boyunca beklediği kişisin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak uzaklaşıyorum. Claire'i verandaya kadar takip ederim.

"Hamile misin?" diye soruyorum aniden.

Tahmin etmem gerekirse, en az yirmi saniye boyunca gözlerini kırpmadığını söyleyebilirim. "Aman Tanrım, hamilesin," diye fısıldıyorum, gerçeği fark ederek.

"Şşş," diye fısıldayarak cevap verir. "Henüz değil. Ama deniyoruz. Bu benim Noel dileğim."

Kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum, o da sevinçle çılgık atıyor. "Kimse bilmemeli, tamam mı?"

"Tamam. Aman Tanrım. Bu olacak," diyorum. "Noel'e kadar olmasa bile, tamam mı?"

"Heyecanlıyım. Bence bu gece her şey harika gitti. O senden hoşlanıyor," diye güvence veriyor Claire.

"Öyle oldu. Onu şimdiden seviyorum," diyorum, ne kadar sarhoş olduğumu fark ederek kıkırdarak. "Seni eve bırakmam gerek mi?" diye soruyor.

Kafamı sallarım. "Hudson'a mesaj atacağım."

Claire bana sarılır. "Tamam. İyi geceler. Seni seviyorum. Oh, arabamı şuraya park ettim."

"İyi geceler," diyorum ve birbirimize gülümsüyoruz. Birkaç saniye sonra motor çalışıyor ve o yavaşça araba yolundan ana yola çıkıyor. Gece gökyüzüne bakıyorum ve kendimi yıldızlara dilek tutarken buluyorum.

Arabama yaklaşırken, Hudson'a mesaj atmak için telefonumu çıkarırım. Kafamı kaldırdığımda, onun kamyonetinin arabamın yanında park ettiğini görürüm.

Kollarını kavuşturmuş, arabaya yaslanmış, sanki gökyüzündeki tek yıldız benmişim gibi bana bakıyor. O bir rüya gibi.

Derin bir nefes alıyorum, dudaklarım gülümsemeyle doluyor.

O başını sallar ve sessiz konuşma beni ileriye doğru iter. "Mawmaw'ın kahkaha suyu içtikten sonra araba kullanmana izin vermeyeceğim. İçinde tonlarca baharatlı rom var ve sen alkole dayanıklı değilsin."

Bana kapıyı açar ve ben içeri girerim. "Sana mesaj atacaktım."

"Biliyorum," der ve kapıyı nazikçe kapatır.

O da arabaya biner binmez temiz teninin ve tıraş losyonunun kokusu kabini doldurur. Garajdan çıkarken lastikler çakılları ezip geçer ve radyoda bir country şarkısı çalar.

"Bu arada, Lucas'a mesajını ilettim. Sana siktir git dedi," diyorum.

Hudson başını sallar ama sırtışını gizleyemez. "Deliriyordum. Neredeyse Moonshiners'a gidip seni bir mağara adamı gibi omzuma atacaktım."

"Lütfen," diye cevap veriyorum. "Erkekler aslında öyle şeyler yapmazlar."

Evinin önüne park ettiğimizde, kapımı açar. Birkaç saniye sonra, beni omzuna atar ve bahçeyi geçerek taşır. Çılgık atar ve kahkahalara boğulurum.

"Gerçek erkekler kadınlarını taşımaktan korkmazlar," diye alay eder, popoma şakacı bir şaplak atar ve sonra oturma odasına doğru büyük adımlarla yürür ve beni

kanepeye oturtur.

Üzerime eğilir, yoğun bakışları benimkilere kilitlenir.

"Ben senin kadını mı?" diye sorarım, yarı şakacı bir şekilde.

"Olmak ister misin?" diye cevaplar.

Dudaklarımız birbirine değiyor, dillerimiz mükemmel bir uyum içinde dans ediyor. Bana sürtünüyor ve ıslak külotumun içinden onu hissedebiliyorum.

"Benim ol," diye fısıldıyorum. "En azından Noel'e kadar."

"Siktir, Emma," diye nefes alır, dişleri boynumun narin derisini okşar.

"Bağlanmadan ve aşık olmadan mı?" diye soruyorum, ellerim onun kot pantolonunun düğmesine uzanıyor.

"Bağlanmadan razı olabilirim. Diğer kısmı mı? Bunun için çok geç olabilir," diye itiraf ediyor.

Ellerimi yüzüne koyuyorum, eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Kışın başı olmasına rağmen, burası yazın ortası gibi. "Hudson."

Tam o anda, ön kapı açılır. "Üzgünüm, unuttum..." Hudson

ayağa fırlar ve ben de bakışlarımı kapıya çeviririm. "Kahretsin.

Annem!" diye bağırır.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ortadan kaybolabilmeyi diliyorum.

Ön kapı kapanır ve Colby'ye SUV'ye dönmesini söylediğini duyarım.

Hudson kulağıma hafifçe gülüyor.

"Bizi gördü mü?" diye soruyorum, sesimde hafif bir panik var.

"Evet," diye cevaplar, oturur ve saçlarımı yüzümden çeker. "Kimin bildiği umurumda değil. Tatil boyunca benimsin, Emma. Sadece bunun istediğin şey olduğundan emin ol."

Kapı zili çalıyor ve o derin bir nefes alıyor. "O şeyin çalışmasına şaşırdım. Kimse onu kullanmaz ki."

Ayağa kalkarken kıyafetini düzeltir ve kemerini bağlar, ben de o kapıya doğru yürürken otururum.

"Oh, merhaba anne. Seni burada görmeyi beklemiyordum," der, sanki annem az önce bizim birbirimizin ağzına dilimizi soktuğumuzu ve onun bana sürtündüğünü görmemiş gibi. "Colby'nin gecelik çantasını almayı unuttum," der bana. Arkama bakarım ve

daha önce onun koyduğu kanepenin yanında gördüm.

Onu anneme uzattım ve annem birkaç saniye beni inceledi. "İyi geceler."

"İyi geceler anne," diye cevaplar Hudson ve kapı arkasından kapanır. O uzaklaşmadan önce, sürgü yerine oturur.

Hudson bana dönüyor, yüzünde bir gülümseme var. "Biraz daha eggnog ister misin? Dolapta büyükannemin kahkaha suyu var."

"Tabii ki," diye fısıldarım, annesi tarafından yakalandıktan sonra rahatlamak için can atıyorum.

BÖLÜM 21

HUDSON

Mutfığa geçiyorum. Ayak seslerim ahşap zeminde yankılanıyor, her adımım sessiz gecede bir fısıltı gibi yankılanıyor. Buzdolabına uzanıp eggnog'u alıyorum ve sonra dikkatimi baharatlı romun beklediği dolaba çeviriyorum. Amber rengi sıvı hafifçe dönerek, onu tezgahın üzerine koyduğumda loş ışığı yakalıyor.

Emma'nın varlığı arkamda uğultu gibi hissediliyor ve her hareketimi izlediğini hissediyorum.

Göğsümde bir heyecan uyanıyor ve uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan kıvılcımı ateşliyor. Karanlıkta çakılan bir kibrit gibi, karım beni terk ettiğinde beş yıl önce gömdüğüm olasılıkları aydınlatıyor. *Bunu* bir daha yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Omzumun üzerinden baktığımda, gözlerimiz kesişti. Bakışları sarsılmazdı. Emma Manchester *bana öyle* bakıyordu.

Yüzünde sessiz bir merak var ve bu beni esir alıyor. Nabzım hızlanıyor, her atışı odanın sessizliğinde yankılanıyor. Bu kadının bana nasıl baktığını ezberlemek istiyorum, sanki dünyada izlemeye değer tek şey benmişim gibi, *onun* evreninin merkeziymişim gibi.

Bu anın tadını çıkarıyorum, aramızda dolaşan elektrikli havanın keyfini çıkarıyorum. Gözleri ilgi çekici bir yoğunluk yayıyor, her geçen saniye beni daha da derine çekiyor.

Şişmiş dudaklarını yalıyor, hayatım buna bağılıymış gibi yediğim dudakları, ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Mawmaw'ın yaptığı gibi mi istersin?"

Gülümsüyor, gözlerinde oynak bir ışıltı var, bu da zihnimi onun vücudunun benimkine yapıştığı canlı düşüncelerle zehirliyor. "Tabii. Onun oranlarını bilmek isterim."

Emma sarhoş olmuş; yanaklarının kızarması ve pembe parlamasından bunu anlayabiliyorum. Bu içki onu doğrudan Sarhoşlar Şehrine götürecektir. Dikkatsiz bir beklenti alevlenirken, onunla sınırı aşmam. Böyle olmaz. Bir bardağı dörtte birine kadar koyu ve çekici romla dolduruyorum, sonra üzerine eggnog ekleyip bir kaşıkla karıştırıyorum. Söylenmemiş sözler havada asılı kalıyor.

"Ah, peki gizli malzeme ne?" Kaşları şakacı bir şekilde kalkıyor, yüzünde merak beliriyor.

"Ben." Parmağımı bardağa daldırıp ağzıma götürdüm ve kötü bir sırtışla tadını çıkardım. Keşke o olsaydı.

Yanakları, geçen günü hatırlar gibi kızarıyor. Kahretsin, keşke onun güzel zihnindeki her müstehcen düşüncüyü okuyabilsem. Her bakışının ardındaki gizemi çözmek istiyorum, onun sandığım kadın olmadığını biliyorum.

Bardığıma biraz daha rom doldurup ona dönüyorum. Heyecan içimde dönüyor, havayı yoğunlaştırıyor.

Aramızda anlam ve söylenmemiş sözlerle dolu bir sessizlik uzanıyor.

"Bu ne? Ne yapıyoruz, Em?" diye soruyorum, kafamda büyük bir karışıklık var.

İçimde bir korku belirir. Çok hızlı ve çok fazla aşık oluyorum.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diye itiraf ediyor, sesi kırılgan.

Endişeyle kaşlarımı çatıyorum. "Çok üzgünüm."

O şiddetle başını sallıyor. "Neden özür diliyorsun?"

Bir adım yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Parmaklarımla yüzünün yan tarafını okşuyorum, cildinin sıcaklığı kalbimi hızla çarpıtıyor. Bana gülümsüyor ve o anda dünya yok oluyor. "Kimsenin kalbini hızla çarptırmamış olması ve bunu yapanın ben olmam gerçekten çok üzücü."

"Neden korkuyorsun?" diye sorar, sıcak bakışları beni daha da içine çeker.

"İşler çok ciddiye binince ortadan kaybolan birine aşık olmak," itiraf ediyorum, sözler sır gibi dökülüyor ağzımdan. "Tıpkı Temmuz ayında birlikte geçirdiğimiz geceden sonra senin yaptığın gibi."

"Bunu *asla* konuşmayacağımıza yemin etmiştin. Yeni bir başlangıç yapacaktık."

"Öyle mi? Ama bana birkaç kez ikinci şans vermeyeceğini söyledin, ama yine de buradasın. Açıkla bunu, Emma."

"Sanırım ikimiz de yalancıyız," diye yanıtlıyor, aramızda yine o yıkıcı kıvılcım çakıyor.

İkimizin de bunu kazanma şansı yok. Gerilim dört aydır artıyor.

"Hiç var olmamışsınız gibi davranmayacağım," diye itiraf ediyorum. "Artık bunu yapamam."

Parmaklarım saçlarını okşarken, ipeksi saç telleri parmaklarımın arasından kayarken, o düzensiz bir nefes aldı. Ağzım onunkinden sadece birkaç santim uzakta, alaycı bir şekilde yakinken, başını geriye eğdim. Kızım biraz sert olmasını seviyor. "Gittiğinden beri her gün beni düşündün, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Havada şiddetli bir yoğunluk dolaşıyor. "Beni mahvettin, Hudson. *Çok fena mahvettin*. Uzak durmalıydım, ama yapamıyorum. Sana çekiliyorum."

Bu sözleri duymak içimde bir tatmin dalgası yaratır. Baharatlı rom damarlarımdan akarak beni cesaretlendirir. Onun için duyduğum açlığı asla tatmin edemeyeceğimi bilerek dudaklarımı onun dudaklarına çarparım.

Bana o kadar çaresizce ihtiyaç duyuyor ki, kot pantolonumun en üst düğmesine uzanıyor, parmakları arzuyla hafifçe titriyor. Onu istiyorum, onu o kadar çok istiyorum ki, aklım başımda değil.

"Çok fazla içtin," diye fısıldıyorum, sesim alçak, çenesine nazık öpücükler kondururken.

"Hudson," diye nefes nefese, gözleri tanıdık bir alevle parıldıyor.

"İstiyorum, ama *yapamam*. Tatil boyunca benim olmaya karar vermen için tamamen ayılman gerekiyor. İkimiz de biliyoruz ki, sarhoş Emma tek bir şey umursayan pervasız bir kızdır." Benim sikim, demek istiyorum, ama söylememe gerek yok.

"Hâlâ zorlanıyormuş gibi davranıyorsun," diye alay ediyor, arzusunu gizlemeye çalışıyor, ama sözlerinde peltekleşen sesini duyabiliyorum.

"İnan bana, öyle değilim, ama sen zor yolu tercih edersen, öyle yapabilirim." "Zor demişken." Avucunu kot pantolonumun önünden aşağı doğru kaydırıyor,

dokunuşu içimde zevk dalgaları yaratıyor. Neredeyse titriyorum; inanılmaz bir his. "Neden bu kadar saygılı olmak zorundasın? Seni istiyorum Hudson. Ayık ya da sarhoş."

"Emma," diye homurdanıyorum. "Böyle devam edersen, Noel'e kadar sana dokunmayacağım."

Şaşkınlıkla ağzı açık kalır ve geri adım atar. "Buna cesaret edemezsin." Gözlerimi kısarak sırtıyorum. Bu bir meydan okuma. "*Deneyin bakalım.*" Emma başını eğiyor, dudaklarında şehvetli bir gülümsemeyle masumiyet taklidi yapıyor.

"Burası çok sıcak," diyor ve süveterini çıkarıp Yumuşak kıvrımları ortaya çıkar. Göğüsleri tam olarak görünür durumda, nefesimi kesmeye yetecek kadar.

"Bu işe yaramayacak," derim, o parlak kırmızı eteğini yavaşça çıkarırken, kumaş bacaklarından aşağı kayar. Kırmızı bir tanga ve jartiyer giyiyor, dantelli kayışlar kalçalarını sarıyor ve kıvrımlarını vurguluyor.

"Siktir, çok güzelsin," diyorum, sesi gergin, elleri cildinin her santimini keşfederken. "Emma," diye uyarıyorum, onu tekrar elde etme beklentisiyle sikim zonkluyor.

Birlikte, elektrikli ve tüketen bir çiftiz.

Parmakları bacaklarının arasına kayıyor ve içimi titreten bir inilti fısıldıyor. "Bu sen olabilirdin."

Tezgaha yaslanıp, içimdeki ateşi söndürmek için çaresizce içkimin geri kalanını yudumladım. Parmaklarını amina soktu, sonra da ağzına götürdü. "Mm. Tatmak istemiyor musun? Senin için çok ıslandım, Hudson."

Emma'nın yanından geçerken alkol boğazımı yakıyor, sarhoş edici kokusu havada asılı kalıyor. "Peki, iyi geceler."

O inliyor ve bir an için, oyuncağı elinden alınan bir çocuk gibi öfke nöbeti geçireceğini düşünüyorum. "Bu seni bile yıkmadı mı?"

"Geçmişte bir oyuncu olduğumu söylemiştim," diyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak. "Oyunu biliyorum, bebeğim. Çok seksi, ama hayır *hayır* demektir."

"Sinir bozucusun!" diye bağırır arkamdan, sesinde kızgınlık ve özlem karışımı vardır.

"Bunun için de seni uyarmıştım. Yine de hâlâ buradasın. Takip etmeye takıntılısın Em. Lanet bir bağımlı gibi."

Ben merdivenleri çıkarken o inliyor ve ben, savunmamı yıkmadan önce mesafemi korumam gerektiğini biliyorum. Emma sarhoş ve muhtaç, ikimizi de yok etme tehlikesi olan tehlikeli bir kombinasyon. Tekrar bir araya geldiğimizde, alkol ve dile getirilmemiş arzuların sisinde kaybolmayacak. İkimiz de bağımızın ağırlığını tam olarak deneyimlemeyi ve

gücünü, engellenmiş çekingenliklerin bulanıklığı olmadan hissetmeyi hak ediyoruz. Geçen seferki... *dünyayı sarsıcıydı*.

Odamda, banyoya giderken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Sıcak su akarken penisim zonkluyor; sıcak su cildimden aşağı akıyor. Sıkı bir tutuşla, Emma'yı düşünerek kendimi kaybediyorum.

Adı dudaklarımdan dökülüyor ve güzel dudaklarının görüntüsü zihnimde dans ediyor. Yavaş, tutkulu öpücüklerimizin tadı beni neredeyse kendimden geçiriyor. Onu ilk kez orgazma ulaştırdığımda çıkardığı sesi hala hatırlıyorum. İnemeleri hala kulaklarımda yankılanıyor. Dilimde nasıl bir tadı olduğunu hatırlıyorum — tatlı ve sarhoş edici.

Paylaştıklarımızı sır olarak saklamaya karar verdik — o anın heyecanıyla yapılan dikkatsiz bir anlaşma. Ama o gece, kalplerimiz gerçekten birbirine bağlandı; birlikte, *daha fazlası* olduk. Yine de ertesi gün beklenmedik bir şekilde ayrıldı, hiçbir açıklama yapmadan gitti ve dünyamı eksik bıraktı.

Bana sürtünmesini, ateşle ıslanan vücudunu, dudaklarından bir büyü gibi çıkan adımı düşünüyorum. Bu, içimde ilkel bir şeyi uyandırıyor — asla sönmeyecek bir açlık. Geri dönmüş olması, düşüncelerimi kasıp kavuran ateşe sadece daha fazla yakıt ekliyor.

Nefesim hızlanıyor ve orgazm içimi parçalıyor, tarif edilemez bir güçle bedenimi yırtıyor. Kelimeler yok, yüksek sesle inliyorum, umarım beni duymaz. Sert ve uzun vuruşlar yapıyorum, her hareketim elektrik gibi, bu his beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Banyo duvarına yaslanıp zevkle mücadele ediyorum. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

"Aşık oldum," diye fısıldıyorum kendime, bu farkındalık içime işliyor. "Siktir. Siktir. Siktir."

Hem sevinçli hem de korkmuş bir halde, kurulayıp eşofman giyiyorum, zihnim hala onun düşünceleriyle dolu. Telefonumu mutfak tezgahında bıraktığımı fark ediyorum ve oraya doğru yöneliyorum.

Çevremdeki sessizliği akan su sesi doldurur. Emma'nın kapısından geçerken, onun çılgınlığını duyarım — damarlarımdan panik dalgası geçiren bir inilti. Kalbim hızla çarparak yatak odasının kapısını daha fazla açarım. Onu küvette gördüğümde donakalırım. Elinin bacaklarının arasında olduğunu fark edince nefesim kesilir.

"Evet, evet," diye inliyor, uzun bacağını küvetin kenarına kaldırıp kalçalarını sallıyor. Kendini tatmin ederken su hafifçe sızıyor, aciliyetle.

hareketlerinde açıkça görülüyor. Sırtı kavisleniyor ve bu manzara kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Siktir. *Hudson*," diye fısıldıyor, nefes nefese ve yalvarırcasına. "*Hudson*."

Sağduyuma aykırı olarak, ona yaklaşıyorum. Geri dönüp ona bu anı yaşamasına izin vermem gerekirdi.

"Emma," diyorum, içimdeki kargaşaya rağmen sesim sabit.

Aniden çığlık atar, su yere sıçrar, geniş gözlerinde şaşkınlık belirir. Elinde lastik bir ördek tutuyor. Parlak sarı rengi beyaz küvette çok belirgin.

"Tanrım!" diye bağılıyor, şampuan şişelerinden birini kapıp bana doğru fırlatıyor.

"Beni sen çağırdın," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Ördeğe bakıyorum, ağzı sanki bizim garip karşılaşmamızın sırlarını saklıyormuş gibi hareket ediyor. "O bir seks oyuncağı mı?"

Yanakları utançtan kızardı.

"Siktir, bebeğim. Benim için durmaya cüret etme."

Gözleri kararır, arzuyla dolu bir davet gibi, yavaşça dudaklarını yalar. Ben makyaj masasına yaslanırım, o ördeği klitorisine geri kaydırırken nefesim kesilir.

"Ne düşünüyordun?" diye soruyorum, o anın tadını çıkararak her saniyeyi yaşıyorum.

O, küçük ördeğin ağzını sikerek nefes nefese kalır. Zihnimin bir köşesinde, yatmadan önce yine mastürbasyon yapacağımı biliyorum, buna hiç şüphe yok.

"Ağzın benim üzerimde," diye itiraf ediyor, her düzensiz nefeste arzusu dudaklarından dökülüyor. "İlk kez birlikte olduğumuzda."

"Seni gördüğüm anda seni istedim," diye itiraf ediyor. Claire'in evinin kapısından içeri girerken aramızdaki gerginlik hissedilir derecede. Ağzlarımız çaresiz, ellerimiz açgözlü ve hava arzuyla dolu.

"Ben de öyle hissettim," diye itiraf ediyorum. Bakışlarımız kesiştiğinde sanki tüm dünya eğilmiş gibiydik, ani bir değişim, inkar edemeyeceğim bir değişim. Onun Claire'in küçük kız kardeşi olduğunu bilerek...

Emma gömleğini yırtıp açıyor, düğmeler kaotik bir kutlamadaki konfeti gibi yere saçılıyor. "Ben geçici ilişkiler yaşamam," diyor şiddetli bir kararlılıkla

benim parmaklarım onun vahşı saçlarını okşarken. "Sen istisnasın." "Öyle kal," diyorum, boynunun içini öperken. O nefesini tutuyor ben onun tatlı teninin tadını çıkarırken. Emma gömleğini çıkarır ve umursamazca bir kenara atar, onu yerde bir yığın halinde bırakır.

Claire aylar önce taşınmış, burayı anılarla dolu bırakmış, ama Aralık ayından beri boş duruyor. Noel süsleri hala odada duruyor. Süsler, geçmiş tatillerin hayaletleri gibi asılı duruyor.

Emma kot pantolonuma uzanır. "Senin her bir kıvrımını yalamak istiyorum," diye fısıldar.

Ondan uzaklaşıyorum, girdiğimiz bilinmeyen bölgenin farkına aniden varırım. "Bana aptalca kurallarını söyledin. Bununla başa çıkabileceğinden emin misin? Seni bir dahaki sefere gördüğümde, bunun hiç olmamış gibi davranmamı istediğinden emin misin?"

"Evet, en iyisi bu," diyor, gözlerinde kararlı bir ışıltıyla küçük şortunu çıkarıyor. Kumaş düşüyor ve pürüzsüz teni ortaya çıkıyor. Onu tutkuyla öpüyorum, her nefeste bastırılmış tüm arzumu döküyorum, her santimini tatmak istiyorum. Bu bizim ilk seferimiz olabilir, ama onun ruh ikizim olduğuna eminim.

"Siktir, Hudson," diye inliyor Emma, beni anılarımdan koparıyor.

"Benim için gel," diye fısıldıyorum, sesi alçak ve ikna edici, o ise ecstasy'nin eşiğinde sallanıyor.

Dişlerini sıkarak tıslar. "Çok... yaklaştım." "Çok seksisin," diye homurdanırım.

Vücudu, zevk dalgalarının üzerinde süzülürken kasılır ve titrer.

"Hudson," diye fısıldadı, gözleri vücudumda dolaşırken, kırılganlık ve yoğunlukla doluydu. "Sana şimdiden bağımlı oldum."

Derin bir nefes alıyorum. "Tek yapman gereken kalmak." "O zaman bana kalmamı söyle."

Küvete doğru ilerlerim ve eğilip onu tatlıca öperim, umut ve arzunun kalıcı tadını bırakarak. Ben de onun kadar buna ihtiyacım vardı. "Gitmek istiyorsan sana kalmanı asla istemeyeceğim. Bu kararı kendin vermelisin."

Ondan uzaklaşıyorum, kaosun içinde netlik arıyorum. "Telefonumu ve bir bardak daha eggnog alacağım. Sen de ister misin?"

Göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalıyor. "Evet, lütfen. Tıpkı Mawmaw'ın yaptığı gibi."

BÖLÜM 22

EMMA

Küvete geri uzanıyorum, mavi köpüklerin ve suyun beni sarmasına izin veriyorum. Banyo suyunun sıcaklığı beni sarıyor ve alkol hala kanımda dolaşıyor. Zihnim, bu davetkar derinliklere daha da batarken keyifli bir sükunete bürünüyor. Etrafımda buhar yükseliyor, havada narin, ruhani parmaklar gibi kıvrılıp bükülüyor ve gerçekliğin keskin kenarlarını yumuşatan puslu bir perde oluşturuyor.

Gözlerimi kapatıyorum, etrafımdaki dünya yok olup giderken, Temmuz ayından beri aklımdan çıkmayan adamı düşünüyorum. *Onu, bizi* hayal ederken dudaklarıma hafif bir gülümseme yayılıyor.

Onunla ilgili her anı damarlarımda bir sıcaklık dalgası yaratıyor, içimde derin bir ateş yakıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki acıtıyor, bu özlem ham ve doyumsuz bir his. Artık onun hayatım boyunca aradığım adam olmadığını iddia edemem. İhtiyaç ve arzu, kalbimi şiddetli bir aciliyetle kavlıyor, bu hem beni korkutan hem de heyecanlandıran alışılmadık bir duygu. Hiçbir erkek Hudson kadar beni derinden etkilememişti. Onu zihinsel, duygusal ve fiziksel olarak arzuluyorum, bu çaresizlik beni nefes nefese bırakıyor.

Rahatladığımda küvetten çıkıyorum, su cildimden nazik bir şelale gibi akıyor. Tezgâhın üzerindeki yumuşak mavi havluya uzanıyorum, yumuşaklığı beni çağırıyor. Kurulanıp pijama şortumu ve tişörtümü giyiyorum. Kontakt lenslerimi çıkarıyorum, gözlerimi sertçe kırıp netlik kazanmaya çalışıyorum, sonra gözlüklerimi takıyorum. Dünya bir an için bulanıklaşıyor, sonra netleşiyor ve odanın tanıdık çevresi ortaya çıkıyor.

Omzumun üzerinden, aynanın yansımada, kapıda duran Hudson'ı görüyorum. Koridordan gelen ışık, silüetini mükemmel bir şekilde çerçevesiyor. Dudaklarında sinsi bir gülümseme yayılıyor, kalbimi hızlandıran söylenmemiş düşünceleri ima ediyor. Keşke onun zihnini okuyabilme gücüm olsaydı.

"Gözlük taktığını bilmiyordum," diyor, sesi yumuşak ve rahat ama merakla dolu. Her iki elinde de birer bardak eggnog tutuyor.

"Hakkımda bilmediğin çok şey var." Saçımı havluyla kurularken bakışlarımız aynada buluşur. Nemli saçlarım omuzlarımın üzerine düşerek yüzümü çerçeveler. Onun yoğun bakışları başka hiçbir şeye konsantre olmamı zorlaştırır.

Gözlerinin bana bakışındaki heyecan beni neredeyse dibe çekiyor. O bir akıntı, beni söylenmemiş sözlerin ve paylaşılan sırların denizine daha da çekiyor, beni yakınında tutan ama ulaşamayacağım bir çapa.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi alçak ve davetkar, sanki beni sadece ikimize ait bir dünyaya çekiyormuş gibi. O cezbedici dünya var olabilir, değil mi?

Dudaklarımı ısırarak sorusunu düşünüyorum, ona dönünce kalbim hızla atmaya başlıyor. Varlığı beni bir battaniye gibi sarıyor ve havada asılı duran özlemi, tatlı ve sarhoş edici bir tadı neredeyse hissedebiliyorum.

"Seni. Bizi. O geceyi ve yıldızların nasıl hizalandığını," diye cevap veriyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Main Street ve Hot Cocoa Lane'in köşesindeki eski püskü bara giriyorum. Loş ışıklar sarı bir parıltı yayıyor ve odayı yorgun ruhları cezbeden davetkar bir renk tonuyla sarıyor. Havada hafif bir bayat tütün kokusu var — müşterilerin iç mekanda serbestçe sigara içebildiği günlerden kalma nostaljik bir kalıntı. Nostalji, loş ışıklı mekanda dolaşıyor ve beni kahkahaların ve kadehlerin çınlamasının havayı doldurduğu, neredeyse dokunabileceğim anıları resmeden bir zamana götürüyor.

Bu gece, sarhoş olana kadar içmeyi ve sonra üç blok ötedeki Claire'in evine, Teksas'ta kaldığım yere, sendeleyerek gitmeyi planlıyorum. Birkaç kadeh fazla içtikten sonra New York'un kalabalık sokaklarında yolumu bulmak, yıllar içinde ustalaştığım bir zorluk. Merryville, eski moda cazibesi ve yavaş temposuyla, radarımda sadece bir nokta gibi görünüyor — genellikle yolumu bulduğum kaosla karşılaştırıldığında kolay bir yürüyüş.

Bu kasabaya geleli sadece iki gün oldu ve duygularım hâlâ bir kasırga gibi. Claire'in nişanlanmasını izlemek, onu çevreleyen mutluluğun altın parıltısı, yeterince etkileyiciydi. Nişanlısıyla tanışmak, birbirlerine bakışlarını görmek, aşk dolu parlayan gözlerini görmek, soğuk kalbimi canlandırdı. Ve sonra Hudson vardı.

O, yıllardır bana ikinci kez bakmamı sağlayan, içimde öldüğünü sandığım duyguları uyandıran ilk erkek. Çekiciliği anında ve yoğunlu. Onunla ilgili her şey yasak gibi geliyordu, beni gün ışığında muhtemelen pişman olacağım pervasız seçimler yapmaya teşvik ediyordu. Ya da yapmaz mıydım?

Aniden, kapının üzerindeki zil çınladı, neşeli sesi dikkatimi çekti. Kafamı çevirdiğimde, Hudson Jolly'yi gördüm — sanki düşüncelerimden çıkmış gibi bir görüntü. Varlığı manyetik gibiydi.

"Siktir," diye fısıldadım, hava elektrikle doldu.

Gözleri benimkilere kilitlendi, söylenmemiş sözler ve potansiyelle dolu ağır bir an. Ama aynı hızla, beni görmemiş gibi davranarak başka yöne döndü. İçten içe, kesinlikle gördüğünü biliyorum, ama bunu kişisel almıyorum; muhtemelen en iyisi bu, her ne ise ona karşı koruyucu bir duvar.

Telefonumun kilidini açtım, loş ışıklı barda parlak ekran neredeyse gözlerimi kamaştırdı ve kalbim hızla çarparak grup sohbetimizde en yakın arkadaşlarıma mesaj attım.

EMMA

Yani, varsayımsal olarak konuşursak...

BILLIE

Tanrım, başlıyoruz.

HARPER

Bırak da bitirsin.

EMMA

Eğer bir geceliğine kurallarını bir kenara atmanı sağlayacak kadar çekici bir erkekle tanışsaydın, bunu yapar mıydın?

HARPER

Ne kadar seksi?

Cosmo'mu alıyorum, parlak pembe sıvı bardağın içinde baştan çıkarıcı bir şekilde dönüyor. Büyük bir yudum alıp tatlılığını tadını çıkarıyorum, sonra cevap veriyorum.

EMMA

Çok seksi.

HARPER

Ve bekar mı?

EMMA

Doğrulandı.

BILLIE

Kim o?

Tam o sırada, yanımdaki tabure kayar ve Hudson rahat bir şekilde oturur, kendinden emin bir tavır sergiler. Telefonumu kilitlerken sinirlerim kavanoza hapsolmuş binlerce kelebek gibi titrer. Onun varlığı bile beni etkiler. Kolonyasının kokusu beni sarar — sedir ağacı ve tatlı bir şeyin, belki nane mi, baş döndürücü zengin karışımı.

"Yanımda oturup konuşmadan duramazsın," diyorum, kendime güvenimi bulduğum için kendimi şaşırtarak. İçeceği önüne konuyor ve böyle şirin bir kasabada yerlilerin ne sipariş ettiğini hatırlamanın kolay olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Yakında neredeyse akraba olacağız," diye ekliyorum, sesimde alaycı bir tonla.

O, alçak ve şakacı bir homurtu çıkarır ve mükemmel dudaklarını bardağının kenarına götürür. Rahat tavırları kalbimi hızlandırır, çünkü benden etkilenmemiştir. Gözlerimi ondan ayıramam; görünmez bir iplik bizi birbirimize bağlar.

"Bana öyle bakmayı kesmezsen," diye uyarıyor, boğuk sesi omurgamda titremeye neden oluyor ve kalbimin atışını hızlandırıyor.

"O zaman ne olacak?" diye meydan okurum, kaşımı kaldırarak. "Ne yapacaksın?"

Gülümser, gözlerinde şakacı bir ışıltı belirir ve cinsel gerilim beni neredeyse boğar.

"Ee?" diye soruyorum masumca, kendimi cesur görünmeye zorlayarak. "Dikkatli ol, Emma. Oyalanırsan öğrenirsin."

"Seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum," diye itiraf ediyor Hudson, seksi sesi beni o ana geri çekiyor.

"Senden saklayacak hiçbir şeyim yok," diye içtenlikle cevap veriyorum, gözlerimi onun gözlerine dikip kalp atışlarımın hızını dengeliyorum. "Bana her şeyi sorabilirsin. Ne zaman istersen. Sana gerçeği söyleyeceğim. Her zaman."

Gözleri merak ve çekicilikle parıldıyor, ona karşı koymak neredeyse imkansız hale geliyor. "Benimle film izlemek ister misin?"

Beklemediğim bir şey olduğu için gülüyorum. "Tabii."

Onu böyle görmek hoşuma gidiyor — sanki dünyanın tüm yükü omuzlarından kalkmış gibi kaygısız. Bu hali ona çok yakışıyor.

"Her sezon izlediğim Noel filmlerinin bir listesi var. Bu gece en başından başlamak istiyorum." Benim ifademi incelerken duraksıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Oyulmuş yüzünde şakacı bir gülümseme yayılıyor.

"Sen..." Kafamı sallayarak doğru kelimeyi arıyorum, "Mutlu görünüyorsun." Ortam değişiyor ve hava gerginleşiyor. "Şu anda öyleyim."

Ona yaklaşıyorum, kollarımızın birbirine değmesine izin veriyorum. Bir yudum alıyorum, eggnog'un zengin lezzetini tadını çıkarıyorum. "Mm. Bağımlısı olabilirim..."

"Eggnog çok güzel," diye cevaplar, sesinde bir parça gurur vardır. "Bu markayı sadece Teksas'ta bulabilirsin."

"Sana da," diye ekliyorum.

Dudaklarında çok sevimli bir gülümseme belirir ve bu çok heyecan vericidir. Nemli saçlarımı nazıkçe kulağımın arkasına iter, dokunuşu omurgamda bir titreme yaratır. "Mutlu musun?"

"Şu anda mutluyum," onun sözlerini tekrar ederek, dudaklarım gülümsüyor. "En sevdiğin tatil filmi hangisi?" Merakım uyandı ve onun seçimini duymak için sabırsızlanıyorum.

"Die Hard," diyor, sanki bu dünyanın en doğal cevabıymış gibi nog'undan bir yudum alıyor.

Alaycı bir şekilde gülümserim ve başımı sallayarak dudaklarımın köşelerinde bir gülümseme belirir. "O bir Noel filmi değil."

"Bu konuda ısrarcı mısın?"

"Evet," diyorum kararlı bir şekilde. "Noel filmi değil ve asla da olmayacak."

"İyi. Onun bir Noel filmi olduğunu düşünen tuhaf tiplerden biri olmadığınızdan emin olmak istedim."

"Bana göz kırparak, o ana bir parça neşe katar. "Bu gece *Home Alone 2*'yi izleyeceğiz."

"O filmi çok severim. Güvercinli kadın her seferinde beni güldürür," diye itiraf ettim.

Hudson elimi tutar, parmaklarını benimkilerle basit ama heyecan verici bir hareketle birbirine geçirir. Bunun suçlusu eggnog mu yoksa Hudson mu, bilmiyorum. Belki ikisi de, ama çoğunlukla o.

Hiç kimse yalnız kaldığımızda beni böyle seçmemişt i ve bu duygu hem heyecan verici hem de korkutucu.

Bu adama aşık oluyorum.

Beni loş koridorda yürütüyor ve sabununun hafif kokusu görünmez bir iz gibi havada kalıyor, atmosferi daha da samimi hale getiriyor. Odasının kapısına vardığımızda duruyor.

İçimde heyecan ve tereddüt karışımı bir duygu dolaşıyor. Burası onun yatak odası ve bunun ne kadar kutsal bir yer olduğunu çok iyi biliyorum. Buraya başka bir kadını da sokmuş mu?

"Bekle, patlamış mısır ister misin?" diye soruyor, sesinde samimi bir ilgi var.

"Aman Tanrım, evet," diye cevap veriyorum, yüzümde yayılan gülümsemeyi bastıramadan. "Tereyağlı mı?"

"Tabii ki. Başka nasıl yenir ki?" diye sorar, kapıyı açıp beni içeri alır. Eşiği geçerken, sedir ağacı ve hafif çiçeksi bir koku havada yayılır.

Pencereler, ayın ışığının çimlere uzun, gümüş rengi gölgeler düşürdüğü arka bahçeye bakıyor. Oda, şömineyle bütünleşiyor ve şöminenin üstünde mutluluk dolu fotoğraflar var — Colby'nin neşeli anlarda çekilmiş gülümsemeleri. Şöminenin üstünde, şömine ekran koruyucusu gösteren büyük bir televizyon asılı ve titreyen alevler, rahat ortama katkıda bulunuyor.

"Hemen dönerim. Rahatına bak," diyor Hudson, sesi şakacı ama yatıştırıcı.

"Tamam," diyorum, içimi heyecan ve gerginlik karışımı kaplıyor. Elimi bırakıyor ve arkasında kalıcı bir kayıp hissi bırakıyor. O arkasını dönerken gözlerim ona kilitli kalıyor ve görüş alanımdan kaybolmadan önce geriye dönüp bakıyor, ifadesi yumuşuyor. Gülümsüyorum ve o da hemen gülümsüyor, bu paylaşılan an aramızdaki sözsüz bağı güçlendiriyor.

Eggnog'umu içerken, yarısının bittiğini fark ediyorum. Hızlıca bir yudumla geri kalanını da içip, bardağı yatağının komodinine hafif bir tıkırtı ile bırakıyorum. Onun büyük yatağına uzanıyorum, aşık bir genç gibi başım dönüyor. Battaniyeler yumuşak, davetkar ve yastıklar - krem, kırmızı ve yeşil tonlarında şenlikli

krem, kırmızı ve yeşil tonlarında bir çeşitlilikte, beni kucaklarına davet ediyor gibi görünüyor.

Yorgan, onun kolonyası ve çok hafif bir çamaşır deterjanı kokusunun karışımı olan hafif bir kokuya sahip ve bu koku bana çok büyük bir rahatlık hissi veriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yumuşaklığın beni kucaklamasına izin veriyorum.

Ona çok hızlı aşık oluyorum ve kendimi kontrol etmezsem, kontrolden çıkacağım. Ama bu gerçekten o kadar kötü mü olur?

"Em, uyuyor musun?" diye fısıldıyor, güçlü eli güven verici bir şekilde uyluğumun üzerinde.

Uykunun kalıntılarını silkelerken, gözlerim hafifçe açılır, biraz şaşkınım.

"Horluyor muydum?" diye soruyorum, yarı gülerek, sessiz ortamda bu ses neredeyse müzik gibi geliyor.

Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırıyor, gözlerindeki o şakacı ışıltı kalbimin atışını hızlandırıyor. "Horluyor musun?"

"Sadece sarhoş ya da yorgun olduğumda," diye açıklıyorum, sonunda dik oturuyorum. Başım dönüyor, odayı hafifçe eğen bir sis bulutu var. Ayağa kalktığımda ona çarpıyorum, kahkahalarım köpüklü baloncuklar gibi dökülüyor.

"Evet, sarhoşsun," diyor, sert eli belimi tutarak beni dengeliyor. Hudson, komodininin üzerindeki boş bardağa bakıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Yavaşça içmelisin. Tadını çıkarmalısın."

"Fark ettin mi bilmiyorum." Hıçkırarak, utanç ve eğlence karışımı bir duygu dalgası hissediyorum. "Ben hiçbir şeyi yavaş yapmam. Benim tarzım değil."

Devasa bir kaseden tereyağlı patlamış mısırın lezzetli kokusu yayılıyor. Kokular o kadar çekici ki, dilimde tuz ve tereyağının tadını neredeyse hissedebiliyorum. Üstünden buhar yükseliyor, havada kıvrılıyor, sanki birkaç tane almam için beni çağırıyormuş gibi öne doğru uzanıyor. Ben de öyle yapıyorum.

"Uyumak ister misin?" Beni inceliyor, bakışları keskin ama nazik, gözlerimde bir cevap arıyor.

"Hayır, tabii ki. Kalabilirim, söz veriyorum," diyorum başımı sallayarak, duruşumda hafif bir sallantı olmasına rağmen kendimden eminim.

"O zaman yatakta." Güneyli aksanı çok seksi.

"Mm. Öyle söylediğinde hoşuma gidiyor," diyorum şakacı bir şekilde, dudaklarım gülümsüyor.

Yatağın ortasına kayıyorum ve Hudson gülüyor, sesi zengin. Bana patlamış mısırı uzatıyor ve arkamdaki yastıkları düzelterek rahatça oturabileceğimiz rahat bir köşe yaratıyor.

köşe oluşturur. Kafam dönüyor olduğu için, alkolün etkisini azaltacak karbonhidratlar için minnettarım. Vücudumuz tamamen birbirine değene kadar yanıma rahatça kayar.

"Rahat mısın?" diye sorar ve kollarımız birbirine değince karnımda kelebekler uçmaya başlar.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, kelime sır gibi ağzımdan çıkıyor.

Bir düğmeye basarak, gömme ışıklar alçalır ve etrafımızı samimi bir ışıkla kaplar. O bana yaklaşır, omuzu omzuma değerek kalbimin hızla atmasına neden olur. Televizyon karanlık odayı aydınlatır, titrek ışığı yüzlerimizi gölgelerle boyarken o filmi başlatır.

Popcorn ve büyük kaseyi kucağımda tutuyorum. Ne zaman yanımda olsa, varlığı beni kendine çekiyor ve başka hiçbir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor.

"Film şu tarafta," diyor, popcorn'u havaya atarken ileriye işaret ediyor. Ağzıyla yakalıyor.

Mükemmel gülümsemesi beni büyülüyor ve yeşil gözleri yaramazlıkla parıltıyor.

"Sen büyüleyicisin," diye fısıldıyorum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

Beni inceliyor, gözleri dudaklarımdan boynuma kayıyor. "Kahretsin, bu izler çok koyu," diyor, dudaklarının köşelerinde bir sırıtış beliriyor.

Elimi izlerin üzerine kapatıyorum, utançtan yanaklarım kızarıyor. "Bunun için seni dövmem gerektiğini unutmuşum."

Boğazından içten bir kahkaha kopar. "Bana bir iyilik borçlusun."

"Sana iki tane borçluyum! Şunlara bak!" diye ısrar ediyorum, tam olarak bulundukları yeri işaret ederek, sözlerime öfke ve kahkaha karışımı bir ton katıyorum.

O eğilir ve izlerin üzerine öpücükler yağdırır, dudakları cildimi okşar. "Özür dilerim, ama sen bunu çok sevdin."

"Sevdim." Başımı omzuna yaslayıp, kolunu bana doladığında onun dokunuşunu memnuniyetle kabul ediyorum. Rahat bir sessizliğe bürünüyoruz;

Kevin McCallister'ın annesi oğlunun kaybolduğunu fark ettiğinde ekran yüzlerimizi aydınlatıyor. Bu sahne benim geçmişimle paralellik gösteriyor ve göğsümdeki acıyı engelleyemiyorum. "Bir ebeveyn olarak, bu benim en büyük korkum," diyor Hudson, sesi alçak

ve empati dolu bir sesle mırıldanır.

"Çünkü sen inanılmaz bir babasın." Boğazım hafifçe sıkışır. "Bu bana on üç yaşındayken oldu. Claire üniversiteye gitmek için evden ayrılmıştı. Annem öldükten sonra sadece ben ve babam kalmıştık. Tatiller için

tatiller için tatil rezervasyonları yapardı ama nadiren evde olurdu. Babamın iş adamlarıyla dolu yanlış özel jete bindim ve Tokyo'ya gittim."

Hudson bana döndü, çenesi sıkılmıştı ve yüzünde endişe okunuyordu. "Baban nasıl fark etmedi?"

"Birçok kez unutuldum ve bunun için hala büyük bir kızgınlık duyuyorum. Kimse beni önemli hissettirmedi ya da öncelik vermedi —babam bile," diye itiraf ediyorum, zorla gülümsemeye çalışarak. Sözler dilimde ağır geliyor, taşmak üzere olan bir yük gibi. Bazen gerçekler çirkin olabilir, ama artık onun için bahaneler uydurmayı bıraktım ve kendimi acı gerçeklerle yüzleşmeye hazırladım.

"Artık bu değişecek," diyor, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Sana inanmak istiyorum," diyorum, söylediği her kelimeyi dikkatle dinleyerek. Boğazımı temizliyorum, anılar zihnimde rahatsız edici bir şekilde dönüp duruyor. "Bu yüzden artık her şeyi tek başıma yapıyorum. Kendime her zaman güvenebilirim. Kendimi asla hayal kırıklığına uğratmam."

"Bunu yaşadığın için üzgünüm. Daha iyisini hak ediyordun ve şu anda da hak ediyorsun," diyor ve beni biraz daha sıkı sarıyor. Dokunuşu, etrafımızı saran eski anıların dalgalarına karşı yumuşak bir bariyer oluşturuyor ve annemin ölümünden sonra hayatımın ne kadar radikal bir şekilde değiştiğini hatırlatıyor.

"Teşekkür ederim. Bir itirafta bulunmam gerek," diye ekledim, konuyu değiştirmek isteyerek. "Lucas olayı bir şakaydı."

"Biliyorum," diyor, parmak uçları kollarımı okşayarak omurgamda titremeye neden oluyor. Tüylerim diken diken oluyor, içimde kabaran duyguların somut bir işareti.

"Ama yine de kıskandın mı?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Evet, çünkü Lucas senin için iyi olurdu. Bunu biliyorum. Kardeşim inanılmaz bir insan, şefkatli, sorumluluk sahibi. Duygusal yükü yok. Çocuğu yok. Çok sevgi dolu. Kimle birlikte olursa olsun, o kişi çok şanslı olacak. Onu bir kaideye oturtup, yürüdüğü yeri taparcasına sevecek. Şaka olsa bile, seni gerçekten çok mutlu edeceğini görebiliyordum. Ve... Senin için bunu istiyorum, Emma. Ama seni mutlu eden kişi ben olmak istiyorum. Bu fırsatı yakalayamayacağım için kıskançtım."

Gülümsemeden edemiyorum, içimi bulutların arasından sızan güneş ışığı gibi bir sıcaklık kaplıyor. "Hudson," diyorum. "Bunu yapabilecek tek erkek sen olabilirsin."

Gözlerinde bir umut ışığı parlar ve onu öpmek için can atarım, ama sınırlarına saygı duymaya çalışıyorum. Hayır, hayır demektir.

"Aslında, huysuz, tek başına çocuk yetiştiren, omuzlarında yük taşıyan bir oduncu babasının benim tipim olduğu çok açıktı."

"Oh, gerçekten mi?" Bu sözüm ona içten bir kahkaha attırıyor, sesi bulaşıcı.

"Seni incittiysem özür dilerim," diyorum, pişmanlıkla dudağımı ısırarak.

"Özür dilemedin ve dileme de, lütfen. Kardeşlerim ve ben birbirimize böyle davranırız. Birbirimizi zorlarız. Ve sonunda, ona on katını geri ödeyeceğim. O aptalca davrandı ve birine ilgi duyduğunda bunu kesinlikle öğrenecek."

İnanamayıp ağzım açık kalır. "Aman Tanrım. Sen çok kötüsün."

"Hayır, değilim. Ama o bir şey başlattı ve ben bitireceğim. Büyük kardeş olarak görevlerim var."

Popcorn yemeye devam ediyoruz ve Tim Curry görkemli girişini yaptığında gülmekten kendimi alamıyorum. "Onu seviyorum," diyorum, kalbim onun getirdiği tanıdık neşeyle doluyor.

"Ben de," diyor Hudson, bu anı benimle paylaşarak.

En son ne zaman oturup bir şey izlediğimi hatırlamıyorum. Hayatım seyahatler, sosyal medya ve duygularımdan kaçmakla dolu bir kasırga gibi geçiyordu; omuzlarımda ağır bir yük gibi duran sonsuz bir liste.

"Ne?" diye soruyor, bana bakarak. "Gerildin." Tabii ki fark etti. Her zaman fark eder.

"Önemli değil."

"Yalan."

Yavaşça nefes veriyorum, o anın ağırlığı göğsümü sıkıştırıyor. "Yıllardır ilk kez rahatladım ve güldüm. Seninleyken hiçbir endişem yok."

Hudson eğilip alnımı öper, dudakları cildime dokunur, bu hareket hem şefkatli hem de sakinleştirici bir his verir. "Sen zaten benim fırtınamdaki sükunetsin, Em. Bırak ben de senin fırtınadaki sükunet olayım."

BÖLÜM 23

HUDSON

Jenerik akıyor ve Emma derin uykuda. Dudakları hafifçe aralık ve sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyor. Göğsü sakın bir ritimle inip kalkıyor. Ekranın ışığı, yanağının yumuşak kıvrımlarını vurguluyor ve onun ne kadar huzurlu görüldüğünü fark etmeden edemiyorum. Neyi hayal ediyor acaba? Beni mi?

Onu izlerken dudaklarıma bir gülümseme konuyor ve o an beni boğazımdan yakalıyor. Onu mutlu edecek adam olabileceğimi merak ediyorum. Onu takdir eden ve her seferinde onu seçen birini hak ediyor.

Emma dünyadaki herkesi elde edebilirdi, abartmıyorum, ama yine de beni seçti. Beni kibirli bulabilirsiniz, ama nedenini sormuyorum, çünkü ona ne kattığımı *biliyorum*. O da biliyor.

Bu kadar huzurlu uyurken onu uyandırmak neredeyse zalimce geliyor. Bir an durup, nefes alıp verişini izleyerek ona hayranlıkla bakıyorum. Bu, hatırlamak istediğim bir anı, karanlık, yalnız gecelerde zihnime geleceği bir anı.

Eğilip, güzel yüzünden gözlüklerini nazıkçe çıkarıp, komodinin üzerine koyuyorum.

"Mm," diye mırıldanıyor. Dikkatlice, altındaki dekoratif yastıkları kaydırıyorum, kumaş çarşaflara sürtünerek hafifçe yere atıyorum. Sonra, yorganı onun üzerine çekiyorum. Colby ile bunu yapmak için bolca pratik yaptım. Eğer bir şey öğrendiysem, o da uyuyan bir bebeği asla uyandırmamak gerektiğidir.

Emma yanına dönerek rahat bir pozisyon alır. Dalgalı saçları yastığa yayılır.

Televizyonu kapatıyorum ve ani sessizlik neredeyse hissedilebilir. Ay ışığı odaya sızıyor ve boş popcorn kasesini ve bardaklarımızı topluyorum. Aşağı kata indiğimde, baharatlı rom beni bıraktığım tezgahı çağırıyor.

Biberli rom, tezgâhın üzerinde beni çağırıyor. Amber rengi tavandaki ışıktaki parıldıyor ve iki uzun yudum alıyorum. Sıvı boğazımdan aşağı kayarken yakıyor. Sert olabilir, ama zihnimi rahatlatma işini görüyor. Ya da öyle sanıyordum.

Tezgaha yaslanıp, geleceğimi tahmin etmeye çalışırken geçmişimi hatırlıyorum. Emma ile yazın birlikte geçirdiğimiz gece o kadar büyüdü ki, hala zihnimde dönüp duruyor. Emma ile birlikte olmak beni değiştirdi, onun sayesinde farklı bir adam, daha iyi bir adam oldum.

Donup kalıyorum, yanıp sönen tavan lambalarının sert ışığına bakıyorum. Dışarıda esen şiddetli rüzgârın sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Arka bahçeye bakan pencerelere dönüyorum. Rüzgârda ağaç dalları şiddetle sallanıyor, silüetleri yere ürkütücü gölgeler düşürüyor. Neredeyse aynı anda, şiddetli yağmur yağmaya başlıyor. Çatıya ritmik bir şekilde vuran yağmur damlaları, beni hem sakinleştiren hem de sinirlendiren bir senfoni yaratıyor.

Kasaba halkı, dondurucu soğuklarla birlikte gelen soğuk hava dalgasından haberdar edildi. Dün, iki hafta yetecek kadar yiyecek stokladım, ama elektrik kesintilerimiz hiç o kadar uzun sürmez. Sıcaklıklar donma noktasına yakın, ama yağmur dün durdu. Yağmur şiddetle başladı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, saksı bitkileri arka verandamdan düşerken, seramik gövdeleri yere çarpıyor. Genellikle yumuşak bir müzik kaynağı olan rüzgar çanları, şimdi şiddetle çarpışarak, uluyan rüzgarda uyumsuz bir senfoni yaratıyor. Tam o anda, elektrik kesiliyor ve her şey karanlığa gömülüyor. Her adımım belirsiz, ama bu baharatlı romun etkisi olabilir, odama geri dönüyorum.

Yedek jeneratör hemen çalışmaya başladı. Yiyeceklerimizin bozulmayacağını bilerek rahatladım.

Sessizce odama giriyorum. Ay ışığı büyük pencerelerden içeri sızıyor, Emma'nın hala uyuduğu yatağa doğru ilerlerken gümüş rengi tonlarıyla yere yansıyor. Onun yanına battaniyenin altına giriyorum, vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyorum. O içgüdüsel olarak bana yaklaşıyor, kolunu karnımın üzerine koyuyor. Rahatlamak için bana sokulurken nefesi cildimi gıdıklıyor.

"İyi geceler," diye fısıldayarak parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Cevap vermiyor, çoktan rüyalarına dalmış durumda.

Sanki gece yarısı ortadan kaybolacakmış gibi onu kucaklıyorum. Onu kollarımda tutarken, günün yorgunluğu nihayet üzerime çöküyor. Dışarıda fırtına kopsa da, dünya hızla kayboluyor. Anında uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, bir kez olsun dinlenmiş hissediyorum. Elimi uzatıp Emma'nın yattığı çarşafı avuçlarımla okşuyorum, çarşaf soğuk. Çarşaf hafifçe buruşmuş ve havada onun sakızlı köpük banyosunun hafif kokusu kalmış.

Ne zaman uyandı? Bu soru aklımda asılı kalır.

Yatağın yanındaki lambayı açmak için uzanıyorum, ama lambada bir değişiklik olmuyor. Oda gölgede kalıyor, sabah ışığı bulutların arasından zorlukla sızıyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum, otururken serin hava tenime geliyor. Yatağın başucundaki masadan telefonumu alıyorum, ekran yüzümü sert bir ışıkla aydınlatıyor. Saat altı biraz geçiyor ve şimdiden bildirimleri kaçırmışım.

Mesajlarımı kontrol ediyorum.

MAMA

Şiddetli rüzgarlar nedeniyle elektrik kesildi. Buz geliyor. İnsanların yollarda güvenle seyahat edebilecekleri zamana kadar çiftlik kapalı. Duyuru zaten yayınlandı. Colby'yi eve getirmek isterdim, ama devrilmiş ağaçlar garaj yolunu kapatıyor.

HUDSON

Şu an seninle güvende. Ağaçları temizlemek için gelmemi ister misin?

Ailem erkenci olduğu için, mesaj baloncuğu ekrana düştüğünde şaşırmadım.

MAMA

Hayır. Lucas daha yakın olduğu için mümkün olduğunca çabuk halledecek.

HUDSON

Sorun çözüldüğünde bana haber ver, Colby'yi almaya gelirim, böylece sen çıkmak zorunda kalmazsın.

MAMA

Tamam. Orada durumlar nasıl?

HUDSON

Emin değilim. Henüz dışarı çıkmadım.

Yataktan kayarak kalkıyorum ve sabah havasının soğuğu beni sarıyor. Burası çok soğuk. Pencereye yaklaşıyorum ve parıldayan kristallerden oluşan bir perde gibi aşağıya dūřen minik buz taneleri görüyorum. Fırtınanın en şiddetli kısmı henüz gelmedi. Bu karla karışık yağmur, yakında gelecek olan kaosun habercisi.

Banyomda suyun kapandığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra kapı gıcırdayarak açılıyor.

"Merhaba," diyor Emma.

Ona dönerek, parlak gözlerinden, ince tişörtünün kumaşıyla zar zor örtülen küçük meme uçlarına bakıyorum, sonra tekrar ağzına dönüyorum. Kapı pervazına yaslanıyor, silueti bulutlu sabahın loş ışığıyla çerçeveleeniyor. Her bir kıvrımını, omuzlarına dökülen saçlarını, yanaklarının pembe rengini içime çekiyorum.

Nefes kesici.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, sesim uykudan dolayı kısık.

Hafifçe titrediğinde, yatağımın ucundaki tahta sandıktan bir yorgan çıkarır, ağırlığını ellerimde hissederim. Ona doğru ilerler, yorganı nazikçe omuzlarına sararım. "Üzgünüm. Elektrik kesik. Birkaç gün böyle kalabilir."

"Günler mi?" Bana bakar, yüzünde şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifade vardır, sonra yorgana bakar. "Bunu Mawmaw mu yaptı?"

"Evet," diyorum, büyükannemin sevgi ve özenle yorganı dikiği anı hatırlayarak gülümsüyorum. "Bu bir hediye idi."

"Ne için?" diye sordu.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Daha spesifik olmak gerekirse, düğün hediyesiydi, ama Meredith duygusal değeri olmasına rağmen bundan nefret ediyordu. Benim için özeldi."

"Çok güzel. Bu çiçekler tam onun tarzı." Parmaklarını kumaşın karmaşık desenleri üzerinde gezdirirken yüzünde sıcak bir gülümseme yayılır. "Neden kilitli tutuyorsun?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Saklamamalısın. Tek söylediğim bu," diyor. Yorgan, evimin bir parçası ve her dikişine dokunmuş rahatlatıcı anıları hatırlatıyor.

her dikişinde dokunmuş rahatlatıcı anıları barındırıyor.

"Bu konuda kesinlikle haklısın," diye itiraf ediyorum, onun sözlerini düşünürken gerginliğim biraz azalıyor.

Emma başını tutar, alnında şakacı bir kırısklık belirir. "Ugh. Sanırım dün gece çok fazla içtim."

"Bunun olacağından endişeleniyordum. Sana kahve, su ve yiyecek getireyim."

"Evet, lütfen." Eli yukarı uzanır ve nazik parmak uçlarıyla göğsümü okşar. Tüylerim diken diken olur, o bana dokunduğunda her zaman böyle olur.

"Üşüdün mü? Tüylerin diken diken olmuş. Yorganımı seninle paylaşırım," diyor. Bu düşünceli teklif kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. O her zaman çok düşüncelidir.

"Sıcaklık değil, Em," diyorum, gözlerine bakarak, sözlerimin ardındaki söylenmemiş anlamı anlamasını umarak.

Dudaklarında bir gülümseme belirir ve kolunu yorganın içinden çıkarır. "Sen de bana aynısını yapıyorsun."

"Mahvolduk," diyorum ona, durumumuzun ciddiyeti yavaş yavaş kafama yerleşirken.

"Biliyorum," diye cevaplar, sanki tüm bu saçmalık hem korkutucu hem de heyecan vericiymiş gibi gülerek. Emma yatağın yanına gider, gözlüklerini alır ve yüzüne takar. "Vay canına, sanki dünyayı 8K çözünürlükte izliyorum. Artık yüzün bulanık değil."

Ona gülümserim. "Kahvaltı zamanı, bebeğim."

"Menüde ben de var mıyım?" diye soruyor şakacı bir şekilde, gözlerinde alaycı bir ışıltı var. "Çünkü çok isterim."

Ona bakarım, merakım uyandırılmıştır. "Cevabın bu mu?"

"Dün gece sana söyledim, seni ayık ya da sarhoş istiyorum. Fark etmez, Hudson. Noel'de ne istediğimi biliyorum."

Kaşlarım yukarı kalkar, bakışlarımda eğlence dans eder.

"Seni," diyor, sesi şehvetli ve doğrudan. "Tatil için seni istiyorum. Noel Baba'nın kucağına oturup sormam mı gerekiyor? Kötü bir kız olduğumu biliyorum, ama yılın geri kalanında *çok* uslu olacağıma söz veriyorum."

Gözlerimi ona dikip, kalbim hızla çarparak ona yaklaşıyorum. O bir adım geri çekiliyor, vücudu arkasındaki soğuk duvara yaslanıyor. Aramızda lezzetli ama tehlikeli bir cazibe var. Onu içime çekiyorum, kokusunun tatlılığını tadını çıkarıyorum. Boynunu öpüyorum, dokunuşumla titrediğini hissediyorum.

"Emin misin, istediğın ben miyim?" diye soruyorum.

"Hiç şüphem yok," diye onayladı, yorganı yere bırakırken bir inilti kaçırdı. Kumaş ayaklarımızın etrafında birikmişti. "Öp beni, lütfen."

"Kibar davrandığında çok hoşuma gidiyor."

Parmakları saçlarımı okşadı ve dudaklarımız ateşli, çaresiz bir birleşmede çarpıştı. Boğazından açgözlü küçük nefesler kaçtı ve birlikte uçuruma doğru sarmal halinde düşerken nefes almayı bırakabileceğimi düşündüm. İnlemesi bir itiraftı, benim olduğunun duyulabilir kanıtıydı.

"Sana ihtiyacım var, Hudson. Yalvarmak benim için küçük düşürücü değil."

"Mm." Sesim alçak ve alaycı, ama o dizlerinin üzerine çökerek beni şaşırtıyor. Emma, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından parlak kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Yüzünde arzu dolu bir ifade var. Dolgun dudaklarını yalıyor ve nefesim kesiliyor. Elektrikli hava etrafımızda dönüyor ve vücudumdaki her hücre uyanıyor.

"Tatil boyunca senin olmak istiyorum, *lütfen*?" Elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor ve içimi elektrik akımı geçiriyor.

"Emma," diye homurdanırım, o benim jogging pantolonumu indirip sikimi serbest bırakırken sesim içimden derinlerden çıkar. Sırtı düzelir ve bana bakar, sessizce izin ister.

"Sana çok ihtiyacım var," diye fısıldadı. Dili penisimin ucuna değdi ve gözlerimi kapattım. "Sana sahip olabilir miyim?"

Onu incelerim, başparmağımın yanaklarını okşarım. Sessiz sohbetimize bir dünya dolusu duygu karışır. Bu kadın benim her şeyim ve bunu birlikte olduğumuz ilk geceden beri biliyorum. Onu reddetmek, gerçek mutluluğun, ama daha da önemlisi sevginin olasılığını reddetmek demektir.

"Temmuzdan beri seninim," diye itiraf ediyorum, beni saran duygu selini zar zor kontrol edebiliyorum.

"Ben de seninim," diyor.

Bu itiraf kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Emma ayağa kalkar ve tekrar dudaklarımı ele geçirir. Kızım yatağa değene kadar geriye doğru sendeleyerek yatağa doğru ilerleriz. Yatağa tırmanırız ve Emma beni açgözlü ağzına alır. Dilini kullanarak penisimi yukarıdan aşağıya yalar, sanki her damarı ezberlermişçesine yavaşça hareket eder.

"Siktir," diye fısıldıyorum, kelime bir dua gibi ağzımdan çıkıyor.

Sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı odayı puslu hale getiriyor ve rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek üzereyim. Elleri karnımdan yukarı doğru kayıyor ve

kapüşonumun altına girer ve meme uçlarımdan birini çimdikler.

"Mm." Elini uzun ve yavaşça üzerimde gezdirir. "Çok fazla ön sıvı var."

Penisimde biriken sıvıyı yaladı. "Tadını seviyorum."

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum, o ağzını bana geri getirirken saçlarını sıkıca tutuyorum. Neredeyse boğulacak gibi, beni tamamen içine almaya çalışarak yukarı aşağı hareket ediyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum ve Emma, isteğimi yerine getirmeden önce meydan okurcasına beni boğazının derinliklerine alıyor. Yanımdaki yastığa uzanıyor ve ben de yan dönerek ona tamamen yüzümü çeviriyorum.

Elim vücudunda aşağı doğru kayıyor, parmaklarım pürüzsüz tenini okşarken külotunun içine giriyorum. Güzel kahverengi gözleri benimkilere kilitlenirken nefesi düzensizleşiyor. Aramızda sessiz bir anlaşma, bir taahhüt geçiyor.

Ne kadar sürecek? Bilmiyorum. Bu, daha sonra düşüneceğim bir şey.

"Benim için çok ıslak," diye mırıldanıyorum, ondan yayılan ıslığı hissederek. İkimiz de onun bunu istediğini ve çaresizce ihtiyaç duyduğunu biliyoruz.

"Her zaman," diye mırıldanıyor, parmaklarımla klitorisine hafifçe dokunduğumda nefesi hızlanıyor. Nefes nefese, sırtını kavisleyip amını yukarı doğru iterek, arzuladığı zevki daha fazla arıyor.

"Kurallar var, Emma. Eğer sen benimsin, *sen benimsin*. Paylaşmayı bilmiyorum," diyorum, sesim alçak ve yoğun.

"Kabul," diye fısıldadı, gözlüklerini çıkarırken sesi neredeyse nefesinden biraz daha yüksek çıkıyordu.

Parmaklarımla hassas düğümünün etrafında sıkı daireler çiziyorum, ritim onun hevesine uyuyor.

"Bunu aramızda tutmalıyız. Sen gittiğinde daha kolay olacak," diyorum, sözlerimin ağırlığını anlamasını umarak. Eğer bir çıkış yolu istiyorsa ve ihtiyacı varsa, ona bir tane vereceğim.

"Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum," diyor.

"Biliyorum. Ayrıca Colby'nin önünde dikkatli olmalıyız."

"Elbette," diye cevaplar, ses tonu hafifçe değişir, sözlerinde ciddiyet izleri belirir. "Benimle olmak bazı sonuçlar da beraberinde getirir, Hudson. Seni korkutmak istemem, ama izleneceğiz ve mahremiyetimiz..."

"Neye bulaştığımı biliyorum. Biz dünyaya karşı, Emma. Sen ve ben. Birlikte her şeyi halledebiliriz." Bu sözler havada asılı kalır; manyetik bir güç bizi birbirimize bağlar.

"Söz veriyor musun?" Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, kırılganlık dolu.

"Son nefesimi verene kadar," diyorum ona.

Beni tekrar kendine çekiyor, ama dudaklarım onun dudaklarının üzerinde asılı kalıyor. Zamanda donmuş gibiyiz ve etrafımızdaki dünya uzak bir anıya dönüşüyor.

"Sana aşık oluyorum, Hudson," diye fısıldar, nefesi tenimde sıcak.

"Oh, Emma," diyorum zar zor, onun gözlerine bakabilmek için geri çekiliyorum. Sanki benim sakladığım sırrı zaten biliyormuş gibi gülümsüyor. Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor, durumun gerçekliğiyle yankılanıyor.

Aşık oluyoruz.

"Ben de," diye itiraf ediyorum, sadece ikimizin bildiği bir sır. Dudaklarımız yavaşça dans ediyor, heyecan verici ve şefkatli hissettiren nazik bir keşif. Beni büyüüne kaptırdığından eminim. Dilinin benimkine her dokunuşu beni neredeyse kendimden geçiriyor.

Çenesini ve boynunu öpüyorum, hafifçe çekerek tişörtünü çıkarıyorum. Dudaklarım düz karnında aşağı doğru ilerliyor, vücudundaki minik şortu çıkarırken arkalarında sıcaklık izleri bırakıyor.

"Külot giymemişsin," diye mırıldanıyorum, bu keşif beni şaşırtmadı.

"Neredeyse hiç giymem," diye itiraf ediyor, gözlerinde şakacı bir ışıltı var. Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklımın bir köşesine kaydediyorum ve dudaklarımdan bir gülümseme süzülüyor. Bacaklarının arasına geçiyorum ve öpücüklerimi onun güzel küçük amına doğru sürdürüyorum. Dilimle onu yavaşça ayırıyorum, tadını ve onu tahrik eden baş döndürücü kokusunu tadını çıkarıyorum.

Ben daha fazla baskı uygularken, dilimi hassas klitorisine değdirirken o iç çekiyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni daha da yaklaştırıyor. Beni kendine doğru itiyor, çenemin kıllarına sürtünerek bu hissin içinde kayboluyor. Ve ben onun yüzümü sikmesini istiyorum, ama henüz değil.

Bir kez olsun, kontrol Emma'da değil. *Benim.*

Kafamı sallıyorum, biraz geri çekilip onu sertçe emiyorum, zevk seslerinin tadını çıkarıyorum. "Sabırlı ol, yoksa bütün gün seni tahrik edip dururum," diye uyarıyorum, sesim alçak ve alaycı, parmağımı yavaşça onun sıkı amına sokarken.

Uzun inlemeler dudaklarından dökülüyor, beni devam etmeye teşvik eden bir arzu melodisi.

Emma altımda kıvranıyor, dokunuşlarıma tepki veriyor ve ben parmağımı kıvrarak G noktasını gıcıklayarak onu tahrik ediyorum. Onun vücudunun, içinde büyüyen zevk dalgalarına tepki olarak

"Kendime dokunduğum her seferinde seni düşünüyorum," diye itiraf ediyor, sesi kırılğanlıkla titriyor. "Seninle tekrar birlikte olmayı. Tıpkı böyle."

İç uyluklarının yumuşaklığını öpüyorum, dudaklarımın üzerinde cildinin ipeksi sıcaklığını tadını çıkarıyorum. "Yani, ben senin fantezin miyim?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, nefesim onun hassas tenine sıcak bir şekilde değişiyor.

"Evet." İki parmağımı içine kaydırduğımda keskin bir nefes alır. Beni bir mengene gibi sıkıca sarar, istekli ve duyarlıdır. Ağgözlülüğünden bahsetmeye gerek bile yok.

"Şanslısın tatlım. Çünkü sen de benimsin." Bir sahiplenme duygusu beni ele geçirir.

Bana gülümser, gözleri özlemle parlar. "İçimde olmana ihtiyacım var içim

e Bekleyemem, beklemeyeceğim. İçimi kaplayan aciliyet ilkel bir dürtü.

girm Yataktan kayıyorum, kapüşonlu sweatshirt'ümü hızla çıkarıyorum ve ona eni yaklaşıyorum.

istiy
orum

."

Penisim, onun ıslak girişinde bekliyor ve devam etmeden önce dudaklarımı onun dudaklarına kısa, ateşli bir öpücük için bastırıyorum.

"Sen geldikten sonra sadece *sen* vardın," diye fısıldıyor, nefesini beklenti içinde tutuyor. Benden önce, onun eski sevgilisi vardı, başka kimse yoktu.

Beni beklediğini bilmek, onu derinlemesine içime almamı sağlıyor.

Vücudunu ayarlıyor, kalçalarını genişletiyor, beni daha fazla içine almak istiyor.

Sonlarımız birleşiyor ve etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor ve tekrar bir olduğumuzda başım dönüyor. Emma'nın

benim evim, gerçekten ait olduğum tek kadın olduğu hissiyle boğulmuş bir şekilde iniliyorum. "Diğer yarım," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. Benimle

ritim tutarak sallanırken sesi duygu dolu. Yavaş ve sert hareketlerle her anın

tadını çıkarıyorum, boynunu emip ısıırıyorum, cildinin tuzunu tadıyorum

Cildinin tuzunu tadıyorum. İnemeleri daha yüksek, boğuklaşıyor, aramızdaki boşlukta yankılanıyor.

Onunla birlikte olmak, zaman ve mekanı aşan beden dışı bir deneyimdir. Her kalp atışında titreşen, ruhlarımızı arzusun mozaiğinde birbirine dokuyan elektriksel ve ebedi bir bağıdır. Ritmimi koruyarak homurdanıyorum, onun içinde ne kadar derinde olduğumu hissetmesini istiyorum. Yarın atacağı her adımda kime ait olduğunu bilmesini istiyorum.

"Ben çok..." Sesi zar zor duyuluyor, hareketlerimizin sisinde kaybolan nefes nefese bir fısıltı. Etrafımızdaki hava arzu ile dolu, çaresiz bir enerji ile yüklü kendimizden daha fazlası

hayvani, zevk için bastırılamaz bir susuzlukla sürüklenirken, yükseklerimizi kovalıyoruz. Ondan asla, asla doyamayacağım.

Dişlerimle kulak memesini çekiştirip emdikten sonra fısıldıyorum, "Benim için boşal, güzel kız. Seni şu anda lanet olasıca dolduran sikimin etrafında boşal."

Sanki parmaklarımı şıklatmışım gibi, orgasm dalgasına teslim olur, vücudu şiddetle titrer.

Emma tam olarak istediğimi yapıyor, ben de ona istediğini veriyorum.

"Aferin kızım," diye homurdanarak boğazını nazikçe sıkıyorum. Onun çıkardığı sesleri tanımıyorum

ama bu sesler ham ve ilkel. Tırnakları sırtıma batıyor, cildimde ateş ve tatmin izleri bırakıyor.

"Beni sikmeye devam et," diye bağırır, sesi aciliyetle dolu çaresiz bir yalvarış gibidir. "Beni sahiplen, Hudson. Gerçekten senin olduğumu kanıtla."

Ben de öyle yapıyorum.

BÖLÜM 24

EMMA

"Seni çok özledim," diyor Hudson, ağzı kulağımın dibinde, nefesi cildimde sıcak, sanki yarın hiç gelmeyecekmiş gibi içime giriyor. Eğer dünya bugün sona ererse, onunla bu anı *tekrar* yaşadığımı bilerek mutlu bir kadın olarak öleceğim. Son birlikte olduğumuz an hafızama kazınmış, asla unutmayacağım coşkulu bir deneyim.

Aramızda olabilecekleri gördüm ve bu beni çok korkuttu. "Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum. Tüylerim diken diken oluyor, bu durumun tam da olması gerektiği gibi olduğunu hatırlatan hoş bir titreme. Tutku dolu bu anda kendimizi kaybederken her duygu yoğunlaşır.

Ağzım açılır ve sırtım kavislenir, ikinci orgazm dalga dalga kıyıya çarpan dalgalar gibi içimi kaplar. Nefeslerimiz ve inlemelerimiz bir senfoni oluşturur, her nota bağımızın yoğunluğuyla yankılanır. İçimde derinlere gömülmüş hali çok iyi hissettiriyor, sanki ait olduğu yer orasıymış gibi... Biz, pürüzlü kenarlarımızla bile birbirine mükemmel uyan iki yapboz parçasıyız.

"Çok yaklaştım," diye mırıldanıyor, sıcak nefesi tenime değişiyor. Zirveye ulaşırken hareketleri yavaşlıyor. Zaman durmuş gibi hissediyorum ve her saniyenin tadını çıkarıyorum.

"Hala doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldıyorum, gözlerine bakarak, ne istediğimi anlamasını umuyorum. Gözlerinin ardındaki ateş içimde derin bir şeyi ateşliyor ve dudaklarını yakalıyorum. Baş döndürücü arzu havayı doldururken, kendimin her parçasını ona döküyorum.

"Em," diye fısıldadı, sesi alçak ve aciliyetle doluydu.

"Lütfen," diye yalvarırım, kalbim hızla atıyor. "Seni tamamen istiyorum, Hudson."

Nefesi düzensizleşir. Her nefes alışında, içinde yükselen zevk yansır. Yanaklarında yayılan kızarıklığı görebilirim ve beklentiyle kaslarının gerildiğini fark ederim. Ve sonra, içimi titreten bir ürpertiyle, kendini içimde kaybeder. Üzerine çöken zevk dalgaları ve benim adımı inleyen sesi.

Bağlantılı kalıyoruz, gözlerimizi birbirine kilitlerken vücutlarımız birbirine dolanıyor, etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyor. Diğer her şey varlığını yitiriyor, sadece ikimiz kalıyoruz. Aramızdaki büyük değişimi hissettim ve sanırım o da hissetti. Bu sadece iki insanın seks yapması değildi. Çok ham, çok duygusal, çok *savunmasızdı*.

Beden dışı bir deneyim yaşadığıma eminim. Nefeslerimiz düzensiz, kalbim bir davul gibi çarpıyor. Hudson beni izliyor, penisi hala içimde, sanki beni sonsuza kadar kendisine bağlamak istercesine.

Seks daha önce hiç bu kadar iyi hissettirmemişti; sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi, sanki o beni hiç düşünmediğim şekillerde tatmin etmek için yaratılmış gibi. İnanılmaz seks beni şaşkın ve sessiz bıraktı, vücudum hala her tahrik edici dokunuştan titriyor.

"Hissettin mi?" diye soruyorum, sesim hala nefes nefese. Kalıcı duygular, sıcak bir kıyıda nazik dalgalar gibi üzerime geliyor. Vücudum titriyor.

"Evet," diye itiraf ediyor, burnunu burnuma sürterek bana tatlı Eskimo öpücükleri verirken bakışları benimkilere delici bir şekilde bakıyor. Dudakları sonunda benimkini yakalıyor ve içimden bir elektrik akımı daha geçiyor. "Duşa gel. Titreyen kaslarına iyi gelecektir."

"Tamam," diyorum, kalbim çarpıyor. Hudson benden uzaklaşıyor, ama önce beni kolayca kollarının arasına alıp göğsüne yaslıyor. Ondan sonra bir bez bebek gibiyim.

Beni banyoya taşır ve nazıkçe yere indirir. Birkaç saniye sonra duşu açar ve şelale gibi akan suyun sesi bizi sarar, serin havayı buharla doldurur. İçeri gireriz ve ben sıcaklığı memnuniyetle karşılarım.

Yüzümdeki her çili ezberlemeye çalışır gibi beni yoğun bir şekilde inceliyor.

"Jake, Noel kurabiyesi yarışmasına katılacağını söyledi," diyor alçak sesle. Sabunu alıyor ve omuzlarımı yıkamaya başlıyor, güçlü elleri kaslarımı yoğuruyor.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum, hala içimde titreyen zevkin kalıntılarını hissediyorum, her hareket onun bana uymak için beni ne kadar gerdiğini hatırlatıyor.

"Evet," diye onaylıyorum, boynumu omuzlarımda üzerinde tembelce yuvarlar, onun dokunuşunun tadını çıkarırım.

"Kaybedeceksin Emma," diyor şakacı bir şekilde, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Kahkahalarla gülmeye başladım, sesim fayanslı duvarlarda yankılandı.

"Olmaz! Sen *benim* takımına katılacaksın," diye karşılık verdim, bir lif alıp onu yıkamaya başladım. "Büyükannen öyle olması gerektiğini söyledi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

Onun büyük, nasırlı eli aşağı kayarak popomu kavradı, avucunun içi sıcaktı ve sahipleniciydi. "Bu yıl o kupa benim olacak. *Benim* takımına katılmalısın."

"Aman Tanrım. Sen de çok rekabetçisin." Gözlerimi şakacı bir şekilde kısarak, Noel'i çalmak üzere olan Grinch gibi yaramazca sııttım. "Ya benimlesin ya da bana karşısın."

"Claire'e iznini geri almasını söyleyeceğim," diyor, sesinde alaycı bir şakacılık var.

Nefesimi tuttum. "Bunu yapmazsın!"

Hudson'ın dudakları benimkilerle buluşur ve ardında sıcaklık bırakır. "İyi şanslar, bebeğim. İhtiyacın olacak."

"Bunu bana en son söylediğinde, ben..." Cümlemi bitiremeden, beklenmedik bir şekilde elektrikler gelir.

"Tuhaf," diyor Hudson, yatak odasına doğru bakarak. Gözleri, biz filme dalmışken kısılmış olan gömme aydınlatmaya sabitlenmiş. Tekrar söneceğini bekliyorum, ama sabit kalıyor. Boğazını temizliyor ve dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. "Sanırım elektrik geldi. Harika! Bu, senin yenileceğinin işareti!"

Gülümserim, bakışlarım hala sert ve davetkar olan penisine kayar. "Ne zaman istersen sana oral seks yaparım."

Onun seksi gülümsemesiyle göz göze geldiğimde aramızdaki hava yoğunlaşır.

"Ne zaman istersen mi? Belki yakında deneyebiliriz." Düşünceli bir ifadeyle duraksıyor. Şampuanı alıyor, güçlü parmaklarıyla saç derimi masaj yapıyor, omurgamdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissi yayılıyor. Gözlerim zevkten geriye dönüyor, dokunuşunun mutluluğunda kayboluyorum.

"Bunun sonsuza kadar süreceğini anlayana kadar bunu sır olarak saklamak ister misin?" diye sordu, sesi kırılganlıkla yumuşadı.

Ona gülümserim, içimde duygularım karmakarışık. "Sence bu en iyi karar mı?"

Kimseye söylememenin avantajları var. Seçenekler arasında gidip geldim ama hala doğru cevabı bilmiyorum.

"Söylemek istemiyorum, ama herkesin bilmesi bize gereksiz baskı yaratacaktır," diye açıklıyor, sesi sabit ama endişeyle karışık. "İkimizin de bunun istediğimiz şey olduğundan emin olmasını istiyorum. En azından yapabildiğimiz sürece, dünyanın yükü olmadan seninle birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyorum, Emma."

Başparmağımla nazıkçe yanağımı okşuyorum. Kalbim karışık duygularla doluyor. "Yılbaşı gecesi karar verelim," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bir arkadaşımın partisine katılacağım. Beni sonsuza kadar istiyorsan, orada ol ve gece yarısı beni öp. Eğer istemiyorsan, o zaman anlarım ve garip bir vedaya katlanmak zorunda kalmayız. Birbirimizi tekrar gördüğümüzde, hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz." Sözlerimin kesinliği havada asılı kalıyor. Nefes almayı bırakabilirim.

Hudson'ın her zamanki gibi canlı gözleri derin bir üzüntü yansıtıyor. "Neden bu kararı bana bırakıyorsun?"

"Çünkü ben kararımı çoktan verdim," diye cevap veriyorum, ellerim içgüdüsel olarak göğsüne uzanıyor, su üzerimize akarken avuçlarımın altında kalp atışlarının ritmini hissediyorum. "Ve... sen de kararını verdiğini söyleme. Benimle birlikte olmayı düşünmeni istiyorum, Hudson. Hayatım kaotik ve benimle bağlandığında seninki de sonsuza dek değişecek. Colby büyüyene kadar bekar kalmanın en iyisi olduğuna karar verebilirsin ya da bu yenilik geçtikten sonra benim sana uygun kişi olmadığımı fark edebilirsin. Sadece kendini düşünmemelisin," diye fısıldıyorum, sözlerimin ağırlığının aramızda yerleştiğini hissederek.

Saçımdaki köpüğü nazıkçe durularken, parmakları saçlarımın arasında şefkatle kayıyor. "Bunu istediğinden emin misin?" diye soruyor, sesinde endişe yankılanıyor.

"Evet," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. "Teksas'tan minnettar bir kalple ayrılabilirim, 'bu sadece geçiciydi' konuşması olmadan sahip olduklarımızı değer bilerek. O konuşmayı yapmak istemiyorum. Kalbim buna dayanamayabilir," diye açıklıyorum, sözlerim endişemin renkleriyle boyanmış.

"Tamam," diye kabul eder, teklifimi kabul etmesi ağır bir sessizlikle sarılır. "Ya gelmezsem?"

"Yeni yıla seninle güzel bir anı olarak başlayacağım, ama geçmişimde," diyorum, sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak. Bu düşünce kalbimi neredeyse kırıyor, gergin bir ip gibi büküyor. Bu, bilinmeyene doğru tehlikeli bir sıçrayış

ve içten içe, bunun için uygun olup olmadığını merak ediyorum. Ne olursa olsun, kalbimi hazırlamalıyım, yoksa beni mahvedecek.

"Şimdi, baskıların olmadığı anları yaşamaya geri dönebilir miyiz? Sadece ikimiz," diye yalvarırım, sadeliği arzulayarak.

"Sadece sen ve ben," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Avuç içini yanağıma bastırır ve beni tatlıca öper, bizi dışarıdaki her şeyden korur. Bu anda, dünya kaybolur, sadece havada asılı kalan şimdiki zamanın vaadi kalır.

BÖLÜM 25

EMMA

BİR HAFTA SONRA

"Güzel minivan," diyor Hudson, ben araba yoluna park ettikten sonra, sesi evini çevreleyen rahat sessizliği bozuyor. Baltayı, keskin havada yankılanan bir sesle yere bırakıyor, sonra deri eldivenlerini çıkarıyor. Taze kesilmiş odun yığını, bir anıt gibi depo kulübesinin yanında düzgünce istiflenmiş. Odunlara bakıyorum, sonra ona, bana yaklaşıırken geniş omuzlarının nasıl gevşediğini fark ediyorum.

"Öğle yemeğinde olman gerekmiyor mu?" diye soruyorum, onu burada gördüğüm için neredeyse şok olmuşum. Öğle güneşi, onun muhteşem yüzüne sıcak bir ışık saçıyor.

"Bugün böyle geçireceğim" diye açıklıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak, kendinden emin görünüşünün altında bir işaret arıyorum. Her şey yolunda değilken, yolunda gibi davranmakta çok başarılıdır.

Başını eğiyor, dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirliyor. "Neden bunu soruyorsun?"

"Lucas, stresli olduğunda çok fazla odun kestiğini söyledi.

Aslında, 'bir *ton odun* kestiyorsun' dedi."

Boğazından zengin ve derin bir kahkaha patlar, kolunu belime dolayarak beni kendine çeker. "Bunu *bir ton olarak* görmem çok tatlı."

O küstah küçük sırtış beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertir, içimde eğlenceli ve asi bir şey patlar. Onu sıkıca tutarım, parmaklarımı kot pantolonunun sağlam halkalarına geçirip ona bakarım. Gözleri parıldar ve bu anın bitmesini istemem.

Onun kolonyasının kokusunu seviyorum — sedir ve ona özgü bir şeyin karışımı

—ter kokusuyla karışarak baş döndürücü bir karışım oluşturmamasını seviyorum. Gözlerimin içine bakıyor, ifadesi ciddi. "Bu, gerçek fırtına geldiğinde hazırlıklı olmak için kış hazırlığı. Söz veriyorum."

"Stresli olsaydın bana söyler miydin?" diye soruyorum, ona inanmak istiyorum ama güvenceye ihtiyacım var.

"Belki," diyor, sesi alçak, dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde gezdirirken, beni nefes nefese bırakıyor, etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyor.

Alaycı bir şekilde gülümserim ve biraz sakinleşirim.

"Neden belki?" "Çünkü seninle ve benimle ilgili stresli olabilirim."

"Öyle mi?" diye ısrar ediyorum, göğsümde bir ağırlık hissediyorum.

"Ben anı yaşıyorum Emma. Bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum. Zamanı geldiğinde endişelenirim," diye cevaplar, gözleri sanki ona tutunacak bir şey arıyormuş gibi benimkileri arar.

Gülümsemem kaybolur, kendi belirsizliğimin gerçeği yüzüme çarpar. "Haklısın, çünkü şu anda buradayım. Kalacak bir şey olmadığını düşünseydim, Indiana Jones gibi dünyayı dolaşıp aşkı arıyor olurdum."

O, parlak ve bulaşıcı bir kahkaha atıyor. "Yani, benim Kutsal Kase olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bebeğim, öyle olduğunu *biliyorum*," diyorum, ses tonum flört ve samimiyetin karışımı, ama sözlerimin ciddiyeti havada asılı kalıyor. "Sadece senin olup olmadığımı öğrenmeyi bekliyorum."

O şakacı bir şekilde çenemi kaldırır, başparmağıyla tenime dokunur ve mükemmel dudaklarını benimkilere kaydırır, vücudumdaki her siniri ateşler. "Günleri sayıyorum."

Öne uzanıp onun belini tutuyorum, o da kıvranarak uzaklaşıyor, kahkahaları müzik gibi yayılıyor. "Gıdıklanacağını *biliyordum*."

Onun peşinden koşmaya başladığımda, adrenalin patlaması beni ileriye doğru itiyor. O hızlı ve onun arkasında bir melodi gibi yankılanan kahkahasını duymayı seviyorum. "Beni *asla* yakalayamazsın, Emma."

"İnsanların benden şüphe etmesinden nefret ederim," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum ve adımlarıma daha fazla güç katıyorum. Bu sefer o arkasını döndüğünde, ben tam arkasında, gömleğinin arkasına uzanıyorum. Tutunuyorum, ama tökezliyorum ve ikimiz de öne doğru düşüyoruz. Hudson darbenin çoğunu alıyor, ben onun göğsüne düşerken vücudu benim altımda kalıyor. Aramızda kontrolsüz bir kahkaha patlaması oluyor.

Gözlerine baktığımda zaman durmuş gibi hissediyorum ve etrafımızdaki her şey kayboluyor. Onun bakışlarında kayboluyorum, bizi çevreleyen aşk sisinde tutsak oluyorum.

Başka hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir zaman da olmadı ki?

"Sen benim Kutsal Kase'msin, Em," diye mırıldanıyor, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor, dokunuşu nazik bir söz gibi. Gülümsemesi samimi, aramızdaki boşluğu aydınlatıyor. Nefesim kesilir ve Hudson beni sırt üstü çevirir. Parmak uçları yanağımın dışını okşadıktan sonra yanıma doğru kayar. Sonra beni gıdıklayarak kahkahalarımı zorlar. Hızlı bir hareketle ondan uzaklaşmaya çalışırım ama beni sıkıca tutar. Bu adamdan kaçış yoktur. Kaçmak da istemiyorum.

"Kimseye benim gıdıklanmamı söyleme, çünkü sen de gıdıklanıyorsun!" diye bağırır, ben de onu gıdıklamaya çalışırken kahkahalarım arasında.

"*Lütfen!*" diye bağıryorum, kıkırdayarak, bacaklarımı birbirine sıkıca kapatıyorum. "Altıma *işeyeceğim!*"

"Hudson!" Arkasında bir ses duyuyorum, eğlenceli anımızı bölüyor.

Aniden durup arkamıza döndüğümüzde, kararlı adımlarla bize doğru yürüyen koyu saçlı bir kadın görüyoruz. Yaklaştıkça, ailevi benzerliği fark etmemek elde değil; Jolly ailesinin diğer üyeleri gibi o da çarpıcı yeşil gözlere sahip. Hudson ayağa kalkıp bana yardım etmek için elini uzatırken, ben de içgüdüsel olarak saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum, biraz olsun sakinleşmek umuduyla.

"Kaba davranıyorsun!" diye onu azarladı, sesi şakacı ama sert bir tondaydı, sonra bana dönünce bakışları yumuşadı. "Merhaba! Ben BJ. Sonunda tanıştığımıza sevindim, Emma. Pislik kuzenimin bizi tanıştırmasını umuyordum."

"Oh, BJ, evet. Tanıştığımıza memnun oldum," derim ve onu sıcak, samimi ve içten bir kucaklamaya çekiyorum. "Claire, kahve dükkanında çalıştığını söylemişti. Kakaomun altına 'Hudson Jolly Seninle Yatmak İstiyor' yazmışsın. Bu arada, çok komik!"

Hudson bana bakarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü, yüzünde inanamama ifadesi vardı. "Bekle, gördün mü?"

"Pastor John'a vermedin mi?" diye onu suçlar. "*Yalan söyledin!* Piç kurusu!" Alaycı bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çatıyor. "Kakaosunun altına kötü şeyler yazdığım için özür dilemiştim!"

Hudson kahkahalarla gülerek, ellerini uyluklarına vurarak onu işaret etti. "Şimdi bu." Sahte bir ciddiyetle eliyle işaret etti. "Çok komik. Bana şaka yapmayı bırak!"

"Hayır," diye cevapladı kız inatla, yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle. "Siz ikiniz orada ne yapıyordunuz? Çıkmaya başladığınızı itiraf etmeye hazır mısınız?"

Hudson ve ben, söylenmemiş düşüncelerle ve gergin kahkahalarla dolu kısa bir bakış alışverişinde bulunuruz.

"Ne istiyorsun?" diye sorar Hudson, sesinde hafif bir sinirlilik belirir.

Kız dikkatini tekrar bana çevirir, yüzündeki ifade ciddiye döner. "Bu konuşmanın hiçbir yere varmayacağına söz verir misin? Sözlü olarak kabul ediyor musun? Bu gizli kalacak."

"Evet, tabii ki," diye cevap verdim, onun ani ciddiyeti merakımı uyandırmıştı. Sanki bulutların üzerinde uçuyor gibiydi, heyecan yayıyordu ama aynı zamanda tamamen işine odaklanmıştı.

"Teksas'ta sözlü anlaşmalar yasal olarak bağlayıcıdır ve benim bir tanığım var." Destek olmakla biraz utanmak arasında kalmış gibi görünen Hudson'ı işaret ediyor.

"Sen çok enerjiksın! Ben sır tutabilirim," diyerek elimi uzattım. El sıkışarak, yeni kurduğumuz sırdaşlık bağımızı bir gülümsemeyle mühürledik.

"Tamam." O sevinçle çığlık atar. "Main Street'te milyonlarca yıldır boş duran binayı biliyor musun?"

"Eski bisiklet dükkanı mı?" diye soruyor Hudson, gözlerinde bir anlama gelme belirtisi beliriyor. Ne hakkında konuştuklarını hiç bilmiyorum, ama ilgimi çekiyor.

"Peşinatını ödedim," diyor gururla. "Onu satın alıyorum." Hudson'ın gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Bunu nasıl karşılayabildin?"

"On altı yaşımdan beri kazandığım neredeyse her kuruşu biriktirdim. Sonunda yüzde yirmi peşinat ödeyecek kadar para biriktirdim, ben de satın aldım."

Aralarında bakışlarımı gezdirerek bu büyük haberi sindirmeye çalışıyorum. "Bina ne kadardı?"

"İki milyon dolara yakın," diye cevaplar Hudson, onu koruyucu bir tavırla ters ters bakarak. "Aylık ödemeleri nasıl yapacaksın?"

"Çizimlerimi internetten satıyorum," diye açıklıyor, sesinde bir parça meydan okuma var.

Bir an sessizlik hakim oldu.

"Bella, seninle gurur duyuyorum!" diye bağırır Hudson ve onu sıkıca kucaklar. Aralarında yayılan heyecanı, etrafımızı aydınlatan hissedilir bir enerjiyi hissedebiliyorum. Birbirlerinden ayrılırlar ve Hudson ona ciddiyetle bakar. "Neye ihtiyacın var? Nasıl yardımcı olabilirim?"

O gülüyor. "Teşekkürler! Benim için mutlu olan tek kişi sensin. Herkesin sorunu, çoğunun benim başarımı

Başarabileceğimi bilen tek kişiler biziz ve hepsine "Size söylemiştim" demek için sabırsızlanıyorum. Sabırsızlanıyorum!"

"Tebrikler," diyorum tatlı bir sesle. "Ben yatırım yapacağım." İnanamayan bir ifadeyle ağzı açık kalıyor. "Ne?" "Bana fikrini anlat."

Hudson bana bakarken gülümsemesini zorlukla saklıyor, gözleri eğlenceyle parıldıyor.

"Yarı kitapçı, yarı kahve dükkanı. Şu anda kasabada bir kahve dükkanımız var, ama pek popüler değil. Kitapçı da berbat. İkisi de eğlenceli değil. Sıkıcı ve duvarların gri boyası kadar renksiz. Arkadaşların bir araya gelip masa oyunları oynayabileceği veya kitap kulübü toplantıları düzenleyebileceği havalı bir mekan yaratmak istiyorum. İçeride bolca çiçek ve pembe, turkuaz gibi parlak renkler hayal ediyorum. Kitaplarla ilgili detaylı bir menü hazırlayacağım. Adı mı? Sugar & Spine. Evet, Purple Hairs'ı utandıran tüm müstehcen aşk romanlarını da sunacağız, çünkü biz burada aşka inanıyoruz. Ve müstehcen sekse." Bana ve Hudson'a bakıyor, gözlerinde heyecan dans ederken gülümsemesi genişliyor.

Nefesim kesildi, heyecanım beni ele geçirdi çünkü onun tarif ettiklerini gözümde canlandırabiliyordum. "Aman Tanrım! Bu gerçek bir rüya gibi. Merryville'de böyle bir şey başlatmak, turist trafiğini düşünürsek dahice. Vay canına. Bu milyar dolarlık bir fikir."

"Değil mi? Ben de öyle düşündüm."

"Ben de buna yatırım yapacağım. Her turistik kasabada ve büyük şehirde şubeler açabilirsin, inanılmaz başarılı olurlar. *Dünya çapında* yayılır. Kim Sugar & Spine'da vakit geçirmek istemez ki?"

Bacakları titriyor ve dengesini kaybederek neredeyse düşüyor. Neyse ki Hudson onu yakalıyor. Endişelenerek yanına yaklaşıyorum. "İyi misin?"

"Bu bir rüya mı?" BJ, ikimiz arasında bakışlarını gezdirerek sorar.

"Öyle gibi, değil mi?" Hudson beni inceler, yüzünde düşünceli bir ifade vardır.

"Çok param var." Omuzlarımı silkiyorum. "Ve bu harika bir fikir. Başarılı olmak için gereken azmin var, çoğu insanda bu eksik. Çok başarılı olacaksın," diyorum. "Ayrıca Claire ile konuşmalısın. O iş dünyasında bir köpekbalığı gibi hareket ediyor. Muhtemelen sana bazı engelleri aşmanda yardımcı olabilir."

BJ kolunu bana dolayarak sevinç gözyaşlarını siler. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bu hafta avukatlarımla iletişime geçeceğim," diyorum kendinden emin bir şekilde. Aniden telefonu çalıyor ve hoparlörden cevap veriyor.

"Neredesin? Geç kaldın," diye bir kadın sesi azarlıyor. "Bir daha rapor alırsan, işin biter."

"Yoldayım," diye cevaplar, sesi aciliyet ve utanç karışımıdır, kadın ise azarlamaya devam eder. Hızlıca el sallayarak veda eder ve arabasına koşar.

Hudson sessiz kalır, bakışları bana sabitlenmiştir.

"Dilini mi yuttun? Deyim böyle miydi?" diye alaycı bir şekilde sorarım ve şakacı bir gülümsemeyle ona doğru yürürüm. "Ne oldu?"

"Az önce bir milyar dolar verdin," diye şaşkınlıkla mırıldanır.

Omuzlarımı kayıtsızca silkiyorum. "Para beni mutlu etmiyor. Ayrıca, onu yanımda götüremem, bu yüzden insanlara ve işlere yatırım yapıyorum. Ve senin araştırmanı yaptığını sanıyordum," diyorum, yaramazca göz kırparak.

Geçen yıl Claire, Noel ağacı çiftliğini icradan kurtardı. Her kuruş kendi cebinden çıktı; bu, onun kararlılığının ve iyi kalpliliğinin gerçek bir kanıtı. Bu, ailede var olan bir özellik.

"Hala sana dadım olman için para ödüyorum," diyor, sesi sabit. "Bana bunun yerine orgazmlarla ödeme yapabilir misin? Yaşam deneyimleri daha değerli.

"Bana mı?" diye alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Kaşları merakla yukarı kalkıyor. "Bu para birimi nasıl işliyor?"

"Hm," diyorum, düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım Colby'ye her üç saat yardım etmek bir orgazma eşittir. Bunlar, istediğim zaman, istediğim saatte, sabahın üçünde bile, özellikle azgın ya da biraz sarhoş hissettiğimde bile nakde çevirebileceğim büyük orgazmlar. İstisna yok."

Hudson dudaklarını yaladı, gözlerinde şakacı bir ışıltı vardı. "Ama geçen hafta için sana zaten ödeme yaptım."

Onun dudaklarına gülüyorum, nefesinin sıcaklığı benimkiyle karışıyor. "Hayır, çocuğuna çılgın bir LEGO alışverişi yaptın." Dün çok fazla çevrimiçi alışveriş yaptığımız için gülümsemeden edemiyorum.

Hudson hala sessiz.

"Çok param olması seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyorum, sesimde bir parça endişe belirliyor.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse, bunu unutmuştum," diye cevaplar, bakışları sabit ve güven verici. "Sen ayakları yere basan birisin, Emma. Senin en sevdiğim özelliğin samimiyetin. Etrafındaki insanlara bakmaksızın *kendin* olmaktan korkmuyorsun," diye fısıldar, beni kendine çekerek dudaklarımı yutar.

Onun sözlerine içten içe gülümsüyorum. "Sen beni olduğum gibi seven tek kişisin," diyorum, nadir ve derin bir şekilde onaylanmış hissederek.

Bu anın büyüüne kapılmadan önce, telefonumun alarmı çalar ve anı keser.

"Kahretsin. Colby'yi almam lazım," derim, büyüü bozmak istemeden.

"Gidip işe biraz geç kalabilirim," diyor Hudson, gözleri arzuyla parıldayarak.

"Hayır. Bu sabah ona okuldan sonra restorana randevuya gideceğimize söz verdim. Üzgünüm, seninle planlarım var," diyorum, omuzlarımı silkiyorum, ama onu bırakma düşüncesi kalbimi sızlatıyor.

Beni tekrar kucağına çekip, derin bir öpücük verir ve o anda, bir daha asla söylemeye cesaret edemediğim o üç kelimenin ağırlığını hissederim.

"Akşam yemeğinde görüşürüz. Dikkatli ol," diyor, büyük eli popomu kavrayarak içimde hoş bir heyecan dalgası yaratıyor.

"Seksi," diye şakacı bir şekilde mırıldanıyorum, kızaran yanaklarımla uzaklaşıyorum. Tüm vücudum yanıyor.

Colby'nin ilkokuluna giderken Hudson'ı hayal ederek, o adamın göğsümde bıraktığı sıcaklığa odaklanıyorum. Minibüsü kaldırıma park edip, sayısız küçük ayağın girip çıktığını gördüğüm çift kapıdan içeri giriyorum. Tavanlar alçak ama parlak tavan ışıkları mekanı neşeli tutuyor.

Diğer birkaç ebeveynle birlikte sınıfın dışında dururken, etrafımdaki sıkı sıkıya bağlı topluluğu fark ettim. Annelerin çoğu bana gülümsüyordu, ama kimse konuşmaya başlamaya yaklaşmadı — belki benden çekiniyorlardı ya da utangaçlardı. Merryville'deki herkes artık kim olduğumu biliyor gibiydi.

Süslenmiş kapı aniden açılıyor ve Colby koşarak dışarı çıkıyor, beni görünce yüzü Noel ağacı gibi parlıyor. Eğilip onu kucaklıyorum. "Öğle yemeğine hazır mısın?"

"Evet! Lokantaya mı gidiyoruz?" Heyecanı taşıyor, kalbim kabarıyor.

"Evet," diyorum ona minibüse doğru yürürken. Uzaktan kumandadaki bir düğmeye basıyorum ve yan kapı otomatik olarak açılıyor, içini gösteriyor.

"Vay canına!" diye bağıırır, gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu tıpkı Davidson'ın annesinin minibüsü gibi! Ooh, televizyonu da var!" Tavanına sabitlenmiş parlak siyah kutuyu hayranlıkla gösterir.

İçeri girip, kemerini doğru takmış olduğundan emin olduktan sonra televizyona bakıyorum. Bir düğmeye basıyorum ve ekran aşağı iniyor.

"Bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum," diye utangaçça itiraf ediyorum.

"Hay aksi," diye haykırıyor, sesinde hayranlık dolu bir tonla.

"Efendim, bu kötü bir kelime," diye nazikçe hatırlatıyorum, gülmeme engel olmaya çalışarak. "Eve vardığımızda hallederiz, tamam mı?"

O, coşkuyla başını sallar ve bana başparmağını kaldırır, coşkusu bulaşıcıdır. Kapıyı kapatırım ve lokantaya giderken, okul hakkında heyecanla sohbet ederiz, hikayeleri birbiri ardına dökülür.

Lokantaya girer girmez Colby, tezgahın arkasında duran Glenda'ya koşar.

Kollarını ona dolayarak sıkıca sarılır. "Glenda!" "Colby!" diye haykırır Glenda, gözleri sevinçle parlayarak Glenda, cebinden renkli bir lolipop çıkarır ve Colby, minnettarlığıyla ona gülümser.

"Teşekkür ederim, hanımefendi!" der. Colby'nin tavırları birinci sınıftır.

Buraya ilk geldiğimde oturduğum aynı masaya otururuz, tanıdık ortam beni rahatlatıcı bir kucaklamayla sarar. Colby hemen masanın üzerine konulan çocuk aktivite kağıdına dalar, elinde yeşil bir boya kalemi sıkıca tutar. Alt dudağını ağzına sokar, konsantrasyonu hissedilir.

"Ne yemek istersin?" diye soruyorum ona, gözlerim önümüzde duran menüde dolaşıyor. Vintage duvar kağıtları ve havada dolaşan kahvenin cezbedici aromasıyla restoranın canlılığı, konsantre olmayı zorlaştırıyor. Çok fazla seçenek var: kabarık omletler, cızırtılı domuz pastırması ve altın kahverengi waffle'lar, hepsi dikkatimi çekiyor.

"Pankek alabilir miyim? *Bol* tereyağlı. Bol derken, gerçekten *bol* demek istiyorum," diye heyecanla onaylar.

Onun ciddiyetine gülmemeye çalışıyorum, ama onun coşkusunun cazibesine direnmek zor. "Tabii. Yanında çilek de ister misin?" diye soruyorum ve gözleri, kahvaltısının yanında yığılmış tatlı, sulu meyveleri hayal eder gibi açılıyor.

Güler yüzlü bir garson yaklaşıyor. "İçecek?"

"Kremalı kahve lütfen," diyorum ve koltuğunda heyecanla zıplayan Colby'ye bakıyorum.

"Çikolatalı süt lütfen," diyor, küçük sesi sevinçle doludur.

"Bu kadar şekerden pişman olacak mıyım?" diye yarı şaka yarı ciddi sorarım. "Hayır!" diye kendinden emin bir şekilde cevaplar ve beni güldürür.

"Tamam," diyorum ve garson uzaklaşıyor.

Bir dakika sonra, buhar çıkan sıcak bir kahve önüme konur. Krem ve şeker eklerim ve zengin aromasının tadını çıkarırım. Yemek sipariş ettikten sonra, ikimiz baş başa kalırız.

Colby, bir boya kalemi alıp yoğun bir şekilde boyarken geniş bir gülümsemeyle, parlak renkler onun heyecanını yansıtıyor. Durup merakla bana bakıyor. "Babamı seviyor musun?"

"Evet. Seni de seviyorum. Jake'i de. Lucas'ı da. Büyükannen ve büyükbabanı. Ve büyük büyükannen. B.J'yi," diye sıralıyorum, geldiğimden beri pek çok kişiyle kurduğum bağları takdir ederek. Bir yanım Temmuz ayında ayrılmamış olmayı diliyor, ama... *hazır* değildim.

"Hayır. Onu *sevmek gibi*," diye açıklıyor, küçük kaşlarını konsantre olarak çatıyor.

"Birini *sevmek* hakkında ne biliyorsun?" diye soruyorum, sorusundaki masum bilgelğe gülümseyerek.

Kaşlarını kaldırır, babasını çok anımsatan bir poz verir. Bu çocuk kalp kırıcı olacak. "Evie bana anlattı," diye açıklıyor.

Onu izlerken, onunla bu tür konuşmalardan kaçmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Biraz daha büyük olsaydı, çöpçatanlık yapardı herhalde. "Öyle mi? Peki, Evie kaç yaşında?"

"Yedi yaşında. Benden iki yaş büyük," diye açıklıyor, gururla göğsünü kabartarak.

"Tamam," diyorum ve kahveme birkaç buz küpü ekliyorum çünkü hala çok sıcak.

"Emma. Bu kelimenin anlamını bana söyler misin?" diye sorar ve heyecanla, kremalı kekler, kat kat turtalardan ve gökkuşağının tüm renklerini barındıran milkshake çeşitleriyle dolu tatlı menüsünü gösterir.

Onun yanına oturup menüyü yaklaşıtıyorum, böylece birlikte bakabiliyoruz. "Sesli okuyalım. Ne yazıyor?" diye cesaretlendiriyorum.

"In," diyor kendinden emin bir şekilde, küçük parmağıyla işaret ederek.

Kelimenin bir sonraki küçük bölümünü kapatıp ona "Bu mu?" diye soruyorum.

"Gee-ree," diye dener.

"Gree, Gruh ve eee gibi, çok hızlı. Gree," diye öneriyorum, onun çabasına gülümseyerek.

"Gree," diye tekrarlar, yüzünde kararlılık belirir. Parmağımı kelimenin ilerisine kaydırırım.

"Dee," diyor.

"Çok iyi! *Çok* zekisin," diye cesaretlendiriyorum, gurur duyuyorum. "Ve bu son küçük kısım..."

"E-nuts."

"Hmm. Tekrar dene," diye nazikçe onu cesaretlendiriyorum. "E-e," diye deniyor.

"Ents. H harfi olmayan hints gibi," diye açıklıyorum, parlak yeşil gözlerinde anlayışın parladığını izlerken.

O da başını sallar, yavaşça anladığını ifade eder. "Ints. Ints."

"Şimdi hepsini birlikte söyleyelim," diye duyuruyorum, sesim beklentiyle dolu.

"In-gree-dee-ints."

O bunu telaffuz ettiğinde hemen gülümserim. "Aynen öyle. Malzemeler. Tariflerde kullanılan tüm farklı öğeler. Malzemeler önemlidir," diye vurgularım, geçmişteki fırıncılık felaketlerimden kalan un ve şeker karmaşasını hatırlayarak.

"Kurabiye gibi!" diye haykırarak heyecanla koltuğunda zıplıyor. "Evet, aynen öyle!" diye cevap veriyorum, onun coşkusuna ayak uydurarak.

"Babamla yaptığımız zencefilli kurabiyeler gibi," diyor ve bu düşünceyle gözlerim parlıyor.

"Jolly zencefilli kurabiyeleri nasıl yapıldığını biliyor musun?" diye soruyorum, bu hoş bilgiyi tadını çıkararak.

O, bukleleri sallanarak şiddetle başını sallar.

"Oh, bu hafta yapabilir miyiz?" diye soruyorum heyecanla, etrafımızda kahkahalar yükselirken unla kaplı halimizi hayal ederek.

"Evet! Babamın tarifi nerede sakladığını bile biliyorum!" diye gülümser. "Ama ona söylemeyeceğine yemin etmelisin."

"Yemin ederim," diye söz veriyorum, zihnim hızla çalışıyor. Bunun çok gizli olduğunu bilerek bakmam mümkün değil. Dışarıya baktığımda, caddenin karşısında bir adamın kamera ve uzun lensiyle bize odaklandığını görüyorum.

Ağzım açık kalır.

"Her şey yolunda mı, Emma?" diye sorar Colby.

"Evet," diyorum. Yemeğimiz hazır olmadan, siparişimizi getirmek için yaklaşan garsonu durduruyorum. "Yemeğimizi paket yapabilir misiniz lütfen? Pasta tezgahının yanında bekleyeceğiz."

"Tabii," diye cevaplar, başını sallayarak. "İçeceklerinizi de paket yapalım mı?"

"Harika olur," diyorum ve Colby'ye eve gitmemiz gerektiğini açıklıyorum. Günün heyecanı, havada dolaşan bir parça ihtiyatla karışıyor.

"Neden?" diye sorar, kaşlarını çatarak şaşkınlığını gösterir.

Kabinden çıkıp eğilerek gözlerine bakıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Altına *sıçacağım*."

Aniden kahkahaya boğulur, neşeli sesi etrafımızda yankılanır.

Gülümserim ve parmağımı dudaklarımın üzerine koyarak şakacı bir hareket yaparım. "Şşş. Beni burada yapmaya zorlayabilirsin."

Dikleşip, kendimi toparlamak için bir dakika bekledikten sonra, hareketli bir ortam olan pasta tezgahına doğru ilerliyoruz.

"Acele etmeleri lazım! Altına *sıçmanı* istemiyorum," diye bağırır, lokantadaki farklı masalara yemek servisi yapan garsonlara bakarak.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Şşş. Ve o kelimeyi söyleme." "Peki!" diye inliyor. "Bu doğru!"

Gülümseyerek, elimi nazikçe omzuna koyuyorum ve hemen gitmemiz gerekse de onu teselli ediyorum. "Biliyorum. Haklısın. Beni desteklediğin için teşekkürler Bee. Sen en iyisisin."

BÖLÜM 26

HUDSON

Yorgunluk ağır bir battaniye gibi üzerimi kaplıyor. Bugün çiftlikte işler hiç bitmedi, her görev birbiri ardına geldi. Nefes alacak zamanım bile olmadı.

Kaç tane ağaç yükleyip indirdiğimi hatırlamıyorum, ama pazılarım ağrıyor, bu da mevsimin gerektirdiği emeği hatırlatıyor.

İki büyük dizel kamyon, bir büyük mağazanın siparişini almak için geldi ve bir kez daha kendimizi eleman sıkıntısı içinde bulduk. Yılın başında, bu durum sorun haline geldiği için daha fazla çalışan almayı planlamıştım. Kafası kesilmiş tavuk gibi koşturup duruyorum, kardeşlerim de öyle, her birimiz sorumluluklarımızın girdabına kapılmış durumdayız. Bu kaotik tempo, Noel'den iki gün öncesine kadar bitmeyecek.

Bir yanım birkaç hafta ileri atlamak istiyor, ama bu Emma ile geçireceğim değerli zamanı feda etmek anlamına gelir, özellikle de bu sezon o benimle olduğu için.

Yılbaşı gecesi yaklaşıyor ve baskı yaratıyor, ama ben onun istediğini yapıyorum ve onunla birlikte olma olasılığını değerlendiriyorum. Cevabımı zaten biliyorum, aylardır biliyorum, ama onun isteğini yerine getirip biraz düşünmeye karar verdim.

Artıları kesinlikle eksileri aşıyor, ancak bu eksiler beni ve Colby'nin mahremiyetini tehdit ediyor. Bu hayatımı değiştirecek bir karar ve Colby'nin iyiliğini kendi isteklerimin önüne koyuyorum. Öyle yapmak zorundayım. Ancak Jake, internetteki söylentiler ve spekülasyonlar dışında Claire ile birlikte olmakta herhangi bir sorun yaşamadı. Ama bunu görmezden gelmek kolay.

Eve giderken, Emma'nın beni normalden daha geç saatlere kadar uyutmadığının kısmen sorumlusu olduğunu bilerek dudaklarımdan bir gülümseme süzülüyor. Şikayet etmiyorum.

Onunla geçirebildiğim her saniyeyi çok değerli buluyorum.

Sonunda eve girdiğimde, televizyondan müzik sesi geliyor. Emma ve Colby, tuhaf önlükler ve şef şapkaları giymiş, mutfakta dans ediyorlar. Neşeli sesleriyle Kidz Bop şarkılarına eşlik ediyorlar.

Onların kendi dünyalarında kaybolmuş, tüm güçleriyle şarkı sözlerini haykırışlarını izlerken, yüzümde neredeyse kalıcı bir gülümseme beliriyor. Emma dönüp beni fark edince, gülümsemesi daha da genişliyor ve yüzünü aydınlatıyor. Bana el sallıyor, ayağı ritme uyarak sallanıyor, enerjisi bulaşıcı ve şarkının tek bir kelimesini bile kaçırmıyor.

"Baba!" diye bağıyor Colby, kollarını bana doğru uzatarak, masumiyetin bir simgesi gibi. Onu kucağıma alıyorum, küçük vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyorum, o ve Emma birbirlerine şarkı söylemeye devam ediyorlar. Komik suratlar yapıyorlar, beni kahkahalara boğuyorlar. Tek üzüldüğüm şey, şarkı sözlerini yeterince iyi bilmediğim için onlara eşlik edememem.

Şarkı sonunda bittiğinde, Emma zarif bir hareketle televizyona doğru yürür ve bir sonraki parça başlamadan önce sesini kısar.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyorum Colby'ye, onu yere indirirken, küçük şef şapkası başının üzerinde dengesizce duruyor.

"Emma deli'de neredeyse altını ıslatıyordu!" diye bağıyor, sanki o kaosu yeniden yaşıyormuş gibi başını sallayarak. "Çok çılgınca bir durumdu."

"Hey, o kelimeyi kullanmayız," diye cevap veriyorum, hafif bir endişeyle kaşlarımı kaldırarak Emma'ya bakıyorum.

"Evet, sana sonra her şeyi anlatırım," diyor, eli sırtımda kısa ama elektrikli bir dokunuşla geçiyor.

"Ne pişiriyorsunuz?" diye soruyorum, tezgahın üzerine dağılmış unu görünce, mutfaktaki kaosu kanıtı olarak. Mutfak tam bir felaket, ama sıcaklık ve mutlulukla dolu. Üstelik yemeklerin kokusu inanılmaz.

"Tavuklu biftek ve sos," diyor Colby gururla. "Ben istedim."

Emma'ya bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ona bunu yapmak zorunda değildin. Bu akşam hamburger yapmayı planlamıştım."

"Önemli değil. Eğlenceliydi," diyor, elindeki maşa ile bifteklerden birini çevirirken. Sıcak tavada cızırdayan etin sesi havayı dolduruyor, mutfaktan yayılan doyurucu kokuyla karışıyor.

"Bunu pişirmeyi biliyor muydun?" diye soruyorum, tavaya yaklaşıarak, ısının cildime yayılmasını hissederek.

"Hayır," diyor, gözlerinde şakacı bir ışıltıyla başını sallayarak.

"Doğru, baba. Doğru malzemelerle her şeyi yapabilirsin." Oğlumun kendine güvenini duyunca kalbim kabardı.

"Malzemeler," diyor Emma, her heceyi abartılı bir netlikle telaffuz ederek. Birbirlerine beşlik çakıyorlar, kahkahaları mutfağı dolduruyor. Oğlumdan mutluluk yayılıyor, her gülümsemede yüzü aydınlanıyor ve onu böyle görmekten çok hoşlanıyorum. Uzun zamandır hiç bu kadar kaygısız olmamıştı. Ben de öyle.

"Tarifi takip etmek kadar kolaydı," diyor Emma. "Herkes yapabilir."

Dudakları beni kışkırtıyor ve baştan çıkarıyor, Colby bizi casusluk yapıyormuş gibi izlemiyor olsaydı, ona eğilip öperdim. "Fırında ne var?"

Emma bir adım geri çekilip fırının kapısını açıyor. "Sarımsaklı patates kızartması," diyor, buhar fırından dışarı çıkıyor.

"Gerçek şefler gibi sarımsakları bile doğradık!" diyor Colby gururla.

"Öyle yaptık." Emma kapıyı kapatır ve bana bir bakış atar, yüzünde cilveli bir gülümseme belirir. Kahretsin, ona nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var.

Boğazımı temizlerim ve kendimi Colby'ye odaklamaya zorlarım. "Okul nasıldı?"

"Harika! Yarın göster ve anlat günü var ve getirmek için mükemmel bir şeyim var," diye bağırır, yüzü coşkuyla doludur.

"Gerçekten mi?" Emma dönüp soruyor. "Bunu bilmiyordum."

"Evet!" der, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. "Gidip getireyim!"

Colby şef şapkasını ve önlüğünü çıkarır, sonra merdivenlerden yukarı koşar. Kahkahalarımız onun peşinden gider ve o gözden kaybolur kaybolmaz, ağzım Emma'nın ağzını bulur. Onu tezgaha doğru iterim, elim sahiplenircesine vücudunun kıvrımları üzerinde kayar.

"Bütün gün bunu düşündüm," diyor, sesi çaresiz ve nefessiz, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken. Çok açgözlüüz, çok açız, neredeyse kontrolü kaybediyoruz. O yanımdayken gerçeklikle bağımı kaybedip ona karşı inliyorum.

Merdivenlerin üst kısmının gıcırdandığını duyduğumuzda, birbirimizden ayrılıyoruz.

Emma'nın dudakları öpücüklerimizden şişmiş, gevşek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak sakinliğini geri kazanmaya çalışıyor. O aptal şef şapkası nasıl yerinde kaldı bilmiyorum.

"Görmeye hazır mısın?" diye soruyor Colby, sırtının arkasında bir şey saklarken yüzünde bir gülümseme yayılıyor.

Emma ve ben yan yana dururken, o arkasında parlak sarı bir lastik ördek çıkarır.

Colby bize doğru zıplarken, Emma'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü, Colby'nin neşesi bulaşıcıydı.

"Bak ne kadar havalı!" diyor Colby, heyecanı yüzünden okunuyor.

Gülmeme engel olmak için dudaklarımı ısırarak avucumu uzattım. "Bana ver ."

"Baba, ağzında motor var ve poposu şöyle yapıyor." ördeği sallayarak işlevlerini gösteriyor.

Emma'ya bakıyorum, yüzü saçları kadar kızarıyor. "Lütfen, hemen elime ver," ses tonum hafif ama kararlı.

Colby bana bakarken gülümsemesi kaybolur, gözlerinde bir parça belirsizlik vardır. Onu bana verir.

"Bunu nerede buldun?" diye soruyorum, Emma'nın banyosunda olduğunu bilerek. Başını çevirip bakışlarımdan kaçınıyor.

"Bu Emma'nın *oyuncağı*," diye nazikçe ona söylerim, gözlerine bakarak, sonra tekrar ona odaklanırım. "Senin olmayan şeyleri almamalısın, tamam mı? İzin istemelisin."

Alt dudağı titriyor ve onun da benim kadar yorgun olduğunu anlayabiliyorum.

Colby ona döner. "Emma, yarın oyuncığını okula getirip arkadaşlarıma gösterebilir miyim?"

Ona dönüp, utanç dalgası onu kaplarken sırtarak gülümserim.

O, sanki bu anı unutmak istercesine tavadaki tavuklu biftekleri hızla çevirir. "Ah, tatlım. Üzgünüm, getiremezsin. Yarın banyo yaparken kullanacaktım."

Gözleri benim yönüme doğru baktığında kararır. Onu küvette, beni düşünerek kendini kaybederken hayal edince sertleşirim.

"Ama başka bir zaman kullanamaz mısın? Sadece birkaç saatliğine ihtiyacım var." Gözleri yaşlarla parlıyor, sesinde çaresizlik beliriyor.

"Sana daha iyisini getirsem nasıl olur? Daha büyüğünü. O aslında kırık, zar zor yüzüyor. Oh! Sezon Selamlama kutlamasında boyadığın taşı almalısın! Benimkini de almana izin veririm. O *çok* daha havalı ve onu birlikte yaptık. Hatırladın mı? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet," der, yüzüne parlak bir gülümseme geri döner ve küçük ayakları heyecanla döşeme tahtalarına vurarak yukarı koşar.

İleri doğru ilerleyip onu ona uzattım. "Öğretmenine senin lastik *oyuncağını* açıklamayı çok isterdim."

"Ölmüş olurdum!" Elinden kapar, önlüğünün cebine güvenli bir şekilde koyar ve fırına geri döner. "Onu dışarıda bıraktığıma inanamıyorum. Dikkatsizim."

Eğilip boynunun arkasını öpüyorum, dudaklarımın altındaki cildinin sıcaklığı içimi heyecanlandırıyor. Bana doğru eğiliyor, dudaklarından bir iç çekiş kaçıyor. "Onu tekrar kullanmanı izlemek istiyorum."

"Bunu gerçekleştirebiliriz," diye mırıldanıyor. "Bana bakışlarını seviyorum."

Emma, altın kahverengi tavuklu biftekleri kaynayan yağdan ustaca çıkarırken, ocaktaki zamanlayıcı neşeli bir sesle çalıyor. Fazla yağı emmesi için kağıt havluyla kaplı табаға dikkatlice yerleştirirken ağızım sulanıyor. Bunu ne kadar kolaymış gibi gösterdiğine gerçekten hayranım.

"Ben alayım," derim, fırın eldivenlerini kaparak görevi devralırım. Patatesleri masanın ortasında bekleyen mantar pot tutacağına yerleştiririm, havada hafif bir sarımsak kokusu yayılır.

"Yemek hazır mı?" diye soruyor Colby, sevgili evcil taşını küçük ellerinde tutarak mutfаға koşarak giriyor. Lastik ördeği çoktan unutmuş durumda, en azından şimdilik.

Emma dolaptan tabakları çıkarır, ben de çatal bıçakları alırım. Mutfakta birbirimizin etrafında kusursuz bir ritimle hareket ederiz, sanki bu dansı daha önce birçok kez koreografisini yapmış gibi içgüdüsel olarak birbirimizin hareketlerini tahmin ederiz.

"Benim takımıma katıl," diyorum omzumun üzerinden, ona gülümserim.

"Sen benimkine katıl!" diye gülerек cevap veriyor ve gözleriyle beni soyuyor. "Baba, ne için?" Colby merakla araya giriyor. "Ben de takımına girebilir miyim?"

Geniş bir gülümsemeyle, kalbim ikisine de sevgiyle doluyor. "Tabii ki. Emma'ya, doğum gününden sonraki hafta sonu yapılacak yarışma için kurabiye pişirme takımımıza katılmasını milyonlarca kez sordum, ama o sürekli hayır diyor."

Kaşları karışık bir şekilde çatılır. "Neden, Emma?"

Yaramazca sırtıtmaktan ve bundan çok fazla zevk almaktan kendimi alamıyorum. Colby'nin onun zayıf noktalarından biri olduğunu biliyorum, onun için makul olan her şeyi yapar.

Gözlerini kısarak bana bakar, dudaklarını alaycı bir şekilde büzerek somurtur. "Sen çok kötüsün."

"Lütfen ekibimize katıl!" Colby, umutla dolu yeşil gözlerini kocaman açarak yalvarır. "Düşüneceğim," der kadın, şakacı bir şekilde önlüğünü çıkarırken.

Ördeğin başı dışarı çıkar.

"Hadi, akşam yemeği zamanı," diyor.

Masaya geçiyoruz, cilalı ve davetkar ahşap yüzeyli masaya oturuyoruz ve Emma'nın sandalyesini çekiyoruz. O oturuyor, ben de onların karşısına otururken benim bakışlarımla karşılaşır.

"Bu harika görünüyor," diyorum, mükemmel pişirilmiş tavuklu biftekleri, kremalı sosu, yeşil fasulyeleri ve kızarmış patatesleri incelerken. "Bütün bu zahmete girmenize gerek yoktu."

"Zahmet mi? Colby'nin akşam yemeğinde ne istediğini seçmesine izin verdim," diye gülümseyerek cevaplar ve Colby'nin tabağına daha küçük bir parça et koyar, ardından seçtiği yan yemeklerden cömert porsiyonlar alır. "Bu kadar yeter mi?"

Colby heyecanla başını sallar, yüzünde bir gülümseme yayılır ve hevesle çatalını kapar. "Teşekkürler Emma. Çok güzel görünüyor."

"Rica ederim."

Bıçağımı uzatıp, bifteğini yenilebilir parçalara ayırıyorum. "Baba, ben hallederim! Ver bana."

"Hayır," diye nazıkçe ısrar ediyorum. "Çok keskin ve kendini incitmeni istemiyorum."

Dudaklarını büzerek hayal kırıklığıyla alt dudağını dışarı çıkarır.

"Benimkini de keser misin?" Emma, bana şakacı bir bakışla göz kırparak sorar ve tabağını benimkine yaklaştırır. "Sen kesersen daha iyi olur."

Gözlerim ona doğru kayar ve Colby'nin tavrı hemen değişir. O bu konuda profesyoneldir; varlığı her zaman ortamı daha hafif bir hale getirir.

"Benimkini bitirdikten sonra," Colby sakın bir şekilde söyler, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Sıra sende."

Ona gülümserim, sonra bakışlarımı tekrar ona çeviririm. Yemeği ısırılabilir parçalara bölündükten sonra, dikkatimi ona veririm. Beni dikkatle izler, gözlerinde beklenti parıldarken ben onun bifteğini keserim.

"Mm. Aferin oğlum," diye onaylayarak mırıldanır, ben de onun bifteğini de aynı şekilde ısırık büyüklüğünde parçalara ayırıyorum. Penisim seğirir.

"Aferin, baba." Colby bir parça alır ve ağzına atar. "Mm!"

"Nasıl? İyi iş çıkardım mı?" Heyecanı sözlerinden belli oluyor.

"Evet! Bunu her gün yemek istiyorum! Yarın, ertesi gün ve sonraki gün."

Gergin bir şekilde güler, sesi çatalların tabaklara hafifçe çarpma sesiyle karışır. "Bir canavar yarattım."

"Öyle," diyorum, onların dinamiklerine bakarak ve ilişkilerinin ne kadar özel olduğunu fark ederek. Emma, Colby'yi inanılmaz derecede mutlu ediyor. Elbette daha önce mutsuz değildi, ama şimdi yeni bir parlaklıkla ışıltıyor. Emma dikkatli, gerçekten ilgileniyor ve onu bir bebek gibi davranmıyor, ki bunun onun hoşuna gittiğini biliyorum. Oğlum giderek daha bağımsız hale geliyor ve farkına varmadan, araba kullanmaya başlayacak.

"Doğum günün için ne istediğine karar verdin mi?" diye soruyorum Colby'ye, onun düşüncelerini duymak için sabırsızlanarak.

Düşünceli bir ifade takınıyor, kaşlarını çatarak parmaklarıyla sayıyor. "LEGO, yeni bir bisiklet ve bir köpek yavrusu!"

"Göreceğiz," diyorum, kaşımı kaldırarak. "Bay Stinky'den duydum."

Emma bana doğru bakıyor, kaşları çatılmış. Onu açıklamayı unuttuğumu fark ediyorum.

Colby'nin gözleri heyecanla büyür. "Öyle mi? Doğum günümde beni ziyarete gelecek mi?"

"Evet!" diye onaylıyorum, gülümsememi saklayamadan.

"Misafir mi bekliyoruz?" diye sorar sonunda, merak ve belirsizlik karışımı bir ifadeyle ikimize bakarak.

"Evet," diye Colby heyecanla açıklıyor. "Ama Bay Stinky yaramazdır. Bazen başını belaya sokar."

Emma'nın gözleri Colby ile benim arasında gidip gelir.

"Ayrıca ortalığı da dağıtır," diye ekledim. "Her gün temizlememiz gereken bir dağınıklık." "Nerede uyuyacak?" diye sordu, sesinde endişe vardı.

"O hiç uyumaz, Emma," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak ağzımın köşelerinde bir gülümseme belirliyor. "Her zaman uyanıktır, böylece Noel Baba'ya benim ne yaptığımı anlatabilir. Ama o iyi bir elf," diye açıklıyor Colby.

"Elf," der, biraz rahatlayarak. Endişesinin bu kadar çabuk dağılmasına gülümserim. Kimsenin bize garanti edilen bu kısa zamanı mahvetmesine izin vermem.

Akşam yemeğimizi bitirip mutfağı birlikte temizliyoruz, hareketlerimiz iyi prova edilmiş bir dans gibi senkronize. İşimiz bittiğinde

bana yaklaşır. "Bugün, şarküteride, benim ve Colby'nin fotoğraflarını çeken adamlar gördüm. Hemen oradan ayrıldım, ama..." Bir an durur. "Onun yüzünün internette gösterilmemesine ne kadar önem verdiğini biliyorum. Çok üzgünüm," der.

"Bu yüzden mi çıktın?"

"Evet," diye itiraf ediyor.

Alarm zilleri çalmaya başladı ve ben çok sinirlendim, ama ona değıl. Parmaklarımı yanaklarında gezdirdim. "Senin suçun değıl. Elinden geleni yaptın."

Onu nazikçe öperim.

Birkaç saniye sonra, Colby merdivenlerin başında durur. "Emma! Hazırım!" Gitmeden önce bir öpücük daha çalar.

O Colby'ye banyo yaparken yardım ederken, ben duş alırım. Dinozor kapsülleri çatladığında arka planda onların kahkahalarının yankılandığını duyabiliyorum.

Sonra, yatak lambasının sıcak ışığıyla dolu odada ona bir masal okuyarak yatırırım.

Kapısını kapattığımda, Emma odama gelir. O içeri girer girmez, onu kapıya yaslarım, sanki o benim can simidimmiş gibi dudaklarını yutar gibi öpüyorum. Bana karşı iç çekiyor, sesi hem bir yalvarış hem de bir beyan.

"Bugün seni özledim," diye itiraf eder, gözleri samimiyetle parıldayarak. "Aklım hep sendeydi."

"Siktir, ben de," diye cevap veriyorum, aramızdaki gerginlik ve özlemin arttığını hissederek. Onu nazikçe yatağı götürüyorum. O battaniyenin altına giriyor ve ben de ona katılmadan önce komodinin üst çekmecesini açıyorum.

"O-fatura nedir?" diye sorar, eline koyduğum sahte dolar destesine bakarak. O ana biraz mizah katmak için yaptığım şakacı girişimime gülerek karşılık verir.

"Maaş günü," diyorum ve tekrar dudaklarını öpmek için eğiliyorum.

Anladığında gözleri büyür. "Orgazm parası," der, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak yüksek sesle sayar. "Otuz mu?" Başı geriye düşer ve bulaşıcı bir kahkaha atar. "Ben *zenginim* lan. Ya şimdi nakde çevirmek istersem?"

"Cesaretin varsa," diye alay ediyorum, duyularımı baştan çıkaran bir cazibeyle. Güneş doğana kadar onu açgözlülükle tatmin etmek istiyorum. "Ama yarın işe yaramaz olursun."

"Bunu yapmayacağıım tek neden, senin yorgun olduğunu anlayabilmem," diye cevaplar, sesi şehvetli ve arzu dolu. "şimdi, buraya gel. Sana ihtiyacım var."

Emma, seks paralarını yatak başı masasına rahatça koyar. Banknotların hışırtısı, önümüzdeki zevkleri hatırlatır. Ona yaklaşıyorum, ellerim onun dikleşmiş meme uçlarının üzerinde kayıyor, sonra külotunun içine giriyor. Ondan ısı yayılıyor ve benim için o kadar ıslak ki, buna dayanamıyorum. Ağzı hafifçe açılıyor, hafifçe kalçalarını sallarken nefes nefese kalıyor ve beni ileri itiyor. "Evet. Oh."

Ama açgözlü dudaklarım onun dudaklarıyla buluşur buluşmaz, odanın kapısı birdenbire açılır ve nefesim kesilir. Emma şoktan gözleri büyür ve yataktan kayarak çömelir, gölgelerde bir Navy SEAL gibi saklanır. İçgüdüsel olarak kendimi düzeltirim, uyarılmamın kanıtı tam dikkat halinde durur, kesintiye uğrayan niyetlerimi hatırlatır.

"Baba," diye seslenir Colby, küçük sesi sessizliği bıçak gibi keser.

"Selam, Bee." Otururum, şaşkınlığımı gizlemek için çılgınca bir şekilde yastığı kaparak kendimi örtmeye çalışırım. "Ne oluyor?"

"Uyuyamadım. Seninle bir şey konuşmak istedim," diye masumca açıklıyor. Ona yatakta yer açmak için yana kayıyorum, vücudum içgüdüsel olarak hala yerde saklanan Emma'yı korumak için pozisyon alıyor. Ona bakıyorum ve rahatladım, gülümsüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışlarında eğlence ve inanamama karışımı bir ifade var.

Kahverengi saçlarını yüzünden nazikçe çekiyorum ve merakla dolu parlak yeşil gözleri bana bakıyor. "Emma neden benim annem olamıyor?"

Bu soru beni bir yük treni gibi vurur ve tamamen hazırlıksız yakalar. Yüzümdeki ifadeyi yumuşak tutmaya çalışırım.

"Şey." Doğru kelimeleri bulmak için derin bir nefes alıyorum.

"Evie, onunla evlenip onu annem yapabileceğini söyledi. Yapabilir misin?" diye soruyor, sesi basit ama isteğinin ağırlığı hiç de hafif değil.

Gerginliği azaltmak için gülümserim. "Oğlum, işler öyle yürümüyor. Emma ile öylece evlenemem. O da benimle evlenmek istemeli."

Kaşları çatılır ve ruh halinin bozulduğunu hissediyorum, hayal kırıklığı içimde kabarmaya başlar. "Ama o senden *hoşlanıyor*, baba."

"Belki de Evie'ye kendi işine bakması gerektiğini söylemelisin?" diye öneriyorum, sohbe biraz mizah katmaya çalışarak.

"Hayır! Ya Emma senden evlenmek isterse? O zaman evlenir misin?" diye sorar, masumiyeti yüzünde açıkça görülür.

Onun filtrelenmemiş mutluluk arzusu karşısında kalbim kabardı ve daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bu senin endişelenmene gerek olmayan yetişkinlerin meselesi. Emma senin arkadaşın, dadın ve Claire'in kız kardeşi. Aralık sonunda New York'a dönecek ve yine eskisi gibi olacağız. Tıpkı eskisi gibi."

"Hayır," diye fısıldar, sesi kırılır ve timsah gözyaşları yüzünden akmaya başlar.

"Bee, lütfen ağlama. Sık sık seni ve CeCe teyzeni ziyarete gelecek. Söz veriyorum." Oturur ve beni sıkıca kucaklar, küçük kolları beni sarar. Onu kendime çekerim, kolum onun minik bedenini sarar. Düşünceler kafamda dönüp dururken, boş boş duvara bakarım. Bu, milyonlarca kez düşündüğüm bir şeydi, ama şimdi, çok gerçekçi geliyor.

"Onun gitmesini istemiyorum baba."

Sözler boğazımda düğümlenir, ağır ve boğucu. "Biliyorum. Bunu sonra konuşabilir miyiz? Hadi, seni yatağına götürüyüm."

"Tamam," diyor, ama sesindeki acı, hayal kırıklığını ele veriyor. Onun arkasında yürüyorum, küçük ayakları yere vurarak beni odasına götürüyor. Odaya vardığımızda yatağa tırmanıyor, ben de yatağın kenarına oturup battaniyeyi nazıkçe çenesine kadar çekiyorum.

"Bu adil değil," diye mırıldanır, hala üzgün olduğu belli, sesi hayal kırıklığıyla doludur.

"Biliyorum," diyorum ona, kalbim onun için acıyor. "Ama her şey olması gerektiği gibi olur, tamam mı? İnançlı ol, Bee."

O, bana bakamayacak kadar üzgün bir şekilde yuvarlanıp benden uzaklaşır. Nefes alış düzenli ve daha huzurlu bir ritme ulaşana kadar, parmaklarımın ucunda hissettiğim gerginliği hissederek sırtını nazıkçe ovuştururum.

Derin bir nefes aldıktan sonra, sonunda odama geri dönüyorum, havada dile getirilmemiş düşüncelerle dolu. Kapıyı açmadan önce, dışarıda durup sinirlerimi yatıştırıyor ve kendimi toparlıyorum, sanki belirsizlik dalgasına karşı kendimi hazırlıyormuşum gibi.

Emma bacaklarını çaprazlayarak yatağımda oturuyor, kahverengi gözleri ılık ve gölgenin rahatsız edici bir karışımını barındırıyor. O parlak gözlerin arkasında gizlenen hüznü fark ediyorum. Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. Sessiz sohbetimiz akıcı bir şekilde ilerliyor, sözler söylenmemiş ama anlaşılmış, çünkü o anın ciddiyetini kavırıyoruz.

Aynı anda ağzımızı açıyoruz, duyguların girdabına kapılmış, aynı anda konuşmaya çalışıyoruz.

"Emma," diye mırıldanıyorum, arkamdaki kapıyı sessizce kilitliyorum. Yatağın üzerine onun yanına oturuyorum, yatak ağırlığımla hafifçe çöküyor. Parmaklarımı nazikçe çenesinin altına koyuyorum, bakışlarını benimkilere yönlendiriyorum, gözlerime bakmasını sağlıyorum. "Bu gece iki krizle mi uğraşacağım?"

Gülümsemeyi zor tutar, yüzünde bir umut ışığı parlar, ama bu kısa sürer, çünkü öne eğilir ve beni kucaklar. Onu derin bir nefesle içime çekerim, boynuna burnumu sürterim, tatlı teninin kokusu zihnimi karıştıran kaosun ortasında beni sakinleştirir.

"Özür dilerim," diye mırıldanır, sözleri kırılğanlıkla doludur. "Ben..."

Dikkatlice uzaklaşıp gözlerine doğrudan bakarak, güven verici bir şekilde bakışlarını sabit tutuyorum. "Özür dileme. O da herkes gibi sana bağlı. Gelecek için endişeleniriz, onu yaşadığımızda, tamam mı?" Paylaştığımız yükü hafifletmek umuduyla, sözlerimle güç vermeye çalışıyorum.

"Kalbi kırılacak," diye fısıldadı, yüzümde cevaplar ararken, gözlerinde bir anlık korku belirdi. "Umarım doğru kararı verirsin."

"Öyle yapacağım," diye onaylıyorum, gerginliği bir gülümsemeye kırarak. "Senin dediğini yapacağım."

Kalbim kararlılıkla atıyor, bu yabancı diyarı birlikte keşfetme azmimi besliyor.

Nazik bir hareketle onu yatağa yatırıp tatlı bir öpücük konduruyorum, dudaklarımın üzerinde cildinin sıcaklığını hissediyorum. Birbirimize kaptırırken, çok fazla duygu yüzeye çıkıyor.

Ay ışığının gümüş parıltısı altında sevişirken, havada çok fazla söylenmemiş söz kalır. Onun beni geçici bir rüya gibi sürmesini izlerim, sanki kayıp gidecekmiş gibi her anı yakalarım.

Bunun olmasına asla izin veremem.

BÖLÜM 27

HUDSON

Lucas, taşıdığımız ağır kutuları yere bıraktıktan sonra tezgaha yaslanır. Hediye dükkanı insanlarla doludur ve bu alanda dolaşmak zordur, ama sezon boyunca her zaman böyledir. Turistler, renkli mıkmatılar, kızak şeklinde tuhaf kahve fincanları ve mağazanın parlak ışıkları altında parıldayan narin el yapımı süs eşyaları ile heyecanla dolaşırlar. Hediye paketleme istasyonunda kapıdan dışarıya taşan bir kuyruk vardır. Yarın Şükran Günü olduğu için çoğu kişi telaştan önce işlerini halletmeye çalışıyor ve bu da daha büyük bir telaş yaratıyor.

Herkes gülümsüyor, yüzleri tatil alışverişinin heyecanı ile parlıyor, kendi fırtınasında kaybolmuş gibi görünen Lucas hariç.

"Neşelen, daha da kötüleşecek," diyorum ona gülerek ve omzuna sertçe vurarak, havayı yumuşatmaya çalışıyorum. "Neredeyse bitti."

O, hayal kırıklığı ve yorgunluğun karışımı bir şekilde yüksek sesle inliyor.

"Bazen tam bir beş yaşındaki çocuk gibi davranıyorsun," diyorum, o arkamdan ayaklarını sürüyerek yürürken başımı sallayarak. Karton ve eski ambalaj kağıdı kokan dar depoya taşımamız gereken iki kutu daha var. Annem, yapmamız gereken milyonlarca işimiz yokmuş gibi, onları taşımak için kas gücümüzü, yani bizi çağırıyor.

Tam o sırada, Jake dağınık saçları ve şişmiş dudaklarıyla ortaya çıkar, sanki Claire'i ziyaretini yeni bitirmiş gibi görünür.

"Üzgünüm," der ve abartılı bir homurtuyla kutuyu elimden alır. Gözlerimi kısarak ona bakarım, onun da huysuz olup olmadığını anlamaya çalışırım.

"Yardıma için teşekkürler," der Lucas alaycı bir tonla, sesinde sinir bozukluğu belirgindir. Kendi kendine bir şeyler mırıldanır.

"Özür diledim," diye cevaplar Jake. Lucas gözden kaybolunca bana döner. "Grinch bu sabah mısır gevreğine sığmış mı?"

"Kızgın. Nedenini sormadım, umurumda da değil," diye açıklıyorum ve Jake'in arkasından gidiyorum. Kutuları üst üste istifliyoruz.

"Genelde böyle davranırsın," Jake, onu dışarıya takip ederken bana söyler. Soğuk hava yanaklarıma çarptığı anda, cebimdeki telefonum titrer. Emma'dan FaceTime araması gelmiştir. Colby hala okulda, bu yüzden ne isteyebileceğini bilmiyorum.

Jake telefonumda onun adını görür. "Yani... siz ikiniz?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

Gözlerine bakıyorum, aramızda sessizlik uzanıyor. Tek kelime etmeden, gerçeği havada asılı bırakıyorum, ağır ve inkar edilemez. Her şey yüzümden okunuyor. Emma kasabaya dönmeden önceki kişi değilim artık.

"Biliyordum. Kahretsin." Mutlu bir şekilde ellerini çırpıyor. "Peki... bahsimiz hakkında. Ödemeyi yüzlüklerle istiyorum. Anladın mı? 14 Şubat'a kadar."

"Beni kızdırma," diye fısıldayarak cevap veriyorum. "Benim kız arkadaşım yok."

Henüz.

"Siz ikiniz yaramazlık yaptınız." Yüzünde alaycı bir gülümseme yayılırken, beni dürter. "Şu anda resmen evcilik oynuyorsunuz."

"Kapa çenenin," derim, sinirlenerek. "Neyse, bu telefonu açmam lazım, sonra öğleden sonra bıçak bileme görevim var. Bana ihtiyacın olursa seslen."

"Mmhm," diye cevapladı, sırtışı daha da genişledi. "Biliyordum."

Yüksek sesle "yoo-hoo" diye bağırır. Kafamı sallarken ses arkamda yankılanır. Kamyonete doğru ilerlerken Emma'nın aramasını cevaplarım.

"Hey," diyor, kamerayı yüzüne yaklaştırmış, gözlerinde yaramazlık parıldıyor. "Tamamen yalnız kaldığında bana haber ver."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve adımlarımı hızlandırdım, damarlarımdaki heyecan titriyordu. Kabine tırmandım ve kapıyı kapattım. "Tamam."

Emma kamerayı geri çekiyor ve şok edici bir şekilde, çıplak ve baştan çıkarıcı bir şekilde yatağında uzanıyor. Telefonu yastığın üzerine koyuyor ve mükemmel vücudunu ortaya çıkarıyor. İçimde bir arzu dalgası yükseliyor.

"Kurabiye pişirmeye başlamak üzereydim ve aklımda sen vardın," diye mırıldanır, sesi şehvetli.

"Siktir," diye homurdanıyorum, kamyoneti çalıştırırken, bu manzarayı görünce sikim sertleşiyor.

Parmakları vücudunda aşağı kayıyor, klitorisini alaycı bir şekilde okşuyor. Çaresiz inlemeleri, tatlı ve sarhoş edici, beni çıldırtıyor. Park yerinden geri çıkıyorum, lastiklerin altında çakıllar çıtırdıyor, o parmağını içeri sokuyor ve nefes nefese bir iç çekiş çıkarıyor.

"Hudson," diye fısıldadı, sesi özlemle doluydu. "Keşke sen olsaydın."

"Sakin gelmeye cüret etme," diye emrediyorum, içimde onu sahiplenme dürtüsü yükseliyor. "Yoldayım."

Nasıl bu kadar hızlı eve vardığımı bilmiyorum, ama arabayı park edip aciliyetle verandanın merdivenlerini tırmanıyorum. Kapı kilitli değil ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarken giysilerimi çıkarıyorum. Her parça düştükçe omuzlarımdan bir yük kalkıyor, ta ki odama varana kadar. Kapıyı itip açıyorum ve orada, sabah güneşinin ışığıyla aydınlatılmış Emma bekliyor.

"Ne sürpriz." Kaşları kalkıyor. Göğüs uçları dikleşiyor.

Ayak bileklerinden tutup onu yatağın kenarına çekiyorum. Sonra onu karnının üstüne çevirip kalçalarını tutuyorum. O dolgun kичını bana doğru kaldırıyor ve ben de sikimi onun sıkı küçük amına derinlemesine sokuyorum. Evimdeymiş gibi hissederek inliyorum.

O zevkten çılgık atıyor, parmakları yorganı sıkıca kavrarken, bedenlerimiz çaresiz bir dansla birbirine karışıyor.

"Evet, daha fazla. Hepinizi istiyorum," diye nefes nefese söylüyor.

"Sen çok yaramaz bir kızsın," diyorum, sırtı benim altımda kıvrılırken mükemmel kичını avuçlarım. Vücudunu kavrayıp, birbirimizde kaybolurken parmaklarımla klitorisini okşuyorum. Boğazından gırtlaktan gelen inlemeler çıkıyor. "Oh, lanet olsun..."

Amcığı beni o kadar sıkı sıkıyor ki yıldızlar görüyorum. Orgazmını yaşarken, ben daha sert, daha hızlı vuruyorum, G noktasını vurmaya özen gösteriyorum.

"Kime aitsin?" diye homurdanıyorum, orgazm şiddetle yükselirken burun deliklerim genişliyor.

"Sana," diye bağırır derin inlemeleri arasında. Sesi ecstasy ve çaresizliğin karışımıdır. "Sana, Hudson. Sadece sana."

Yoğun bir dalga üzerime çöküyor ve içini boşaltırken beni dibe çekiyor. Bana bastırıyor ve memnuniyetle mırıldanıyor. Dış dünya kayboluyor, bu samimi anda sadece ikimiz kalıyoruz.

Biraz daha bağı kalıyoruz, kalbim hızla atarken düzensiz nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Seninle birlikteyken başka hiçbir şeyin önemi yok," diye itiraf eder. "Bu sezon benim ho, ho, ho'm olduğun için teşekkürler. Sen, sürekli hediye veren birisin."

"Mm. Evet. Benim için *mutlu* Noeller," diye cevap veriyorum, dudaklarımın köşelerinde alaycı bir gülümseme beliriyor, bu anın beklenmedik hediyesinin tadını çıkarıyorum.

Yüzündeki ifade ciddileşir ve sessizleşir. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum," diye itiraf eder.

Yatağa eğilip onu öperim ve kulağına fısıldarım. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirir, gözlerimi umutsuzca arar.

"Lütfen kalbimi kırma." "Asla."

"Mutlu yıllar!" diye Claire'e şarkı söyleriz, seslerimiz neşeli bir uyum içinde karışır.

Mawmaw'ın sevgiyle pişirdiği üç katlı çikolatalı pastanın önünde oturuyor. Pasta, kadifemsi beyaz çikolata ganaj ile süslenmiş ve renkli şekerlemelerle kaplanmış. Üstünde, iki büyük mum üç ve altı rakamlarını oluşturuyor. Emma gururla kız kardeşinin yanında dururken, Colby mum ışığının yüzünde dans ettiği kadar yakın duruyor ve sıcak, altın rengi bir parıltı yayıyor. Yaramaz bir gülümsemeyle öne uzanıyor ve pastanın kenarından bolca krema alıyor.

Emma ona kaşlarını kaldırarak eğlenerek başını salladı. Colby parmağındaki çikolatayı hemen yaladı. "Şşş," dedi ona, masum bir ifadeyle bakarak.

Onu kendine doğru çeker ve kulağına bir şey fısıldar. Emma kaşlarını kaldırır ve başını sallar. Ne yapmaya çalıştığını sadece tahmin edebilirim. Gözleri bana doğru kayar ve ben sessiz bir soru ile kaşlarımı kaldırırım. Colby hızla başka yere bakar, yüzünde bir anlık suçluluk belirir. Benim önümde kaderi kışkırtmamak gerektiğini çok iyi bilir.

"Hediye zamanı!" diye duyurur Bay Manchester, sesi heyecandan titriyor. "Bu senin için."

Claire, ince kutuyu heyecanla alır ve parıldayan ve ışıldayan narin kağıdı dikkatlice açar.

"Bu ne?" diye sorar, sesinde merakla.

Kutuyu açtığında, dudaklarından bir hayret nidası kaçar ve ışıpta parıldaayan muhteşem altın zinciri çıkarırken gözleri hayranlıkla büyür.

"Annemin kolyesi," der, sesinde mutluluk vardır.

Emma'nın yüzündeki ifade yumuşar ve sıcak bir gülümseme yayılır. "Bu mükemmel, Claire," der sevgiyle.

"Teşekkür ederim, baba," diye cevaplar Claire, Jake kolyeyi boynuna takmasına yardım ederken sesi duygu dolu bir şekilde titrer. Parmakları annesinin kolyesindeki narin incilere dokunur; yüzünde acı tatlı bir gülümseme belirir.

Emma'nın gözlerine bakarım; gerçekten mutlu görünüyor, sevinci güneş ışığı gibi parıltıyor. Gizli bir bakış ve şakacı bir gülümsemeyle birbirimize bakıyoruz, sadece ikimizin paylaştığı gizli bir bağ.

Ailem Claire'in etrafında toplanır ve kahkahaları yankılanır. Bulaşıcı enerjisiyle Mawmaw, Colby'nin dikkatini dağıtır ve ben de bu anı fırsat bilip odadan ayrılırım. Şükran Günü, yemek ve eğlencenin fırtınası gibiydi, ama etrafımızdaki neşeye rağmen, Emma ve ben hala kendimizi bu bilinmeyen bölgede buluyoruz. Bugün birçok kez ona dokunmak, onu öpmek ve kulağına ne kadar güzel olduğunu fısıldamak istedim, ama yapamadım.

Kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Ailemin evinin arka verandasına çıkıyorum, serin akşam havası tenime dokunuyor. Güneşin yavaşça batmaya başladığı ve gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarıyla boyadığı arka bahçeye bakıyorum. Geleceği ve önümüzde uzanan bilinmeyen yolları düşünürken içimi bir sıkıntı kaplıyor.

O gerçekten beni mi istiyor?

"İyi misin?" diye sorar Emma, kapıyı nazikçe kapatırken sesi düşüncelerimi bölüyor. Yanımda duruyor, eli benimkine dokunuyor ve içimi sıcaklık kaplıyor. İçgüdüsel olarak parmağımı onun parmağına takıyorum ve o gülümsüyor, kalbimi çarptıran samimi bir ifadeyle.

"Ben iyiyim," diye onu teselli ediyorum. "Bazen aile toplantıları çok bunaltıcı olabiliyor. Biraz temiz hava almam gerekiyordu."

Derin bir nefes alıp, ciğerlerimi dolduran serinliği tadını çıkararak, o anın keyfini çıkarıyorum.

"Demek burada büyüdün?" diye sorar, gözleri tanıdık çevreyi tararken.

Nostalji beni sararken başımı sallıyorum. "Evet. Eski odam hala aynı. Birkaç ay sonra kırk yaşına gireceğim."

Emma gülüyor, melodik sesi kararan günü aydınlatıyor. "Neden?"

"Colby buraya geldiğinde burada kalıyor. Burayı çok seviyor. Posterler hala duvarda asılı," diye cevap veriyorum, sesimde bir parça gurur var.

"Görmek isterim," diyor, coşkusu bulaşıcı.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, parmağımı onun parmağına takılı tutarak onu içeriye geri götürüyorum. Mutfığa gitmek yerine, Emma'yı merdivenlerden yukarı çıkarıyorum, içimde heyecan kabarıyor.

"Senin evinle neredeyse aynı," diyor merdivenleri çıkarken.

Nazıkçe kapıyı iterek açtım ve onu içeri davet ettim. Kapı hafifçe gıcırdadı ve ailemin evindeki zaman kapsülünü ortaya çıkardı.

"Vay canına," diyor, duvarları kaplayan *Star Wars* posterlerine, raflarda gururla duran parlak spor kupalarına ve zamanda donmuş anları yakalayan çerçeveli fotoğraflara bakarak. Her bir eşya benim geçmişimin bir hikayesini anlatıyor.

"Hiç burada seks yaptın mı?" diye yaramazca soruyor.

"Kesinlikle hayır," diye cevap veriyorum, sesimde eğlence ve dehşet karışımı bir ton var. "Ailem beni öldürürdü."

Cümlemi bitirir bitirmez, dönüp kapıyı kilitler.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Emma," diye fısıldıyorum acil bir şekilde, inanamadan başımı sallayarak. "Herkes aşağıda, baban da dahil."

Yatağa uzanır, eteğini kaldırır, külotsuzdur.

"Siktir," diye fısıldarım, yakalanma korkusu beni ele geçirir. "Hayatında ilk ve son olmak istiyorum," diye fısıldar. "Zaten öylesin," derim, onun hayatımda gerçekten sevdiğim ilk kadın olduğunu bilerek sevdiğim ve sonuncu olacağını bilerek.

Ben ona doğru yaklaşırken o zorlukla yutkunur. Emma sessizce pantolonumun fermuarını açar, beni serbest bırakır ve sonra beni tek kişilik yatağa çeker.

Onun pürüzsüz tenine gülüyorum. "Çorabına kömür giriyor." "Onunla ateş yakacağım," diyor fısıltı gibi bir sesle, bacaklarını açarak bacaklarını açarak bana giriş izni veriyor. Elimi kalçasının altına kaydırıp onu üzerime çekiyorum.

O inliyor.

Eğilip elimi ağzına kapatıyorum ve kulağına fısıldarken ona sertçe giriyorum. "Benim sikimde boşaldığında çığlık atamazsın."

Kalçalarını sallarken göğüsleri inip kalkıyor, şehvetli bir gülümsemeyle başını sallıyor. Kızım açgözlü ve son zamanlarda hızlı sevişmede uzmanlaştık, çalınan anlarda tutkuyu yakalama sanatında ustalaştık.

Sadece beş dakika içinde gevşiyor, arzularımızın ateşine teslim oluyor ve o anın sarhoş edici ritminde kendimizi kaybediyoruz. Nefes nefese, sona doğru koşuyoruz. Emma etrafımda titrerken orgazm beni parçalıyor. Çığlık atmak istiyorum, ama boynuna ve saçlarına gömüyorum. Kızım da kendini tutuyor. Emma omzumu ısıtıyor, zevk ve acının eğlenceli bir karışımı, omurgamdan aşağı titreme geçiriyor.

"Aferin sana," kulağına fısıldıyorum. "Sessiz olmayı biliyorsun."

Nefes nefese, göğüsleri inip kalkıyor. "Çok iyi geldi."

Karşılıklı duruyoruz, hava seks ve birbirimize olan, asla gideremeyeceğimiz susuzluğumuzla dolu.

Telefonuma bakıyorum, sadece on beş dakika dışarıda kaldığımızı görüyorum. Şakacı bir şekilde onu dürterek saçlarını düzeltmesine yardım ediyorum.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor, bana bakarken sesi neşeli, gözleri parıldıyor.

"Sen benim gibisin," diye cevap veriyorum, kızaran yanaklarını ve öpücüğümüzden dolayı hala şişmiş dudaklarının davetkar bir şekilde parıldamasını izlerken kalbim gurur ve arzu ile doluyor.

"Öyleyim. Ama sence onlar bunu anlayacak mı?"

Ellerimi omuzlarına sıkıca koyarak, onu köşede nöbet tutan ve tüm çarpıcı ihtişamını yansıtan boy aynasına doğru çeviriyorum.

"Muhtemelen."

Kendini görünce şoktan ağzı açık kalır. "Dudaklarım! Boynumda bir öpücük izi daha! Hudson! Seks sarhoşu gibi görünüyorum ve saçlarım da sanki az önce sevişmişim gibi." Bu gerçeğin farkına varınca, utanç ve heyecan karışımı bir duygu onu kaplar.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Üzgün müsün? Ama ben değilim."

Saçını aceleyle bir tarafa tarayarak izi örtmeye çalışır, parmakları hafifçe titrer. "Lütfen yakında gideceğimizi söyle."

Kafamı sallarım, bu anın tadını biraz daha çıkarmak için. "Hiç şansın yok."

"Hudson!" Merdivenlerin altından bir ses geliyor, kesinlikle annemin sesi.

Eğilip Emma'dan tatlı bir öpücük çaldım, dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak anın tadını çıkardım. "İyi şanslar," diye fısıldadım, yüzümde alaycı bir gülümsemeyle.

Kapıyı açtım, kendimi toparladım ve koridora çıktım.

"Evet? Ne oldu?" diye ona seslendim.

"Boş ver," diye cevaplar annem, gözleri bana takılınca hafifçe kısılr. Jake'e bakarım, kaşları merakla kalkar, beni eğlenerek ve şüpheyile inceler.

Masumca gülümserim. "Ne oldu?"

Yüzleri neşeli, birbirlerine bakışıyorlar, atmosfer konuşulmamış sorularla dolu.

"Yukarı çıkıp kendine bir öpücük izi mi bıraktın?" diye sorar Lucas, yüzünde alaycı bir ifadeyle.

Mawmaw, alkollü eggnog'unu yudumlarırken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. Gözleri, anlamlı bir parıltıyla bana doğru kayar. "Emma nerede?" diye sorar.

"Öpücük izi ne?" diye sorar Colby, çocuksu merakı yüzünden okunur. "Ben de alabilir miyim?"

"Hayır," diye kesin bir şekilde araya girerim, konuşmayı daha güvenli bir alana çekmeye çalışarak.

Tam o sırada Emma merdivenlerden iner ve odadaki herkesin gözleri ona çevrilir, büyülenmiş gibi. "Ne?" diye sorar, sesinde bir parça şaşkınlık vardır.

Ona bir bakış attım, güzelliği ve omuzlarına dökülen saçları karşısında hayranlığım daha da arttı. Merdivenlerin altında, yanımda durdu ve ortam elektriklenmişti.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye sorar Bay Manchester, sorusu havada bir meydan okuma gibi asılı kalır, kimsenin sesini çıkarmaya cesaret edemediği bir soru.

Emma hafifçe güler ve elini sallayarak soruyu geçirir. "Ben sadece dadıyım. Hadi ama millet. Saçmalamayın."

Jake'in kahkahası patlar ve gerginliği keser. "Yüz dolarlık banknotlar. Otuz tane. Sevgililer Günü'ne kadar avucumda olacak," der, gülümsemesi bulaşıcıdır.

Claire şok olmuştur. Bir şey söylemediğini sanıyorum, ama bize bakıyor.

Derin bir nefes alıp dikkatimi tekrar Emma'ya yöneltiyorum, ikimiz de yüzeyin altında kaynayan suçluluk duygusunun rahatsız edici farkındalığı içindeyiz.

"Eggnog ister misin?" diye soruyorum, durumun yumuşamasını umarak.

"Harika olur," diye cevaplar, gözleri beklentiyle büyür. Ama sonra, boynumda bıraktığı öpücük izini fark eder ve ifadesi değişir. "Uh."

"Evet," diye fısıldayarak onu mutfağa doğru yönlendiriyorum, hala üzerimizde olan meraklı bakışların farkındayım. Etrafımızda ağır bir sessizlik oluşuyor.

"Alkollü eggnog mu?" diye sesimi gereğinden fazla yükselterek duyuruyorum, onların bizi incelemeyi bırakmalarını umutsuzca dileyerek.

"Mawmaw'ın tarifi olduğu sürece," diyor. Sonra eğilip fısıldıyor. "Siktir!"

Gülmemek elde değil. İkimize de birer bardak dolduruyorum, hareketlerimiz garip ve dikkatli, aramızda paylaştığımız sırrın ağırlığını hissederek. Bardaklarımızı kaldırıyoruz, yudumlarken gerginlik hissedilir, ikimiz de yukarıda yaptığımızın farkındayız.

Bizi duymuşlar mı?

"Kadeh kaldırmak istiyorum," diyorum, buzları kırmaya çalışarak. Emma kadehini kaldırıyor, gözlerinde heyecan parıldıyor. "Pişmanlık yok."

Emma sırtarak tekrarlar. "Pişmanlık yok ve dünyaya neşe."

Mawmaw içten bir kahkaha atarak kadehini kaldırır. "Şeref!"

Sonra içeriz, gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Kimse benim soruma cevap verecek mi?" diye sorar Bay

Manchester. "Baba, kes sesini!" diye bağırır Claire.

Herkes bu imayı anlar ve sohbetlerine geri döner.

Arka planda Noel müziği çalarken dünya bulanıklaşır ve garip bir şekilde yeni bir bölümün başlangıcı gibi hissedilir. Babası da dahil olmak üzere ailemizdeki herkesin bizim seviştiğimizi bildiği bölüm. Gülmekten kendimi alamıyorum.

Emma söz konusu olduğunda pişmanlık duymuyorum, *asla*.

BÖLÜM 28

EMMA

Hudson, süslemelerle dolu son plastik kutuyu oturma odasının zeminine koyar. Kutunun sert ahşap zemine çarpma sesi, evin içinde yankılanır ve yüksek tavanlardan yansır.

"Kaç tane ağaç koyacağız?" diye tekrar soruyorum, bir saat önce söylediğinde hayal görmediğimden emin olmak için.

"Beş tane. Hayır, banyodaki minik ağaçları da sayarsan altı tane. Yedi tane yapalım," der, omuzlarını kayıtsızca silkerken, gözleri yaramazca parlar. "Ve o yüz ifadesini sürdürürsen, on tane yaparız."

"Bana *babacan* ses tonunu kullanma," diye karşılık veriyorum, şakacı bir meydan okuma ile kaşlarımı kaldırarak.

O seksi sırıtışını saklamaya çalışır, ama sırıtış kaçır ve kalbimi çarptırır. Hudson ağacı ambalajından çıkarırken, Noel müziği çalar ve neşeli bir melodi havayı doldurur.

"Bee," diye seslenirim ve yanımdan koşarak geçen onu kollarımın arasına alırım. Onu önüme çekiyorum ve kahkahaları geniş odada yankılanıyor. Ben yere oturup karışık ışıkları çözmeye çalışırken, arkamda şömine çıtır çıtır yanıyor. "Babanın dediğini duydun mu?"

Hudson bizi izliyor, eğlenceli anımızı izlerken gülümsemesi yumuşuyor.

"Duyacaktım," der, benden uzaklaşıp, yan tarafında kalın harflerle adı yazılı olan karton kutuya doğru gider. "Bu mu?"

"Üzerinde kimin adı yazıyor?" diye sorar Hudson ve Colby, sanki bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi, şakacı bir şekilde başını eğirir. "C-o-l-b-y!"

"Harika, lütfen onu yukarı odana götür."

"Ama *baba*," diye sızlanır, sesinde sadece bir çocuğun yapabileceği dramatik bir ton vardır. "*Ağır*."

"Kolu var. Geçen yıl hiç sorun yaşamadan kaldırmıştın. Şimdi çok daha güçlüsün. Bir daha sormak zorunda bırakma beni."

Omuzlarını silkiyor, bir anlığına yenilmiş gibi görünüyor ve elindeki gümüş tinsel ile koşmaya devam ediyor. Tinsel, rüzgarda dans eden bir uçurtma gibi arkasında dalgalanıyor ve odada hızla koşarken arkasında parlak bir iz bırakıyor.

"Bir ağaç çiftliğiniz varken evinizde plastik ağaçlar kullanmanız ikiyüzlülük değil mi?" diye alaycı bir tonla soruyorum.

"Colby alerjik," diye açıklıyor. "İğne yapraklı ağaçlar kapalı bir alanda olduğunda, durumu oldukça kötüleşiyor. Umarım bir gün bu alerjiden kurtulur, çünkü ağaçlarla dolu bir çiftlikte çalışmak zor bir hayat olabilir."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Eminim geçecektir. Peki, benim kurabiye ekibime katılacak mısın, karar verdin mi?"

"Hayır," diyor, cevabı kesin ama şakacı.

"Tamam o zaman. Mawmaw, sen katılmayacaksan benimle katılacağını söyledi."

Gözleri inanamama ile doludur. "Benimle dalga geçme. Onu arayıp soracağım."

."

"Devam et," diye meydan okudum, umarım bunu yapmaz. Ama bu Jolly çocuklarından bir şey öğrendiysem bu Jolly çocuklarından bir şey öğrendiysem, her seferinde blöfümü göreceklerdir.

Sanki aklımı okumuş gibi, Hudson tam da bunu yapar. Gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla hoparlörü açar.

"Hey, Cookie. Emma'ya evlenme teklif edeceğini söylemek için mi aradın?" diye sorar. Hudson sırtarak "Henüz değil" der.

Sözler, odanın ortasında bir disko topu gibi havada asılı kalır, potansiyeliyle parıldayarak.

Henüz değil.

Bu, Noel dileğinin gerçekleşmesi olurdu.

"Emma, onun kurabiye pişirme ekibine katılacağını söyledi."

Bir duraklama olur ve sonra şakacı sohbet devam eder. "Tabii ki öyle. O bir kazanan."

Mawmaw'ın sarsılmaz desteğine minnettar olarak geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. O, torunlarını mutlu edebilecek herkesi desteklemeye her zaman hazır olan, kızların kızıdır. En azından kardeşim bana öyle söylemişti.

Hudson alaycı bir şekilde gülüyor. "Onun için emeklilikten mi çıkıyorsun?"

"Sen gelmiyor musun?" diye karşılık verir ve ima ettiği şey açıktır; ikisi de bunun sadece kurabiyelerle ilgili olmadığını bilir.

Geri çekilip, onu işaret ederek gülüyorum, sevincimi gizleyemiyorum.

"Devam et," diyor bana, başını sallayarak, sonra dikkatini tekrar ona veriyor. dikkatini ona geri çevirir. "Tamam, seni seviyorum,

Mawmaw." "Seni seviyorum, Cookie."

Telefonu kapatır ve oda biraz daha ısınır, ya da belki de benim vücudum yanıyordur. Hudson bana böyle yapar.

"Eğer ona sorsaydın, senin için emekliliğinden dönerdi," diyor bana, bakışları alaycı ama samimi.

"Sordun mu?" diye soruyorum, merakım uyandı. "Flört emekliliğini." O çekici gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Sence?"

Tam o sırada Colby bana doğru koşar ve yüzüme tinsel şeritleri sarkıtır. "Gıdıklama canavarı seni yakalayacak," diye duyurur.

"Gıdıklama canavarı olmasın! Rawr!" diye homurdanarak, öne uzanıp karnını gıdıklamaya çalışıyorum.

"Emma!" Beni iterek gülüşü bulaşıcıdır.

"Colby," Hudson daha sert bir sesle diyor. "Ağaç. Kutuyu aç ve dalları yere koy, ben hemen geliyorum, tamam mı?"

O, homurdanarak kutunun sapını tutar ve küçük kaslarını gererek kutuyu zahmetsizce kaldırır. Yine de, dramatik bir çaba göstererek, abartılı bir homurtuyla merdivenleri tırmanır. Ayaklarının altında döşeme tahtaları gıcırıyor, her adımında şakacı performansının ağırlığı yankılanıyor. O gözden kaybolduğunda ve kapısının yumuşak bir tıklama sesiyle kapandığını duyduğumda, ayağa kalkıp dizlerinin üzerine çökmüş, ağacın dallarını dikkatlice düzenleyen Hudson'a doğru ilerlerim.

Ona bakıyorum, parmaklarımla dağınık saçlarını nazikçe okşuyorum. Yoğun bir şekilde odaklanmış, kaşları konsantrasyondan çatılmış. Aniden bana dönüyor ve gömleğimi kaldırıyor, dolgun dudakları karnıma değiyor. "Mm. Cildin çok güzel tadı var," diye mırıldanıyor ve içimi zevk dolu bir titreme kaplıyor.

"Benim için zencefilli kurabiye pişirir misin?" diye soruyorum.

Yüzünde yarım bir gülümseme yayılır ve gözlerinde arzu dans eder.

"Tarifi çok gizli. Parmağına yüzük takmadan paylaşamam," diye cevaplar, sesi alaycı ama samimiyetle vurgulanmıştır.

"Ne zamana kadar?" Gözlerine her baktığımda kalbim durmadan çarpıyor. "Kekeledim mi?"

"Hayır, kekelemedin," diyorum, bu düşünceyi biraz daha uzatmak istiyorum. Boğazımı temizliyorum. "Birlikte çalışırsak, etkinlikten önce jüriyi aptalca sarhoş etmek zorunda kalmadan kazanacağımızı garanti ederim," diyorum coşkuyla.

O, zengin ve bulaşıcı bir kahkaha atar. "Bayan Baxter bunu denedi," diye karşılık verir, başını sallayarak, bu anı onu eğlendirir.

Ona yaklaşırken ses tonum biraz değişir. "Bana kendimi kanıtlama şansı ver."

Sözler aramızda havada asılı kalır, söylenmemiş imalarla yüklü, benim amaçladığımdan daha derin anlamlar taşır. O an, olasılıklarla ve önümüzdeki günlerin ağırlığıyla doludur.

"Garanti eder misin?" diye soruyor. "Nasıl?"

"Tattıktan sonra cevabı anlayacaksın."

Yerde koşan ayak sesleri beni uzaklaştırıyor ve mesafe yaratıyor. "Ağaç dikildi!" Colby merdivenden sesleniyor. "Hepsini kendim yaptım. Gel de gör."

Son ağacı ışıklarla süsledikten sonra, her biri kendi hikayesini taşıyan süsleri dikkatlice ekliyoruz. Bazıları sevgi ve özenle el yapımı, diğerleri ise mağazadan satın alınmış mükemmelliğin parıltısıyla ışıltıyor. Her biri ağacımızın cazibesine katkıda bulunan, benzersiz parçalardan oluşan keyifli bir süsleme karışımı. Çok seviyorum.

"Son olarak," diyor Hudson, parıldayan ışığı yakalayan altın rengi bir kutuyu açarak.

Colby hemen yanına koşar.

"Melek!" diye bağırır, yüzü saf hayranlıkla parlar. Büyük bir şefkatle süsü çıkarır ve kırılgan bir Çin malı gibi kucaklar.

Çin malı gibi kucaklar.

"Hazır mısın?" diye sorar Hudson.

Colby hevesle başını sallar ve Hudson onu ağacın tepesine doğru kaldırır, narin bebeği dikkatlice tepeye yerleştirebilmek için onu yükseğe çıkarır. Colby'nin gözleri süslemenin seviyesindedir.

"Bu şey Emma'ya benziyor." Colby onu işaret eder. "Sen bir Noel meleğisin."

Meleğe bakıyorum ve benzerliği görüyorum: aynı renk saçlar, parlak gözler, pembe yanaklar ve canlı kırmızı rujlu dudaklar. Tatlı bir gülümsemeyle

yüzünde sanki tatil sezonunun sırlarını koruyormuş gibi bir sırıtış belirir.

"Nasıl?" diye soruyorum, sesimde şaşkınlıkla Hudson'a bakarak.

"Hm. Bu garip," diye omuz silkiyor. "Colby'nin ilk Noelinde seçmişim ve onun en güzeli olduğunu düşünmüştüm."

Onu anlamaya çalışarak bakmaya devam ediyorum ve aniden, belki de, sadece belki, Hudson'ın tipi *olduğumu* fark ediyorum.

"Işıkları yakma zamanı," diyor Hudson. Ağacın yanına eğiliyor ve bize bakıyor. Colby ve ben bir adım geri çekiliyoruz, sonra o fişi takıyor ve bize katılıyor. Ağacın tüm ihtişamını hayranlıkla izlerken, tatil neşesinin bir simgesi gibi parıldayan ve ışıldayan ağaca hep birlikte hayranlık dolu bir nefes veriyoruz.

"Bu şimdiye kadarki en güzel ağaç! Şimdi altına hediyeleri doldurun!" Bee heyecanla dolu bir sesle ilan eder.

Hudson kolunu bana doluyor ve odayı dolduran neşe ve sevgiye gülümsemeden edemiyorum. Annem vefat ettiğinden beri ilk kez Noel gibi hissediyorum.

Duygularım kabarıyor ve ağlayacakmışım gibi

hissediyorum. "İyi misin?" diye soruyor

Hudson sessizce.

"Evet," diyorum gülümseyerek. "Merryville'in büyüü işte."

Akşam yemeği, banyo ve Colby'yi yatırdıktan sonra, Hudson ve ben aşağıdaki kanepeye oturup büyük şarap kadehlerimizi dolduruyoruz. Her kadeh yarım şişe şarap alıyor. Şöminede alevler dans ediyor ve Noel ağacının ışıkları odaya sıcak ve davetkar bir parıltı yayıyor. Bizi sadece yılın bu zamanında hissedilen rahat bir atmosfere sarıyor. Çam mumunun kokusu, odun dumanının hafif aromasıyla karışarak, merlot şarabımızı yudumlariken atmosferi daha da güzelleştiriyor. Zengin, kadifemsi sıvı bizi içten dışa ısıtıyor.

Sessizce oturuyoruz, titreyen ateşin büyüüne kapılmış, ikimiz de başka bir şey için enerji toplayamayacak kadar yorgunuz. Belimde bir ağrı hissediyorum, bugün ne kadar çok şey yaptığımızı hatırlatıyor ve otuz yaşımın her anını hissediyorum — bir çocuğa sahip olmanın sevinci kemiklerime işlemiş. Yine de o çocuğu hiçbir şeye değişmem ve ona giderek daha fazla bağlandığımı hissediyorum.

"Büyüyünce ne olmak istiyordun?" diye soruyor Hudson, başlarımız aynı yastığa yaslanmış. Bana doğru dönüyor ve ağızlarımız

öpüşecek kadar yakın. Sabununun kokusu etrafımızdaki sıcak hava ile karışıyor.

"Anne," diye itiraf ediyorum. Bu hayal, beni rahatlatıcı bir dalga gibi sarıyor. "Eskiden yedi çocuk istediğimi söyledim."

Hudson'ın gözleri gerçek bir şaşkınlıkla büyür. "Yedi mi?"

"Eğer bu yüz ifadesini sürdürürsen, on tane yaparız," diye alay ediyorum, onun önceki sözlerini şakacı bir gülümsemeyle tekrar ederek.

"Şaka sana, Emma," diye fısıldadı, gözleri neredeyse kararır gibi oldu. "Ben varım."

Gözlerimi indirip gri eşofmanının şişkinliğini fark edince dudaklarımdan sinsi bir gülümseme geçer. "Mm. Bana bir bebek koymayı düşünmek seni tahrik ediyor."

"Evet, tabii ki," diye nefesini verirken, sesi arzuyla doludur.

"Büyük bir aile istiyordun," diyorum, parçaları birleştirip onun evinin bu kadar büyük olmasının sebebinin bu olduğunu anlıyorum. O, bu mekanları kahkaha ve sevgiyle doldurmayı hayal ediyordu.

"Evet. Ama şu anda sahip olduklarımla yetineceğim." Şarabından yavaşça bir yudum alır. "Çocuk sahibi olmak büyük bir sorumluluk ve çok tatmin edici. Hayata farklı bir bakış açısı kazandırdı ama bilmeden tekrar bu maceraya atılmam."

"Neyi bilmeden?" Ateş çıtırdayarak yanarken merakım artar. "*Senin* hiçbir yere gitmeyeceğini bilmeden," der, gözlerine ciddiyet çöküyor. "Hala fikrini değiştirebilirsin, Emma. Bir gün uyanıp bu hayatın, bu evin, bu kasabanın istediğin şey olmadığını fark edebilirsin."

Öne eğilip onu öptüm, dudaklarında kalan kuru şarabın tadını aldım. "Sana olan hislerimden asla şüphe etme, Hudson. Tamam mı? Ben *o* değilim."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Sadece tekrar aşkta aptal olmak istemiyorum. Her şeyin alt üst olmasını, bana büyük bir hata yaptığını söylemeni bekliyorum. Emma, dünyadaki *herkesi* elde edebilirsin."

Dudaklarımdan sıcak ve samimi bir gülümseme dökülür. "Sen *sıradan biri* değilsin." Derin bir nefes alır.

"Sana söylemem gereken bir şey var," der, ses tonu tekrar ciddileşir.

Gözlerine bakıyorum, kalbim heyecanla çarpıyor. "Tamam."

Eli nazikçe yanağıma dokunuyor; ateşin titremesi rahat bir ortam yaratıyor.

"Emma," merdivenlerin üstünden gelen küçük bir ses, paylaştığımız sessiz anı bozar.

"Bee? İyi misin?" diye sorar Hudson.

Tüm dikkatimi Hudson'a çeviriyorum, kalbim hızla atıyor.

"Emma, bana başka bir hikaye anlatır mısın?"

Hudson'a bakıyorum, ne diyeceğini merak ediyorum, içimde pişmanlık ve aciliyet karışımı bir duygu kabarıyor. "Üzgünüm. Bu konuşmayı bitirelim, tamam mı?"

O da başını sallar, yüzündeki ifade yumuşar. "Bee, seni yatırmamı istemediğinden emin misin?"

"Emma'yı istiyorum," diyor, minik sesi çatlıyor.

"Ben hallederim," diye cevap verdim, yastıktan kalkarken zorla gülümsemeye çalışarak.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve üst katta Colby ile karşılaşıyorum. Odasına giriyoruz, burada tanıdık peluş oyuncakları ve dağınık kitapları, daha önceki tatlı anıları geri getiriyor. Köşede ağacı yanıyor ve onun yaptığı süslemelerle dolu.

Yorganının altına giriyor ve ben de yorganı göğsüne kadar çekip onu sıkıca sarıyorum. "Şimdi bir burrito gibisin."

Bana gülümsüyor, uykulu yüzünde bir sevinç ışığı parlıyor. "Burritoları severim."

Yorgunluk yüzüne kazınmış, göz kapakları ağırlaşıyor. "Ben de. İçinde tavuk, pirinç, fasulye ve peynir gibi tüm güzel şeyler var."

"Emma?"

"Evet?"

"Neden benim annem olamıyorsun?"

Bu masum soru karşısında kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Kalbim milyonlarca parçaya ayrılmamış gibi ona karşı nazik davranmaya devam ederim. "Çünkü ben senin arkadaşınım, Bee. Bu, Davidson ve Evie'den annen olmalarını istemek gibi bir şey."

Cevabım yeterince iyi değil ve sanırım ağlamaya başlayacak. Ona yaklaşıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum, büyük yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, gözyaşlarıyla parıldıyor. "Eğer başlarsan, gıdıklama canavarını çıkarırım," diye uyarıyorum.

Sıcak battaniyenin altında bacaklarını tekmeliyor, ama bana olan öfkesi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Lütfen yapma."

"Sadece lütfen dediğin için!" Ona şakacı bir şekilde parmaklarımı sallıyorum, gıdıklama canavarı fikriyle onu kızdırıyorum, ama yatmadan önce onu heyecanlandırmamam gerektiğini biliyorum. Biraz ikna ederek, onu on dakika içinde uyutabilirim.

Tüm Jolly'ler o büyüleyici yeşil gözlere sahip olabilir, ama aynı zamanda duygularını ele veren ilk şey de bu gözlerdir.

"Sadece benim annem olmanı istiyorum. Noel Baba'ya da istediğimin bu olduğunu söyledim."

Şakacı bir şekilde, neredeyse abartılı bir şaşkınlıkla nefesimi kesiyorum. "Noel Baba'dan *bunu* isteyemezsin."

Masumiyeti inatçıdır ve onu daha da ısrarcı yapar. "Annen nerede?"

İçimde hem üzüntü hem de mutluluk karışımı duygular kabarmaya başlar, ama zor bir gün geçirmişimdir. Nefes alıp kendimi sakinleştiririm ve tatlı bir sesle cevap veririm, "Annem artık burada değil."

"Nerede o?"

Dudaklarım gergin ve ağır hissetse de zorla gülümserim. "Annem cennette."

Colby nefesini tutar, gözleri sanki zihninde bir ampul yanmış gibi büyür. "O bir melek mi? Ağaçların tepesindeki gibi mi?"

Boğuk bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "Evet, öyle. Şimdi dinle, annenin olmaması sorun değil, bunu bilmeni istiyorum. Benim de artık annem yok. CeCe teyzenin de yok. Seni çok seven bir baban olduğu için çok, çok şanslı bir çocuksun. Ayrıca, tüm amcaların da seni çok seviyor."

Kıkırdar, sesi loş odayı aydınlatır.

"Ve büyükannenle büyükbaban çok eğlencelidir ve seni çok severler. Bu dünyada başka hangi küçük çocuk büyükbabası Noel Baba olan bir çocuk var ki? Bu kesinlikle *en havalı* şey! Bir de büyük büyükannen var, tanrı merhamet etsin! Sen piyangoyu kazandın, evlat." Göğsünü nazikçe okşayarak, ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum. "Annenin olmaması seni farklı kılmaz. Tamam mı?"

Başını dirseğine dayar, meraklı bir ifadeyle bana doğru eğilir, gözleri hayranlıkla doludur. "Sen de bir meleksin Emma! Tıpkı annen gibi."

Başımı sallıyorum, yanaklarım hafifçe kızarıyor. "Teşekkürler, Bee."

"Bana bir hikaye anlatır mısın?" diye sorar, bu konuşmayı çoktan bitirmiş gibi. Ama içimden bir his, onun bunu unutmayacağını söylüyor.

"Tabii. Uzun zaman önce, karanlıktan korkan bir kız vardı. Kalbini mutlu edecek ışıḡı aramak için dünyayı dolaştı. Her yeri aradı, uzak yerleri ve hayal gücünün gizli köşelerini keşfetti, teninde güneşin sıcaklığını hissetmeyi hayal etti. Bir gün, onu bulduğunu sandı. Yıllarca kalbi parlak bir şekilde ışıldadı, ta ki bunun geçici olduğunu fark edene kadar."

"Piller bitti mi?" diye sordu, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak.

Neredeyse fısıldayarak, sanki bir büyü yapıyormuşçasına sözlerimi yavaşlatarak konuşuyorum. "Evet. Böylece, iki yıl daha dünyayı aramaya devam etti. Sonra yoğun hayatından kaçmaya karar verdi, bir uçaḡa bindi ve doğrudan Teksas'ın kalbine, ışıḡı ilk yakalayan kız kardeşini ziyarete gitti. Tek sorun, kız kardeşi ışıḡı onunla paylaşamıyordu çünkü işler öyle yürümüyordu. Ama kız, ışıḡın gerçekten var olduğundan emin olmak için onu kendi gözleriyle görmek zorundaydı."

Colby'nin gözleri, sanki sözlerim onu hipnotize etmiş gibi, uykudan ağırlaşıyor. "Var mıydı?"

"Öyleydi. Kız, ışıḡın ne kadar güzel olduğunu ve o kadar parlak bir şekilde parladığını gördü ki, kız kardeşi için bu ışıḡın asla sönmesi mümkün değildi. Bunun gerçek olduğunu anlaması için tek ihtiyacı olan kanıt buydu. Kız kardeşi için büyük bir sevinç duydu, ancak kıskançlık kalbini kemiriyordu çünkü bu, onun istediḡi her şeydi. Ancak kız, şehirdeki kalesine dönmek için ayrılmadan hemen önce, hayatının aşkını buldu."

Ben hikayeyi bitirmeden, o çoktan uykuya dalmıştı. Ben de dinazor süsleri ve ışıklarıyla süslenmiş sevimli küçük Noel ağacına bakarak, bu sefer uyumasını bekledim.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum, onu uyandırmamaya dikkat ederek odasından çıkıyorum.

Kapıyı hafifçe kapatıp kilit sesini duyduğumda, Hudson loş koridorda duruyor, gölgesinde rahatlatıcı bir silueti var.

Tereddüt etmeden kollarını bana doladı ve beni sıkıca kucakladı. Onun kokusunu içime çektim, vücudunun sıcaklığının beni sarmasına izin verdim.

Nefes verirken, taşıdığım duygusal yükü bırakırım.

Bugün özellikle zor bir gündü ve annemin yokluğu zihnimi çok meşgul ediyor. Noel benim için her zaman zor olmuştur, ama şimdiye kadar bu duyguları uzak tutmayı başarmıştım.

Hudson, ben ağlarken saçlarımı okşadı ve onun nazik dokunuşu, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlama oldu. Sonunda içimi döküğümde, hafifçe uzaklaştı ve parmaklarıyla yanağımı nazikçe okşadı. "Seni seviyorum, Emma."

"Seni seviyorum." Bu sözler, fısıldanmış bir dua gibi ağzımdan dökölüyor. Bir daha asla bir araya getiremeyeceğimi düşündüğüm üç kelime. En derin duygularımın ağırlığını taşıyorlar ve şu anda hiç olmadığı kadar içten söylüyorum.

BÖLÜM 29

HUDSON

1 Aralık sabahı, evin her yerinde kimse uyanık değil, mutfak tezgahına bir yığın Tootsie Roll sıçan Bay Stinky hariç. Pantolonu aşağıda ve eğilmiş durumda. Arkasında on tane minyatür kütük yüksekçe yığılmış. Şahsen ben bunu çok komik buluyorum. Colby için hazırladığım albüm için o pis küçük elfin fotoğrafını çekiyorum. Bee artık inanmadığında, her sezon tatilleri özel kılmak için çektiğim zahmeti takdir edeceğini umuyorum. Ama ben bundan zevk alıyorum; bu yüzden o büyüene kadar bu oyunu coşkuyla sürdüreceğim. Onun sevgiyle hatırlayacağı anılar yaratmaya her zaman hevesliyim.

Emma ve Colby derin uykudayken, küçük kralım ve tabii ki kraliçem için uygun bir kahvaltı hazırlıyorum. Evin hala sessiz olduğu sabahın erken saatlerini her zaman sevmişimdir. Bu saatler bana hayatımı düşünmek ve geleceği planlamak için zaman verir. Kızartılan pastırmanın kokusu havayı doldurur ve taze demlenmiş kahvenin zengin kokusuyla hoş bir şekilde karışır.

Buralarda doğum günleri özel bir tatil gibi kutlanır ve ben her zaman onları olabildiğince büyülü hale getirmeye çalışırım. Günün heyecanı yüzeyin altında vızıldıyor ve Colby'nin pastasını ve hediyelerini gördüğünde yüzündeki sevinç hayal ettikçe daha da yoğunlaşıyor.

Saat ikide işten çıkmayı planlıyorum, böylece kendimi zihinsel olarak hazırlamak için bolca vaktim olacak. Kalabalık gruplar benim tarzım değil ve genellikle bu tür durumlar dışında onlardan kaçınmaya çalışırım. Ama söz konusu çocuğum olduğunda, neşeli bir tavır takınır ve başka bir odaya kaçıp yalnız kalma isteğimi gizlerim. Bu konuda artık profesyonel sayılırım.

On iki saatten az bir süre sonra, ev zıplayan çocuklar ve geveze yetişkinlerle dolup taşacak. Colby, tüm anaokulu sınıfını kutlamaya davet etti

ve ailemin de burada olup kutlamalara neşeli enerjilerini katacaklarını bilmek kalbimi heyecanla dolduruyor.

Hatta Mawmaw'dan Claire'inki gibi ama daha büyük bir pasta yapmasını tatlı bir şekilde rica etti ve Mawmaw onun cazibesine karşı koyamadı. Bu, Bee'nin her kadını parmağında oynatabildiğinin kanıtı. Tek bir bakışla kalplerini eritebiliyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, dudaklarıma hafif bir gülümseme konuyor, bu yeteneği şüphesiz benden miras aldığını düşünürken. Umarım benim gençlik yıllarımdaki gibi kalp kırıcı biri olmaz; bu tür yollar genellikle sorunlara ve sevgisiz evliliklere yol açar, onun bundan uzak durmasını diliyorum.

Kahvemi bir yudum aldıktan sonra, tavadan çıtır çıtır pastırmayı çıkarıyorum — sayısız sabahlar boyunca ustalaştığım bir iş. Yumurtalara uzanırken, bir çift kol belime dolanıyor ve beni nazıkçe sıcak bir kucaklamaya çekiyor. Emma sırtıma sevgi dolu öpücükler konduruyor ve ben dönüp onun bakışlarını beklediğini görüyorum. Ağzımı onun ağzına kaydırıyorum, nane diş macununun tadını çıkarıyorum.

"Günaydın güzelim. Nasıl uyudun?" diye soruyorum, sesim hala uykudan ağır. Yorgunum ama Noel'den sonra dinlenirim. Ho ho ho sezonu olduğu sürece, benim için go go go.

"Günaydın. Harika uyudum." Uykulu bir ifadeyle, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini zar zor açıyor. "Mm. Pastırma çok güzel kokuyor, ama kahvaltıda senin etini yiyebilir miyim?"

Onu sıkıca sarıp, kolumu beline doluyorum ve alnına şefkatle öpüyorum. Eli jogging pantolonunun içine kayıyor ve sıcak dokunuşunu hissediyorum.

"Jolly Jr. bu sabah tamamen uyanık," diye alay ediyor, sırtarak. Ben gülerek inliyorum. "Benim aletime Jolly Jr. mı ad verdin?"

"Tripod'dan iyidir," diye espri yapar, uzun ve sert bir şekilde beni okşamaya devam ederken kahkahası havada dans eder. Ellerimi pijama pantolonunun içine kaydırırım ve onun arzusu ile tanıdık bir kayganlık ile karşılaşırım. Kızım beni her gün, bütün gün istiyor. Bu his karşılıklı.

Onun o ateşli açlıkla uyanmasına bayılıyorum; bu, *çok* güzel bir gün geçireceğimin kesin bir işaretidir. Dudaklarından yumuşak iç çekişler kaçıyor, beni teşvik ediyor ve sonra iki parmağımı onun güzel amına kaydırıyorum. Onu penetre ederken, o beni sıkıca kavırıyor. Dirseklerini tezgaha dayayarak, daha fazlasını isteyen bir şekilde kendini bana sunarken, zevk dolu bir ses kaçıyor.

Emma avucuna tükürüyor, sonra elini benim uzunluğum boyunca yukarı aşağı kaydırmaya devam ediyor. Tükürük tam doğru miktarda sürtünme sağlıyor ve vücudum boşalma ihtiyacıyla acıyla doluyor. Klitorisinin etrafında geniş daireler çiziyorum, onun arzuladığı doğrudan uyarımı kasten engelliyorum. Bu sabah oynamak için bolca vaktimiz var ve her lezzetli anın tadını çıkarmaya niyetliyim.

"Keyfini çıkar, Em," diyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Beni derin nefesle içine çekiyor, sert düğmesini okşadığımda bacakları neredeyse tutunamıyor. Parmaklarımı külotundan çekiyorum, dilimde onun uyarılmasının tadını çıkarıyorum, sonra oynadığımız oyuna geri dönüyorum.

"Seni ağızımda istiyorum. Tadını almak istiyorum," diye fısıldıyor. Emma mutfağımda önümde diz çökmüşken gözlerimi ondan alamıyorum. Elimi çenesinin altına koyuyorum ve o şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Emma beni yavaşça ağızına alır, eliyle beni okşar, hızını yavaşlatır, sonra tekrar artırır. Beni boğazına doğru iterken kontrol tamamen onda. Bu his o kadar baş döndürücü ki, rüya görüyor gibi hissediyorum.

Basınç hızla artıyor ve dengemi korumak için tezgahın kenarını tutuyorum. Başım geriye düşüyor ve boynum ortaya çıkıyor.

"Siktir, Emma, çok yaklaştım," diyorum ona, parmaklarımı saçlarına geçirip beni daha derine alması için onu teşvik ediyorum, ama o çekiliyor.

"Henüz değil," diyor açgözlü kızım, dilini yukarı aşağı kaydırırken sırtarak. "Bana ne demiştin? Keyfini çıkar?"

Parmakları karnımı okşuyor ve sert meme uçlarımı çimdikliyor. "Mm, benim küçük erkek avcım."

"Bir daha yiyeceğim tek erkek sensin," diye itiraf ediyor ve beni tekrar ağızına alıyor. Beni tahrik ediyor. Beni tekrar doruğa ulaştırırken, boğazımdan inlemeler çıkıyor. Penisim zonkluyor, ona istediğimizi verme beklentisiyle acıyor.

Bana geri döner, ucumda biriken ön sıvıyı yalar, sanki en sevdiği lezzetmişim gibi beni yutar. Beni ağızına alıp çıkarırken işkence edici bir hızda hareket eder.

Kaslarım gerilir, parmaklarımı saçlarına geçirirken zevk dalgası yükselir.

Saniyeler sonra, içimden geçen çaresiz aceleyi hissedince bir uyarı sesi çıkarırım. Emma geri çekilir ve gümüş rengi spermimin neredeyse gerçeküstü bir şelale gibi diline fişkırmasını izlememe izin verir. Ben boşalırken homurdanırım ve o

her damlayı yutar, tadı tatmak için sabırsızlanarak, dudaklarını tuzlu kalıntılardan temizler.

Ayağa kalkar ve o tanıdık, kendini beğenmiş sırıtışıyla gülümser.

"*Aferin* sana," diyorum, sabahın erken saatlerindeki sessizlikte boğuk bir fısıltıyla. Onu öpüyorum, dudaklarımda ikimizin karışımının tadını alıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, gülümsemesi dudaklarıma sıcaklık verdi. "Neredeyse bugün benim doğum günüm olduğuna ikna oldum."

"O zaman ben hediye miyim?" diye sorarım, kalbim göğsümde hızla atıyor, nefesim hala düzensiz.

Bana bu kadar lanet olası bir kontrolü olduğu için memnun, kahvesini hazırlarken kıkırdar. Emma bar taburesinden beni dikkatle izler, bakışları özlem doludur. Yemek yapmaya dönmeden önce ona doğru ilerlerim, önünde dizlerimin üzerine çökerim.

Yüzümü ellerinin arasına alır, kahverengi gözleri parlar.

"Lütfen, bu iyiliğin karşılığını verebilir miyim?" diye sorarım.

Emma başını sallar ve ben onun pijama pantolonunu çıkarırım. Kıçını sandalyenin kenarına kaydırır ve bacaklarını benim için genişçe açar. Bacaklarını öperim ve ağzımı klitorisine koyarım. Vücudu, dilimin ona dokunmasına anında tepki verir. "Tadın çok güzel."

Kalçalarını öne doğru sallarken, bar taburesine tutunarak inler. Nefes nefese inlerken saçları omuzlarına dökülür. Onu memnun etmek bana o kadar büyük bir zevk veriyor ki, dayanamıyorum. Klitorisinden sıkı küçük deliğine geçiyorum, dilimle onu sikiyorum. Nefesi kesiliyor ve devam edersem kendini kaybedeceğini biliyorum.

"Evet," diye tıslar, sanki havada asılıymış gibi sırtını kamburlaştırır. Ona gülümserim, o giderek yükselirken daha yavaş çalışırım. İki parmağımı içeri kaydırır, yukarı doğru kıvrarak G noktasını gıdıklarım. Emma bir şeyler mırıldanır, ben ona gülümserim ama devam ederim.

"Bunu çok istiyorsun, tadını alabiliyorum," diye fısıldadım, dudaklarını ağzıma çekip o sevimli küçük klitorise geri döndüm.

Kasları gerilir ve ben çekilirim, onu zaman ve mekanda asılı bırakırım. Parmaklarını saçlarıma geçirir, yüzümü ona doğru zorlar. Ona tam olarak istediği şeyi veririm. Saniyeler sonra, o kadar yüksek sesle inler ki, geldiğinde Colby'yi uyandırabileceğini düşünürüm. Onu temizlerim, hiçbir parçasını israf etmeden, tadının ne kadar tatlı olduğunu severim. Sonra uyluklarını öperim, o eğilip ağzını ağzıma kaydırmadan önce.

"Sana asla doyamam," diyor nefes nefese.

"Umarım hiç doymazsın." Pantolonunu tekrar giymesine yardım ediyorum ve ayağa kalktığında bacaklarını birbirine sıkıştırıyor.

İkimiz de gerçek dünyaya döndüğümüzde, ellerimi yıkayıp kahvaltı hazırlamaya devam ediyorum, o da beni izliyor. Bee'nin doğum günü kahvaltısı için hazırladığım neon yeşili omletler için pastırmayı doğrayıp jambon ve peyniri hazırlıyorum.

"Birden ona kadar bir ölçekte, Colby'ye bir Rottweiler yavrusu alsam ne kadar kızsarsın?" diye soruyor.

Bıçağı bırakıp ona dönerim, gözlerim inanamama hissiyle büyür. "Yapmadın değil mi?"

"Benim ölçeğimde en kızgın olduğun derece on." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Peki, ya Golden Retriever yavrusu olsaydı?" "On! Lütfen yapmadığını söyle."

Yüzünde teatral bir endişe ifadesi var, ama ben ona bakarken bunu çok uzun süre saklayamıyor. "Tamam, almadım. Sadece nabız yokluyordum."

"Lütfen yapmayacağına söz ver. Zaten bir köpek yavrusu planım var."

Gözleri parladı. "Duymam gereken tek şey buydu. Sadece en iyi arkadaşımın hayatta istediği her şeyi elde ettiğinden emin olmak istiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, şimdi en iyi arkadaşlar mısınız?" "Kesinlikle."

"Mutlu yıllar sanaaa!" Oda Colby için şarkı söylemeye başlar, neşeli sesler havada yankılanır. Herkes mutludur ve oğlum hayatının en güzel anlarını yaşamaktadır.

Ben onun karşısında duruyorum, bir tarafımda Emma, diğer tarafımda kardeşlerim.

"Mumları üfle ve bir dilek tut," diyor Mawmaw, torununun torununu izlerken sevgisi yüzünden okunuyor.

Colby, heyecanla gözlerimden Emma'ya bakıyor. "Dileğim..."

"Yüksek sesle söyleme," diye sözünü kesiyorum, sesim şakacı. "Yoksa gerçekleşmez."

Gözlerini kapatır, konsantre olur ve gizli dileğini tutar, ardından tek bir nefesle beş mumu üfler. Oğlum gözlerimin önünde büyüyor; neredeyse tüm hayatının soluk anılar, kahkaha ve neşe dolu anlık görüntüler halinde önümde açıldığını görebiliyorum. Dışarıdan bakıldığında tavrım değişmez, ama Emma bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı ki parmağını parmağıma takar

—gizli bir jest, burada olduğunu, beni gördüğünü hatırlatmak için. Onun dokunuşunun sıcaklığı, ona baktığımda gülümsememi genişletiyor.

"Peki," diyorum ve bu kısa, güzel anı bozarak bir adım öne çıkıyorum. "Sanırım bu pastayı kesmeliyiz."

Mawmaw, Jake ve Claire ile birlikte tüm çocuklar heyecanla bağırıyor. Sesleri, havayı dolduran neşeli bir kakofoniye dönüşüyor. Pasta dilimleyicileri alıyorum, parlak ışıklar altında gümüş kenarları parlıyor. İşe koyuluyorum, beş katlı çikolatalı pastadan iri parçalar kesip, eğlenceli dinazorlarla süslenmiş renkli tabaklara koyuyorum. Çikolatanın zengin aroması odaya yayılıyor ve pasta masada dolaşırken beklentiyi artırıyor. Son dilim servis edilirken, kapı zili çalıyor. Zilin sesi kahkahaları kesiyor.

"Daha önce kimsenin çaldığını duymadım galiba," diyor annem, merakla kaşlarını hafifçe çatarak.

Jake ve Lucas onaylayarak başlarını sallarlar, gözleri merakla kapıya doğru kayar.

"Ben açarım. Siz devam edin," diyor Emma, neşeli kişiliği kalabalığın içinde bir fener gibi parlıyor.

"Baba, hediyeleri ne zaman açabiliriz?" diye araya girer Colby, Emma uzaklaşırken sesi heyecanla doludur. Yüzü, parmakları ve gömleği zaten çikolata ile kaplıdır.

"Yemeğinizi bitirdikten sonra," diye açıklıyorum, dikkatlerinin dağılmasını ve heyecanlarının bozulmasını önlemeye çalışarak.

Emma kapıya doğru ilerlerken gözlerim ona kilitlenir, bana bakarken yüzünü aydınlatan parlak gülümsemesi. Kalabalık bir odada, gözlerim her zaman ona sabitlenir.

Kapıyı açtığımda, tüm tavırlarının değiştiğini fark ettim, sanki güneşli bir günde bir bulut geçiyormuş gibi. Kalp atışlarım hızlandı ve çatalımı bıraktım.

Onun yanından geçerken, geçmişinden bir hayalet görüyorum. Bir daha beni rahatsız etmemesini umduğum bir hayalet.

Meredith.

BÖLÜM 30

EMMA

"Yardımcı olabilir miyim?" diyorum, onu hemen tanıyarak. Tanrıya şükür o düğün albümlerini karıştırmışım, yoksa onun varlığı beni tamamen hazırlıksız yakalayacaktı.

Sahte bir tasarımcı pantolon takımı giyiyor, çaresizliğini haykıran, uygunsuz bir taklit ve kendini çok önemli biriymiş gibi davranıyor. Kendine güveni sarsılmaz, ancak burada hoş karşılanmadığını düşünürsek, bu güveni yersiz geliyor. Buz mavisi gözleri kalbi kadar soğuk ve gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. Hudson'ın onda ne bulduğunu merak ederken, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Arkamdan kapıyı kapatıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak aramızda bir bariyer oluşturuyorum. "Ne istiyorsunuz?"

"Kocamı çağırırsanız çok sevinirim," diyor sabırsızca, ses tonunda küçümseme var.

Burun deliklerim genişledi.

Yalan söylüyor.

"Oh, sana hala evli olduğumuzu söylemedi mi? Üzgünüm. O her zaman çok gizemli olmuştur," diyor, yanımdan geçmeye çalışıyor, ama ben yerimden kıpırdamıyorum.

"İçeri giremezsin," dedim, hiç eğlenmeden, sesim sabitti.

"Hoş karşılanmıyorum mu? Tatlım, bu yerin yarısı benim." Sözleri havayı keser, cesaretle doludur.

Tam o anda kapı açılır ve Hudson dışarı çıkar; öfkesi her yerinden fişkırmaktadır.

"Meredith," diye tükürürcesine adını söyler, her hecede zehir vardır. Onun hakkında söylediklerini bildiğim için, bu haklıdır.

"Hala evli olduğunu küçük zina yapan kadına söylemedin mi? Utanmalısın, Hudson. Kaç yaşında? Yirmi mi?" Meredith alaycı bir şekilde başını sallar, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir.

"Kapa çeneni," der Hudson, onun alaylarına kanmadan. Sanki onun kendisine yönelttiği keskin, bıçak gibi sözlerle dayanmak için kendini eğitmiş gibidir ve ben onun bu sözleri ne kadar kolayca kullandığına hayret ediyorum.

"Ne istiyorsun? Çünkü otuz saniye içinde cevap vermezsen, polisi arayıp seni mülkünden çıkarmalarını isteyeceğim."

Kadın başını sallayarak reddeder. "Resmi olarak boşanana kadar bu bir medeni hukuk meselesi. İkimiz de onların hiçbir şey yapmayacağını biliyoruz. Şimdi oğlumu görmek istiyorum," der ve bir kraliçe hizmetçisini kovar gibi elini sallar.

"O seni görmek istediğinde göreceksin. Ve bu asla olmayacak," diye Hudson düşük ve ölümcül bir sesle homurdanır. Öfkeli; sert duruşundan ve boynundaki nabzının savaş davulu gibi atmasından bunu anlayabiliyorum.

"İçeri girmem gerek," diyorum, her geçen saniye içime bir tedirginlik yerleşiyor. Onların evliliğini inkar etmedi.

Midem bulanıyor, az önce içtiğim punç geri çıkmak üzere.

İnternet bunu öğrenirse...

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum, zihnimi bu ölümcül sarmaldan kurtarmaya çalışıyorum, bu düşüşten sağ çıkamayacağımdan korkuyorum.

Şu anda kimsenin ne düşündüğü önemli değil; önemli olan tek şey Hudson'un ne söyleyeceği.

Kaçmak istiyorum; bu durumun ağırlığı dayanılmaz hale geldiğinde kaçmak istiyorum, ama bunu yapmayacağım — Colby'nin hatırı için. Bu beni ondan daha iyi yapmaz.

Nasıl onun partisini böyle mahvedebilir?

Partiye geri döndüğümde, soruları engelleyeceğini umarak sahte bir gülümseme takındım, ama kardeşim bunu hemen fark etti.

"O kim?" diye fısıldadı, sesinde endişe vardı.

"Hudson'un karısı," diyorum, Claire'in gözlerine bakarak, onun biliyor mu diye sessizce sorguluyorum. Bu evdeki herkes biliyor ama kimse bana söylemeye saygı göstermediyse, bu gece New York'a giderim.

Jake ve Lucas mutfakta durmuş, derin bir sohbete dalmışlar, diğer herkes ise pastanın tadını çıkarıyor. Kahkahalar yükseliyor ve mutluluk ortamı doldurmaya devam ediyor. Çikolata kokusu havada yayılıyor ve midemi bulandırıyor

Colby, okul arkadaşlarıyla çevrili olarak kahve masasında oturuyor, kek yerken ve heyecanlı fısıltılarla sohbet ederken sesleri canlı bir uğultu oluşturuyor.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," diyor Claire sonunda, elimi tutup sıkıca sıkıyor, tutuşu hem güven verici hem de yalvarır gibi. "Hudson öyle biri değil."

"Ama öyle. Biliyor muydun?" diye fısıldıyorum, sesimde korku beliriyor.

"Hayır, yemin ederim bilmiyordum."

"Claire, internet bu bilgiyi öğrenirse her şeyi mahveder," diye ısrar ediyorum, yaklaşan felaketin ağırlığı göğsümü sıkıştırıyor. Karalama kampanyalarıyla başa çıkamayacağım.

"Öyle mi?" diye sordu, kaşlarını hafifçe çatarak. "Hayatta kalmak için internete ihtiyacın yok, Em. Sadece kendine ihtiyacın var."

Başımı salladım, gerçeğe odaklandım. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan tek kişi benim.

"Yine o şeyi yapıyorsun," diye açıklıyor, sesi yumuşuyor, ama sözleri yine de beni delip geçiyor. "İyi bir şeyi mahvetmeye çalışıyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye itiraz ediyorum.

"Emin misin?" diye ısrar ediyor ve kalbim hızla atıyor, ritmi kulaklarımda yankılanıyor. Hayatımda yolunda gitmeyen çeşitli durumları hatırlıyorum, yıpranmış bir kitap gibi anılarımı karıştırıyorum, sayfalar tuhaf ama acı verici bir şekilde uçuşuyor.

"Bir kez olsun, yanlış bir şey yapmadım," diyorum ona, sesim sabit.

"Haklısın. Sorun, bir şey olduğunda nasıl tepki verdiğinde, kardeşim. Sen kaçıyorsun."

Sözleri kalbimi deliyor, belki de ben Meredith'ten daha iyi değilim, diye hatırlatıyor.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Hudson geri döner ve gözleri hemen benimkilere takılır. Hızla başka yere bakarım, midem bulanır. Odadaki hava, söylenmemiş gerçeklerin boğucu bulutuyla doludur.

"Hediyeleri açmaya hazır mıyız?" diye sorar Hudson. Diğerleri için o sadece mutlu bir baba, ama ben gerçeği görüyorum.

Mutfığa gidip bir bardak daha punç dolduruyorum, Colby heyecanla ambalaj kağıdını yırtarken, koyu mavi sıvı kısa bir kaçış vaat ediyor.

"İyi misin?" Lucas yanıma yaklaşır, rahat tavırları benim içimdeki kargaşayla tam bir tezat oluşturur.

"Tabii," diyorum ona, bir yudum alıyorum, tatlılığı bir anlığına dikkatimi dağıtır.

"Sen berbat bir yalancısın, biliyor musun? Kesinlikle en kötüsü." Hafifçe gülüyor, sesinde bir parça sıcaklık var.

"Kapa çeneni," diye karşılık veriyorum, gözlerimi deviriyorum ama sırtışıımı bastıramıyorum.

"Her şey yoluna girecek, Em. Güven bana," der, bakışlarında samimiyet vardır. Ben kalabalığa sırtımı dönüyorum, ama Lucas onlara eğlenceli bir ifadeyle bakıyor. "Oh, bak. Kardeşim şu anda seni şahin gibi izliyor." Punch bardağını kaldırır. "Muhtemelen seni benden çalacağımdan korkuyor."

Gülmekten kendimi alamıyorum, sesim bir an için kasvetli havayı bozuyor. "Şu anda bunu yapmasan olmaz mı?"

"Gülümsediğinde daha güzelsin."

"Şimdi de benimle flört mü ediyorsun?" Kafamı sallıyorum, durum neredeyse absürt geliyor. "Gerçekten uygun bir zaman değil."

O, hiç etkilenmemiş gibi sırtıyor. "Eğer seni kurtaracak parlak zırlı bir şövalyeye ihtiyacın olursa, numaram sende var."

Jake, etrafını koruyucu bir aura ile sararak yanımıza geldiğinde, şakacı bir şekilde alay ettim. "İşte en sevdiğim kardeşim. İyi misin?"

Lucas alaycı bir öfkeyle elini uzatır. "Pardon? Biz konuşuyorduk. Emma'ya çıkma teklif etmek üzereydim."

Jake ona sert bir bakış attı, bir bardak punç doldururken gerginlik bir anlığına değişti. "Yine *başlama*. Şimdi sırası değil."

Lucas kaşlarını kaldırır, dudaklarının köşelerinde şakacı bir gülümseme belirir. "Şu andan daha büyük bir hediye olamaz."

Bana göz kırpar ve her şeye rağmen yüzümde bir gülümseme belirir. Uzun boylu ve kaslı, rahatlatıcı ve eğlenceli varlıklarıyla iki yanımda dururlar. Kendimi tutamayıp kıkırdarım. Aklımdan geçen tüm düşüncelere rağmen, kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Güvende hissediyorum.

"Ne?" diye sorar Lucas, sesinde gerçek bir merak vardır.

"Siz benim korumalarım gibisiniz," diye alay ediyorum, bu anın absürtlüğü beni endişelerimin kenarından uzaklaştırıyor.

Jake omuz silkiyor, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. "Sana bulaşmaya çalışan olursa onu mahvederim."

Lucas ona beşlik çakıyor.

"Hudson'a bak. Kızgın, değil mi?" Lucas, bana doğru hafifçe eğilerek, başını sallayarak Hudson'ı işaret ederken, sesinde inanamama ve eğlence karışımı bir tonla diyor. "Tanrım. Onu çok uzun zamandır bu kadar kızgın görmemiştim."

Uzun zamandır bu kadar kızgın görmemiştim. Neredeyse patlayacak gibi görünüyor. Eminim bundan sonra seks harika olacaktır."

"Kapa çeneni!" Onun yan tarafına sertçe dirsek atarım ve gülmekten ikiye katlanırım. "Hudson iyi olacak," Jake güven verir, ancak ses tonundaki . Sonra bana nazik bir ifadeyle bakar. "Öyle olacak mı?"

"Evet," diye mırıldandım, ama bu bir yalan gibi geliyordu. "Hayatta kalacağım."

"Onu dinleyeceğine söz ver," diyor Jake, sanki benim kabul etmem aramızdaki uçurumu bir şekilde kapatacakmış gibi yalvaran gözlerle. "Lütfen, Emma."

"Söz veriyorum." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Colby adımı seslenir. Kalabalığın arasından küçük sesi duyulur ve heyecanla bana el sallar. Jake'e bakarım, endişeli bakışları üzerimde kalır, sonra oturma odasının karşısına geçerim.

Biliyorlar. Hepsi biliyor.

"Bu LEGO'yu birlikte yapabilir miyiz?" diye soruyor, parlak renkli kutuyu kaldırarak, gözleri heyecanla parlıyor. Sınıfındaki çocuklar etrafında toplanıyor, kahkahaları yere ve masalara dağılmış ambalaj kağıtlarının kalıntılarıyla karışıyor — odayı dolduran kaotik neşenin kanıtı. Ortada açılmış hediyelerden oluşan bir yığın duruyor, parlak kutuları odanın sıcak ışığını yansıtıyor.

"Tabii ki," diyorum, onun heyecanı kalbimi ısıtıyor. Her zaman öyle olur.

Yüzündeki çikolata sosunu silmek için eğildiğimde, küçük çocukların yapabileceği o şakacı tavırla başını benden uzaklaştırarak kıkırdar.

Çocuklar otuz dakika daha oynuyorlar, neşe dolu çığlıkları havayı dolduruyor, ama gölgeler uzadıkça ve dışarısı karardıkça, yetişkinler yavaş yavaş dışarı çıkmaya başlıyorlar, bu da toplantımızın sona erdiğinin işareti.

Claire bana sıkıca sarılır, kolları beni güvenli bir şekilde sarar. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at, tamam mı?" Sesi kulağıma yumuşak bir fısıltı gibi gelir.

"Ederim," diyorum, onun bu jestini tahmin ettiğinden daha fazla takdir ederek.

"Bee, akşam yemeğine kadar büyükannenin evine gelmek ister misin?" Hudson'ın annesi ona sıcak ve davetkar bir sesle sorar.

"Oh evet! Baba?" Colby, Hudson'ın gömleğini tutar ve onu zihninin daldığı uzak yerden geri getirmeye çalışırken nazikçe çeker. Hudson dalgın, bakışları uzak ve odaklanmamış.

Zayıf da olsa zorla bir gülümseme takındı. "Tabii, istersen. Bugün senin doğum günün."

"Evet!" diye bağırır Colby, yüzü saf sevinçle parlar.

Hudson'ın annesi ikimizi birbirine bakıp başını sallar ve Colby'nin elini tutması için elini uzatır.

"*Elf*i izleyebilir miyiz?" diye sorar ona heyecanla, ön kapıya doğru ilerlerken, küçük ayakları ahşap zeminde tıklar tıklar ses çıkarır.

Kadın gözlerinde sıcak bir nostalji parıltısıyla hafifçe gülümser. "Tabii ki."

Colby bize veda eder, heyecanı yüzünden okunur ve onlar ayrılır ayrılmaz odaya ağır bir sessizlik çöker.

İkimiz de konuşmuyoruz.

Kendimi şömineye bakarken buluyorum, alevleri canlı tutmak için daha fazla odun eklemek gerektiğini biliyorum, tıpkı kendi kalbimi sıcak tutmak için bir şeye ihtiyacım olduğu gibi.

"Sana söylemediğim için özür dilerim ve..."

"Özür dileme," derim, başımı hafifçe sallayarak, havada asılı kalan söylenmemiş acıyı silmeye çalışarak. "Ben sadece..."

Bana güvendiğini sanıyordum. Kelimeler ağızımdan çıkmıyor, ulaşamayacağım bir yerde dönüp duruyor ve boğazımın sıkıştığını hissederek acıyı yutuyorum. Gözleri bana sabitlenmiş, yoğun ve araştırmacı, ama ben onun bakışlarına karşılık veremiyorum. Hudson yaklaşıyor, aramızdaki mesafe neredeyse boğucu.

"Emma," diye fısıldar, sesi neredeyse bir nefes kadar zayıftır. Gözlerimi ona çevirdiğimde, acısının ağırlığını bana yansıyan, ham ve gerçek bir şekilde görürüm.

"Seni incittiğim için özür dilerim." Çenesi sıkı sıkıya kapanır, kasları gerginleşir.

Sessizlik havada ağır bir şekilde asılı kalır. Hudson derin bir nefes alır ve o anda kollarını bana dolayarak, sanki beni bu anın dışındaki her şeyden koruyabilecekmiş gibi, beni kendine sıkıca çeker.

Sanki bu son kez olacakmış gibi onu içime çekiyorum.

"Seninle tanıştığım günün ertesi günü, Temmuz ayında boşanma davası açtım. Seni gördüğümde dünyam değişti, Emma. Meredith'i bulup bunu konuşmaya çalıştım, ama bulamadım, bu yüzden avukatım onsuz dava açtı. Kararın kesinleşmesinden iki gün önce, o itiraz etti." Zorlukla yutkunur ve sözlerinin acı gerçekliği beni bıçak gibi keser. "Colby'yi benden almaya çalışıyor, Em."

Ondan bir adım geri çekildim, kalbim hızla atarken gözlerinde bir umut ışığı arıyordum. Ama yoktu. "Ne? Hayır."

"Arabuluculuk denedik, ama o işbirliği yapmayı reddetti. Gelecek ay, Colby'nin hayatında başından beri yer almadığını kanıtlayan delillerle mahkemeye çıkacağım. Yıllar boyunca farklı eyaletlerde yaşadığı sayısız adresi saymıyorum bile. Her şey hakim önünde sunulacak. Ama..." Sesi titriyor, sözleri havada ağır ağır asılı kalıyor. "Burası Teksas ve eğer performansı yeterince iyiye, kısmi velayet hakkı alabilir. Boşanmada talep ettiğim her şeye, bunun dışında kabul etti."

"Yani, tek yapması gereken tam velayeti kabul etmek ve bu iş bitecek mi?" Öne eğildim, aciliyet hissi içimi kapladı, elini tuttum ve kendimi o ana sabitledim.

"Evet. Ama o bunu asla yapmayacak. Hayatımı olabildiğince uzun süre cehenneme çevirmeye kararlı."

İçimde bir ateş yanar, gerçekte kim olduğumu hatırladıkça yüzeye çıkan şiddetli bir kararlılık. "Hallolduğunu düşün."

"Ne?" Kafasını sallar, gözlerinde panik belirir. "Hayır, bu işe karışma."

"Lütfen burada kaldığı süre boyunca nerede kaldığını öğren, yoksa ben öğrenirim." Sesimin yoğunluğu şüpheyi yer bırakmıyor.

"Emma," daha çaresizce yalvarır, sanki beni fiziksel olarak sorunlarından uzaklaştırabilecekmış gibi elimi daha sıkı tutar.

"Bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı? *Sana yardım etmeme izin ver.*" Ellerimle yüzünü kavrayarak, yeniden alevlendirmek istediğim umut ışığını gözlerinde arıyorum. Yavaşça, onu görüyorum — dokunuşuma yanıt veren ışığı. Bu durumdan kaçmıyorum. "Tek bir şey istiyorum."

O, sert bir ifadeyle başını sallar. "Ne olursa olsun."

Gülümsedim, aramızdaki sıcaklık aramızdaki boşluğu doldurdu. "Benim kurabiye ekibime katılacaksın."

Ondan kahkahalar patlar, fırtınalı bir günde güneş ışığı gibi gerginliği kırar. Beni kendine çeker ve o anda, sanki yarın hiç gelmeyecekmiş gibi beni öper. Öpücük çaresiz ve muhtaç hale gelir, dudaklarımız çok şey anlatan tutkulu bir dansla hareket eder. Bana karşı inler ve duygularımın, aşk ve aciliyetin baş döndürücü bir karışımıyla kabardığını hissedirim.

"Özgürlüğünü hak ediyorsun, Hudson. Aramızda ne olursa olsun, sen ve Colby'nin bunu elde etmesi için mücadele edeceğim."

"Seni hak etmiyorum," diyor, sesi duygu dolu.

"İşte burada yanılıyorsun," diye fısıldarım, nefesimin onunkiyle karışmasına izin vererek, ortak bir geleceğin vaadi havada asılı kalır. "Senin için dünyayı yakıp kül ederim ve ateşin yolumuzu aydınlatmasına izin veririm. Sen ve ben."

BÖLÜM 31

HUDSON

Buzdolabından zencefilli kurabiye hamurunu çıkarırım. Ocak ayına kadar yetecek kadar yaptım. Bir kısmı bu hafta sonu yapılacak olan zorlu yarışma için ayrılmıştır. Merryville'in en ünlü hilebazları olan Purple Hairs ile yarışacağız. Kurnaz ve acımasızdırlar, Hall of Fame'de yerlerini garantilemek ve Cookie Queen veya King unvanını kazanmak için ellerinden geleni yaparlar.

Dün gece Emma'ya onun takımına katılacağıma söz verdim. Bu gece deneme yapacağız.

Birlikte bu yarışmayı kazanacak ve hayatın önümüze çıkardığı her şeyi

Bu sabah, huzursuzluğumdan dolayı her zamankinden saatler önce uyandım. Meredith'i tekrar gördüğümünden beri beni rahatsız eden bir enerji. Ona kendimden bir parça verdiğim için pişmanım ve Ocak ayındaki duruşmamıza kadar teyzesiyle birlikte şehirde kalacağını öğrenince çok sinirlendim. Bu, özellikle Colby'yle birlikteyken, sürekli arkamı dönüp onun gölgelerde gizlenmediğinden emin olmak için bakacağım altı uzun hafta demek.

O Grinch sürtüğünün Noel'i çalmasına izin vermeyeceğim.

Ev halkı hala uyurken, endişelerimi ve hayal kırıklıklarımı karıştırarak, tüm özenimi ve dikkatimi hazırlıklara verdim. Mawmaw her zaman hayatımın aşkıyla birlikte pasta yapmak isteyeceğime söz verirdi ve aile tarifimizi paylaşmanın ne kadar özel olduğunu sık sık anlatırdı — nesiller boyu aktarılan, değer verilen ve saygı duyulan bir aile yadigarı gibi.

Bu kurabiyeleri yapma deneyimini sadece oğlumla paylaştım. Her anı, dağınık mutfakın neşeli kaosu ve havayı dolduran masum kahkahalarla renklendirilmiş, ne kadar şanslı olduğumu hatırlatan tatlı bir yankı. Ve yakında, bu anlar Emma'yı da kapsayacak şekilde genişleyecek.

Bu düşünce beni mutlu ediyor, birlikte yaratacağımız kahkahaları ve dağınıklığı hayal ederken içimi sıcaklık dolduruyor — etrafımızda peri tozu gibi uçuşan un tozu, her bir kurabiyeyi keyifle keserken hamurla yapış yapış olan ellerimiz.

Karanlık evin içinde etrafa bakınıyorum, gölgeler duvarlar boyunca geçmişin fısıltıları gibi uzanıyor, her köşede sırlar saklı. Tek ışık mutfakta, alanı yumuşak bir ışıltıyla aydınlatıyor ve parıldayan Noel ağacı nöbetçi gibi duruyor, odanın her yerine dans eden yumuşak bir ışık yayıyor.

Gözlerim, ağacın tepesine konmuş narin meleğe kayıyor, sakladığım tüm umut ve hayallerimi somutlaştırmış gibi görünen porselen bir figür. Yumuşak hatları ve parlak ruhuyla Emma'ya ne kadar benzediğini fark etmeden edemiyorum — hayatımın yansımada bir ışık feneri gibi.

Sanki onu çağırmışım gibi, Emma merdivenlerden zarifçe iner, sanki rüyalarımın koparılmış gibi bana doğru süzülür. Attığı her sessiz adımı izlerim, gecenin sessizliğinde biraz fazla gıcırdayan tahta döşemelerde nasıl yürüdüğünü izlerim. O kadar nefes kesici güzeldir ki, nefesimi keser, kalbimi hızla çarptırır ve düşüncelerimi serin sonbahar havasında düşen yapraklar gibi dağıtır.

Benim yönüme baktığında gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum. Parlak, ışıltılı gözleri benimkilere kilitleniyor ve içimde sessiz bir soru uyandırıyor: Onu mutlu edecek adam ben olabilir miyim?

"O uyuyor," diye fısıldıyor, bana yaklaşıyor. "Emin oldum."

Durur, parmağını parmağıma takar, yumuşak teni içimde küçük elektrik şokları yaratır. "İyi misin?"

"Şimdi iyiyim," diyorum, onun basit dokunuşu içimde bir heyecan uyandırıyor. Bu, daha önce kimseyle hissetmediğim bir şey. Onun yakınlığının her saniyesi, söylenmemiş olasılıklarla dolu.

"Tamam," diye cevaplar, bakışları hamur yığınlarının bulunduğu tezgaha kayar, hamurlar hayata geçirilmeyi beklemektedir. Yüzünde bir gülümseme yayılır, nazik gözlerindeki sıcaklık macera duygusuyla derinleşir. "Bana öğret. Bir kez olsun eğlence için pişirmenin nasıl bir şey olduğunu göster."

Beni ezici bir sevinç dalgası kaplar ve bunun Mawmaw'ın bahsettiği duygu olup olmadığını merak etmeden edemem. Bu, etrafımızda şenlikli bir kar fırtınası gibi dönen mutluluğun güzel bir karışımıdır. Bu duygu mutfakı doldurur ve şeker ve unun tatlı kokusuyla karışır.

"Tüylerin diken diken olmuş," diyor Emma, beni saran küçük duygu patlamalarına dikkatini vererek.

"Bana bunu sen yapıyorsun," diye itiraf ediyorum, o anın heyecanı beni ileriye itiyor. Parmağı cildimde geziyor, onu öpmek için içimi kaplayan yoğun bir dürtü uyandıran nazik bir okşama.

Ben de öpüyorum.

Gözleri kapanır ve parmaklarım yanaklarının dışını okşar, parmak uçlarımın altında pürüzsüz cildini hissederim. Yumuşak, beklenmedik bir inilti dudaklarından kaçır ve gülümsemeden edemem; kalbimin içindeki bir ışık parlar, karanlıkta yumuşak bir titreme.

"Bu ne içindi?" diye sordu, sesi aramızda dans eden yumuşak bir melodi gibiydi.

"Gerçek olduğunu emin olmak istedim."

"Öyle miyim?" diye fısıldadı, nefesi aramızdaki boşlukta zar zor bir duman gibi

"Siktir, umarım öyledir. Çünkü bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemem."

Alaycı bir şekilde beni çimdikleyerek kıkırdar — bu ses odayı daha da aydınlatır gibi gelir.

"Bu Noel'i benimle geçireceksin."

"Cevabımı şimdi mi istiyorsun?" diye soruyorum, gözlerimde merak dans ediyor.

Kafasını sallar; ağaç ışıkları gözlerinde parıldayan yıldızlar gibi yansır.

"Yılbaşı gecesi."

"Neden bu kadar inatçısın?" Onun büyüüne kapılmış, şakacı bir şekilde sorarım. "Kararlıyım," der, bir sonraki düşüncesini paylaşma kararını tartar gibi duraksar

. Hava beklentiyle yoğunlaşır. "Küçük bir kızken, annem bana hayatımın geri kalanında birlikte olacağım adamın, gece yarısı Times Meydanı'nda top düştüğünde beni öpeceğini söylemişti. Bunun üzerine gülerdik ve annem bunu gün gibi açık bir şekilde hayal edebildiğini söylerdi." Emma'nın sesi yumuşar ve gözleri uzak anıları yansıtır. "Hayatım boyunca, gece yarısı top düştüğünde kimse beni öpmedi. İçimdeki küçük kız, annemin masalını yaşamayı arzuluyor. O sihirli anı hissetmek istiyorum, böylece annem bir şekilde benim için o özel anın bir parçası olarak kalabilir."

Birkaç damla gözyaşı düşer, yumuşak ışığı yakalar ve yanaklarında elmaslar gibi parlar. Hemen öne doğru eğilirim, gözyaşlarını öperim ve onun gerçekleşmemiş hayallerinin ağırlığının aramızdaki boşluğa çöktüğünü hissederim.

“İşte bu yüzden cevabını istiyorum. O an gelene kadar birkaç haftamız var ve dolaplardan iskeletler düşüyor. Hala fikrini değiştirebilirsin.”

Yaklaşıyorum, parmaklarım boynunun yumuşak tenine hafifçe dokunuyor, aramızda yayılan sıcaklık beni daha da içine çekiyor, kendimi onun bakışlarının derinliklerinde kaybediyorum. Sanki zamanda askıda kalmışız gibi —bizi yerinde tutan kırılğan bir balonla çevriliyiz. "Hâlâ istediğin kişinin ben olduğumdan emin misin?"

Bana bakar, gözleri özen ve tutkuyla parıldar, sözlerine ihtiyacım yoktur. Sanki kalbinin sadece benim için attığını duyabiliyorum — aramızdaki sessizlikte yankılanan nazık bir vuruş.

"Sana olan hislerimden asla şüphe etme."

Dudaklarımız birbirine çarpıyor, ihtiyaç ve arzunun çarpışması.

"Durmazsak, bu kurabiyeleri asla pişiremeyeceğiz," diyorum şakacı bir şekilde, düşüncelerimi toplamak ve fırını önceden ısıtmak için uzaklaşıyorum. Hamurun rahatlatıcı kokusu ruhumu ısıtıyor, ben de açık renkli fırın tepsilerini ve parşömen kağıdını alıyorum. Onları tezgahın üzerine koyuyorum.

"Kurabiyelerin şeklini seç," diyorum, yıllar boyunca topladığım metal kurabiye kalıplarıyla dolu çekmeceyi işaret ederek.

Emma çekmeceyi açıp içindekileri karıştırırken metal kalıplar birbirine çarpar.

Sonunda, yaramaz bir gülümsemeyle bir tanesini çıkarır. "Bu olsun."

Ona bakıp, şakacı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak itiraz ediyorum. "Penis kurabiyesi yapmayacağız."

O kahkahaya boğulur, sevinci parlak ve bulaşıcıdır. "Hadi ama, en azından birkaç tane! Neden bunu saklıyorsun ki?"

Bir anı seli beni kaplar.

"Bir keresinde Lucas grip olmuştu, ben de onu neşelendirmek için kurabiye pişirdim," diye itiraf ediyorum, bu aptalca anı zihnimde canlanırken.

"İşe yaradı mı?" diye soruyor, aramaya devam ediyor.

"Çok sevindi," diye cevaplıyorum, sanki dün olmuş gibi gülerek. "Ağzında penis şeklindeki kurabiyelerle çekilmiş bir sürü fotoğraf gönderdi. Bu beni de neşelendirdi."

"Sen harika bir ağabeyisin," diyor Emma, gözleri sıcaklıkla parıldayarak. "Ve baba."

"Sonunda, koca," diyorum ve o, geleneksel zencefilli kurabiye kalıbını elinde tutarak bana dönerken alt dudağını ısırtıyor. Eğilip

hamuru koklar.

"Mm. Kazanıyoruz." Gözlerinin arkasında bir rekabet kıvılcımı parlar, gizli bir ateş gibi parıldayarak alevlenmeye hazırdır.

Bir adım geri çekilirim, kalbim hızla atıyor. "Ciddi misin?"

O, saf kararlılık içeren bir ifadeyle sırtıyor. "Bir şeyi istediğimde, onu elde ederim."

"Siktir," diye homurdanırım, içimde hayranlık karışımı bir duygu uyandırır. "O zaman kazanalım. Yumuşak mı sert mi olsun?"

Gözleri göğsümden, karnımdan ve oynamaya hazır olan penisime doğru kayıyor.

"Sert, ama kurabiyelerden bahsediyorsak yumuşak."

Odaklanmaya çalışıyorum, ama o bunu *zorlaştırıyor*. Kelimenin tam anlamıyla. Kendimi toparlayıp boğazımı temizliyorum. "Daha yumuşak bir kurabiye için, onları daha kalın yapıp daha az süre pişireceğiz."

Tezgahın üzerine un serpiyorum, beyaz toz taze kar gibi yerleşiyor. Aniden, bana biraz un serpiyor, gözlerinde şakacı bir meydan okuma dans ediyor.

"Saçmalamaya başlama, saçmalık olmaz," diyorum ona, yüzüme eğlenceli bir gülümseme yayılırken, ben de aynısını yapıyorum.

O mutlu bir şekilde hamuru açmama yardım eder, hamurun serinliği aramızda oluşan sıcaklıkla keskin bir kontrast oluşturur. Önümüze iki yığın koyarım. Yumuşak, tereyağlı hamurun görünümü ağzımı sulandırır. Bunlar bir tatil geleneğidir.

Ona bir oklava verirken, ben de Colby'nin pişirme seanslarımızda kullandığı çocuk boyu olanı alıyorum.

"O şey senin ellerinde minyatür gibi görünüyor," diye espri yapıyor ve ben de o anda ne kadar güzel göründüğünü zihnimde bir fotoğrafını çekiyorum. O, bulutların arasından sızan güneş ışığı gibi.

"Ne?"

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, onu birkaç saniye daha içime çekiyorum, kahkahası kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Şimdi o kaslarını çalıştır ve hamuru açmaya başla."

"Colby'ye de böyle mi diyorsun?"

"Aynen öyle," diye cevap veriyorum, onun küçük elleriyle hamuru yoğururken. "Ve her seferinde kükrer."

Emma oklavayı hamurun üzerine vurur ve bunu milyonlarca kez yapmış gibi akıcı hareketlerle işe koyulur. Ben de biraz müzik açarım.

Noel müziği, sıcak melodiler mutfağı dolduruyor ve bizi rahat bir ortamda kucaklıyor.

Baharatların ve şekerin tatlı kokusu etrafımızda dolanmaya başlayıp bizi birbirimize bağlarken, yüzümdeki gülümseme kalıcı hale gelebilir. Ona hamurun doğru kalınlığını gösteriyorum ve o da benimkine kolaylıkla uyum sağlıyor, hareketlerimiz iyi prova edilmiş bir dans gibi senkronize oluyor.

Hamur düzleştğinde, kesiciyi alıp ona uzattım, kalbim heyecanla çarpmaya başladı. "Başla."

Şekilleri keser, her zencefilli kurabiye figürü onun özenli dokunuşlarıyla şekillenir. "Penisleri unutma," der bana, şakayla kaşlarını kaldırarak penis ve testisleri keserken.

"Sen bağımlılık yapıyorsun," diyorum.
"Sen de öyle."

Hamurun hiçbir kısmını israf etmeden özenle çalışıyoruz. Fazla hamur parçaları tekrar açılıyor, kahkahalarımız oklava sesleriyle karışıyor.

Aramızda çok fazla gizli bakışlar ve söylenmemiş sözler var, mutfakta birbirimizin etrafında dans ederken, bu koreografiyi sayısız kez prova etmiş gibi hareket ederken aramızda elektriksel bir gerilim var.

Dolu tepsileri fırına koyuyorum, sıcaklık bizi sarıyor. Emma bir karıştırma kabı ve ölçü kapları alıyor, heyecanı taşıyor.

"Bunlar ne?"

"En sevdiğim vanilyalı krem peynirli krema ile zencefilli kurabiye adam sandviçleri yapıyoruz. Uzun zaman önce rastladım ve eğer kurabiyelerin kız kardeşimim dediği kadar orgazmikse, şey... biz kazandık demektir."

Başımı ona doğru eğiyorum, yüzümde bilmiş bir gülümseme yayılıyor. "Bunu kazanmak her zaman hayalim olmuştur."

"O kupa bizim olacak, bebeğim," diyor Emma, tereyağı ve krem peyniri yumuşatırken gözlerinde kararlılık parlıyor. "Pudra şekerini eleyebilir misin lütfen?"

"Evet, Şef," diye cevap veriyorum ve o stand mikserin kapağını kaldırırken ona göz kırpyorum. Malzemeleri yavaşça ekliyor, mikseri çalıştırıyor ve ritmik bir vızıltı havayı dolduruyor. Acele etmeden, her şeyi dikkatlice karıştırıyor, şunu ekliyor, bunu ekliyor, kesin ölçülerden çok içgüdüleriyle hareket ediyor. Mawmaw'ın sevgiyle pişirme dediği şey bu.

Pürüzsüz hale geldiğinde, parmağını kasenin içine sokar, gözleri parlar.

"Tadına bakmak ister misin?" diye soruyor, "Have Yourself a Merry Little Christmas" şarkısının yumuşak notaları başımızın üzerinde çalarken. Bu, ortamı mükemmel bir şekilde hazırlıyor.

Başımı sallarım, elini ağzıma çekip parmağındaki tatlı, zengin kremayı emerim. Tadı, küçük bir lezzet patlaması gibidir. Nefesi boğazında kalır, gözleri arzu ile doludur.

"Siktir, tadı çok güzel," diye homurdanırım, sesim aramızdaki boşluğu titreten düşük bir gürültü çıkarır.

"Bana ne yaptığını bak," diye fısıldıyor, koluna bakarak, derisinin üzerine un kalıntıları ile birlikte tüyleri diken diken olmuş.

"Umarım bu his hiç kaybolmaz," diyorum, onu kendime çekiyorum ve mutfakta çıplak ayakla yavaşça sallanıyoruz — hem samimi hem de kaygısız bir dans. O anın yumuşak ritmi bizi birbirimize yaklaştırıyor, onu döndürürken aramızda neşe yayılıyor.

"Mutlu musun?" diye soruyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, tam da Frank Sinatra'nın yumuşak sesi havada yayılırken, parlayan yıldızlar ve dallar hakkında şarkı söylerken. Şarkının son notaları sönüyor ve biz ayrılıyoruz, an kısa ama elektrikli. Emma'nın yanakları canlı bir pembeye boyanıyor ve dikkatli bir adım geri atıyor, bakışları aşağıya doğru.

"Bana sana çok kötü şeyler yapmak istememi sağlıyorsun," diye ekliyor, sesinde yaramaz bir tonla.

"Mm. Ne gibi?" Dudaklarımda şakacı bir gülümseme belirir.

O cevap veremedi, fırın zili çalar ve o anı keser. Hızla bir eldiven alıp tepsileri fırının üstüne kaydırırım. Yılların tecrübesi bana kurabiyeleri soğutma rafına aktarmadan önce yaklaşık iki dakika dinlendirmemi öğretmiştir — sabır en iyi sonuçları verir.

Emma tezgaha yaslanır, gözleri bana sabitlenir, çalan "Jingle Bells" şarkısının bulaşıcı neşesiyle canlanır. Bir an sonra, likör dolabını açar ve bir şişe viski çıkarır, hareketleri akıcı ve kendinden emindir.

"Oh, bu gece oraya mı gidiyoruz?" Kaşlarımı kaldırıyorum, sesimde şakacı bir meydan okuma var.

O sırıtıyor. "Evet, krema hazır. Şimdi sadece kurabiyelerin soğumasını beklememiz gerekiyor."

"Otuz dakika," diye hatırlatırım, havada bir geri sayım asılı kalır.

Hiç etkilenmeden, şişenin kapağını açar ve iki büyük yudum alır, viski boğazından aşağı kayar. Kendini sarsar, yanakları

Daha koyu bir pembeye büründü. Ben de bolca bir yudum aldım, acı ve hoş bir yanma hissi uyandırdı. Bunun getireceği sükuneti bekliyorum.

Emma kurabiyeleri tel raflara dikkatlice yerleştirir, sonra elimi tutar ve beni oturma odasına götürür.

Ağaç, etrafımızı sarı bir ışıkla aydınlatırken, neşeli tatil müziği arka planda hafifçe çınlıyor.

"Meredith'in nerede kaldığını öğrendim," diyorum, sözlerim tedirginlikle dolu.

Kucağıma tırmanır, bacaklarını bana atar. Üzerimdeki ağırlığı hem sakinleştirici hem de baş döndürücüdür.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. "Yüzünde stresin izlerini görebiliyorum. Aklını tüm bunlardan uzaklaştırmak istiyorum, Hudson."

Geriye yaslanıp onun cazibesine teslim oluyorum, viski vücudumda mutluluk verici bir şekilde dolaşüyor. Emma gömleğinin düğmelerini açıyor ve güzel göğüslerini ortaya çıkarıyor. Öne eğilip, bir meme ucunu ağzıma alıyorum, sonra diğerini okşuyorum. Parmaklarını saçlarıma arasına geçiriyor, bu his heyecan verici ve çaresiz.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," diyor, vücudu bana yaslanarak. Vücudum anında tepki veriyor, aramızdaki ısı inkar edilemez. Dudakları boynumda geziniyor ve kulağımın hemen altına yumuşak öpücükler konduruyor, sonra kulak mememi ısıtıyor.

"Keşke bana hissettirdiklerini tarif edebilsem." Nefes nefese fısıldamaları, sadece onun bende uyandırabileceği o tanıdık heyecanı ateşliyor ve bu heyecan vücudumda orman yangını gibi yayılıyor.

Şefkatle, gömleğini omuzlarından çıkarıyorum, parmaklarım omurgasını okşuyor, dokunuşumun altında cildinin hissini tadını çıkarıyorum.

Ağzı benimkine değişiyor ve dillerimiz mükemmel bir uyum içinde dans ediyor. Cildinin tatlı kokusu beni etkisi altına alıyor, düşüncelerimi bulanıklaştırıyor, tüm endişelerimi ve stresimi yok ediyor. Gözlerine baktığımda, dünyayı farklı bir şekilde görebiliyorum sanki.

"Seni özledim Hudson," diye nefes nefese, bana yaslanarak söylüyor. Onu kanepeye yatırıyorum, onun beni özlediği kadar ben de onu özliyorum. Emma şortunu çıkarıyor, kumaş yere düşüyor ve loş ışıktaki vücudunu bana sergiliyor. Jogging pantolonumu çıkarıyorum, aramızdaki hava elektrikleniyor.

Onun içine girerken adını çok yumuşak bir şekilde söylüyorum, özlemle dolu bir fısıltı. Alnımı alnına dayadığımda, bana uyum sağlıyor ve ben

altımda yatan vücudunun yumuşaklığını tadını çıkarıyorum. Öpücüklerimiz ve hareketlerimiz daha da yoğunlaşıyor, ben daha derine inerken dudaklarımız ve dillerimiz dans ediyor. Acele ya da aciliyet yok; onunla her değerli saniyeyi geçirmek istiyorum.

Nefes nefese inlemeleri ve fısıltıları beni neredeyse doruğa ulaştırıyor. Noel ağacının parıldayan ışıkları altında sevişirken hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Sadece biz varız.

BÖLÜM 32

EMMA

"Sana katılmamı mı istiyorsun? Peki tam olarak ne yapayım?" Claire, sesinde karışıklıkla soruyor.

"Bak. Sen tanıdığım en korkutucu kişinin ve manevi desteğine ihtiyacım var. Lütfen?" En sevdiğim siyah topuklu ayakkabılarımı ve vücuduma ikinci bir deri gibi yapışan elbiseyi giyerek yatak odasının kapısına yaslanıyorum. Hudson'la geçen gecenin izleri hala damarlarımda dolaşıyor. Bugünkü saçmalıklar, akşamdan kalma sersemliğimi hızla gölgede bırakıyor.

O, keskin bakışlarıyla beni değerlendirirken, kollarını göğsünde kavuşturur ve homurdanır. İçten içe, benim yufka yürekli olduğumu bilir. "Lütfen, lütfen?" diye eklerim, sesim çaresizlikle doludur.

"Siktir. Tamam. Gidip üstümü değiştireyim. Beş dakika?"

"Üç dakika olsun," diye karşılık veriyorum, sesimdeki aciliyet artıyor. "Geç kalırsak, her şey mahvolur."

O dramatik bir şekilde inliyor. "Bugün benim izin günüm, biliyorsun."

"Teşekkürler. Sana çok borçluyum." Dönüp oturma odasına doğru yürüdüm. Yarı açık perdelerden süzülen yumuşak sabah ışığı, her şeyi yumuşak bir altın rengiyle boyuyordu. Babam barda oturmuş, önünde buhar çıkan kahvesini içiyor. O, çapraz bulmaca çözdüğü için, kağıda kalemin hafifçe sürtünme sesi sessizliği yankılıyor. Eskiden daha iyi günler görmüş ekose pijamalarıyla, burada garip bir şekilde evindeymiş gibi görünüyor, tavırları yabancı hissettiren bir şekilde sakın.

"Nasılsın?" diye soruyor, hafif bir merakla başını kaldırarak. Merryville'e geldiğinden beri, onu kaç kez gördüğümü bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Ondan kaçındığımı söylemek yetersiz kalır, ama aynı zamanda her gün Colby ile eğlenmekle meşguldüm. Yine de, kardeşim sorumlulukların mazeret olamayacağını söylüyor.

"Birkaç saat sonra daha iyi olacağım." Yüzüm taş gibi sert, zihnim önümdeki seçeneklerle dolup taşıyor. "Aklımda çok şey var."

"Aşk böyledir," diye mırıldanıyor ve bulmacaya geri dönüyor. İnkâr etmiyorum. Edemem.

Onun yanında dururken, henüz daire içine almadığı bir kelime fark ettim. Elimi uzattım, parmağımla kağıdı işaret ederken parmaklarım kağıda dokundu. "Kaşmir."

Dalgın dalgın daire çizdi, sonra bana baktı. "Onu seviyor musun?"

Sorusunun ağırlığı havada yoğun bir şekilde hissediliyor. Babamın gözlerine bakıyorum ve kalp atışlarımın düzenli ritmi kulaklarımda yankılanıyor. Daha önce hiç böyle bir şeyi konuşmamıştık. "Evet," diyorum, bunun doğru olduğunu bilerek.

"Bu karşılıklı, Em." Sanki söylediği şey sadece bir gerçek, sıradan bir gerçekmiş gibi gülümser.

Öyle mi?

Cevapları bulmak için babamı inceliyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Hudson ve ben haftada bir kez kahve içiyoruz. Geldiğimden beri böyle," sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi kayıtsızca söylüyor.

Ağzım açık kalır. "Ne?"

"Bekle, bilmiyor muydun?" diye soruyor, gözlerinde şaşkınlık beliriyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, bunu sindirirken kalbim hızla atıyor. Hudson babamı benden daha fazla görmüş.

"Hm. Peki. Saygı listemde bir basamak yukarı çıktı. Bunu aramızda tutmasını istedim. O da tuttu. Aferin ona."

Aklım karışır ve onların buluşma fikrini kavramaya çalışırım.

Bunun için ne zaman vakti olmuştu ki? "Ne

hakkında konuşuyorsunuz?"

Babam gülümser, ses tonu düşünceli bir havaya bürünür. "Hayat. Baba olmak.

Anne olmadan çocuk yetiştirmek ne kadar zor."

Kalbim sızlar, içimi hüznün ve suçluluk duygusu kaplar.

Babam Hudson'a gösterdiğim nezaketi ona hiç göstermediğimi fark ettim. Colby'nin annesinin yokluğunu anlamaya çalışırken verdiği mücadeleyi izledim ve bunun Hudson'a ne yaptığını gördüm. Hiç durup kendi babamı ve onun gerçek aşkını kaybederken, ergenlik çağındaki bir çocuğu yetiştirirken nasıl başa çıktığını düşünmedim.

Paylaştığımız kederin ağırlığı aramızda yerleşirken gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor.

"Oh, Emma," diyor babam, kalemi bırakarak. Kollarını açıyor ve ben ona sarılıyorum, tanıdık tıraş losyonunun rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum, bu kokuda sandal ağacının hafif izleri ve ona özgü bir şey var. "Annemi kaybettikten sonra berbat bir baba olduğumu biliyorum ve en çok ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için sonsuza kadar pişmanlık duyacağım. Geçmişimde değiştirmek istediğim pek çok şey yok, ama bu onlardan biri. Hayatının aşkını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu anlayabilmen mümkün değil ve umarım hiç anlamazsın. Bu seni değiştirir." Sesi hafifçe titrer ve nadiren ortaya çıkardığı ham duygularını ortaya çıkarır.

Onu daha sıkı sararım, omuzlarımda dünyanın ağırlığını hissederek. Gerçek aşkın ne olduğunu anlamak duyularımı doldurur ve onu kaybetmek beni mahveder. Onun ve annemin yaşadığı aşk sahte değildi. "Çok üzgünüm."

"Uhh," arkamdan bir ses duyuyorum.

Dönüp, keskin kesimli siyah kalem etek ve vücudunu vurgulayan bembeyaz bir gömlek giymiş Claire'i görüyorum. Yüksek ve keskin topuklu ayakkabıları ahşap zeminde yankılanıyor. Kendine güvenen ve acil bir tavırla ileri doğru yürüyor.

"Fazla mı?" diye soruyor.

"Mükemmel. Patron kadını kıyafeti." Onun özgüveninden keyif alarak geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kızı şirketten çıkarabilirsin ama..."

Claire saçlarını omzunun üzerinden atar ve telefonunu alır. "Baba, Tinsel'e göz kulak ol. Ve lütfen onu bir daha dışarı çıkarma." Claire'in ses tonu tartışmaya yer olmadığını ima ediyor.

Bana utangaç bir gülümsemeyle bakar, gözlerinde bir anlık pişmanlık belirir. "Belki yakında akşam yemeği yiyebiliriz?"

Ben de gülümserim, içimi sıcaklık kaplar. "Çok isterim."

Claire sabırsızlanmaya başlar. "Bütün gün vaktim yok. Saat dokuzda dedin." "Tamam, tamam, gidelim." Bazen, kız kardeşimin zamanında gelme konusunda psikopat olduğunu unutuyorum. olduğunu unutuyorum.

Dışarı çıktığımızda, kardeşim kaldırımda park etmiş minibüsü görünce aniden durur. "Onunla gitmiyoruz."

"Neden? Çok havalı. Aşağıya inen bir televizyonu var," diye açıklıyorum, onu ikna etmek umuduyla elimi araca doğru sallayarak. Colby onu çok seviyor.

"Hayır. Bir saniye." İçeri koşar ve bir dakika sonra elinde anahtarları sallayarak geri döner. Garajda, güneş ışığı kusursuz yüzeyinden parıldayan, pırıl pırıl beyaz Mercedes'i durmaktadır. Bu kadar temiz olmasının tek nedeni, onu neredeyse hiç kullanmamasıdır.

"Ah, deposu dolu," diye haykırıyor, biz arabaya binerken yüzü aydınlanıyor. "Jake benim için deposunu dolu tutuyor."

"Neden acaba?" diye mırıldanıyorum, dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor, çünkü onun sayısız kez benzini bittiğini ve genellikle Merryville dışındaki yol kenarında, uygunsuz bir yerde mahsur kaldığını çok iyi biliyorum.

"Bir planın var mı?" Claire bana bakarak kaşlarını kaldırır.

"Hayır," diyorum, sesim sabit. "Mawmaw bana yapmam gerekeni yapmamı söyledi."

Claire, Hudson'ın büyükannesinden bahsedilince yüzünü buruşturur. "Mawmaw bazen dengesiz davranır."

Kahkahayı bastım, sabahın gerginliği neredeyse tamamen dağıldı. "Sanırım en iyi arkadaş olacağız."

Kasabaya gideriz ve şirin bir antika dükkanının önüne park ederiz. Sokak lambaları ışıklı çelenklerle süslenmiştir. Hepsi de şeker kamışı gibi sarılmıştır.

Claire arabadan inerken kendine güven dolu bir tavır sergiliyor ve ben de onu Snowflake Salon'a kadar takip ediyorum. Deli'yi geçiyoruz, havada tatlı vanilya ve taze çekilmiş kahve kokusu var, vaktimiz olsaydı dururdum.

"Bundan emin misin?" diye soruyor Claire, salonun yaklaştıkça sesinde merak belirliyor.

"Mawmaw bana saat dokuzda burada olmamı söyledi. Ona güveniyorum," diye açıklıyorum.

Claire kapıyı açar ve ben de onun arkasından girerim. İçeri girdiğimizde, simsiyah saçlı ve parlak kırmızı rujlu bir kadın bizi karşılar, bekleme alanını işaret ederek bize dergiler uzatır. "Yüzlerinizi saklayın."

Onun dediğini yaparız, içgüdüsel olarak *Southern Living* dergilerini kaldırırız, başımıza gelebilecek her şeyden kendimizi koruruz. Claire eğilir ve biraz endişeli bir sesle fısıldar, "Ne oluyor lan?"

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum, içimde endişe ve heyecan karışımı bir duygu kabarıyor, bariyer için minnettarım.

İki dakika sonra, kapının üstündeki tiz çanlar havayı titretir. Dergiyi indiririm, *onu* görünce nefesim kesilir. Meredith, kabusumdaki görüntü, dükkana adım atar.

"Hilary burada mı? Saat dokuzda randevum var," diyor, ses tonunda havayı bıçak gibi kesen küçümseyici bir hava var.

Anında, odayı dolduran mutlu enerji buharlaşır ve gergin bir sessizlik bırakır. Sohbetler ve kahkahalar kesilir.

Ağzım hafifçe açılır. O, gittiği her yerde neşeyi emip yerine baskıcı bir kasvet bırakan bir enerji vampiri. Hudson bunu nasıl idare etti ve akıl sağlığını koruyarak bu durumdan kurtuldu?

Topukları cilalı zemine keskin bir şekilde vuruyor, sesi sessiz salonda yankılanıyor. Dergiyi indiriyorum, onun varlığının karanlık bulutunda çaresizce sıkışıp kalmışım. Şikayetleri acımasız ve yüksek sesle geliyor ve dergileri dağıtan kadın onu saç yıkama istasyonuna götürürken, onun Hilary olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Lütfen bir plan yaptığını söyle," diye fısıldıyor Claire yanımda, sesinde sabırsızlık var. Onun öfkesinin yüzeyin altında kaynadığını hissedebiliyorum — o titiz bir planlayıcı, haftalarını ayrıntılı olarak planlayan türden biri. Ben ise, hayatı akışına bırakıp, spontanlığı kucaklayan biriyim.

Hilary, Meredith'in saçını yıkarken, trafik, bitmek bilmeyen turistler ve buraya gelirken karşılaştığı garip kokular hakkında şikayet etmeye devam ediyor. Şikayetleri, salonun havasını hoş olmayan bir sis gibi dolduruyor, yoğun, ağır ve boğucu. Kimse onu dinlemiyor. Hilary'nin gözleri o kadar çok deviriyor ki, kafasının arkasına takılmasından korkuyorum.

"Bugün acele edebilir misin?" Meredith, saçını yıkadıktan sonra stilistin koltuğuna yönlendirilirken diyor. Hilary saçını kesmeye hazırlanırken bacak bacak üstüne atıyor.

Claire yanımda inliyor, ben de dergiyi bırakıp ayağa kalkıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Doğaçlama yapıyorum," diye cevaplıyorum, kuaför salonunun kapısını kilitlerken içimde bir yaramazlık kıvılcımı parlıyor. Meredith, etrafında kopan fırtınadan habersiz, bir makaleye dalmış durumda. Hilary'nin yanına gidip elinden makası alıyorum. Soğuk metal, floresan ışıkların altında parılıyor. Hilary, dükkanın ön tarafına doğru ilerleyerek, dışarıyı gören büyük panjurları kapatıyor.

Saçlarında folyo olan iki yaşlı kadın, birkaç kuaförle birlikte yakındaki sandalyelerde oturuyor, ama kimse müdahale etmiyor. Benim şaşırtıcı isyanıma sessiz seyirciler.

Sert bir hareketle Meredith'in sarı saçlarını avuçlarım, başını geriye doğru çekerim ve o şaşkınlıkla bağırır.

"Acıdı!" Gözleri aynada benimkilerle buluşur, yüzünde şok ifadesi belirir. "Sen? Ne halt ediyorsun?"

"Merhaba. Seni tekrar görmek çok güzel," diyorum, sesimde söylenmemiş meydan okumalar var, makası açarken saçını sıkıca tutuyorum. "Sanırım seninle konuşmamızın zamanı geldi."

Claire, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, sessiz bir öfke ışığı olarak yanımıza gelir. Kız kardeşimin bakışları çeliği delebilir.

"Sen de kimsin lan?" Meredith ona bağırır.

"Biz..." Claire'in sesi sarsılmaz. "Senin en kötü kabusun."

Claire'in dudaklarında beliren sırıtiş, kötölükle dolu. Meredith yerinden kıpırdanır, tedirginlik onu sarar.

"Ne istiyorsun?" Meredith yansımadan bana bakıyor, bakışları buz gibi ve sert.

Saçlarını daha sıkı tutarak onu bu ana çekiyorum. "Ne istiyorsun?"

Yutkunur, maskesi bir anlığına kayar ve bir anlık kırılğanlık gösterir - sert görünüşünün altında bir korkak olduğunu itiraf eder.

"Cevap verecek misin? Bütün gün bekleyemeyiz," der Claire sabırsızca, sesi sabit ve karardır.

"Madem konuşamıyorsun, ben bu saçmalığı senin için halledeceğim. Merryville'den ayrılacaksın ve bir daha bu kasabaya yüzünü göstermeyeceksin. Hudson'la Colby için kavga etmeyeceksin çünkü sen sadece bir taşıyıcı anneden ibaretsin."

"Ben onun *annesiyim*," diye tıslar, ses tonuna çaresiz bir meydan okuma sızar.

"Gerçekten mi? Doğum günü için ne istedi? En sevdiği renk ne? Hayvan mı? Okulda en iyi arkadaşı kim? Saçlarını daha sıkı tutuyorum, keskinliği nefesimi kesiyor. Kan kulaklarımda atarken, düşünceler kafamda dönüyor. Annesi olmadığı için ağlayarak uyuduğunu biliyor musun? Bu unvanı hak etmiyorsun. Ayrıca, velayet için savaşırsan ve gerçekten alırsan, umursuyormuş gibi davranman gerekeceğini farkında mısın?"

"Canımı acıtıyorsun," diye tıslar, ama vücudu donmuş halde kalır, bu da onun korkusunun ya da belki de inatçılığının bir kanıtıdır.

"Bu, senin o küçük çocuğa yaptıklarıyla karşılaştırılabilir bir şey değil. Ve sen bunu yapmaya devam etmeyeceksin."

Kırık bir anda, aynada kendi yansımamı görüyorum: vahşi gözler, etrafımızı saran kaosla yarışan değişken bir enerji yayıyor. Claire kadar dengesiz görünüyorum.

"Yoksa ne? Senden korkmuyorum." Kollarını meydan okurcasına kavuşturur, sesindeki titremeyi maskeleyen bir cesaret izi.

"Hayatının geri kalanında her gününü cehenneme çevireceğim." Kuru bir kahkaha atıyorum, sözlerimin ağırlığını hissediyorum, her birinin anlamını biliyorum.

O alaycı bir şekilde güler, yüzünde ince bir güven tabakası belirir. "Herkes anlatacağım."

"Hmm." Kararlı bir şekilde yanımda duran Claire'e, sonra da dergilerine dalmış, mutlu bir şekilde habersiz davranan odadaki yaşlı bayanlara bakarım. "Tanığın kim?"

Claire, şarj istasyonundan bir saç kesme makinesi alır, şık cihaz tehditkar bir vızıltıyla çalışmaya başlar. Meredith, gerçeği fark edince dehşetle gözlerini genişletir. "Bunu yapmazsın."

"Deneyin bakalım," diye karşılık verdi Claire, meydan okurcasına bir adım öne çıkarak, bakışlarını Meredith'e dikti.

Kız kardeşim çok yaklaşımadan önce boğazımı temizledim. "Hemen avukatını ara ve Hudson'ın sana sunduğu şartları kabul ettiğini söyle."

"Hayır," diye bağırır.

"Tamam." Omuzlarımı kayıtsızca silkiyorum, sonra saçının küçük bir bölümünü kesiyorum, narin sarı saç telleri yere dökülüyor.

"Sen delisin!" diye bağırıyor, paniğe kapılarak sesini yükseltiyor ve telefonunu eline alıyor. Parmakları ekranın üzerinde uçarcasına hareket ediyor, dokuz ve bir rakamlarını tuşluyor.

Makasları hızla çenesine yaklaşıtıyorum, ucu hafifçe batıyor. Anında donup kalıyor, yüzünde korku belirgin bir şekilde görünüyor.

"Avukatını ara," derim, sabrım tükenmek üzere.

"Tamam," diye fısıldar, isteksizce kabul eder. Kişi listesini açar, parmakları titreyerek numarayı seçer.

"Hoparlörü aç," diye ısrar ediyorum. Parlak makas, tavandaki ışık altında tehditkar bir şekilde parıldıyor ve gerilimi artırıyor. Ona zarar vermeyeceğim, ama vermek istiyorum. "Konuşmayı duymam lazım."

"Stone ve Wolfe hukuk grubu," diyor bir kadın.

Meredith boğazını temizledi. "Evet, Morgan ile görüşmem gerekiyor."

Acı verici bir sessizlik uzar ve sonra ilgisiz bir erkek sesi duyulur.

"Merhaba Morgan. Ben Meredith Jolly."

Hudson'ın soyadını kullandığını duyduğum anda, bir öfke dalgası beni kaplar ve makası daha sıkı tutarım, sanki fiziksel olarak mesajımı iletebileceğim gibi.

"Evet, Bayan Jolly." Sesi düz, coşkudan yoksundu. "Lütfen bana, bir aydınlanma anı yaşadığınızı ve bu velayet savaşını başlamadan bitirmeye karar verdiğinizi söyleyin."

Gözlerimi ona dikip bekliyorum.

"Vay canına," diyor Claire düz bir sesle, benim şüphelerimi yansıtan bir inanmazlıkla.

"Aslında," Meredith, sesi daha yumuşak ve belirsizlikle dolu bir şekilde cevap veriyor. "Evet. Öyleyim."

Aşırı dramatik bir şekilde rahat bir nefes alır. "Bu bir Noel mucizesi."

"Daha çok Noel manyağı gibi," diye mırıldanır, makasın ucu hala yerinde, saçları acımasız bir tutuşla dolanmış halde.

"Evrakları hazırlayacağım. Yakında sonuçlanmasını bekleyin."

"Harika," diye mırıldanır, dişlerini sıkarak, gururu ipin ucunda sallanmaktadır.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır," der ve görüşme aniden sona erer, havada rahatsız edici bir sessizlik bırakarak.

Onu, heyecan verici bir yoğunlukla bakarak süzüyorum. "Avukatın karşı çıkmasına rağmen neden bunu yapmaya karar verdin?"

"Gerçek mi?" Sesinde şüphecilik var.

"Buna gerçekten hazır mısın?" diye sorar Claire, inanmazlığıyla o anı delip geçer.

"Çünkü onun *seninle* mutlu olduğunu görmekten nefret ediyordum."

Dişlerimi sıkıyorum ve Claire bu değişimi fark ediyor. Hayatımda hiç kimseye fiziksel olarak zarar vermek istemedim, ona hariç. Colby ve Hudson çok daha fazlasını hak ediyorlardı.

Meredith, beni sinirlendirdiğini bilerek devam eder ve sanki bu ona enerji veriyormuş gibi sırtarak gülümser. "Ve paraya ihtiyacım var. Hudson, hak ettiğim şeyi bana vermeyi *reddediyor*. Evin yarısı. Mülk. Banka hesabı.

birikimleri. Hayatımın beş lanet yılı boyunca onunla mutsuzdum. Sonra beni hamile bıraktı ve bunun için ona kızgınım. Her zaman kızgın olacağım."

Öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce makası çenesinden çekiyorum. Rahat bir nefes alıyor, ama birbirimize bakıyoruz.

"Sana rahat bir hayat sürmen için yeterli parayı vereceğim. Ama Colby doğrudan seninle görüşmek istemediği sürece, bu kasabada bir daha yüzünü görmek istemiyorum. O zaman, her şeyi bırakıp onunla görüşeceksin." Sözlerim, ağır sonuçlarla dolu olarak havada asılı kalıyor.

Göz teması kurmaya devam ediyor, bakışlarında bir anlık bir meydan okuma parıldıyor. "Ne kadar?"

"Teksas'ta sözlü anlaşmaların yasal olarak bağlayıcı olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyorum, sesim sabit, zırhında bir çatlak arıyorum.

"*Ne kadar?*" diye dişlerinin arasından sıkarak sorar, çaresizliğini ortaya koyar.

Claire'e bakarım, onun pazarlık becerisi iyi bilinir. Bana anlamlı bir bakış atar, kontrolü ele almaya hazırdır.

"Yarım milyon," diye kararlı bir şekilde söyler kardeşim.

"Hayatta olmaz. Hudson'ın bana borcu bundan daha fazla." Hayal kırıklığı düşüncelerimi gölgeliyor, kollarımı kavuşturup duruşumu sertleştiriyorum.

"Sana ne kadar *borçlu*?" diye sorar Claire, hiç de eğlenceli bulmamış gibi. "İki milyon."

"Tamamdır," derim, Hudson'ın bu kadar değerli olduğunu bilmeden.

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirir ve bir an için beni etkisiz hale getirir.

Kafasını geriye doğru çekerim, şaşkınlık dolu bir homurtu çıkar. Gözlerime bakmasını sağlarım, kararlı ve sert bir şekilde. "Şartlarımı kabul ediyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı, bu kelime dudaklarından isteksiz bir kabul gibi döküldü. "Evet. Kabul ediyorum."

"Bugün şehirden ayrılacaksın ve bunu kimseye söylemeyeceksin," diyor Claire, sesinde tartışmaya yer bırakmayacak bir tonla. "Ve bulunman gerekirse diye, avukatımızın her zaman nerede olduğunu bilmesini sağlayacaksın."

"Tamam," der, mücadele etme gücü tükenmiş gibi görünür. "Paramı ne zaman alacağım?"

"Bugün havale talebinde bulunacağım," diye cevap veriyorum.

"Bu numarayı ara. Onlara bilgilerini ver," diyor Claire, Meredith ayrıntıları not alırken iş gibi konuşuyor.

Onu bırakıyorum, isteksizce saçlarını bırakıyorum, parmaklarım kafa derisinin arkasına düşen nemli saç tellerini okşuyor. Hilary bize doğru yürüyor

ve ben ona keskin makası uzattım.

"Sen ve Hudson birbiriniz için yaratılmışsınız. Sen delisin," dedi Meredith, başını sallayarak.

"En azından ben bencil bir kaltak değilim," diye karşılık verdim, yerden saç telini alırken. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Bu his karşılıklı," diyor ve ben ona bakarak, şeytanla bir anlaşma yaptığımı biliyorum. Jingle bells birbirine çarpıyor ve bu beni gerçeğe geri getiriyor.

Claire ile dışarıda buluşuyorum ve kakhaha ve sohbet sesleri salonun sessizliğiyle tezat oluşturuyor. İçerideki panjurlar açılıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Kız kardeşim bana döner, kaşları eğlence ve inanamama ile kalkmıştır. "Kendini iyi tutmuşsun."

"Umurumda değil," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, adrenalin hala damarlarımdan akıyor. "Hala hatırladığım kadar korkutucusun."

O alaycı bir şekilde güler, sesi hafif ama gerçekçidir. "Kendi adına konuş. Kasabadaki herkes senden korkacak. Makas, Em?"

"Çok fazla televizyon izliyorum," derim alaycı bir bakışla. Elimi tutar ve sıkar.

Arabaya bindiğimizde, rahat bir nefes aldım. Her şey bitmişti.

Çiftliğin tanıdık manzarası görünmeye başlayınca, Claire bana dönerek ciddi bir ifadeyle sorar. "Her şey yolunda mı? Sanırım hala evli olmalarının iyi bir nedeni vardı."

Onun sorusunu düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Colby'nin velayetini almak için Hudson'la mücadele etmeyi planlıyordu."

Claire'in yüzü kararlılıkla gerilir ve aniden arabayı kenara çekip frenlere basar, ani duruş ikimizi de sarsar.

"Ne yapıyorsun?"

"Geri dönüp ona haddini bildireceğim," der, gözlerinde ateş parlar. "Claire, hayır. Cidden. Bu kötü bir fikir." Onun dürtüsel davranışlarının olası sonuçlarını çok iyi bildiğimden yalvarırım.

Ağır ağır nefes alıyor, koruyucu içgüdüleri yüzeye çıkıyor. "Bana onun saçından biraz veriyorsun."

Ona kötü bir bakış attım. "Ne için?"

"Onu lanetlemek için!" diyor Claire ve ben kakhahalara boğuluyorum. O da

Kız kardeşimin kaygısız tavırları, birkaç dakika önce havada asılı duran gerginlikle tezat oluşturuyor. Yola geri dönüyor, lastikler çakılların üzerinde gıcırıyor ve manzara tozlu patikalardan çiftliğimizi çevreleyen ağaçlık alanlara dönüşüyor.

"Bu konuda gerçekten çok kızgınım. Kontrolünü kaybettiğini sandım. Benim yapabileceğimden çok daha iyi idare ettin."

"Yaşasın! Hapse girmeyeceğiz."

Claire başını sallar. "Hudson'ın istediği gibi, o *hiçbir şeyi* hak etmiyor."

"Onunla karma ilgilenisin," derim. Onun varlığı midemi bulandırıyor. "Onunla nasıl bu kadar uzun süre birlikte kaldığını bilmiyorum."

"Hudson insanları memnun etmeyi sever," diye cevaplar Claire. "Ve barışçıldır."

Çiftliğe girip çalışanların girişinden içeri giriyoruz. Sonunda Claire'in evine vardığımızda, çiftliğin ne kadar yoğun olduğuna hayret ediyorum. Her gün daha da yoğunlaşıyor.

Minibüsümün yanına park ediyor ve beni indiriyor, bana dönerek ciddi bir ifadeyle

ban

a "Yaptığımız şeyi kimseye anlatamazsın," diyorum.

dön "Oh, Jake'e anlatacağım. Böyle anlaşmaları önceden yaparsın,

üyo

r.

sonra değil," diyor ve onu başka türlü ikna etmenin imkânsız olduğunu biliyorum.

Gökyüzüne bakıyorum, yanaklarıma çarpan ferahlatıcı esintinin serinliğini hissediyorum. Taze havayı içime çekiyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum, toprağın kokularının duyularımı doldurmasına izin veriyorum. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor çünkü başardım. Hudson için bunu hallettim.

"Aman Tanrım. Sen *aşıksın*," diyor Claire.

Gerçeği yüzümden okunuyor.

O çılgılık atar. "Çok sevindim! Ne zaman buraya taşınıyorsun? Ne zaman evleniyorsun?"

Onun coşkusu bulaşıcı, ama heyecandan kendini çok kaptırmış. "Henüz değil. Tek şartım henüz yerine getirilmedi," diye cevap veriyorum, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak

ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum, ama kafam belirsizlikle dolup taşıyor.

"Gece yarısı öpücüğü meselesi değil, Em. Bunun için New York'a dönmeyeceksin, değil mi?" Claire kaşlarını kaldırır.

"Billie'ye partisine katılacağıma söz verdim ve arkadaşlarımı yüzüstü bırakmayacağım — kızlar erkeklerden önce gelir falan. Bu bir arkadaşlık sözü," diyorum, onlarla geçirdiğim, güldüğümüz ve sırlarımızı paylaştığımız tüm geceleri hatırlayarak. Bu yüzden neye evet diyeceğime çok dikkat ediyorum; artık her şey çok hızlı değişiyor. Eskiden

değişimi arzulardım, ama şimdi bu değerli anların tadını çıkarmak için zamanın yavaşlamasını istiyorum.

Boğazımı temizledim. "Hudson'a, bize gerçek bir şans vermek istiyorsa New York'ta buluşmamızı istedim."

Kız kardeşim beni inceliyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Karamsar olmak istemiyorum ama ya gelmezse?"

"Yapacak." Derin bir nefes alıyorum, bu düşünceyle hava daha ağır geliyor. "Ama yapmazsa, inanana kadar onun var olmadığını varsayacağım."

BÖLÜM 33

HUDSON

Mutfak tezgahının önünde durmuş, işe gitmeden önce dün gece yaptığımız kurabiyeleri yiyorum. Bir kişi daha Meredith'in şehre döndüğünü söylerse öfkelenebilirim. Şehrin her yerinde yayılmaya başlayan fısıltılar ve söylentilerden zaten bıktım.

Merryville'i seviyorum, ama bazen insanlar benim işime burnunu sokmasa iyi olur.

Meredith Jolly'nin dönüşü kasabada çoktan yayılmış durumda. Soyadımın onunla anılması hala midemi bulandırıyor. Ofisteyken, birkaç çalışanın bu konuyu konuştuğunu duydum. Bu, eskisi gibi beni çok sinirlendirdi. Kendimi kaybetmeden önce eve geldim.

Kapı açılır ve Emma içeri girer, varlığı anında fark edilir. Bir fener gibi parlar ve beni karanlık düşüncelerimden korur.

"Evdeymişsin," diyor, beni görünce şaşırmış.

"Açlıktan ölüyordum," diye açıkladım, yarısı yenmiş zencefilli kurabiye sandviçini kaldırarak. Yakında ödül kazanacak.

Bu tarifile kaybetmemiz imkansız. İnanılmaz lezzetli, zengin ve baştan çıkarıcı, yumuşak, çiğnenebilir bir dokusu var ve ağızda eriyor. Emma'ya ve onun şekerlemelerine bağımlıyım. Jolly ailesinin tatil geleneğinin mükemmel bir parçası.

Gözlerim vücudunda gezerken, kıvrımlarını saran şık bir iş kıyafeti giydiğini fark ettim. Geldiğinden beri, onu hiç bu kadar şık ve profesyonel görmemiştim.

"Neredeydin?" diye soruyorum ve elinde bir şey tuttuğunu, parmaklarının onu nazikçe sardığını fark ediyorum.

Emma, ışık altında parıltıyan altın sarısı saçlarını kaldırır. Nefesim kesilir.

Boğulmadan önce ağızındaki lokmayı yutuyorum. Bir şekilde, titreyen elimle kurabiye sandviçimi tutmayı başarıyorum. "Lütfen, eski Aziz Nick'in hatırı için, bir cesedi gömmek için yardıma ihtiyacın olmadığını söyle."

O, zengin ve melodik bir sesle kahkahayı patlatır. "Senin yardım edeceğin gerçeği."

Topukları ahşap zeminde tıklar tıklar ses çıkarır, bu ses onun gelmeden önce boğulduğum sessizlikle keskin bir tezat oluşturur. Emma saçları tezgahın üzerine rahatça koyar, kalbim hızla çarpmaya başlar.

"O *halledildi*," diye onaylar, kiler odasına gidip bir saklama torbası alır. Saçları torbanın içine koyar ve kapatır.

Ağızım açık kalmış, bunu sindirmeye çalışarak ona bakıyorum. Zihnim hızla çalışıyor, kaotik düşünceler fırtına bulutları gibi birbiriyle çarpışıyor.

"O, ikimizin de dengesiz olduğu için benim sana uygun olduğumu söyledi. Bu bir şey ifade ediyor olmalı, değil mi?" Kahkahası havada dans ediyor, kaygısızca.

Kafamı sallıyorum, sanki bir rüyada yakalanmış gibi kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Aklımdan her türlü senaryo geçiyor, ama hiçbir mantıklı gelmiyor. Bir şey söylemek için ağızımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum, onun sözlerinin ağırlığı üzerimde baskı yapıyor.

Bu kadın benim her şeyim, bunu *Şeytan*'ın kendisi onayladı.

"Saçını mı kestim?" İnanamadan ona bakarken sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

"Evet. Konuşmanın gerçekleştiğinin kanıtı. Eğer yasal olarak ihtiyacım olursa." Sesi gayet rahattı.

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimin girdabından çıkarıyor. Ekрана bakıyorum ve arayanın avukatım Chris Frost olduğunu görüyorum. Kaşlarım çatılıyor, karnımda beklenti ve korku karışımı bir girdap oluşuyor.

"Hudson? Ben Chris Frost. Yakında eski karın olacak kişinin avukatından bir telefon aldım. O, şartlarını hiçbir değişiklik yapmadan kabul etti. Yargıç Pine boşanma kararını imzalar imzalamaz, karar ilçe katipine sunulacak. Bugün bu işi bitirebilmemiz için ailemden bir iyilik isteyeceğim."

"Anlamadım?"

"Oh, ve eyaletten boşanma belgesini aldıktan sonra soyadını değiştirmekle yasal olarak yükümlüdür. Onun fikrini neyin değiştirdiğini bilmiyorum, avukatı da bilmiyor, ama bu bizi uzun ve pahalı bir velayet savaşından kurtardı. Bunu bir Noel mucizesi olarak düşün. Görünüşe göre sonunda dileğin gerçekleşti."

Telefonum elimden kayıp, sessizliğin içinde gök gürültüsü gibi bir sesle tezgaha çarptı. Emma merakla kaşlarını kaldırdı, gözleri ilgiyle parladı.

Onu gerçekten idare etmiş.

Hiç düşünmeden ona doğru ilerledim, dudaklarımı onun dudaklarına kaydurdım, özgürlüğün tatlılığını ve yediğim kurabiyenin tadını aldım. Öpücük içimde bir ateş yaktı, kiminle birlikte olmam gerektiğine dair tüm şüphe ve korkuları boğan elektriksel bir sarsıntı.

Avukatımın bir şeyler söylediğini duyarım, ama etrafımızdaki dünya yok olurken, o anın büyüüne kapılmışımdır. Bunun sonunda bittiğinin farkına varmak, içimi bir heyecan dalgası kaplar ve hayatımın aldığı beklenmedik dönüşe gülmeden edemem.

"Nasıl?" diye fısıldıyorum, çaresiz öpücükler arasında, ellerimle yanaklarını okşayarak, cildinin sıcaklığını hissederek.

"Tehditler ve para çok işe yarar," diye cevaplıyor, gözlerinde alaycı bir ışıltı var.

İnanamayıp gözlerimi kocaman açtım. "Seni küçük *gangster*. Senin böyle bir yanın olduğunu bilmiyordum."

Kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Kimse sana ya da Colby'ye bulaşamaz. Asla."

"Benim için kavga etmene gerek yok Em," diyorum.

"Biliyorum, ama bazen biraz yardım almak güzel olur, değil mi?"

Bu kadının *gerçekten* var olduğuna inanmadan, gözlerine dalıyorum.

"Hudson? Hudson?" Chris'in sesi ahizeden yankılanarak beni gerçeğe geri döndürdü.

Telefonu kaldırıyorum, etrafımı sis gibi saran duygusal bulanıklığı silkelemeye çalışıyorum. "Üzgünüm. Özür dilerim. Şok durumundayım."

Hafifçe gülüyor, bu ses garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor. "Sorun değil. Bana soracağın bir şey var mı?"

"Evet," derim, durup Emma'ya bakarım. "Yeniden evlenebilmek için ne kadar beklemem gerekiyor?" diye sorarım, yeni bir başlangıç, Emma ve Colby ile iç içe geçmiş bir gelecek düşüncesi kalbimi hızla çarptırır. Bu fikir kalbimi sıkıca sarar.

"Özür dileme dilekçesi vermezsek otuz gün, ama özel bir durum yok. Aralık ayı olduğu ve insanlar ofis dışında olduğu için beklemek daha kolay. Başka bir şey var mı?" diye sorar, sesi profesyonelce.

Emma beni dikkatle izliyor. Beklentinin ağırlığı, bir üst.

"Mutlu Noeller," diyorum, kelimeler her zamankinden daha anlamlı geliyor , minnettarlık ve umutla doludur. O da aynı duyguyu paylaşır ve görüşme yumuşak bir tıklama sesiyle sona erer.

Emma bana bakıyor, yüzünde endişe ve umudun karmaşık bir karışımı var. Ona doğru yaklaşıyorum, kollarımı ona geri veriyorum.

"Olanların ayrıntılarını bilmek ister misin?" diye soruyor, sesi yumuşak ve neredeyse tereddütlü.

"Hayır. Doğru olduğunu düşündüğün şekilde hallettiğine inanıyorum," diyorum, alnını öperek, saçlarının tatlı kokusunu içime çekiyorum — mavi köpük banyosu ve çiçeklerin rahatlatıcı bir karışımı.

"Sen ve Colby sonunda özgürsünüz, Hudson," diye mırıldanır, tırnaklarını saçlarımın arkasından geçirirken.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, onu biraz daha sıkı tutarak, içimi rahatlatan bir duygu dalgası, dünden beri hissettiğim endişeyi yumuşak bir dalga gibi silip süpürdü. "Sen benim Noel mucizemsin, Emma. Beni kurtardın."

"Ve bu sana huzur verir, sana ve oğluna iyileşmenize yardımcı olursa, bunu tekrar tekrar yaparım."

Onu nazıkçe öperim, oturma odasında dans ederken dudaklarına gülümserim. "Sen benim karım olana kadar bu olmayacak."

"New York'ta buluşalım," diye fısıldadı, sesinde heyecan vardı.

"Seni mutlu edecek her şeyi yaparım," diye cevap verdim, ona olan hislerimin ağırlığı sözlerimde belirgindi.

Emma kaşlarını kaldırır. "Babamla kahve içiyorsun."

Bunu bir soru değil, bilinen bir gerçek, şu anki gerçekliğimizin dokusunda inkar edilemez bir şey gibi ifade ediyor.

"O geldiğinden beri," diyorum. "Lütfen üzülme."

"Üzülmüyorum," diye itiraf ediyor.

"Bu benim için önemliydi. Aileniz, iyi ya da kötü, kim olduğumuzu ve neden yaptığımız şeyleri yaptığımızı şekillendirir. Bazen, dikkat ederseniz, bir kişi hakkında bir hikaye anlatabilir. Ve babanız ve kız kardeşinizle vakit geçirdikten sonra sizin hakkınızda çok daha fazla şey biliyorum," diyorum. "Asla paylaşamayacağınız şeyler."

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalkar. "Kimse hiç çaba göstermedi. Sadece sen."

"Umurumda, Em. Ve önem verdiğim şeyler için her zaman zaman ayırıyorum."

Beni görüyor gibi bana bakar, gözleri yumuşar. "Yakında akşam yemeği yiyeceğiz. Bize katılırsan çok sevinirim."

"Katılıyorum," diyorum. "Dolaptan bir takım elbise çıkarmam lazım."

"Mm. Kadınları senden uzak tutmak için mücadele etmem gerekecek." Alarmı çalar ve anımızı bozar. Emma beni nazikçe öper, biraz isteksizce uzaklaşır. "Colby'yi almam lazım. Üzgünüm. Geç kalamam. Babası gibi huysuzlaşır."

Onu tekrar kendime çekip, parmaklarımı saçlarında gezdirerek bu geçici anın tadını çıkarırım. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Ben de sana aynı şeyi söyleyebilirim." Yanağıma öpücük kondurur. "Hoşça kal. Umarım günün daha iyi geçer. Bu arada, bu sana gerçekten çok yakışmış."

"Ne çok yakışıyor?"

"Gerçek gülümsemen."

BİRKAÇ GÜN SONRA

Emma ve ben, yarışma için kurabiye başvurumuzu yapmamız gereken Toplum Merkezi'ne gidiyoruz.

"Gergin misin?" diye soruyorum park ederken, kapıdan dışarıya ve kaldırıma kadar uzanan, tatlılarını ellerinde tutan uzun insan sırasına bakarak.

"Hayır," diye cevapladı, gözleri hala kararlılıkla parıldıyordu. "En iyi tarifi bizde olduğunu biliyorum. Mawmaw bile tattığında kazanan tarif olduğunu söyledi. Kaybedersek, onları araştırması için bir ekip tutacağım."

"O kadar ciddi mi?" diye gülerek kaşlarımı kaldırıyorum.

"O kupayı hak ediyoruz, lanet olsun." Kırmızı, dolgun dudakları yukarı doğru kıvrılır.

Kamyonetin koyu renkli camlarının arkasında, eğilip onu öpüyorum. "İyi şanslar için bir öpücük."

"Bir tane daha lütfen," diyor ve ben onu tadını çıkararak, o an için kendimi kaybediyorum.

"Mm. Hadi gidip bunu kazanalım," diye mırıldanır, nefessiz.

Bu sabah Emma, kurabiyelerimizin üstünü kraliyet kremasıyla süslemek için çok erken uyandı. Titiz sanatçılığı, her kurabiyayı

küçük birer şahesere dönüştürdü. Sunum, herhangi bir jürinin dikkatini çekecek, göz kamaştırıcı renkler ve karmaşık tasarımlardan oluşuyor. İkimiz de bunun farkındayız.

Emma'nın kapısını onun için açıyorum ve o dışarı çıkıyor, şenlikli kırmızı ve beyaz tatil elbisesi belini sarıyor ve vücudunu vurguluyor. Kumaş, serin havada hafifçe dalgalanıyor ve gözlerim onu hayranlıkla izlemek için aşağı kayıyor. Kızıl saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, güneş ışığını yakalayıp yansıtıyor.

"Lanet olasıca güzel," diye fısıldıyorum, o özenle hazırladığımız kurabiyelerle dolu kapları alırken sesim neredeyse bir nefes kadar çıkıyor.

Aniden, birinin onun adını bağırdığını duyarım ve hayal alemimden sıyrılırım. Sonra birkaç kişi daha ona katılır. Bir grup insan, kameralarıyla etrafımızı sarar, sanki rahatsız edici bir çılgınlık içinde vızıldayan bir arı sürüsü gibi. Hemen bunalmış hissederim ve içgüdüsel olarak yumruğumu sıkarım. Böyle kalabalık olmaktan hoşlanmam, kendimi köşeye sıkışmış hissederim.

Emma rahatsızlığımı fark eder ve parmağını parmağıma takarak beni sakinleştirir. "Onların var olmadığını varsay. Sadece sen ve ben. Tamam mı?"

Yüzündeki gülümseme kaybolur, yerine öfke belirir.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye soran biri, bu soru gürültünün içinden bir bıçak gibi keskin bir şekilde duyulur.

"Emma, hâlâ bekâr mısın?"

Bir adam biraz fazla yaklaşıncı, onu omzumla iterek Emma'yı bu saldırıdan içgüdüsel olarak korudum.

Giriş sırasındaki insanlar bu kargaşayı izliyor, yüzlerinde merak ve endişe karışımı bir ifade var. Emma'yı hızla içeriye götürüyorum.

Duvara yaslanıp başını sallıyor, ama kurabiyelerimizi hala sıkıca tutuyor.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldıyorum, sesim alçak ama acil. "Nereye gidersen git bununla uğraşmak zorunda mısın?"

"Burada hariç. Ama sanırım bu da bitti," diyor ve sanki her şeyi ortadan kaldıracakmış gibi gözlerini kapatıyor. Sesindeki acıyı, kalbimi sızlatan bir kırılmanlık hissederim. "Üzgünüm, Hudson. *Normal* şeyler yapabileceğimi sanmıştım."

"Üzülme." Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum. "Senin suçun değil."

Birkaç saniye sonra, Mawmaw doğa gücü gibi üzerimize doğru ilerliyor, varlığı odayı dolduruyor. Çift kapıyı itip açıyor ve fotoğrafçılara sanki kendi bahçesinde duruyorlarmış gibi bağılıyor. Sesi otoriteyle yankılanıyor.

"Gidin şimdi. Çekilin," der, gözleri sert bir şekilde. "Burada böyle sorunlar istemiyoruz. Şerifi arayacağım!"

İçlerinden biri kaba bir şey söyler ve Mawmaw ona doğru bir adım atar, tavrı karardır. Ayakkabısını çıkarıp silah gibi sallayacağından neredeyse eminim. Emma'nın gözleri hayranlık ve inanamama ile büyür.

"Üzgünüm, Mawmaw biraz... *dengesiz* olabilir," diyorum, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle.

Güzel yüzü gevşer.

Kapı Mawmaw'ın arkasında çarparak kapanır ve o bize geri döner.

"İkiniz iyi misiniz?" Yüzünde endişe belirir ve kaşları çatılır.

"Evet," diye cevaplar Emma, sesi sabittir.

Mawmaw, toplanan kalabalığa dönerek sesini yükseltir. "Onların sıranın önüne geçmelerine itirazı olan var mı?" Sözleri havada asılı kalır, cesur ve emredici.

Tanıdık yüzler ve yabancılardan oluşan kalabalıkta kimse itiraz etmez.

"Hadi," der Mawmaw Emma'ya ve biz de kargaşadan kaçarak sıranın önüne geçeriz. Serbest elini tutar ve nazıkçe sıkarım, yarışma tabağına ürünümüzü koymak için öne çağrıldığımızda avucunun sıcaklığını avucumda hissederim.

Emma, her bir kurabiyayı dikkatlice kaptan çıkarır, yüzünde mutluluk dolu bir gülümseme vardır. Onun mutluluğunu zihnimde bir fotoğraf gibi saklarım, bu anı sonsuza kadar hatırlamak isterim.

Bize bir numara verilir, özel bir şeye bilet gibi gelen küçük bir kağıt parçası, ve gururla dikkatlice hizalayarak yarışma tabağıımıza yerleştiririz.

"Oh, fotoğraf çekebilir miyiz?" diye bağırır Emma. Heyecanla telefonunu çıkarır. Selfie çekmek için birbirimize yaklaşıyoruz, parmaklarımız arkamızdaki kurabiyeleri coşkuyla gösterir. "Mükemmel," der, gözleri parıldayarak. "Sanırım bu, ikimizin birlikte olduğu tek fotoğraf."

"Bunu değiştirmeliyiz," diyorum, kalbi umut ve beklentiyle dolarken, birlikte yoğun jüri salonundan çıkıyoruz.

"İyi şanslar," diyor kapıdaki bir kadın. "Bu akşam saat sekizde ödül töreni için geri gelin, kazanan orada açıklanacak."

Kolumu Emma'nın omzuna atıp onu kendime yaklaşıtıyorum. Etrafımızda kurabiyelerin tatlı kokusu havada asılı kalıyor.

"Başardık," diye fısıldadım, kendime güvenim tamdı. "Ne olursa olsun, yine de kazandık."

"Evet," diye cevaplar, gözlerine yansıyan mükemmel bir gülümsemeyle.

"Öyle yaptık." Yine o heyecanı hissediyorum ve bu kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyorum.

BÖLÜM 34

EMMA

"Şimdi, gergin misin?" diye soruyor Hudson, Merryville'in her köşesinden gelen yüzlerce insanın oluşturduğu kalabalık bir denizle çevrili, Community Center'ın hareketli oditoryumunda dururken. Havada hissedilebilir bir enerji var ve sanırım tüm topluluk bu önemli an için bir araya gelmiş. Heyecan odayı sarmış durumda.

"Evet, gerginim diyebilirim. Ama bu iyi bir gerginlik," diye cevap veriyorum. Parmağını parmağıma takıyor, bu hareket hem güven verici hem de heyecan verici. Onun bu basit dokunuşunda güç ve hayranlık buluyorum.

Yan tarafta, Hudson'ın tüm ailesi Colby ile bir araya gelmiş, yüzleri saf sevinçle parlıyor. Mawmaw, parıldayan gözleriyle bizi gururla izliyor ve ben onun şimdiden düğünümüzü planladığından eminim. Bana başparmağını kaldırıyor ve ben gülümsüyorum.

Jüri üyeleri, şık aşçı ceketleri giymiş olarak sahneye çıkıyor. Yerlerini aldıklarında, salon sessizliğe bürünüyor. Ayak sesleri sessizlikte ürkütücü bir şekilde yankılanıyor ve havada kalın bir sis gibi asılı duran gerginliği daha da artırıyor.

Hudson eğilip kulağıma fısıldıyor, nefesi tenimde sıcak. "Ne olursa olsun, sen *her zaman* benim Kurabiye Kraliçem olacaksın."

Sözleri yanaklarıma bir sıcaklık dalgası gönderir ve beklenmedik bir kızarıklık yaratır.

Baş jüri üyesi, otoriter bir sesle, "90. Geleneksel Topluluk Kurabiye Yarışması'na hoş geldiniz" diye duyurur. "Bu yıl 382 başvuru aldık ve her kurabiye, sunum, tazelik, tat ve doku gibi çeşitli kategorilerde profesyonel şefler tarafından titizlikle değerlendirildi. Evet, her bir kurabiye yenildi ve puanlandı."

Hudson elimi eline kenetledi, özellikle bu kadar insanın önünde cesur ve yeni gelen samimi bir bağ.

tüylerim diken diken oldu. Heyecan ve coşku karışımı beni sardı. Kendi küçük dünyamdaydım, olabilecekler hakkında düşüncelere dalmıştım. Hudson bana gülümsedi, gözleri umutla parlıyordu, benim kalbimin derinliklerinde sakladığım umutla aynı umutla.

Aniden Hudson bana dönerek ellerini omuzlarıma sıkıca koydu, gözleri heyecanla parlıyordu. Heyecanı Colby'nin bulaşıcı ruhunu yansıtıyordu. "Emma!"

"Ne? Ne oldu?" diye yanıtlarım, hayal aleminden sıyrılıp kalabalığın tezahüratlarla coştığını, tüm gözlerin bize dikildiğini fark ederim. "Kazandık!"

Kollarını bana dolayarak sıcak bir kucaklaşmaya başlar ve dudaklarımız, bizi zamanda askıya alan bir öpücükle birleşir. O anda kalabalık dağılıp gider ve ikimizi özel bir coşku balonunda bırakır. Bunu *birlikte* yapabileceğimizi bilerek, ona karşı gülmekten kendimi alamam.

"Aman Tanrım! Kazandık!" diyorum, olanların farkına vararak.

"Başarabileceğimizi biliyordum," diyor gülümseyerek, elimden sıkıca tutarak odanın önüne doğru zıplıyoruz, kalplerimiz aynı hızda atıyor. Büyük bir ekranda kurabiyelerimizin görüntüleri gösteriliyor ve kalabalığın alkışları bizi onaylıyor.

"Yumuşak, geleneksel zencefilli kurabiyeyi daha modern bir krema ve ince bir tarçın tozu ile birleştirmek tam bir dahiyane fikirdi. Ağızda dondurma gibi eridi. Bugünün en iyi kurabiyesi," diye övüyor jüri üyeleri. "Yeni favori kurabiyem."

"Teşekkürler," diye cevapladı Hudson, bize kupayı verirken bulaşıcı bir gülümsemeyle. İkimizin omuzlarına da özenle hazırlanmış bir kuşak takıldı ve o kolunu bana dolayarak, bu tarihi anı yakalayan fotoğraf için poz verirken beni kendine çekti.

Parmaklarıyla çenemi nazikçe kaldırıyor, gözleri kararlılıkla parlıyor. "Başardık. Birlikte Onur Listesi'ne giriyoruz. Kurabiye Şampiyonu unvanını paylaşmak isteyeceğim başka kimse yok."

"Sen ve ben," diye onaylıyorum, kalbim sevinçle dolup taşıyor, gülümsemem geniş ve kontrol edilemez.

Ailemiz bize koşar. Hudson, Colby'yi kollarında tutar ve hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmediğimi düşünüyorum.

"Başardın!" diye bağılıyor Claire ve beni sıkıca kucaklıyor. "Başaracağını biliyordum."

"Sanırım tüm o pratikler boşa gitmemiş," diyorum, depresyonumdan bahsetmiyorum, ama *The One*'a hazırlanmak için çıktığım tüm erkeklerden bahsediyorum.

"Öyle diyebilirim," diyor.

"Vay canına! Başardın!" diyor Jake, beni kucaklayıp hiç zorlanmadan daireler çizerek döndürüyor.

Hudson güldü, Colby de öyle. "O bez bebek değil. Onu indir."

Lucas bana beşlik çakar, sonra eğilip kulağıma fısıldar. "Düğün ne zaman?"

"Kapa çeneni!" diyorum, şakacı bir şekilde başımı sallayarak.

Hudson, Colby'yi yere indirir ve onunla göz göze gelir. "Bu gece Mimi ile gideceksin. Uslu ol, tamam mı?"

"Olacağım! Mimi kabak turtası yaptı! Mmmhmm!" Colby başını sallar ve gururlu bir anne anı yaşayan Hudson'ın annesinin yanına geri döner.

Tebrikler ve bizimle fotoğraf çekilmek isteyen insanlar bizi karşılıyor. Sonraki bir saat çok yoğun geçiyor.

Tören bittikten sonra, Hudson ve ben dışarıdaki dünyaya geri dönüyoruz. Hemen kameralar ve bağırarak dikkatimizi çekmeye çalışan insanlar tarafından kuşatılıyoruz. Kaos çok yoğun ve rahatsız edici, beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Bu benim için neredeyse dayanılmaz bir durum ve Hudson'ın da benzer şekilde etkilendiğini görebiliyorum. "Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, ona bakarak, onu bundan koruyabilmeyi diliyorum.

"Senin suçun değil, Em," diyor ve gözlerine kadar ulaşan cesaret verici bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Şimdi, lütfen buradan gidebilir miyiz?"

"Evet, lütfen." Kalabalıkların onun tarzı olmadığını ve muhtemelen hiç olmayacağını bilerek gülüyorum. Ve onun bu yönünü seviyorum.

Merryville'den çıkan trafik bir kabus gibidir, ama bir şekilde başarırız. Kamyonun farları önündeki yolu aydınlatır, manzarada dans eden uzun gölgeler oluşturur.

"İzlenmeden veya takip edilmeden normal şeyler yapamayacağız. Buna hazır mısın?" diye soruyorum, sesim hafifçe titriyor, yüzünde bir güvence arıyorum.

"Normal ne demek ki?" diye soruyor, sesi kararlı ama yatıştırıcı. "Senin normal bir yanın yok Em, ama sorun değil. Seni olduğun gibi kabul ettim ve seninle olmanın getirdiği her şeyi. Dışarıdaki saçmalıkları her zaman sevmiyorum, ama bu bizim kontrolümüz dışında." Bana bakıyor

elime uzanır. Parmaklarımız birbirine kenetlenir ve o benim parmak eklemlerimi öper. "*Hala seni seçiyorum.*"

"Teşekkür ederim," diyorum, New York'a dönmeden önce Merryville'de sadece iki haftadan biraz fazla zamanım kaldığının garip bir şekilde farkında olarak.

Eve vardığımızda, Noel ağacının yumuşak ışığı oturma odasını sıcaklık ve neşeyle doldurur. Hudson, zaferimizin sembolü olan kupayı dikkatlice şöminenin üzerine koyar ve ben ona bakarken gülümsemeden edemem.

"Sence Mawmaw'ın rekorunu kırabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Deneyebiliriz. Sadece yirmi bir tane kaldı." O ve Jake'in hala birlikte okudukları kitabı alır ve kanepeye oturur, yanıma yerleşir. Geçirdiğimiz günün ardından, sessizlik ruhumu yatıştırır.

Telefonumu çıkarıp en yakın arkadaşlarıma Hudson ve benim birinci olduğumuzu gösteren bir fotoğraf gönderiyorum. Bu an resmen zamana dondurulmuş ve sonsuza kadar saklayacağım bir anı.

HARPER

Başka kardeşi var mı?

Mesaja gülüyorum ve Hudson başını kaldırıp gözlerinde merakla bana bakıyor. Bakışlarının kalbimi çarpıtmasına aldırış etmemeye ve sohbete odaklanmaya çalışıyorum, ama ona bir bakış atmadan duramıyorum. Kaşları yukarı kalkıyor, şakacı bir meydan okuma gibi, ve kendimi gerçek cennetteymiş gibi hissediyorum — en azından benim cennetimde.

EMMA

Aslında, evet! Ama senin tipin değil. Paparazziler beni Teksas'a kadar takip etti. Şu anda benim hakkımda ne söyleniyor?

Sadece spot ışıkları üzerimdeyken beni bu şekilde takip ediyorlar.

BILLIE

Teksas'ta işler nasıl gidiyor?

Sorumu geçiştirdiğini biliyorum, ama bunu çok iyi anlıyorum. En son istediğim şey internete girip arama çubuğuna adımı yazmak. Bu beni uzun zamandır gitmediğim bir yere sürükler. Huzurumu korumaya ve her şeyden uzak durmaya çok önem veriyorum, ama ne söylendiğini bilmek kendimi savunmamı ve Hudson'ı korumamı sağlıyor.

huzurumu korumaya ve her şeyden uzak durmaya çalışıyorum, ama ne söylendiğini bilmek kendimi savunmamı ve Hudson'ı korumamı sağlıyor.

Eski hayatım gözden ve akıldan uzak. New York'a dönüp onunla yüzleşene kadar da öyle kalacak. O şehri düşündüğümde, orası bana evim gibi gelmiyor. Hiç öyle geldiğini de sanmıyorum.

EMMA

Lütfen bana neler olduğunu anlat.

HARPER

Of. Üzgünüm, Emma.

İkisinin de mesaj balonları aynı anda açılır. Billie'ninki kaybolur, ama Harper'inki kalır ve birkaç saniye sonra mesajı görünür.

BILLIE

Maddox nişanlısından ayrıldı ve özel bir röportaj verdi. Hala sana aşık olduğunu ve her zaman öyle kalacağını dünyaya açıkladı.

HARPER

Senin ve Colby'nin onun okuluna girip çıktığınız fotoğraflar var. Hudson'ın boşandığını herkes biliyor. Senin hayatına sızıp dadı gibi davrandıktan sonra karısını senin için terk ettiğini söylüyorlar.

BILLIE

Bu tam bir felaket. Ama endişelenecek bir şey yok. Spekülasyonlar saçma. Ama herkes bu işe kendini kaptırmış durumda.

HARPER

Söylentiler reality TV'den daha iyi. Ama birçok kişi senin tarafında, Emma. Endişelenme, tamam mı? Tatilin tadını çıkar.

BILLIE

Hâlâ partime geleceksin, değil mi?

Aniden, adrenalin şok dalgası gibi vücudumu sarar ve telefonumu yumuşak koltuğa düşürürüm. Hudson hemen kitabını bırakır. Yüzünde endişe belirir. "Em?"

Kalp atışlarımı kontrol ediyorum, panik atak geçireceğimi hissediyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, yükselen endişeyi durdurmak için çaresizce çabalıyorum. O oturur ve kollarını bana dolayarak beni sıkıca sarar, beni bu gerçekliğe bağlar — bizim dünyaya karşı olduğumuz gerçekliğe. "Ne oldu? Konuş benimle."

Ona sarılıyorum, onunla olan bu hayatın parmaklarımdan arasından kum gibi kayıp gideceğinden korkuyorum. Travmam bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu fısıldıyor, ama kalbim bunun gerçek olduğunu haykırıyor.

"Beni endişelendiriyorsun," diye mırıldanır Hudson, sesi alçak ve endişe dolu.

Titrek ellerimle ona telefonumu uzatıyorum, mesajları okumasını sağlıyorum. Yüzünü yakından izliyorum. Çenesi sıkılıyor ve burun delikleri, artan hayal kırıklığını ele veren bir şekilde genişliyor. Kalbinin etrafına özenle inşa ettiği koruyucu duvarın tuğlalarını görebiliyorum, her biri durumumuzun acımasız gerçekliğine bir tepki.

Bana telefonu geri verirken gözlerinde şaşkın bir ifade var. Sonra telefonunun kilidini açıp web tarayıcısını açıyor, tuşların yumuşak tıklamaları sessizlikte yankılanıyor.

"Yapma," diyorum acil bir şekilde, bileğine tutunarak, kalbim hızla atıyor. "Bulduğun şey hoşuna gitmeyebilir."

Yavaşça nefes verir, aramızda bir belirsizlik bulutu asılı kalır. "Onu geri istiyor musun?"

"İkinci şans vermem Hudson. Sen hariç. Ve *sadece* sen," diye itiraf ediyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. İtirafımın ağırlığı havada asılı kalıyor.

Nazikçe, başparmağını yanağıma sürter, bu şefkatli dokunuş içimi ısıtır ve omuzlarının gevşediğini görebilirim. Gerginlik kaybolur. "Tamam."

"Colby'nin fotoğraflarını kaldırmak için elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum, kalbim içtenlikle acıyor. "Çok üzgünüm."

"Özür dileme. Bunu birlikte atlatacağız. Sen ve ben, Em." Sesi sabittir, beni ondan uzaklaştırmaya çalışan sürekli akıntıda bir can yeleği gibidir.

Öne eğilir ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. Benim kim olduğum ve kim olacağımın her parçasını bu öpücüğe dökerim. Bu, minnettarlık ve özlemin birleşimi, saf bir bağlanma anıdır. Beni olduğum gibi, gerçek beni, kusurlarımla birlikte seven bu adamı çok seviyorum.

Düşüncelerim hala beni rahatsız ediyor ve o kadar bunalmış durumdayım ki gözlerimden birkaç damla yaş süzülüyor.

"Oh, lütfen yapma," diyor, nazik parmaklarıyla yanaklarımı silerek.

"Sanki sonmuş gibi geliyor." Sesim titriyor.

"Hayır, Em. Bu sadece başlangıç. Ve şimdiden çok güzel." Onun güven verici sözleri beni bir kalkan gibi koruyor, fırtınadan koruyor.

Hudson ayağa kalkar, elini uzatırken varlığıyla hakimiyet kurar. "Hadi."

Hızlı bir hareketle beni kaldırıp omzuna atıyor ve şakacı bir şekilde popomu tokatlıyor.

"Benim. Her zaman benim," diyor. Merdivenleri iki basamak birden atlayarak çıkarken sesindeki sahiplenici tavır kaybolmuyor. Yatak odasının kapısını iterek açıyor ve akıcı bir hareketle beni yatağa yatırıyor. Saçlarım etrafa dağılırken, bana saf hayranlıkla bakıyor.

Ay ışığı büyük pencerelerden içeri sızarak odaya gümüş gölgeler düşürüyor. Gülümsemesi o kadar sıcak ki buz eritebilir.

Birkaç kalp atışı sonra, Hudson yatağa yanıma gelir ve aramızdaki mesafe yok olur. Ağızlarımız, aramızdaki ateşi besleyen görünmez bir tutku, istek ve ham arzunun ipliği tarafından çekilerek yavaşça birbirine yaklaşır.

O anda, onunla birlikte dönüyor, düşüyor ve uçuşuma dans ediyor gibi hissediyorum, bağımızın derinliklerinde kendimi kaybediyorum. Sevişirken, kalplerimiz sıkı ve titizlikle birbirine dolanıyor. En keskin bıçak bile, ruhumuzun bağını, kurduğumuz şeyi yok edemez. Her kalp atışı, birlikte hareket ederken ritmi yankılar, arzu ve sevginin sarhoş edici çekimine teslim oluruz. Kulağıma fısıldadığı inlemeler beni başka bir boyuta götürür.

"Her zaman seni seçeceğim," diyorum, kendimi onunla bu zaman ve mekan parçacığına teslim ederek, sonsuza kadar daha fazlasını istiyorum.

Nefesimiz kesilene kadar, birbirimiz olmadan hiçbir şey olamayacak hale gelene kadar sevişiriz. Sonra her şeyi yeniden yaparız. Her okşama ve öpücük

bağımızı derinleştiriyor. Hudson'sız bir hayat yok. Bu adam kalbimi, bedenimi ve ruhumu boğazlamış durumda. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

"Seni seviyorum Emma," diyor, beni öpüp sıkıca kendine sarıyor. Sesi nazik bir fısıltı, ama onunla birlikte geleceğin ağırlığını taşıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum geceye. Kalbim kabarıyor.

O uykuya dalarken beni kucaklar, ben ise uyanık kalır, dileklerimin gerçekleşeceği düşüncesine dalarım. Gecenin sessizliği beni sarar. Nefesi düzenli ve ritmik hale geldikçe, ona yaklaşır, uyurken kalp atışlarını dinlerim.

Onun *için* ve onun *sayesinde* daha iyi bir kadın, sevgili ve arkadaş olmak istiyorum. Onun varlığı, hiç düşünmediğim kadar çok yaşamamı ve sevmemi teşvik ediyor. Mükemmel bir insanın var olduğunu bilerek gülümsüyorum ve bizi çevreleyen huzura teslim oluyorum. Zaten bir rüyada yaşadığımı bilerek uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 35

HUDSON

NOEL SABAHİ

Colby'den önce aşağı inmem gerektiğini bildiğim için çok erken uyanırım. Ayağım en üst basamağa basar basmaz donakalırım ve ağzım açık kalır. Bütün ev bir gecede Noel Baba'nın atölyesine dönüşmüştür. Parlak ışıklar merdiven korkuluğunda dans eder ve havada çam kokusu yayılır, tatil sezonunu sıcak bir şekilde hatırlatır. Manzara o kadar gerçeküstü ki nasıl tepki vereceğimi bilemem.

Emma arkamdan belime sarılır, bu şefkatli hareket beni bir anlığına gerçeğe döndürür. Kenara çekilirim ve onun tepkisi benimkine benzer, bu da beni şaşırtır çünkü o, bir şeyleri saklamakta çok kötüdür. Bu kız, duygularını ve kalbini bir onur nişanı gibi açıkça gösterir, ama yine de, ikimiz de etrafımızdaki dönüşüm karşısında tamamen şaşkın durumdayız.

"Ne zaman zaman buldun?" diye soruyor, gözleri inanamama ile açılmış. "Birlikte uykuya dalmıştık."

"Bunu sen yaptın sanıyordum," diye fısıldıyorum, odayı tarayarak.

"Hayır," diyor, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak. Gözlerim devasa hediye denizinde dolaşmaya devam ediyor. Hediyeler merdivenlerde sıralanmış, canlı renkleri şenlikli bir gökkuşağı oluşturuyor ve mutfığa da yayılmış kutular, burayı sarılmış sürprizlerle dolu bir hazineye dönüştürmüş.

"Noel Baba yapmış olmalı," diye gülüyorum, zihnim hızla çalışıyor ama mantıklı bir açıklama bulamıyorum.

"Ciddi misin, Clark?" diye inanamayan bir şekilde cevap veriyor.
Hafifçe gülümsüyorum. "Bu akşam o filmi izleyeceğiz. Benim listemde liste. sıradaki film o."
"

"En sevdiğim filmlerden biri," diyor, ama yüzündeki ifade, benim kadar benim kadar bizim tatil mucizemizden kafası karışık olduğunu gösteriyor. Eğilip parlak gümüş kağıda sarılmış bir paketi alır ve ön tarafında zarif bir yazı ile yazılmış adını görürüm. Bir bakış atarım ve benim adımın yazılı olduğu bir hediye fark ederim, aynı el yazısı tanıdık gelmez ama düzgün, sanki gerçekten değer veren biri tarafından yazılmış gibi.

"Evinizin şifresini kim biliyor?" Emma'nın gözleri farkına varınca büyüdü.
"Şifre!"

Gülümserim, bunun öneminin tamamen farkındayım.

"0704. Tanıştığımız gün," diye fısıldadı, sesi hayretle doluydu.

"Hayatımın değiştiği gün," diye cevap veriyorum, onu kendime çekerek, kalbim duygu dolu. "Oğlumun doğumundan sonra hayatımın en güzel günü."

"Ondan sonra ikinci sırada olmaktan mutluluk duyarım. Ama senin de benim için ikinci sırada olduğunu bil," diye ekledi, sesindeki samimiyet göğsümü kabarttı. Colby'yi çok seviyor.

"Vay canına," diyorum, gülümsememi saklayamadan, "Resmen beş yaşındaki bir çocuğa kıskançlık duyuyorum. Tabii bir numarada başka biri yoksa."

"Sadece oğlun," diyor yumuşak bir sesle, beni daha da kendine çekerek.

Nane aromalı bir öpücük çaldım, diş macununun tadı dilimde. "Bunu yapmadığınıza söz veriyor musunuz?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Yemin ederim."

"Saatler sürmüş olmalı," diyorum, sesimdeki hayranlığı gizleyemeden. Bu imkansız.

O merdivenlerden aşağı atlayarak, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle, sabahın loş ışığında parıldayan Noel ağacına doğru ilerlerken, alnına nazıkçe bir öpücük konduruyorum.

Onun arkasından merdivenlerden yavaşça iniyorum, havada elektriksel bir enerji dolaşıyor ve bu anı daha da büyülü hale getiriyor.

"Neredeyse yırtmak için çok güzeller," diye fısıldadı, eli büyük ipek kurdelelerle bağlanmış parlak kırmızı kağıdı nazıkçe okşayarak. Her hediye titizlikle paketlenmiş, sevgiyle hazırlanmış gibi görünüyordu.

Güzel yüzündeki her küçük çili ezberlerken yüzüm yumuşar, bu anı hafızama kazımak isterim.

"Kahve?" diye soruyorum, kutlamalar tam olarak başlamadan önce biraz kafein almak için can atıyorum.

"Hiç sormayacağını sanıyordum," diye cevaplar, gözleri sevinçle parıldayarak, ve mutfağa doğru yol alırlar. Orada, Jake'inkine benzer bir espresso makinesi tezgahın üzerinde parıldayarak durmaktadır, üzerinde büyük kırmızı bir fiyonk vardır.

"Tamam," diyorum, yanında yeni bir stand mikseri fark ederek. Emma'ya dönüp, aklımda bir soru oluşuyor. "Sence bunu Claire mı yaptı?"

"Hayır," diyor Emma. "Kız kardeşim bana önceden haber verirdi."

Kahve demlenir ve mutfağı zengin kokusuyla doldurur. Kendimize fincanlar doldurur, ellerimizde seramiğin sıcaklığını tadarız.

Birkaç yudum aldıktan sonra, Colby'nin heyecanlı çığlıkları merdivenlerin üstünden havayı deliyor.

"Noel Baba! Beni dinlemiş!" Colby bize doğru zıplıyor, gözleri yılın bu büyülü zamanının etkisiyle parlıyor ve üzerinde parlak yeşil bir fiyonk olan bir hediye görüyor; üzerinde altın rengi harflerle zarıfçe yazılmış adı var. "Baba, bunu açabilir miyim?"

"Ne dersin, Em?" Ona bakıyorum, gözlerinde yansıyan sevinç kıvılcımını görüyorum.

Parmağını dudaklarına koyar, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatır. "Hmm."

"Lütfen, lütfen?" Minik sesi kalbimi biraz daha sıkı sıkıştırıyor. "EVET!" diye bağırıyor, gözleri ağaçtaki ışıklar gibi parıldıyor. "Ama sadece seninle birlikte açabilirsem."

"Tabii ki!" diye cevaplar, ayakları üzerinde zıplayarak, heyecanla başını sallayarak.

Emma'nın ona doğru ilerlediğini, elini nazikçe sırtına koyduğunu, sıcaklık ve sevgiyle dolu yumuşak bir bağ kurduğunu izliyorum. O, ona bakıyor ve Emma da ona rahatlık veren bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Onları birlikte görmek, içimde bir duygu dalgası uyandırıyor ve neredeyse boğazım düğümleniyor. Renkli ambalajları yırtarken, kağıdın hışırtı sesi havayı dolduruyor.

Önceki gece hazırladığım tarçınlı çörekler için fırını önceden ısıtıyorum. Çörekler pişerken, tarçın ve şekerin tatlı, kabarcıklı kokusu evin her yerine yayılıyor. Buharlı kahvemle kanepeye gömülüyorum ve Emma ile Colby'nin oturma odasında dönüp durarak yerden hediyeleri topladıklarını izliyorum. Kahkahaları etrafımda dans ediyor ve bunun gerçek mutluluk olduğunu biliyorum.

Sonunda, çok uzun zamandır yapmadığım bir şey olan hediye açma törenine katılıyorum.

"Bu, Paris'teki başkanlık süitinde özel bir konaklama," diye duyuruyorum, rezervasyonu elimde tutarak.

"En sevdiğim otellerden biri," diye devam ediyor, sanki anıları geri geliyor gibi. "Balkondan Eyfel Kulesi görünüyor. Uzun zamandır oraya gitmedim."

"Birlikte gideriz," diye söz veriyorum.

Colby bizi dikkatle izliyor, gözleri merakla parıldıyor. "Birbirinizi seviyorsunuz."

Emma öne eğilir, parmakları onun yanlarında dans edercesine onu gıdıklar. "Ben de seni seviyorum."

Elimle sırtını okşuyorum ve vücudu nazik dokunuşa tepki verirken kollarında tüylerin diken diken olduğunu görebiliyorum.

Fırın bip sesi çıkararak beni o andan koparır ve ben koşarak tarçınlı ruloları alırım, altın rengi üstleri parıldayarak tezgahın üzerine koyarım. Onlar kağıdı yırtmaya devam ederken, soğumalarını beklerim ve üstlerine şekerli krema eklerim. Kokuları inanılmaz.

"Mola verip yemek zamanı."

"Ah, baba," diye sızlanır Colby, heyecanı bir anda söner.

Emma, her zamanki gibi arabulucu rolünü üstlenir ve onu mutfağa ikna eder, şakacı tavırları ikisinin arasındaki yakın bağı kanıtlar. Eminim ki, hayatındaki diğer herkes gibi onu da parmağında oynatıyordur.

"Süt ister misin?" diye soruyorum ve o hevesle başını sallıyor. Bir bardak doldurup önüne koyuyorum, ardından tabağına büyük, kabarık bir tarçınlı çörek koyuyorum.

"Sıcak," diye uyarıyorum, ama Emma çoktan onu kesmesine yardım ediyor. Taze pişmiş rulolardan buhar yükseliyor. Emma'ya bir tane veriyorum ve eşleşen pijamalarımızla bar tezgahına oturuyoruz.

Bu, en saf haliyle aile.

Yemeğin ardından, hediyeleri açmanın neşeli kaosuna geri dönüyoruz. Saatlerce süren bu süreçte, Colby her hediye açarken, ambalaj kağıtlarının arasında yüzerek çığlıklar atıyor.

"Baba! Sana evin hediyelerle dolup taşacağını söylemiştim! Noel Baba gerçekten dinliyor. Ben çok uslu bir cocuktum!" Onun coşkusu bulaşıcı.

"Öyleydi," diye gururla cevap veriyorum, hala bunun nasıl olduğunu ve kimin sorumlu olduğunu anlamaya çalışıyorum. Her hediye, bizi şahsen tanıyan biri tarafından seçilmiş gibiydi.

bu günü Colby için gerçekten unutulmaz bir güne dönüştürdü. Sadece kime teşekkür edeceğimi bilmiyorum.

Aniden, Emma şömine rafına bakarken nefesini tutar.

Yaramaz elf Bay Stinky eğilmiş, bize poposunu gösteriyor. Minik eli küçük bir not tutuyor.

"Üzerinde senin adın yazıyor," diyor Emma, gözleri merakla parlayarak.

O kirli küçük elften notu alıp açtım. Mesajı okurken kalbim hızla çarpmaya başladı:

Kızımı mutlu ettiğin için teşekkür ederim. Seni oğlum olarak görmek için sabırsızlanıyorum.

Yutkunuyorum, farkına varıyorum. *Bay Manchester.*

"Ne oldu?" diye soruyor.

Kağıdı ona uzattım ve gözleri el yazısını taradı, her bir harfi sanki değerli bir esermiş gibi dikkatle inceledi.

"*Babam*," diye fısıldadı, sesinde bir parça şüphe vardı.

"Evet," diyorum, onunla paylaştığım tüm güzel anıları hatırlayarak gülümsüyorum — özel düşünceler, geçmiş yıllardan kalma şefkatli anlar. Son altı hafta içinde arkadaş olduk, nefes almak kadar doğal hissettiren bir bağ kurduk.

"Bunu yapmak zorunda değildi," diye fısıldıyorum, hidrolik kollu bir kamyonla meşgul olan Colby'ye bakarak, bizim konuşmamızı fark etmiyor.

"Hayır, gerek yoktu," diye açıklıyor, sesi yumuşuyor. "Tatillerimi hep uzakta geçirirdim. Evimi özlerdim. *Bunu*." Geniş bir gülümsemeyle, yüzünde minnettarlık ifadesini görüyorum.

"Görünüşe göre bunu telafi etmeye çalışıyor, Em."

"Bu bir başlangıç. Ona bir şans vermeye çalışıyorum." Sesinde umut var.

"Mutlu Noeller," diyorum ve öne eğilip hızlıca bir öpücük çalıyorum.

Dudaklarında güzel bir gülümseme belirir. "Mutlu Noeller, Hudson. Umarım tüm dileklerin ve hayallerin bu sezon gerçekleşmiştir."

"Neredeyse," derim ve Colby bakmıyorken bir öpücük daha çalarım.

"Listemde hala bir şey var. Aslında iki, ondan sonra hayatım

tamamlanmış olacak. Mutlu bir adam olarak ölebiliyim." Ağzının köşesi, sorularını geri tuttuğunu ve merakının uyandığını gösteren bir şekilde yukarı doğru kıvrılır.

Yutkunur ve bir an için, söylenmemiş sözler ve gelecekteki olasılıklar içinde kayboluruz, paylaşılan bir rüya baştan çıkarıcı bir şekilde yakındır.

Colby evin içinde kağıtları tekmeliyor. "Hepsi bu kadar, baba!"

Bana doğru koşar, minik kollarını belime dolayarak hem sakinleştirici hem de neşeli bir kucaklaşma yapar. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Bee." Onun sevgisi kalbimi kabartıyor.

"Seni seviyorum, Emma," diye ekler, samimiyeti kalbimi eritir.

O eğilir, kollarını ona açar ve onu kendine çeker. "Seni seviyorum, Bee. Sen çok iyi bir çocuksun."

O, annesine sıkıca sarılır, yüzünü annesinin omzuna gömer. "Hala gitmek zorunda mısın?"

O, gözlerinde belirgin bir hüznle hafifçe başını sallar. "Evet. Ama bu bir veda değil. Sadece kısa bir yolculuk."

"Seninle gelebilir miyim? Çok, çok uslu olacağım." Gözlerini kocaman açarak ona yalvarırcasına bakar.

Emma yumuşak bir gülümsemeyle onun burnuna dokundu. "Bu sefer olmaz. Ama belki bir gün."

O üzülmeyen önce, ben konuşarak ortamı neşelendiririm. "Pijamalarını çıkar. Mimi'ye öğle yemeğine gitme zamanı."

Enerjik ve hevesli bir şekilde merdivenleri koşarak çıktı, itiraz etmeden tam olarak dediğimi yaptı. Hala benden, Emma'dan ve babasından aldığı hediyelerin heyecanını yaşıyordu. Bu gece, kardeşlerimden, büyükannemden ve annemden gelen tüm hediyeleri açacak. O zamana kadar muhtemelen huysuzlaşacak ve erken ayrılmak zorunda kalacağız.

Kapısının kapandığını duyduğumda, Emma'ya daha yakınlaşıyorum, aramızdaki hava yerine getirilmemiş özlemle doludur.

"Keşke birbirimize zaman ayırabilseydik," diyor, sesinde hayal kırıklığı ve arzu karışımı bir ton var. "Seni çok istiyorum."

"Belki birkaç dakika." Şakacı bir gülümsemeyle, elimi külotunun içine kaydırıyorum, parmaklarım klitorisini okşarken nefesinin kesildiğini hissediyorum. Hayatını kurtarmak için bana tutunuyor, ona tam da ihtiyacı olan şeyi verirken vücudu içgüdüsel olarak tepki veriyor. Vücudunu ezberlemişim, her kıvrımını ve hatlarını, nasıl dokunulmaktan hoşlandığını tam olarak biliyorum.

Eğilip kulağına fısıldıyorum, nefesimin altında cildinin titremesini zevkle izliyorum. "O küçük inlemeleri duymayı seviyorum."

"Çok iyi geliyor," diye nefes nefese mırıldanıyor, sesinde zevk dolu bir ton var, ben de boş olan elimle onu sararak titrek bacaklarını sabitliyorum. Ağzı açılıyor, parmaklarım daha derine inerken yumuşak bir inilti kaçıyor. Klitorisine birkaç tur daha dairesel hareketler yapıyorum ve o benim dokunuşumun altında eriyor.

"Aferin sana," derim, anın tadını çıkararak, orgazmını yaşamasına izin vererek, içinden geçen her zevk dalgasının tadını çıkarmasını isterim. Parmaklarımı ağzıma sokarak onun tadına bakarım. "Daha sonra biraz daha istiyorum."

"Evet," diye nefes nefese, beni kendine çekip içimdeki derin bir şeyi ateşleyen bir tutkuyla öper. "Biz de hazırlanmalıyız, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve o yanımdan geçerken, poposuna şakacı bir tokat atmadan duramıyorum. "Seksi."

"Sen de öylesin," diyor omzunun üzerinden, merdivenleri zarifçe çıkarken sesi fısıltı gibi bana ulaşıyor. Onu hayranlıkla izlemekten kendimi alamıyorum, saçlarının ışığı yakalaması ve merdivenlerin tepesine çıkarken kalçalarının doğal salınımı beni büyülüyor.

Giyindikten sonra, soğuk havanın bizi sardığı kamyonete atlıyoruz.

"Sana bir şey daha var," diyorum Emma'ya, sesimde heyecan belirliyor.

"Öyle mi?" diye cevaplar, ana yoldan saparken kaşlarını merakla kaldırır, tanıdık manzara küçük maceramızın arka planı olur. "Nereye gidiyoruz?"

Tabletinin dünyasında kaybolmuş olan Colby, ekranın parıltısı gözlerine yansıyan, bize hiç dikkat etmiyor. Odak noktası sarsılmaz.

"Görürsün," diyorum, yüzümde gülümsemenin çok fazla yayılmasını engellemeye çalışarak. Ahır görünür görünmez, bana bir bakış atıyor.

"Colby, burada kal, tamam mı?" derim, dışarı çıkarken ısıtmanın açık kaldığından emin olurum. "Hemen dönerim."

Oyuna dalmış halde bana başparmağını kaldırır.

Emma kamyonetten iner, eli benimkine kayar, sıcak ve güven dolu. İlk ahıra gireriz, saman ve taze ot kokusu ciğerlerimi doldurur ve onun saçlarıyla aynı renkteki güzel kestane rengi bir çeyrek atın önünde dururuz.

"Bu Thor mu?" diye sorar, kafasını şaşkınlıkla eğerek.

"Bu Aphrodite," diyorum, yüzümde bir gülümseme belirliyor. "O senin."

Ağız açık kalır, inanamama duygusu ani bir rüzgar esintisi gibi yüzüne yayılır.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır," diye onu temin ederim, kalbim sevinçle dolup taşar. "O da kurtarılmış bir hayvan. Bu yaz bizimle birlikte gezinebilmen için onu aldım."

"Gelecek için planlar mı yapıyorsun?" diye sorar, bakışları benim samimiyetimi arar, sorusunun ağırlığı aramızda durur.

"Bizim geleceğimizi," diye cevap veriyorum, sözlerim umutla dolu.

Beni sıkıca kucakladı, vücudu mutluluktan titriyordu. "Teşekkür ederim. O çok güzel."

"Güzel bir kıza yakışan güzel bir at," diyorum, alnını nazikçe öperek, anın tadını çıkarıyorum.

Onu sıkıca sarıyorum, paylaşacağımız tüm maceralar için heyecanlanıyorum. Titriyor ve ben uzaklaşıyorum.

"Hadi yemeğe gidelim," derim ve arabayla ailemin evine gideriz.

Emma gülümser, sanki ben en güzel sürprizmişim gibi bana bakışlar atar.

Park ettiğimde, Colby arabadan atlayıp içeri koşar, kutlamalara katılmak için sabırsızlanıyor.

Ailemin evine girdiğimizde, kurabiye kutularını görünce alkışlarla karşılanıyoruz. Bugün, kazanan tarifimizi getirdik: Zencefilli kurabiye adam sandviçleri ve hiç kalıntı kalmayacak.

Emma ailemi kucaklar ve merhaba der. Mawmaw'ı sıkıca kucaklarken içten sevgisi açıkça belli olur. Kendini hayatımın dokusuna zahmetsizce dokumuş, her günümün bir parçası haline gelmiştir.

"Unutma, yüzlüklerle ödeme istiyorum," diyor Jake yanımda, beni izlerken. Lucas kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtıyor. Kardeşlerimi görmezden gelmeye çalışıyorum, ama onlar zaten bu kadına deli gibi aşık olduğumu biliyorlar, bu neredeyse gerçek dışı.

Emma bana bakıyor, bu sabahtan beri yanında duran Colby'ye şakacı bir şey söylerken gülümsüyor.

Ona başımı eğerek, onun ne kadar çarpıcı olduğunu ve onun benim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hayranlıkla izliyorum.

Sadece yılbaşı gecesi gece yarısı bir öpücükle bunu mühürlemem gerekiyor.

BÖLÜM 36

EMMA

Hudson ve Colby'den ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi, ama zor şeyleri yapabilirim. Bunun sadece geçici olduğunu kendime defalarca söyledim. Hudson beni almaya gelecek. Kalbimin derinliklerinde bunun olacağını biliyorum.

Gün boyunca, çeşitli emlak ofislerinde sayısız saatler geçirdim ve şehirde sahip olduğum tüm mülkleri satmak için yığınla evrak imzaladım. Taze mürekkebin keskin kokusu ve steril atmosfer, çocukluğumdan beri içime işlemiş olan tanıdık şeylerden kendimi kopardığım için beni yorgun ama özgür hissettirdi.

Central Park'a bakan yüksek katlı binama girerken, rahatsız edici bir yabancılık hissi beni durdurdu. Mekan soğuk, sıcaklık ve yaşamdan yoksun hissettiriyordu. Teksas'ta yaşadığım kahkahaların ve sıcaklığın yankıları burada yoktu. Burada sadece rahatsız edici bir sessizlik vardı.

Bir zamanlar sığınak olan bu çatı katı, ay sonunda satışa çıkarılacak. Etrafıma bakarken, göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum; bırakmak iyi geliyor. Artık bana bir faydası yok. Şehri ziyaret etmem gerekirse, Claire ve babamın evlerinde kalabilirim. Artık bunu aştım. Artık burayla hiçbir bağım kalmasın istiyorum.

Bir parçam, oturma odasının ortasında dururken bir parça hüznü hissedeceğimi düşünmüştü, ama tek hissettiğim şey saf heyecan. Yeni bir başlangıç ufukta görünüyor.

Hâlâ sosyal medyaya dönmedim ve ilk kez hayatım üzerinde gerçek bir kontrolüm olduğunu hissediyorum. Etrafımda dolaşan söylentiler sadece söylenti, rüzgarda esen fısıltılar ve Hudson'ın fırtınamda benim dayanağım olduğu için minnettarım. Sis dağıldıktan sonra, kız kardeşimin ne kadar haklı olduğunu anladım: Ben internete ihtiyacım yok, internetin bana ihtiyacı var.

Manzarayı izlerken, telefonum çaldı ve dairenin sessizliğini bozdu.

Hudson'dan olduğunu sanmıyorum; önümüzdeki dört hafta boyunca sezon sonu çiftlik temizliği ile meşgul olduğunu biliyorum. Yine de içimde bir umut ışığı parlıyor.

BİLİNMEYEN

Farklı bir numaradan mesaj attığım için özür dilerim. Öncelikle, merhaba. İkincisi, sana ait bir şeyi geri vermek istiyorum.

EMMA

Bu kim?

Maddox'un bir fotoğrafı ekte—kaygısız gülümsemesi, annemin kolyesiyle yan yana. Onu yıllar önce kaybetmiştim. Kalbim sıkışır ve anılarım akın ederken dudaklarımdan bir çığlık çıkar.

EMMA

Ne zaman görüşebiliriz?

MADDOX

Şehir merkezindeki The Monarch'tayım.

Saate bakıp, oraya varmamın ne kadar süreceğini hızlıca hesaplıyorum. Onu tekrar göreceğim düşüncesi damarlarımdan akıyor.

EMMA

Orada olacağım.

Dönüp yatak odama giriyorum, her şey iki ay önce bıraktığım gibi duruyor. Sanki başka bir hayattan kalma bir zaman kapsülü gibi. Aynaya, arkadaşlarımla geçirdiğim neşeli ve kaygısız günlerin fotoğrafları yapıştırılmış, neşeyi hatırlatan canlı görüntüler. Dolabım her renkten kıyafetlerle dolu, mevsimlere göre değişen giysiler.

Bütün gün giydiğim iş kıyafetini aceleyle çıkarıp, daha rahat bir şey giyiyorum.

On beş dakika sonra, arabaya binerken, kamera flaşları gözlerimi kamaştırıyor. Kaos beni ele geçiriyor ve takip edilmekten hiç hoşlanmıyorum.

topuklarımı tıklatıp Teksas'a geri dönebilsem, bunu hiç düşünmeden yapardım.

Arabanın kapısı arkamdan kapanıyor ve beni dış dünyadan ses geçirmez hale getiriyor. Gözlerimi kapatıp, Hudson ve ailesiyle geçirdiğim son iki ayı tekrar yaşıyorum. Kalbim sıcaklıkla dolarken, sanki tekrar oraya dönmüşüm gibi hissediyorum, evim gibi hissettiğim sevgi ve kahkahalarla çevriliyim.

Yavaş ilerleyen trafikte otururken, dış dünya kırmızı fren lambaları ve boğuk seslerden oluşan bir sisin içinde bulanıklaşıyor. Çantamdan telefonumu çıkarıyorum, parmaklarım hafifçe titriyor ve Hudson'dan bir mesaj bulmayı umarak mesajlarımı açıyorum.

EMMA

Seni düşünüyorum.

HUDSON

Aklım hep sende.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor çünkü onun benimle buluşup buluşmayacağını hiç sormadım. Bu, söylemediğim bir soru. Şimdi, belirsizlik etrafımı saran havada ağır bir yük gibi duruyor.

Söylentiler yüzünden ilk çöküşümden sonra, Billie ve Harper'dan güvenliğim tehlikeye girmedikçe bana hiçbir şey söylememelerini istedim. Şimdiye kadar, sadece ara sıra kısa sohbetler oldu, olağan dışı bir şey olmadı.

Araba nihayet The Monarch'ın önünde durduğunda, kalbim hızla çarpmaya başladı. Loş ışıklı salonun cephesi beni içeri çağırıyor ve ilerlemek için kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Fotoğrafçılar dışarıda bekliyor, ben içeri girerken kameralarını hazırlıyorlar. Tanıdık eski viski kokusu, hafif puro dumanı kokusuyla karışıyor ve anılarım akın ediyor.

Bir zamanlar kahkahalar ve masum anlarla dolu olan bu yerin zemininde yürüdüğümünden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Maddox bu mekanı şehirdeki diğer yerlerden daha çok severdi ve ben de onun sık gittiği yerlerden özenle uzak durarak dayanıklılığımın gurur duyardım.

İçeri girince, gözlerim ona takılıyor. Barın başında tek başına oturuyor, özel dikim lacivert takım elbise ve kahverengi ayakkabılarla sofistike ve rahat bir hava yaratıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bakışlarının üzerimde dolaştığını, durduğunu, tarttığını, bir zamanlar sahip olduğu şeyi saydığını hissediyorum. Ama ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum, kayıtsızlığın yankısı beni sarıyor. Sanki

benim ilgimi çekmeye çalışan sayısız milyarderden birine bakıyormuşum gibi, özel dikim takım elbiseli başka bir çekici adam gibi.

"Emma," diyor, yüzünde bir gülümseme yayılırken yanındaki tabureyi çekiyor.

"Sana katılmayacağım," diyorum kararlı bir şekilde, sesim soğuk, hatta sert.

"Lütfen. Seninle konuşmam lazım," diye yalvarıyor, sesi yumuşuyor, çaresizlikle karışık.

"Bana sadece on dakika zaman ayır, bir daha asla seninle iletişime geçmeyeceğim. Bu işi bitirmem lazım, Em."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve acı bir kahkaha kaçıyor.

"Kapanış mı istiyorsun? İki yıl oldu. Bu yeterli bir süre."

"Lütfen?" Kaşları çatılır ve ben anlık bir sempati duyarım.

Yumuşak bir şekilde iç çekerim ve yanındaki tabureye otururum. Artık tanıdık kokusu garip bir şekilde yabancı geliyor. Telefonumu çıkarır ve her saniyenin geçmesini izleyebilmesi için zamanlayıcıyı kurarım.

"On dakika," derim, sesim kararlıdır.

"Geçmişte sana nasıl davrandığımı biliyorum, yanıltı," diye başlar, gözlerimin içine bakarak ses tonunu değiştirir. "Elimde ne olduğunu çok geç olana kadar fark etmedim. Birlikteyken bencil davrandığım için senden özür borçluyum. Aklımda, her zaman orada olacağını, benim için hazır olduğunda beni bekleyeceğini düşünüyordum. Ama şimdi bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anlıyorum. Beni tüm kalbiyle seven tek kişi sensin ve ben sana çok aşığım, Emma. İkinci bir şans vermeyeceğini biliyorum ve hayatına devam ettiğini de anlıyorum; seni geri kazanmaya çalışmıyorum."

"Denesen bile başaramazsın," diyorum, sözler beklediğimden daha kolay çıkıyor ağzımdan.

"Biliyorum. Fotoğrafları gördüm. Onun nesi var?" diye sordu, yüzünde merak dolu bir ifadeyle.

Dudaklarıma tatlı bir gülümseme yayılır. "O, kalbini göstermekten korkmuyor ve beni her zaman hak ettiğim gibi delicesine seviyor. Hudson bana bir kraliçe gibi davranıyor."

Onun Kurabiye Kraliçesi.

Maddox başını sallar, yüzünde kabullenmiş bir anlayış ifadesi belirir. "Bunu saygıyla karşılıyorum. Sen her zaman kaçan kişi olacaksın, Em."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, sesimde kesin bir tonla.

Ayağa kalkar, cebine uzanır ve annemin eski kolyesini çıkarır. Kolyeyi boynuma takarken, gümüş, loş bar ışıkları altında yumuşak bir şekilde parlar.

boynuma takarken, gümüş kalp kolyeye bakıyorum, ağırlığı tanıdık ama uzak geliyor.

"Ona aşık olduğunu anlayabiliyorum," diye devam etti, sesinde hüznün vardı. "Belki de söylediğim her şeyin seni bana geri döndüreceğini düşünmüştüm."

"Ona aşığım. Ayrıca, ne dediğini bilmiyorum. İnternette süresiz olarak uzaklaşıyorum. Artık beni kontrol etmiyor. Ve gelecek için bir tavsiye: sadece çaresiz kızlar hayatlarını bırakıp geri dönerler, Maddox. Benim değerimi biliyorum."

"Her zaman biliyordun," diyor bana, sözlerinin ağırlığı aramızdaki havada asılı kalıyor. "Seni kaybetmek her zaman en büyük pişmanlığım olacak."

"Ben sana tamamen bağlandım, ama sen bunu hafife aldın," diye itiraf ediyorum, sesim duygudan titriyor. "Ve bana çok daha iyisini hak ettiğimi fark ettirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen olmasaydın, *bu kadar* mutlu olamazdım."

Telefonumun alarminin tiz sesi, paylaştığımız bu gergin anı bozar.

O telefona bakar, gerçeklik yavaş yavaş geri gelir ve ben ayağa kalkarım. Elimi omzuna koyarım, ondan yayılan sıcaklığı hissederim. "İyi şanslar. Sana en iyisini diliyorum."

"Seni tekrar göreceğim mi?" diye sordu, gözleri benimkileri arıyordu.

"Hayır," diyorum, kelimenin kesinliği kulaklarımda yankılanıyor. "New York'tan ayrılıyorum. Umarım aradığın kapanışı bulmuşsundur ve seni mutlu edecek birini bulursun."

Uzaklaşırken, kalbimdeki tılsımı avucumda tutuyorum, onun güven verici ağırlığını hissediyorum. Neredeyse annemden bir işaret gibi, onun sevgisini nazikçe hatırlatan bir işaret gibi.

Kameralar yüzüme flaşlar patlatıyor, mutlu gözyaşları yanaklarımdan akarken acı tatlı anı acımasızca yakalıyor. Aşkın vaadiyle dolu yeni bir başlangıca hazırım. Hudson, Colby ve Merryville'in büyüyle yaşamaya heyecan duyuyorum.

Penthouse daireme girerken, cebimdeki telefon ısrarla titriyor.

BILLIE

Emma! Maddox'la buluşmadın!

HARPER

Fotoğraflar. Neden sana mücevher verdi? Hudson'ı eski sevgilinle aldattığını söylüyorlar. Şimdiden.

İnanamayıp ağzım açık kalır. Gerçek çok çabuk çarpıtılmış.

EMMA

Bu çok saçma. O, kaybettiğimi sandığım annemin kolyesi. Bana geri veriyordu!

Midemde bir düğüm hissediyorum ve hemen Hudson'a mesaj atıyorum.

EMMA

Şu anda pek çok şey söyleniyor, ama yemin ederim ki görüldüğü gibi değil.

Hemen cevap vermez ve göğsümde endişeli bir heyecan başlar.

Onu arıyorum, ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Monoton bip sesi, kabul etmeye hazır olmadığım bir son gibi geliyor. Paniklemeye kapılmak yerine, derin bir nefes alıp kendime her şeyin yoluna gireceğini hatırlatıyorum. Çünkü öyle olacak, değil mi?

"Geri sayım beş dakikaya başladı!" Billie bağırıyor, sesim Times Meydanı'na bakan büyük pencerelerin yanında dururken kalabalığın arasından duyuluyor. Şehrin canlı ışıkları, hayat dolu bir yıldız denizi gibi parıldıyor ve kalabalığın her yüzü heyecanla ışıltıyor. Dünya, neşeli bir atmosferde kutlama yapıyor.

Ama o burada değil.

Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum...

Kader gibi hissettim...

Ona onu sevdiğimi söyledim ve bunu tüm kalbimle söyledim.

Harper, 80'lerin balo fotoğraflarından çıkmış gibi görünen, parlak payetler ve saten kumaştan yapılmış gümüş rengi kabarık elbisesiyle bana doğru süzülüyor. Elinde iki kadeh şampanya tutuyor ve bana umut aşılamaya çalışır gibi kararlı bir bakışla birini uzatıyor. Dudaklarımdan geçen soğuk kabarcıkları arzuluyorum.

"Şimdiye kadar gelmiş olmalı." Bardak elime değdiğinde, göğsümdeki sıkışan endişeyi hafifleteceğini umarak iki büyük yudum alıyorum.

Cep telefonumu cebimden çıkarırım, kalbim çarparken ona gönderdiğim son mesajı tekrar okurum. Hâlâ cevap yok.

Orada olmayan bildirimleri ararken, içimde bir korku çukuru açılıyor.

"Anlamıyorum, Harp."

"Henüz üzülme," diye cevaplar yumuşak bir sesle, beni rahatlatıcı bir kucaklamayla kollarına alır. Onun sıcaklığı tenime işler, hayal kırıklığının soğukluğunu bir anlığına geri püskürtür. Benden uzaklaşır, yumuşak bir bakışla gözlerime bakar. "Gece henüz bitmedi."

"İnternetin bir yalanı alıp yayacağını beklemiyordum." Sesim çatlar, hayal kırıklığının ağırlığı ağır bir dalga gibi üzerime çöker. Kafamı sallar ve loş ışıktaki parıldayan kristal kadehten biraz daha şampanya içerim.

"İnternet böyle bir şey. Söylentiler gerçek değildir. Hiçbir anlamı yok. Hudson da senden başka hiçbir şeyi umursamayacak birine benzemiyor," diye ısrar ediyor Harper, bana küçük, cesaret verici bir gülümseme atıyor. Gözleri kapıya kayıyor, benimkiler de öyle, ama içeri giren o değil. "Ayrıca, bekar olmak o kadar da kötü değil. Sen bunu bir lanetmiş gibi gösteriyorsun."

"Pfft. Ne yaşadığımı bilmiyorsun, Harp. Hudson'dan sonra asla eskisi gibi olamayacağım." Derin bir nefes alıyorum, taşmak üzere olan duygularımı zorlukla yutuyorum. "Hayatımın geri kalanında o duyguyu arayacağım."

O, gözlerinde kararlılık parıldayarak başını sallar. "Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Her zaman öyle olur."

"Biraz temiz hava almam lazım," diyorum ona, şampanya kadehini bitirirken, köpükler dilimde dans ediyor, sonra düşüncelerimin boşluğunda buharlaşıyor. Yalnızlık ve kederlerime dalmak için bir an istiyorum.

Belki bir kedi sahiplenirim. Bu düşünce aklıma Tinsel'i getiriyor ve göğsümde bir düğüm oluşuyor. Daha önce Claire'e Hudson'ın hala Teksas'ta olup olmadığını soran bir mesaj attım, ama o emin olmadığını söyledi — bu gerçek beni içimi kemiriyor.

Balkona çıktığımda, soğuk rüzgâr etrafımda hızlı bir kucaklaşma gibi dönüyor, canlandırıcı ama kaybettiğim şeyi acı bir şekilde hatırlatıyor. Şu anda beni canlı hissettiren, umutsuzluğumu kesen tek şey buz gibi soğuk.

Kendi dünyalarına dalmış, fısıldayarak sırlarını paylaşan ve tutkulu öpücükler veren birkaç çifte bakıyorum. Gözlerimi devirmeden edemiyorum, acı hissi beni ele geçiriyor.

O ben olmalıydım.

Hudson ne karar verirse versin, ona saygı duyacağıma söz verdim. Soru sormayacaktım ve sormayacağım. Belki de fikrini değiştirdi, benim biraz fazla olduğunu fark etti — fazla gürültücü, fazla ateşli, fazla karmaşık.

Saniyeler çok hızlı geçiyor, umudumu ve kararlılığımı yok ediyor.

Gerçeklik içime işledikçe göğsümde sıkı bir düğüm oluşuyor. Korktuğum şey gerçekleşmiş. Belki de Hudson Jolly benim karmamdı, geçmiş hatalarımın bedeli. Bu düşünce beni daha da derin bir umutsuzluğa sürüklüyor.

Birlikte yarattığımız anıları hiçbir şey silemez; zihnime kazınmışlar — canlı, güzel ve acı verici bir şekilde acı-tatlı. O, benim varlığımın özüne kazınmış.

Kendimi daha fazla üzmeden önce, aşağıdaki kalabalığa odaklanmaya çalışıyorum. Çoğu, dünyanın en ikonik anlarından biri olan Times Meydanı'ndaki top düşüşünü görmek için bütün gün dondurucu soğukta beklemiş.

Beni, benim için geleceğine inandırdı.

New York'un keskin havasını içime çekiyorum, Merryville'in yaptığı gibi ruhumu yatıştırmasını diliyorum. Teksas'taki hava tatlı bir nostalji, tanıdık bir sıcaklık ve en önemlisi sevgiyle doluydu. Otuz yıllık hayatımda ilk kez, evimin nasıl bir yer olduğunu anladım, bu duyguyu çok özlüyorum.

Devasa saat bir dakikayı vurur ve zaman, Cadılar Bayramı'ndan beri olduğu gibi parmaklarımın arasından kayıp gider. Yakalanması zor ve alaycıdır.

Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum, yeni yılı böyle karşılamak istemediğimi biliyorum. Onun burada benimle birlikte olacağını hayal etmiştim, birlikte... Kahkahalarımız çaresiz öpücüklerimizle karışacak, hayallerimiz olabileceklerin vaadiyle iç içe geçecekti.

Her geçen saniye, kalbim taş gibi sertleşiyor.

Yirmi saniye.

Kaybolmak istiyorum; vücudumdaki acı neredeyse dayanılmaz. Gözlerim odaklanamıyor, kalabalık caddeye, bulanık yüzlere ve seslere bakıyorum. Düşüncelerim sürekli Hudson'a, gülümsemesinin sıcaklığına ve kahkahasının yumuşaklığına dönüyor.

Şansım olsaydı, zamanı geri alır ve onunla her şeyi yeniden yaşırdım.

Sokakta enerji dolaşıyor, kahkahalar ve tezahüratlar dalgalar gibi üzerime geliyor, ama ben buna katlanamıyorum. Önümüzdeki yılı onsuz geçirme düşüncesi benim için kişisel bir cehennem olurdu.

Kederime tamamen boğulmadan önce, güçlü kollar beni sarmaladı — en beklemediğim anda bir can simidi gibi. Derin bir nefes aldım ve onun tanıdık kokusu beni sardı, umutsuzluğumun ortasında bir sıcaklık kıvılcımı ateşledi.

"Bu kadar üzgün görünmek için çok güzelsin," diyor, dudakları boynuma değdiğinde sesi sıcak ve zengin.

Ona dönerek bakıyorum ve nefesim kesiliyor.

Tam da hayal ettiğim gibi, bana mükemmel uyan bir smokin içinde karşımda duruyor. Sert ve doğal bir yakışıklılığı var, dağınık siyah saçları ona vahşi bir çekicilik katıyor. Hudson'ın yeşil gözleri güneş ışığını yakalayan zümrütler gibi parlıyor. Beni içine çekiyor ve ben gülüyorum, neredeyse aynı anda ağlıyorum.

"Buradasın," sesim çatlar ve gözlerim yaşlarla dolar.

O, gözyaşlarımı nazıkçe öperek siler ve beni evimdeymişçesine kucaklar. "Kontrol noktaları konusunda beni uyarmadın. Şehri tek başıma geçmek dokuz saatimi aldı," der, sesinde aciliyet vardır. "Seni endişelendirdiğim için çok üzgünüm."

"Sana mesaj attım ve aradım," diye hatırlatırım, kalbim çarpıyor.

"Telefonumu uçakta unuttum," diye itiraf ediyor, yüzünde pişmanlık belirliyor. "Çok özür dilerim."

Etrafıma bakınca, çevremizdeki insanların on saniyelik geri sayıma başladığını fark ediyorum. Gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum ve çevremizdeki kaotik dünya önemsiz bir bulanıklığa dönüşüyor.

On. Dokuz. Sekiz.

"Seni seviyorum Emma. Seni seçiyorum. Ne olursa olsun, her zaman seni seçeceğim," diye fısıldadı, sesinde samimiyet vardı.

"Seni seviyorum," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Beş. Dört. Üç.

Beni tamamen hazırlıksız yakalayan bir anda, Hudson tek dizinin üzerine çöküyor ve cebinden bir yüzük çıkarıyor. Bana bakarken, yakışıklı yüzünde belirgin bir kırılganlık belirliyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyor. "Emma. Bana bu onuru bahşeder ve sonsuza kadar benimle kalır mısın?"

İki. Bir.

"Auld Lang Syne" çalarken, müzik etrafımızı doldurur, tatlı melodisiyle bizi sarar. Duygularıma yenik düşerek, ona sarılırken neredeyse onu yere deviriyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan akarken kelimeler boğazımda düğümleniyor — sevinç ve inanamama duygusu beni kaplıyor.

"Evet, milyonlarca kez," diye itiraf ettim, kalbim sevgiyle dolup taşıyordu. "Sen benim Noel dileğimdin, Hudson. Sen, bu, biz."

"Sen ve ben. Sana çok aşığım, Emma. Sen benim diğer yarım, benim her şeyimsin. Sen beni kurtardın, ben de seni her zaman kurtaracağım," diye fısıldadı, gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. "Tanıştığımız andan itibaren beni ele geçirdin. Ve ilk kez hayatım tamamlanmış gibi hissediyorum. Seni koruyacağım, seveceğim, sana bakacağım. Sana derinden, delicesine, takıntılı bir şekilde aşığım, Cookie Queen. Eğer istersen, kalbim senin."

"Evet, lütfen. Senin her şeyini istiyorum. Seni çok seviyorum, Hudson. Sana aptalca aşığım. Ve Colby'yi de kalbimin her zerresiyle seviyorum," diyorum, gözyaşları yüzümden akıyor. O gözyaşlarımı nazikçe siliyor, dokunuşu cildimde elektrik gibi, ve onu yeterince öpemiyorum.

Dudaklarının benim dudaklarıma her dokunuşu bir söz, Temmuz ayında ilk kez öpüştüğümüzden beri bizi birbirimize bağlayan bağın bir kanıtı. Sonunda ondan uzaklaştığımda, o kadar mutluyum ki sarhoş gibi hissediyorum, hayatın, onun, gelecekteki kocamın sarhoşluğu içindeyim.

Yüzüğü parmağıma takıyor ve gözlerim inanamadan açılıyor. "Hudson. Bu..."

"Annenin yüzüğü. En azından onlardan biri," diye cevapladı, sesi sabitti.

Onu inceliyorum. "Babam biliyordu."

"Ona sormak Güneyli bir davranıştı. Em, bütün aile buraya ne için geldiğini biliyor," diye yanıtladı Hudson, ellerini uzatıp benimkileri tuttu. "Benimle dans eder misin?"

Dudaklarım gülümsemeyle kıvrılır, genişler.

"Dans etmeyi biliyor musun?" diye soruyorum ve aniden kendimi Cadılar Bayramı'na geri dönmüş buluyorum, anılar rüzgarda kar taneleri gibi uçuşuyor.

"Sadece seninle," diye cevaplar, elleri güvenle belime konarken, dokunuşundan sıcaklık yayılır. Gözleri benimkilere kilitlenir, bu yoğunluk kalbimin hızla atmasına neden olur. "Sen çok güzelsin."

"Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin," diye fısıldadım, içimi kaplayan mutluluktan yüzüm ağrıyordu, her an bu mutluluğu neredeyse dayanılmaz hale getiriyordu.

"Böyle bir aşk için yıldızlara dilek tuttum. Tek yapmam gereken seni bulmaktı," diyor kesin bir şekilde. Müziklerin ritmine birlikte sallanırken, gökyüzünden renkli konfeti yağar ve etrafımızdaki şehri masalsı bir sahneye dönüştürür. Dünyam, canlı renklerin büyüleyici bir kaleydoskopuna dönüşür ve her şey yeni bulunan umutla parıldar.

Geleceğimizi, Colby'yi ve bir aile olarak yaşayacağımız parlak mutluluğu düşünüyorum.

Bu, şimdiye kadar istediğim her şey ve daha fazlası. Sevgi ve kahkaha dolu bir hayatı kucaklamak için böyle altın bir fırsatın bana geleceğini hiç düşünmemiştim. "Gerçekten gelmeyeceğimi mi sandın?" Kaşlarını kaldırıyor, gözlerinde şakacı bir meydan okuma gözlerinde parıldayan, yakışıklı yüzünü aydınlatan.

"Ben..."

"Sana olan aşkımdan asla şüphe etme, Emma. O sarsılmaz. Eğer istediğin buysa, lanet olası uzaya bile giderim," diyor, beni kahkaha ve adrenalinle döndürüyor. "Ve kolye umurumda bile değil. Claire bana onun annenin olduğunu söyledi. Açıklamaya gerek yok. Bizi ayırmaya çalıştıkça, ben daha da sıkı tutunuyorum. Sadece beni sevmeyi bırakırsan seni bırakırım."

"Asla. Nefes aldığım sürece seni seveceğim. Sen ve Colby olmadan hayatımı hayal edemiyorum. Senin öncesindeki halime dönmeye çalışmak imkansız. Eski Emma artık yok," diye itiraf ediyorum nefes nefese.

Ona, nefes almaya ihtiyaç duyduğum kadar çaresizce ihtiyacım var, onsuz yaşayamayacağım hayatı bir yaşam kaynağı.

Dudaklarımız yoğun bir şekilde çarpışır ve midemde kelebekler uçuşur, başımı döndüren bir duygu dalgası tüm vücuduma yayılır. Dillerimiz birbirine dolanır ve ben ona karşı yumuşak bir inilti çıkarırım, sesimiz etrafımızdaki partiden gelen uzak müzik sesleriyle karışır.

"Seni özledim. Son iki gün işkence gibiydi."

Teksas'tan ayrıldığımdan beri kendim gibi değilim; uzak kaldığım her saniye, sanki ruhumun bir parçası eksikmiş gibi, dayanılmaz bir acı gibi geliyor.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye soruyor Hudson, eli sahiplenici bir şekilde belimde, parmakları tenime dokunuyor ve içimi elektriksel bir titreme kaplıyor.

Elbisemin cebine uzanıp, tanıdık bir şekilde buruşuk banknotları hissediyorum — onların rahatlatıcı ağırlığı bana bir amaç duygusu veriyor.

"Bu ne?" diye soruyor, elime koyduğum O-banknot yığınınına bakarak.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra kahkahaya boğuldu. Bu ses kalbimi ısıttı ve kendimi havada uçuyormuş gibi hissettim.

"Bu gülümseme sana çok yakışıyor," diyorum. Eğilip boynumu şakacı bir şekilde ısıtıyor, her ısırıkla vücudumu ateşe veriyor.

Gözleri yüzümde dolaşır, sonra vücuduma kayar, her kıvrımı hem takdir hem de sahiplenici bir bakışla inceler. Elini tutarım ve veda etmeden partiden çıkarız.

Asansöre girer girmez, dudaklarım onun dudaklarına çarpar, etrafımızdaki duvarları tutuşturacakmış gibi hissettiren bir tutku dalgası. Hava, sonsuz bir vaat ve dile getirilmemiş arzularla doludur.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar, kaotik lobide adımımızı attığımızda. İnsanlar içeri girip çıkıyor, kutlama bittiği için herkes şehirdeki evlerine dönmeye çalışıyor.

Papyonu eğri duruyordu — kalbimi çarptıran çekici bir kusur — ve ben dönüp onu özenle düzelttim. Parmağımı yanağına dokundurup gülümsedim.

"Seni. Bizi. Senin karın olmayı," itiraf ediyorum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirerek. "Artık saklanmak yok."

Binadan çıkıyoruz ve flaşlar bir anlığına gözlerimizi kör ediyor, ılık ve gürültüden oluşan parıldayan bir sis. Hudson beni kendine sıkıca sarıyor, vücudu bir kalkan gibi paparazzilerin saldırısından beni koruyor.

"Geri çekilin lan," diye uyarıyor, sesinde koruyucu bir ton var. Onun şiddetli ve sahiplenici homurtusu içimi heyecanlandırıyor.

"Emma!" diye bağırır bir fotoğrafçı, valeye park edilmiş arabama doğru aceleyle yürürken. Şoför, iki saat önce beni bıraktığından beri bekliyor ve bizi bekleyen şık aracı görünce midem bulanır.

"Parmağındaki nişan yüzüğü mü?" diye bağırır bir adam, saniyede binlerce fotoğraf çekerek.

Hudson önce benim binmeme izin veriyor, sonra peşimden geliyor ve kapıyı arkasında kapatarak bizi dışarıdaki kaostan uzaklaştırıyor.

Yalnız kaldığımız anda ona dönüp, gözlerinde güven arıyorum. "Bununla bir sorunun yok, değil mi?"

"Kesinlikle. Ve kimse bir daha seni böyle aceleye getirmeyecek." Sesi kararlılıkla doludur.

"Tanrım, seni özledim," diye itiraf ediyorum, ona yaklaşıyorum, dudaklarım onun dudaklarına değiyor, kendimi ona kaptırırken dış dünya kayboluyor.

Yüzümü ellerinin arasına alır, gözleri benimkileri arar, hayranlık ve bağlılıkla dolu bakışları beni değerli hissettirir. "Nişanlım çok güzel."

"Benim sonsuza dek kocam olduğun için teşekkür ederim, Hudson. Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerim kapanıyor, zamansız ve heyecan verici bu anın güzelliğinde kayboluyoruz. Bir gün çocuklarımızla ve torunlarımızla paylaşacağımız bir an.

"Ben seni daha çok seviyorum." Hudson yüzümdeki saçları çekip kulağımın arkasına koyar. "Seni çok seviyorum."

BÖLÜM 37

HUDSON

Kanepede annemin Colby ile dönmesini bekliyorum. Hava gerginlikle dolu ve kapıyı izlerken göğsümde bir beklenti hissediyorum. Kapı nihayet açıldığında, Colby kollarını göğsünde meydan okurcasına kavuşturmuş, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle içeri giriyor. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Küçük yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuş ve bir an için, ben de üzgün olduğumda aynı şekilde davranıyor muyum diye merak ediyorum. *Muhtemelen.*

Kanepeye doğru yürürken bana sessiz kalarak tepki göstermeye çalışıyor.

"Mimi ile hafta sonun nasıldı?" diye soruyorum, ses tonum hafif, onun kurduğu duvarı yıkmayı umarak.

"Blah." Otururken verdiği cevap ilgisizliğiyle doludur.

Annem kapıda duruyor ve bana anlamlı bir gülümseme atıyor. "O senin oğlun. Seni seviyorum Bee."

"Ne dersin?" diye nazikçe dürtüyorum, onu bir cevap vermeye teşvik ediyorum. "Seni seviyorum, Mimi," diye mırıldanıyor, sesinde hiç coşku yok. "İyi şanslar," diyor bana göz kırparak.

"Gerek yok," diye karşılık veriyorum, moralimi yüksek tutmaya çalışarak.

Annemin arkasında kapı keskin bir sesle kapanır. Parmaklarımı birbirine kenetleyip oğluma bakarım, onun gözlerimin önünde, tavırlarıyla birlikte büyüdüğünü bilerek. Colby yerinde durur, kolları hala göğsünde sıkıca kavuşturulmuş, gözlerime bakmayı reddeder.

İç çekiyorum. "Ne oldu?"

O başını sallar ve umarım bu, hormonlarıyla mücadele eden asi bir ergen olduğunda başıma geleceklerin bir ön izlemesi değildir. Neredeyse inleyecektim, ama sonra Emma'nın evimize ne kadar huzur getirdiğini hatırladım. O saf bir güneş ışığı ve karanlık dünyama ışık getirdi.

"Emma ile evlenmek istediğini bana söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Gözlerini devirir, yüzünde sinirli bir ifade belirir. "Onu gitmesine izin verdin baba! Vedalaşamadım! Bu çok aptalca."

"Neden veda etmen gerekiyordu ki?" Emma'nın sesi merdivenlerin üstünden geliyor, sesinde hafif bir eğlence var.

Anında Colby'nin kaşları düzelir. Yüzü aydınlanır ve merdivenlerin yarısına kadar koşarak ona doğru gider ve onu sıkıca kucaklar.

"Emma! Gerçekten burada mısın?" diye titrek bir sesle haykırır. Yanaklarından gözyaşları akar.

"Evet, tabii ki. Sana geçici olduğunu, sadece küçük bir hafta sonu kaçamağı olduğunu söylemiştim." Durur ve onun önünde diz çöker. "Seni asla terk etmeyeceğim, Bee. Fiziksel olarak yapamayacağım durumlar dışında her zaman geri döneceğime söz veriyorum," diye onu temin eder.

O, onun boynuna sarılır ve sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettiren bir süre öyle kalırlar. Sonunda o, sarılmayı bırakır ve onu az önce bulunduğu kanepeye nazıkçe yönlendirir. Onun varlığı onu anında sakinleştirir. Beni de.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," der Emma, aramıza sıkışarak. Heyecanla parıldayan gözleriyle cebine uzanır ve yüksek topuklu ayakkabılar giyen küçük bir T-Rex çıkarır. Parlak pembe rengi, Cadılar Bayramı'nda ona hediye ettiği ile aynıdır.

"Aww! Bunu Evie'ye verebilir miyim?" Colby gülümser ve kalbim bir an durur. O küçük kız bu çocuğun kalbini kıracak, bunu şimdiden görebiliyorum.

"Onunla ne istersen yapabilirsin," der Emma. "Senin eşin var."

"Teşekkürler!" Elinde oyuncak sıkıca tutarak minder üzerinde heyecanla zıplarken mutluluktan patlar.

Öğleden sonra güneş ışığı pencerelerden içeri dökülür ve Emma'nın koyu kırmızı saçlarını aydınlatır, ben de onu hayranlıkla izlerim. Elimi onun uyluğuna koyarım ve o da parmaklarımı sıkar.

Siktir, onun dokunuşunu seviyorum. *Onu* seviyorum. Onunla ilgili her şeyi. Aşk böyle hissedilmeli, kolay.

"Sana göstermek istediğim tek şey bu değil," diye devam eder Emma ve sol elini ona doğru uzatır. Yüzüğündeki elmaslar göz kamaştırıcı bir parlaklıkla ışıldar, ışığı mükemmel bir şekilde yakalar ve odaya yıldız ışığı gibi pırıltılar saçılır. Onunla olmak sihir gibidir.

"Vay canına!" diye haykırır Colby, yüzüğü parmağında döndürürken, gözleri hayretle açılır. "Çok güzel ve parlak."

Kolumu Emma'nın omzuna atıyorum, kalbim gurur ve sevgiyle doluyor. "Bee. Emma'ya evlenme teklif ettim," diyorum, sesim sakın ama heyecanla dolu.

Gözleri daha da büyüdü, yüzünde şok ve sevinç karışımı bir ifade belirdi. "Bu, burada kalacağın anlamına mı geliyor?" Sorusunda umut titreşiyordu.

Emma'nın kahkahası saf ve bulaşıcıdır. "Evet. Sonsuza kadar."

Bana bir bakış attı ve o anda eğilip yanağına hafifçe öptüm.

"Noel Baba'dan seni istedim!" Colby sevinçle zıplayarak haykırır. "Yaşasın!"

"Görünüşe göre seninle onun ortak bir yönü var," diyor Emma, gözlerinde şakacı bir ışıltıyla bana bakarak. O benim Noel listemin en başında yer alıyordu.

"Benim annem olacak mısınız?" diye sorar Colby, sesinde belirsizlik ve özlem dolu.

"Elimden geleni yapacağım," diyor Emma, sesi samimi ve güven verici.

"Ve kardeşlerim de olacak mı?" diye ekler. Daha büyük bir aile hepimizin istediği bir şey.

"Eninde sonunda," diye gülümseyerek cevaplar. "Ama önce bir süre seninle vakit geçirmek istiyorum. Ayrıca planlamamız gereken bir düşün var. Ondan sonra."

Hayatımızın bu yeni bölümünü birlikte kucaklarken heyecanla doluyum.

"Tamam," diyor. "Ama ben beş kardeş istiyorum." O yumuşak bir kahkaha atıyor. "Bakalım ne olacak."

Colby minik kollarını onun boynuna doluyor, kucaklaşmalarının sıcaklığı sevgi ve masumiyet yayıyor. O, onu sıkıca sarıyor, Colby parmaklarını onun uzun saçlarında gezdirirken, gözleri sevgiyle parıldıyor, bu hem şefkatli hem de eğlenceli bir hareket. Bana bakıyor, yuvarlak yüzü parıldıyor. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Beni affediyor musun?" diye soruyorum.

Ondan uzaklaşır ve beni evimdeymiş gibi hissettiren bir kucaklamaya alır. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, Bee. Her zaman. Bu düşünceyi sakla," diyorum ve yatak odasına çıkıyorum.

Kapıyı açar açmaz, altın rengi bir retriever yavrusu bana doğru koşarak gelir.

"Hazır mısın, küçük hanım?" diye soruyorum, onun büyük kahverengi gözlerine bakmak için çömeliyorum.

Emma ve Colby aşağıda birkaç kelime konuşurken, içimde bir beklenti duygusu yükselir.

Aniden Colby'nin ifadesi değişir; şoktan ağzı açık kalır ve gözlerinden daha fazla yaş akar.

"Bu... bu..."

"O senin," diyorum nazikçe, kıvranan yavruyu ona uzatarak. "Onu senin için seçtik," diye ekliyor Emma.

"Ama ona sen isim vereceksin," diyorum, geniş bir gülümsemeyle. "Ne istersen, Bee."

Ağlıyor, ama bir şekilde köpeği yere bırakıp onun yanına oturuyor.

"Goldie!" diye ilan eder.

Yavru köpek sanki bu ismi çok sevmiş gibi kuyruğunu çılgınca sallıyor. Normal bir isim seçtiği için çok mutluyum, çünkü daha önce Mr. Stinky the Elf adını vermişti.

"Bu ona çok yakışır," diyor Emma, onları mutlu bir şekilde izlerken.

"Goldie, yeni evine hoş geldin. Bunlar annem ve babam," diye tanıtır, köpek yavrusu ona doğru koşup yüzünü coşkuyla yalarken gururla gülümser. Yerde yuvarlanarak onu sıkıca kucaklar ve dudaklarından kahkahalar dökülür. Emma'ya yaklaşıyorum, içimi huzur kaplar.

Onun yanına yaslanıyorum, parmak uçlarım onun pürüzsüz sırtını okşuyorum. "Seni seviyorum."

Bu üç kelimeden daha fazlası; sonsuza dek sürecektir bir söz.

Bana bir öpücük çalar ve kolunda tüylerin diken diken olduğunu fark ederim. "Seni seviyorum. Bizi seviyorum. Beni eve getirdiğin için teşekkürler."

"Senin ait olduğun yer burası."

Üçümüz ailemin evine giriyoruz, tüm aile bizim gelişimizi heyecanla bekliyor, atmosfer sıcaklık ve heyecanla dolu. Jake, Claire, Bay Manchester, Lucas, ailem ve Mawmaw mutfak masasının etrafında toplanmış, zar oynuyorlar. Yemek odasına girdiğimizde, tebrikler ve coşkulu kucaklamalarla karşılanıyoruz.

"Hayır diyeceğinden korkuyordum," diye Lucas Emma'yla dalga geçer.

"Kapa çenenizi. Asla hayır demeyeceğimi biliyordunuz," diye şakacı bir şekilde karşılık verir ve Lucas anında kahkahaya boğulur, kolunu Emma'nın omuzlarına dolayarak. "Benim küçük kardeşim olacağına sevindim. En küçüğü olmadığım için mutluyum. Lanet olsun."

"Kahretsin," diye bağıır Colby, Lucas'ın ses tonunu gençlik coşkusıyla taklit ederek.

"*Bunu* benden duymadığını biliyordum," diyorum, yüzümde bir sırıtış belirirken ona sert bir bakış atıyorum. "Aranızdan hanginizin ağzını sabunla yıkamak gerektiğini merak ediyordum."

"Ben değilim. En iyi amca benim," diyor Jake, itiraz edercesine ellerini kaldırarak.

Masaya geçiyoruz ve Colby, annemden içecek bir şey isterken, tabletiyle oturma odasına yerleşiyor. Ekranın ışığı, merakla yüzünü aydınlatıyor. Tabletine yüklediğimiz matematik ve kelime oyunlarını çok seviyor. Oğlum da zeki bir çocuk.

"Bir duyurum var." Emma boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çeker.

"Hamile misin?" diye bağıır Mawmaw, bu fikir onu çok sevindirir.

"Henüz değil," diye açıklıyor Emma, bana bakarken gözleri yumuşuyor. Umut ve beklenti ile doluyorum. "Kurabiye dükkanı açıyoruz!"

Heyecan, odada coşkulu bir dalga gibi yayılır ve havayı neşeyle dolduran tebrik sesleriyle karşılaşır. "Şehirdeki o binayı satın alan siz miydiniz?" diye sorar babam, merakı yüzünden okunur.

Emma ve ben birbirimize anlamlı bir bakış atıyoruz. Aramızdaki bağ, daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Tek bir bakışla tüm konuşmayı yapabiliyoruz.

"Orada başka bir şey olacak," diyorum, kuzenimin Sugar & Spine ile ilgili iyi haberi henüz herkesle paylaşmamış olabileceğini fark ederek.

"Aslında, o araziye inşa etmek istiyoruz," diye devam ettim, sesim sabitti. "Aileden onay alabilirsem, planları uygulamaya koyacağım. Bunun çiftliğe daha fazla iş getireceğini ve kârı artıracığını düşünüyoruz."

"Bedava kurabiye alabildiğim sürece, onayımı alırsın," diyor Mawmaw, gözlerinde bir ışıltıyla.

"Bizim için sorun yok," diyor babam, anneme bakarak, annem de heyecanla başını sallayarak onaylıyor.

"Ben de bedava kurabiye istiyorum," diye araya girer Lucas, neşeli gülümsemesi bulaşıcıdır. "Tamam, Jolly ailesine sınırsız kurabiye. Halloldu sayın," Emma gülerek şöyle diyor: "Kurabiye dükkanı doğru bir seçim gibi görünüyordu.

Biz pişirmeyi seviyoruz ve

kurabiyelerimiz çok beğeniliyor. Tabii ki birkaç çalışan tutmam gerekecek, ama bence harika olacak. Hudson ve ben her hafta zencefilli kurabiye hamuru yapacağız," diyor heyecanla.

Gizli tarifi onunla paylaşmak için sabırsızlanıyorum, ama o önce kendi başına bulmakta ısrarcı. Kızım inatçıdır, ama onu bu yüzden seviyorum.

"Bir isim buldun mu?" diye soruyor Claire, sesinde merak belirgin.

Emma heyecanla başını sallarken yüzü aydınlanıyor. "Daha iyi bir isim bulamazsak, Jolly Good Cookies diyeceğiz." İsim dudaklarında dans ediyor.

"Çok beğendim. Mükemmel," diyor Mawmaw gülümseyerek. "Peki düğün ne zaman?" diye soruyor Lucas.

"Yakında," diye aynı anda cevap veriyoruz.

"Bu ne anlama geliyor?" Mawmaw'un ilgisi artar, ki bu hiç de iyi bir şey değildir. O, doğrudan cevaplardan kaçınan biri değildir.

"Şey." Emma'nın gözleri benimkilere bakar.

"Önümüzdeki hafta sonu." Gülümserim. "Hepiniz meşgul müsünüz?"

Herkes nefesini tutar, sesleri inanamama ve beklenti ile yankılanır.

"Beklemek istemiyoruz," diye açıklıyorum, kalbim hızla atıyor. "Bekleyecek bir neden yok." Tüm bu spontaneite baş döndürücü, sonsuza dek sürece tatlı bir vaat gibi.

"Aman Tanrım, yakında düğün mü yapacağız?" Mawmaw o kadar heyecanlı ki, bu beni gülümsetir.

"Aynen öyle," diye onaylıyorum, Emma babasına yalnız konuşabilirler mi diye sorarken.

Onlar uzaklaşırken, Mawmaw'ın düğünler ve bebekler hakkında sohbetini dinliyorum.

Emma'ya bakıyorum, babasına ne söylediğini biliyorum. Hediyelerden nişan yüzüğüne kadar bizim için yaptığı her şey için ona şahsen teşekkür etmesi önemliydi. Ona sayısız kez minnettarlığımı ifade ettim ve onun bu sürece dahil olmasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Kızlarıyla kaybettiği zamanı telafi etmek için çaresizce çabalıyor ve iyi kalpli biri. İyi bir baba olmaya çalışıyor.

Emma ona uzun uzun sarılıyor ve mutlu gözyaşlarını sildiğini görüyorum. Claire bunu fark ediyor ve bana tatlı bir gülümseme atıyor. Bu, herkes için yeni bir başlangıç.

Jake daha fazla eggnog almak için ayağa kalkarken, ben de ona katılıyorum ve cebimden bir zarf çıkarıyorum.

Zarfı ona uzattım ve içindeki yeni yüz dolarlık banknotları gördü.

"Say şunu. İstedğin gibi otuz tane var," diyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "O bahsi hiç yapmamalıydın."

"En çılgın rüyalarımda bile aşkı bulacağımı hiç düşünmemiştim. Sen adil bir şekilde kazandın. Ödeştik."

Jake beni sıkıca kucaklar. "Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler. Ben de."

"Şimdi Lucas'a bir kadın bulmamız gerekiyor, o zaman her şey tamam," diyor gülerek.

Küçük kardeşime bakıyorum. "Bu imkansız olabilir. O çok seçici." "Sen de öyleydin," diye Jake alaycı bir şekilde diyor. "Noel mucizeleri her yıl olur."

Ailesiyle bir saat geçirdikten sonra Colby yorulur ve eve döneriz. Gün heyecan ve duygularla doludur ve ben dinlenmeyi iple çekiyorum. Eve girer girmez ilk yaptığım şey Goldie'yi dışarı çıkarmak olur. İşini bitirince Colby'nin yanına koşar ve Colby kıkırdarak etrafında koşuşturur. Merdivenleri koşarak çıkar ve Goldie onu takip etmekte zorlanır.

"Onu odana taşı," diyorum ona. "İki elinle kollarında, sanki bir bebekmiş gibi. Dikkatli ol, tamam mı?"

Eğilip onu kucağına alır ve kafasına tatlı öpücükler kondurur.

Yavaşça merdivenleri çıkar ve ona ne dediğini duyamam.

"O en iyi ağabey olacak. Tıpkı babası gibi," diyor Emma, merdivenleri çıkarken parmaklarını benimkilerle birbirine kenetleyerek. Gün duygusal olarak çok yoğun geçti ve üçümüz de yorgunuz. Colby, Goldie'yi yatırdıktan sonra, ben de Emma'nın yatağına giriyorum.

O tarifler ve mağaza fikirleri araştırıyor. Ben yerleştikten sonra, başını göğsüme yaslayıp, ben onun cildine nazıkçe daireler çizirken kalp atışlarımı dinliyor. Rastgele, bana doğru yaklaşıp dudaklarımı yakalıyor.

Onun nazik gözlerine bakıyorum. "Mutlu musun?" "Çok mutluyum," diye fısıldıyor.

Onu tekrar öpüyorum, benim olduğu ve sonsuza kadar birlikte yaşayabileceğimiz için minnettarım.

EPİLOG

EMMA

EYLÜL BAŞI

"Hudson," diyorum, kalbi endişeyle çarparak oturma odasına koşarak. "Evlilik yüzüklerimi bulamıyorum."

"Ne?" diye cevaplar, kanepede dik oturur, kaşları endişeyle çatılır.

Çılgınca etrafı arıyorum, minderlerin altına bakıyorum, mobilyaların arkasına göz atıyorum. "Duş almadan önce banyoda parmaklarımda sıkı hissettiğim için kaynaklı yüzükleri çıkardığımı biliyorum ve biraz panik yapıyorum. Ya bu bir işaretsa?"

O, gerginliğimi gidermek için yumuşak bir şekilde güldü. "Onları bulacağından şüphem yok. Yüzükler öylece kaybolmaz. Ama," beni kendine yaklaştırdı, "yüzüksüzken sana asılan erkekler olursa, senin birinin olduğunu bilmelerini sağlasan iyi olur."

"Oh, bunun için endişelenmene gerek yok. Kimse benim küstahlığımı çekmez," derim endişemi gizlemeye çalışarak şakacı bir omuz silkmeye. "Bana mahkum oldun. Ayrıca, kim hamile bir kadını ister ki?"

Beni öper, kalbimi rahatlatan şefkatli bir bağ kurar. "Sana, seninle, senin *içinde* sıkışıp kalmayı seviyorum. Oh, ve seni hamile görmek çok hoşuma gidiyor. Nasıl olursan ol, seni istiyorum." Kaşlarını oynatır.

"Eğer durmazsan, seni yukarı çıkarmak zorunda kalacağım ve görüşmelerime *çok* geç kalacağım."

"Hayır, bekleyebilirsin," diyor.

"Biliyorum. Bugün bir yönetici işe almam gerekiyor," diye iç çekiyorum, onu istiyorum, hatta ona ihtiyacım var. Belki de ilişkimizin yeniliği zamanla geçecektir diye düşünmüştüm, ama Hudson'la birlikte olduğum her gün onu daha çok istedim.

Bebekler Aralık'ın ikinci haftasında doğacak, bu yüzden hemen eğitilmiş birini bulmam gerekiyor. Karnıma bakıyorum, içimde büyüyen hayata hala hayret ediyorum.

İkizler... Beslemek ve sevmek için iki minik hayat... Bazen bu düşünce hala beni korkutuyor. "Muhtemelen bunu daha iyi planlamalıydık."

"Mükemmel planlanmış," diye ısrar ediyor, sesi sakin ve güven verici. "Seninle bu macerayı seviyorum. Aralık ayında seninle olacağım, Em. Her zaman yanında olacağım. Lucas gerçekten elini taşın altına koydu ve daha fazla kişi işe aldık, böylece bu mümkün olacak. Bu Noel bizim."

"Teşekkür ederim. Seni çok seviyorum," diyorum ve dudaklarını tekrar öpüyorum. Ona olan ihtiyacım aramızda kalıyor. "Şimdi gitmeliyim, yoksa fikrimi değiştirirsin. O zaman hiçbir yere zamanında varamayan dağınık bir anne gibi görünürüm. O zaman kimse bizimle çalışmaz ve bu sezon şimdiye kadarki en iyi sezon olur."

"Tamam, tamam. Her şey yoluna girecek," diyor. "Rahatla, Em. Stres yapma, hatırladın mı?" Sakin sözleri beni sakinleştiriyor. Her zamanki gibi yapılacak çok iş var ve çok az zaman var. "Bugün Colby'yi okuldan alacağımı unutma. Öğretmeni bu sabah aradı ve benimle bir şey konuşmak istediğini söyledi."

"Uh-oh," diyorum, yüzüme eğlenceli bir gülümseme yayılıyor. "Elimiz kolumuz dolu olacak."

"Hayatta kalırsınız," diye cevaplar, beni tekrar öper, dudakları benimkilerde kalır. Sonra dizlerinin üzerine çöker, gömleğimi yukarı çeker ve karnımı öper. "Görüşürüz, benim küçük çikolata parçacıklarım."

Üç saat boyunca mülakatlara katılıyorum, yorgunluk beni ele geçiriyor, ama karşımda oturan kadın *tam da aradığım kişi*. Bunu iliklerime kadar hissediyorum — aramızdaki bağ inkar edilemez. Mülakat sırasında birlikte güldük ve komik hikayeler paylaştık. Aramızdaki uyum, sanki arkadaş olmak için yaratılmışız gibi. O, mutfak yeteneği ve pasta şefi deneyimiyle dolu, hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali.

"Sen inanılmazsın. Tutumunu çok seviyorum. Bana kız kardeşimi çok hatırlatıyorsun ve onu çok takdir ediyorum," diyorum mülakatın sonunda. İçimde heyecan kabarıyor. "Bunun biraz çılgınca olduğunu biliyorum, ama bu işi istiyorsan senin

istersen bu iş senin. En iyilerle birlikte pasta yaptın ve eskiden burada yaşıyordun. Bu iş senin için yaratılmış gibi ve biz genişlemeye hazır olduğumuzda bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Parlak mavi gözleri heyecanla parlıyor, ikimizin de taşıdığı hayalleri ve hırsları yansıtıyor.

"Gerçekten mi? Aman Tanrım. Teşekkürler Emma. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum," diyor, benim kadar heyecanlı. Ayağa kalkıyor ve gülümseyerek beni kucaklıyor. "Uzun süre uzak kaldıktan sonra, burasının benim evim olduğunu fark ettim. Bu iş bana geri dönmem için bir neden verdi."

İkimiz de taburelerimize geri dönüyoruz.

"Evim güzel evim. Bu Noel şimdiden büyülü geçecek gibi hissediyorum," diyorum, elim içgüdüsel olarak karnıma konuyor, beklentinin hafif heyecanını hissediyorum. Merryville'in büyüğü her zaman havada dans ediyor gibi görünüyor, çünkü Noel yılın her günü kutlanıyor.

Kapının üzerindeki çan çalarak Colby'nin gelişini duyurur. Hemen arkasında, elini sahiplenici bir şekilde omzuna koyan Hudson vardır. Lucas da aralarına katılır, dudaklarından müzik gibi kahkahalar dökülür, kaygısız ve neşeli. Ama kocamın yüzündeki ifade, neşeli atmosferle keskin bir tezat oluşturur. Kızgındır.

"Gülmeyi kes," der Hudson, Lucas'a sert bir ses tonuyla. Ancak Lucas, her zamanki gibi, onu tamamen görmezden gelir.

Hudson benim yalnız olmadığımı fark edince durur. "Özür dilerim, bugün işin bitti sanmıştım."

"Evet, bitti. İçeri gelin," diye cevap veriyorum ve onlara dükkânın fırın bölümüne girmeleri için işaret ediyorum. Taze pişmiş kabak kurabiyelerinin davetkar kokusu havayı dolduruyor ve dışarıdaki sonbahar soğuğuyla karışıyor.

Hudson, Colby'yi bana doğru itmeye devam eder ve küçük yüzünde kolayca okunabilen suçluluk duygusunu görebiliyorum.

Colby yaklaşırken, Hudson boğazını temizler ve nazikçe onu dürterek devam etmesini işaret eder. "Devam et."

Colby'nin ifadesi değişir, elini bana doğru uzatırken tereddütle yüzünü buruşturur. İçgüdüsel olarak ne olduğunu anlamak için elimi uzatırım, avucumda sert bir şeyin ağırlığını hissedince kalbim hızla çarpmaya başlar.

Aşağıya bakıyorum ve yüzüğümün orada durduğunu görüyorum, yüzeyi ışığı yansıtıyor. Colby ve Hudson arasında bakışlarımı gezdirerek cevap ararken, inanamayıp gözlerimi kocaman açıyorum.

Holiday omzunun üzerinden ona baktığı anda Lucas'ın kahkahası kesildi. Ve aralarında bir şey olduğunu fark ettim. Bakışlarım tekrar Colby'ye döndü.

"Gerçekten çok üzgünüm," diyor, sesi titriyor. Hudson yine boğazını temizliyor, gerginlik artıyor.

"Yüzüğünü aldığım için gerçekten üzgünüm. Ama onu Evie'ye vermek istedim," diye açıklıyor, gözleri suçluluk duygusuyla dolu.

"Aman Tanrım. Bu çok sevimli. Ama lütfen bir daha benim eşyalarımı sormadan almayın. Evie'ye vereceğiniz bir yüzük seçmeye gidebiliriz. Sizin için özel olan bir yüzük, çünkü bu benim için gerçekten çok özel. Tamam mı?"

Colby gözlerini indirir, sözlerimin ağırlığı onu ezmiştir. "Senin lastik ördeğin gibi mi?" diye mırıldanır.

Hudson yanımda kıkırdayınca yanaklarım kızarır. "Evet, aynen öyle."

Yüzüğümü parmağıma geri takarım, çok değerli bir şeyi kaybetmediğimi bilerek içimi bir rahatlatma dalgası kaplar. Bunu bir kez kolyemle yaşamıştım. Kolyeye uzanır, kalp kolyeyi parmaklarımın arasında okşarım. Her şey yolunda, her şey olması gerektiği gibi.

"Oh, ne kadar kabalım. Hudson, Lucas, bu Holiday Patterson," diyorum, sesim yeni menajerim için duyduğum heyecanla doludur.

"Merhaba, Holiday," Hudson kibarca cevap verdi, gülümsemesi sıcak ve davetkardı. "Lucas, buraya gel. Kaba olma," diye ısrar ettim, gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu

O öne doğru adım atar ve gözlerinin karardığını fark ederim. O yüz ifadesini tanıyorum, tüm Jolly kardeşlerde aynıdır.

Holiday'e hızlıca baktığımda onun da taş gibi soğuduğunu fark ettim. "O neden burada? Bu bir şaka mı?" Lucas savunma amaçlı kollarını

Onu yakından inceleyerek, bana şaka mı yapıyor diye anlamaya çalışıyorum. "Pardon? Bu dükkanın yeni müdürü. Ona az önce işi teklif ettim işi teklif ettim," diye açıklıyorum, kalbim hızla atıyor.

"Ne oluyor Emma!" Lucas öfkesini gizleyemeden patlar. Onun bu yönünü hiç görmemiştim ve bu beni şaşırttı.

Kaşlarım çatılır ve o hayal kırıklığıyla inleyerek dönüp dükkandan fırlar. Kapı arkasından çarpar.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum yumuşak bir sesle, kalbim ağırlaşmış. "Onu hiç böyle görmemiştim."

Zorla gülümser. "Sorun değil. Fırsat verdiğin için teşekkürler. Dediğim gibi, seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum. Seni tekrar görmek güzeldi, Hudson."

O ayrılırken kapının üzerindeki çanlar yumuşak bir şekilde çınlar ve hafif bir ses çıkarır.

"Lütfen kapının dışında bekle," der Hudson, Colby'ye sert ama sabırlı bir ses tonuyla. Colby olduğu yerde kalır, etrafında bir meydan okuma havası vardır. "Hemen."

Colby dramatik bir şekilde inler, sesi binada yankılanır, sonra ayaklarını yere vurarak uzaklaşır.

"Babanın sesini seviyorum," diye fısıldarım, Hudson'ın sert tavrının bir sırtışa dönüşmesini izlerken.

"Huysuz olduğunda çok seksi oluyorsun."

Bana dönerek parmaklarını yanağıma koyar. "Çok tatlısın."

Onun iltifatı kalbimi kıpır kıpır ettirir. "Lütfen neler olduğunu açıklayabilir misin?"

Cevap vermeden önce yüzünde bir anlık tereddüt belirir. "Ah, evet, o konu. Holiday, Lucas'ın çocukluğundan beri aşık olduğu kişi. Colby ve Evie gibi. Acaba onun adını söylediğinde, her seferinde Beetlejuice gibi ortaya çıkıyor mu?"

Bu absürt durumu hayal ederek kahkahaya boğuldum. "Birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlar gibi görünüyor. Hem de hiç."

Lucas onu gördüğünde vücudu gerildi ve yüzünün rengi attı. Hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Oh, bundan daha fazlası var. Birbirlerinden *nefret ediyorlar*, bir numaralı halk düşmanları. Lucas, kız yanıyorsa bile üzerine işemezdi," diyor Hudson, parmağını kaldırıp yüzüğümü öperek, omurgamdan bir titreme geçiren bir şefkatle.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Kimse bilmiyor." Omuz silkiyor, "O bu konuda konuşmuyor." Bunun zor olacağını anlayarak iç çekiyorum.

Hudson beni yüzüklere geri getirir, "Colby'nin öğretmeni bana onun yaptığını söylediğinde, neredeyse altıma sıçacaktım," diye açıklıyor. "Başının büyük belada olduğunu biliyordu."

"Ve sen yüzüklerin kaybolmadığını söyledin," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, dudaklarımız neredeyse değecek kadar yaklaşarak.

Durur, gözleri burnumdaki dağınık çilleri izler, beni içimi ısıtan bir yoğunlukla hayranlıkla seyreder.

"Umarım bana böyle bakmayı asla bırakmazsın," diye fısıldadım.

"Asla," diye cevaplar ve dudaklarımı nazik bir öpücükle ele geçirir. "Sen ve ben sonsuza kadar, Kurabiye Kraliçesi."

SON

Hudson ve Emma'ya veda etmeye hazır değil misin? (Ben de değilim!) Sadece senin için özel bir bonus sahne yazdım!

Buradan indirin: bit.ly/verymerrynannybonus Lucas

Jolly ve Holiday Patterson arasında neler olduğunu

merak mı ediyorsunuz?

Lucas Jolly ve Holiday Patterson arasında neler olduğunu mu merak ediyorsunuz?

A Very Merry Enemy'de öğrenin

books2read.com/averymerryenemy .

A Very Merry Enemy, düşmanların aşık olması, en iyi arkadaşın ikiz kardeşi ve tatil romantik komedisi içeren bir kitap. Küçük bir güney kasabasında geçen, nefretten aşka dönüşen bir romantizm arıyorsanız, bu kitap tam size göre! *Very Merry serisindeki* her kitap ayrı ayrı okunabilir ve zencefilli kurabiye kadar tatlı bir mutlu sonla biter.

<https://books2read.com/averymerryenemy> .

TEŞEKKÜRLER

Vay canına, yine buradayız! Öncelikle, eski ve yeni okuyucularıma çok teşekkür ederim. Size sonsuza kadar minnettar olacağım ve sözlerime ayırdığınız zaman için size minnettarım. Bunu yapmamın sebebi sizlersiniz. Sizi çok seviyorum.

ARC ekibime teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız ve yayınlanmadan önce yazdıklarımı okumak isteyen bu kadar çok kişi olduğu için çok minnettarım. İnanılmaz iltifatlarınız ve beni heyecanlandırduğınız için teşekkür ederim. Kitap yayınlanmadan önce içimi kaplayan heyecanı her zaman yatıştırıyorsunuz.

Beta Bishes'ime (Thorunn, Mindy, Lakshmi, Brittany) en iyi destek ekibi olduğunuz için gerçekten teşekkür ederim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Yorumlarınız (bazen tamamen çılgın olsa da... bwahaha) ve desteğiniz, yazma sürecine daldığımda beni ayakta tutuyor. Bunu çok eğlenceli hale getiriyorsunuz! Hudson kime ait?

Bu yayınla ilgili *her konuda* bana yardımcı olan Erica Rogers'a çok teşekkür ederim — süper asistan/editör. Yazarların hayatlarında sahip olmayı hayal ettikleri bir şey ve ben sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Son dakikada devreye girip bana ve işime büyük destek olan Erin Branscom'a teşekkür ederim. Seni arkadaşım olarak görmekten onur duyuyorum ve Taylor Swift'i izlemeye gitmek için sabırsızlanıyorum. *Gerçekleştiriyorum*. JS Cooper'a da teşekkür etmeliyim çünkü her zaman birlikte son teslim tarihlerine karşı yarışıyor gibiyiz. Beni "anlayan" birinin olması çok güzel.

Düzeltilmelerime teşekkür ederim: Ali Joi, Mama Debra ve Jess Hodge. Harika bir iş çıkardınız ve bu kitapta bana yardım ettiğiniz için minnettarım.

Black Widow Designs'tan Dee Garcia'ya bu kadar sevimli bir kapak tasarladığı için teşekkür ederim. Karakter illüstrasyonlarımla mükemmel olmasını sağlayan Qamber Illustrations'a teşekkür ederim.

Bu kitabı bitirirken 4thewords'te bana eşlik eden tüm yazarlara çok teşekkür ederim.

Yazmak yalnız bir iştir ve ben bu süreçte hiç yalnız hissetmeyen şanslı kişilerden biriyim. Dünyanın en iyi okuyucularına ve en harika ekibe sahibim.

Her zaman yanımda olan ve en çok ihtiyacım olduğunda beni cesaretlendiren kocama Will'e (deepskydude) kocaman bir teşekkür ederim. Bu kitapları yazarken yaşadığım duygusal iniş çıkışları ve hayatımın ne kadarını bu kariyere adadığımı gerçekten bilen tek kişi sensin. Sen hayatımın aşkımsın ve seninle sonsuza kadar mutlu yaşamaktan çok mutluyum.

İLETİŞİMDE KALIN

Lyra Parish ile ilgili tüm gelişmelerden haberdar olmak ister misin? Haber bültenine abone ol!

[. lyraparish.com/newsletter](https://lyraparish.com/newsletter)

Sosyal medyada arkadaş olalım:

[TikTok](#) [Instagram](#) [Facebook](#)
@lyraparish her yerde

Lyra Parish'in buluşma yerini mi arıyorsunuz?

Facebook'ta Lyra Parish'in Okuyucu Salonu'na

katılın: <https://bit.ly/lyrareadergroup>

Mağazada imzalı kitapları bulabilirsiniz:

<https://bit.ly/lyraparishshop>

LYRA PARISH HAKKINDA

Lyra Parish, Hallmark tarzı romantik komediler yazmaya takıntılı, umutsuz bir romantiktir. Kurgusal dünyalara dalmamış olduğuunda, kocasıyla birlikte Vanlifer gibi davranırken bulabilirsiniz. Lyra, kahveyi, samimi insanları ve en iyi hayatı yaşamayı seven, kendini "sonbahar kraliçesi" ilan eden biridir.

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Resmi Çalma	
Listesi	
Adanmışlık	
Epigraf Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37 Epilog](#)

[Sırada Ne Var?](#)

[Teşekkür Lyra Parish](#)
[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

